

Bản chất của đi

Contents

Bản chất của đi	2
1. Chương 1: “mười Nghìn, Đi Không Em?”	2
2. Chương 2: Trong Sự Bao Dung Của Màn Đêm.	4
3. Chương 3: Khốn Nạn! Lũ Điếm Ganh Ghét Nhau.	5
4. Chương 4: “lão Già Đó Đồ Đáng Chết!”	12
5. Chương 5: Mọi Con Đi Đều Có Mơ Ước.	16
6. Chương 6: Bài Học Từ Gái Giang Hồ.	20
7. Chương 7: Mascara - Hai Trăm Chín Chục Nghìn.	30
8. Chương 8: ”cưng Đúng Là Đại Ngốc.	38
9. Chương 9: Vùng Ói Mở Ra - Toàn Mỹ Nữ.	46
10. Chương 10: Xăng Dầu Lên Giá, Đi Lại Xuống Giá.	53
11. Chương 11: Gái Nhảy Đêm Màu Hồng.	59
12. Chương 12: Điếm Nuôi Sinh Viên.	68
13. Chương 13: Sức Nóng Của Làn Da.	74
14. Chương 14: Con Điếm Có Bộ Mặt Thiên Thần.	80
15. Chương 15: Bỏ Nghề Thì Cạp Đất Mà Ăn À?	85
16. Chương 16: Tập Làm Người Lương Thiện.	96
17. Chương 17: Mọi Rắc Rối Đều Có Cách Giải Quyết.	102
18. Chương 18: Công Chúa Trường Ngoại Thương.	106
19. Chương 19: Vị Ngọt Đồi Mồi Và Vị Đắng Cuộc Đời.	110
20. Chương 20: Hai Mặt Thì Đã Sao?	112
21. Chương 21: Trong Hơn Cả Thủy Tinh?	119
22. Chương 22: Sự Thật Luôn Được Đánh Giá Cao.	126
23. Chương 23: Mùa Giáng Sinh Lạnh Lẽo.	129
24. Chương 24: Máu Không Thể Chảy Ngược.	132
25. Chương 25: Thời Gian Sẽ Trả Lời Tất Cả.	136
26. Chương 26: Chúng Mình Cười Luôn Cho Nóng Nhé.	139
27. Chương 27: Có Chồng Cũng Chơi.	143
28. Chương 28: Rước Quỷ Về Nhà	148
29. Chương 29: Mặc Kệ Người Ta Nói.	150
30. Chương 30: Trai Tứ Chiến Gặp Gái Giang Hồ.	153
31. Chương 31: Con Quỷ Mắt Giả.	162
32. Chương 32: Những Hệ Lụy Đầu Tiên.	169
33. Chương 33: Thiên Đường Và Địa Ngục.	174
34. Chương 34: Vợ Lớn Của Tôi Là Vợ Bé Của Người Khác.	182
35. Chương 35: Làm Vợ Xứ Người.	190
36. Chương 36: Khi Ra Đi, Đất Hóa Tâm Hồn.	197
37. Chương 37: Trong Tình Yêu Không Có Đúng Sai.	205
38. Chương 38: Chỉ Cảm Thấy Áp Lực.	214
39. Chương 39: Hai Tượng Đài Ăn Chơi.	218
40. Chương 40: Bằng Chứng Ngoại Tình.	224
41. Chương 41: Thời Kỳ Khủng Hoảng Đi Điếm.	233

42. Chương 42: Bảo Đàng Đổ Bộ.	242
43. Chương 43: Bởi Vì	249
44. Chương 44: Em Ràng Buộc Anh!	254
45. Chương 45: Halloween Đắm Máu.	259
46. Chương 46: Đèn Ôn Đáp Nghĩa.	271
47. Chương 47: Đêm Màu Hồng.	278

Bản chất của dĩ

Giới thiệu

Phần 2 : Những Người Như Chúng Ta Bản Chất Của Dĩ là một phần nhỏ những điều xảy đến với tôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-chat-cua-di>

1. Chương 1: “mười Nghìn, Đi Không Em?”

“Mười nghìn thì mày ra ngoài kia dứt cột điện!”

Đó là câu nói sốc nhất trong cuộc đời tôi từng được nghe khi đám bạn tôi chọc ghẹo 1 cô gái bên kia đường.

Cô gái này lớn hơn tôi 5 tuổi.

Tất cả những vẻ đẹp tôi được chiêm ngưỡng trước đó đều biến mất khi tôi trông thấy chị.

trái tim tôi như trôi ra biển lớn, đôi chân dường như cũng không còn đứng trong không gian này nữa.

Chị mặc váy đen ôm sát người, trễ ngực.

Tựa lưng vào tường, chân phải co lên, đôi giày cao gót tiếp xúc với mặt tường, điều thuốc lá hờ hững trong tay. Hữu ý hay vô ý, tư thế này đã khoe được cặp đùi hóp hờn và vòng 3 căng tròn.

Tôi đánh giá: đây là thân hình mà bất kì thằng đàn ông nào cũng phải...chào cờ.

Phải nói là trong ngẫu nhiên, tôi ngắm nghía phần cơ thể trước nhất.

Nhưng khi trông thấy khuôn mặt chị, tôi bị hút hồn bởi đôi mắt.

Đôi mắt không trong veo veo hay to tròn ngấn lệ như trong các tiểu thuyết văn miêu tả.

Mắt chị hơi xéch, kẻ đậm, chải mascara thoát nhìn có cảm giác hung dữ.

Chỉ là, tôi lại chết mê chết mệt cái vẻ đẹp “hỗ báo” này.

Những người qua đường đều hơn một lần ngoảnh lại. trong đầu tôi ko nén dc thắc mắc. “chị là ai?”

“lạ chúa tôi! Hot girl Đà Lạt” – một thằng lảm nhảm.

Cả đám ngây ra như phỗng , từ phía này nhìn lại, thân hình chị mảnh mai như 1 chữ “s”.

Tôi chỉ biết rằng đó là 1 người đẹp, 1 người đẹp nhất trong số những người tôi từng gặp.

Giữa phố phường tấp nập xô bồ, bóng hình yếu điệu nổi bật cùng với làn khói thuốc. dễ khiến người ta không uống mà say.

Bất giác nhớ lại câu nói đầu tiên thốt lên từ cặp môi hồng.

“mười nghìn thì mày ra ngoài kia đút cột điện!”

Tôi bỗng thấy một chút xót xa.

Người con gái có thể thốt ra lời nói như trên, lai lịch thế nào, dĩ nhiên tôi cũng đoán được.

Chỉ là, tôi không ngờ chị có thể tùy hứng “xuất khẩu” như vậy.

Rõ ràng đó là một cô gái rất đẹp, nhưng ngôn ngữ quá mức “trần trụi”.

Hai từ “trần trụi “ tôi dùng chẳng sai. Vì chị là dĩ.

Đêm hôm đó tôi lại mất ngủ. một phần vì nghĩ đến cái váy ôm bó sát, tôn lên vòng hông tròn lẳn.

Một phần vì nghĩ đến người con gái sành sỏi , chắc hẳn đã dày dạn kinh nghiệm trong nghề.

Ngày hôm sau , không nén được thắc mắc , tôi bèn lân la gọi chuyện với thằng Mập - đại ca trong nhóm.

Giọng thằng Mập đầy kích động: “Thấm đường Đào Duy Từ, nghe dân chơi Đà Lạt đồn nhiều lắm mà đến nay tao mới được gặp. đây mới đích thị là ngọc trong đá. tàu nhanh 1 củ, làm tình chuyên nghiệp, cỡ như mày mới chui vô 5 phút đã phải chung tiền rồi khà khà , khà ” đôi mắt nó ánh lên vẻ thèm thuồng.

Dày công tính kế gọi chuyện, lại còn liên tục mua đồ ăn nước uống cho thằng bạn khốn nạn, cuối cùng tôi đã nắm được chút ít thông tin về người đẹp:

Thấm khá có tiếng trong giới đi đêm , được coi là dĩ của dĩ.

Xuất thân là điểm sài gòn, gái nhảy vũ trường Đêm Màu Hồng đình đám, không hiểu sao đang yên đang lành lại dạt lên Đà Lạt kiếm sống.

Thường chỉ cặp với đại gia nhưng thi thoảng cũng đi khách ngoài.

“Công việc” bận rộn nên không dễ dàng hẹn được , mấy gã anh của thằng Mập cũng quen biết chị , nhưng hình như chưa “mua bán” bao giờ.

“chắc vì giá mắc quá đây “ tôi buột miệng khi thằng Mập đang kể chuyện.

“mày hỏi nó ấy!” thằng Mập nói tỉnh bơ.

Tôi không vừa lòng lắm với chữ “ nó” mà thằng bạn chết dấm dành cho chị , nhưng cũng không tiện chính lưng.

Im lặng một chút , thằng Mập bỗng cười rộ “tết có tiền , tao mày gom lại chắc đủ để phang 1 phát , há há há “

Tôi thờ người ra , trong lòng bực bội , dẫu biết thằng bạn tôi là một thằng “ mất dạy từ trong trứng ” nhưng nghe nó nói vậy tôi chỉ muốn đấm ngay cho nó 1 quả.

Tôi đâm ra bực mình , chắc tôi bực vì nữ thần của tôi có thể dễ dàng bị chiếm hữu bởi 1 thằng bệnh hoạn nào đó có tiền.

Buổi tối hôm sau , tôi đứng bên kia đường, nhìn Thấm bước lên chiếc ô tô bóng loáng. đôi giày cao gót nện lên mặt đường, tạo cho chị dáng đi uyển chuyển.

Bộ váy đen tẹp với màu xe, trông chị như một diễn viên thành đạt bước ra khỏi hộp báo.

Tôi có cảm giác Thấm cũng đưa mắt về phía tôi. Cái nhìn như soi xét một thằng đàn.

Chiếc ô tô lăn bánh, để lại bên vệ đường 1 mẫu thuốc tàn.

Đời của đi là như vậy. trong mắt người khác thật cao sang quyền quý , nhưng trong lòng ai biết có nhục?
Muốn một đêm bên chị, tôi phải trả bao nhiêu?

2. Chương 2: Trong Sự Bao Dung Của Màn Đêm.

3 ngày liên tiếp , tôi lựa chỗ ngồi thuận lợi nhất trong quán café Cát Tường, từ đây nhìn sang bên phía đối diện , chính là khúc đường Đào Duy Từ.

Chỗ này tôi “bao trọn gói” mỗi ngày mấy tiếng đồng hồ , 3 ngày liền chờ tới khuya rất khuya mà mãi vẫn chưa thấy tăm tích bóng hồng.

Hay là chị ta chỉ xuất hiện 1 lần trong đời , rồi theo chiếc xe con hôm nọ biến mất khỏi thế gian luôn rồi?

Điện thoại đổ chuông , là thằng lẻo mép nhất lớp tên Teo gọi.

Tôi chẳng buồn nhấc máy.

Nó gọi đến cuộc gọi thứ 4 , tôi mới miễn cưỡng trả lời.

“ê, Bốn Mất , mày đang ở đâu?”

“đang ngồi quán nước học bài thôi”

“qua bên Perfect (tên quán net) làm trận Dota nghe“

“không rảnh!” tôi không thích cái giọng chanh chua như ra lệnh của thằng Teo.

“thằng Mập kêu mày mà không qua thì...” chưa kịp dứt lời , tôi đã dập máy.

Chửi thầm mấy tiếng trong miệng , tôi chợt nhận ra có ở đây lâu hơn nữa thì khả năng bắt gặp Thắm vẫn ít ỏi đến đáng thương.

Liên liên tưởng đến cảnh tượng chị ta qua đêm cùng 1 lão đầu hói trong 1 khách sạn sang trọng.

Ruột gan tôi muốn lộn ngược.

Tới quán net quen thuộc phải đi qua đoạn đường Trần Phú trước nhà thờ con gà.

Bên lề dòng xe cộ inh ỏi tấp nập , tôi lê từng bước dọc theo vỉa hè trải đá trắng phau.

Màn đêm đen kịt , tương phản với ánh sáng vàng nhạt phát ra trên các bóng đèn đường.

Tôi bỗng nép sát vào dải hàng rào trắng của khu văn hoá thể thao, trên những mũi sắt nhọn hoắt, dây leo quấn quanh chằng chịt , đẹp đẽ và man dại.

Hằng đêm tôi đi ngang qua đây, bắt gặp những đôi tình nhân hò hẹn trong góc vắng.

Nhưng, đêm này sao vắng người lạ.

Trong bầu không khí thoáng thoáng , đột nhiên đưa tới làn khói thuốc.

Trái tim tôi co quắp lại.

Cô gái váy đen ngồi lặng lẽ dưới bóng cây, bầu bạn cùng những loài dây leo hoang dã.

Cặp chân trắng muốt, dài bất tận dường như khiến cô khó lòng thu mình vào 1 góc, đành phải để nó tùy ý xoã ngang đường, chặn mất lối đi của tôi.

Tôi đưa mắt nhìn.

Vẫn y như lần đầu tiên, khuôn mặt Thắm hiện lên vẻ bất cần, nhất là mỗi khi chị khẽ môi vào điều thuốc. tôi nghĩ phải học 3 năm chị mới hút được thành thạo như vậy.

Cặp mắt xé hơi rũ xuống. trông chị đượm một nét từng trải và thương đau.

Tôi có cảm giác , Thắm đã có một ngày “làm việc” thật mệt mỏi.

và chị lặng đi trong sự bao dung của màn đêm...

Chân tôi không bước thêm được một bước nào nữa. lòng tôi khắp khởi vui mừng nhưng ngoài mặt lại trở ra như tượng gỗ.

Thắm tiếp tục rít thuốc , nhả ra những cụm khói thật dài.

Đôi mắt xé như coi khinh người khác, chuyển sang ngắm nghía tôi từ đầu tới chân.

Đêm khuya sương lạnh, chị chỉ độc mỗi tấm váy mỏng. nhưng nhìn dáng điệu chị , không hề giống 1 cô gái yếu đuối đang run rẩy nép vào góc tường.

Ánh mắt chị khiến tôi lạnh run.

“nhìn đủ chưa?” – Thắm hời hợt hỏi.

Tôi bỗng thấy mình giống như 1 kẻ chuyên rình trộm bị người khác bắt quả tang. Luống ca luống cuống không biết làm thế nào.

“em...em chỉ..chỉ đi qua thôi” vồn vện có mấy chữ đó lấp ba lấp bấp trong miệng tôi.

“tốt thôi” – chị thản nhiên thu đôi chân dài, nép vào mình, một tay kéo váy lại ngay ngắn.

Thế có chửa trước đó tôi không hề nghĩ gì xa xôi , nhưng lúc này hành động của chị khiến tôi nóng bừng.

Tôi khẽ đằng hắng 1 tiếng , bước nhanh qua chị. Tôi đã chờ 3 ngày để được gặp chị , nhưng đến khi chạm mặt tôi lại sợ và muốn chuồn đi thật mau.

Bỗng cái giọng Sài gòn của Thắm gọi giật lại “ê, chị thấy cưng quen quen”

Chữ “cưng” của chị xướng lên như 1 nốt nhạc cao khiến tôi xao xuyến lạ.

Tôi hồi hộp đáp:

“mấy hôm trước em có nhìn thấy chị trên đường”

“ ồ, thảo nào , nhìn cưng khờ khờ vui nhỉ” đôi môi hồng bỗng nhoẻn miệng cười.

Tôi suýt nữa té xỉu.

“dạ...?” nghĩ mãi cũng chẳng hiểu nổi cái mặt tôi khờ khờ thì có liên quan gì ở đây.

Tôi cười gượng “ mặt em lúc nào chả ngu ngu” dường như tay chân thừa thãi quá , tôi đành đưa lên đầu gãi gãi.

Chị Thắm nhếch môi , gật đầu , rồi hàng lông mi cong vút rũ xuống.

Không nói thêm một lời!

3. Chương 3: Khốn Nạn! Lũ Điểm Ganh Ghét Nhau.

Tôi âm thầm gom góp tiền.

Bởi vì trước giờ tôi ít có dùng đến tiền vả lại được tiếng là con ngoan nên bố mẹ cũng khá “hào phóng”. dành tiền ăn sáng, dè xén tiền tiêu vặt, cộng với đập heo đất, vay mượn bạn bè , 1 tuần sau tôi có trong tay 2 triệu rưỡi.

tôi tính, sẽ dùng số tiền này để vào XO. Tôi rất muốn tiếp xúc với 1 thời quá khứ của chị.

Đêm chủ nhật.

Mọi việc tiến hành rất suôn sẻ.

Chẳng là Tôi có đưa bạn bỏ học lâu ngày , nay làm DJ trong bar , có nó chỉ dẫn giải thích , tôi bình yên kiếm được 1 chỗ ngồi vắng vẻ, tránh xa tiếng nhạc ồn ã.

Các cô tiếp viên váy ngắn cũn cỡn , ngực khoét sâu hoắm lúc nào cũng lượn là lượn lờ.

Tôi hơi ngại ngùng , nhưng cũng ko kém phần kích thích.

Lần đầu đến cái chốn ăn chơi này , tôi thấy chẳng thoải mái chút nào.

Mới ngồi có một lát mà đầu óc đau nhức.

Tôi đưa mắt quan sát toàn cảnh vũ trường , người đông lố nhố , nhưng tuyệt không thấy tăm tích Thẩm.

sau những màn nhảy múa bốc lửa, thỉnh thoảng tiếng nhạc hơi lắng xuống , nhường chỗ cho tiếng ai đó hét lên qua micro: “ wow, đêm nay XO thật hoành tráng , đều là khách quen cả, các bạn đã high hết chưa?”

Mọi người đều bu lại hướng đó, trông như bầy ong vò vẽ bám bên ngoài tổ.

rất đông khách khứa cả gái lẫn trai , từ người đang nhảy đến người đang ngồi quây đều hô lên 1 cách điên cuồng.

““high, high, high..”

Tôi thấy khó chịu , cũng chả hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Nhưng cái giọng DJ đang nói qua micro rõ ràng là của thằng Ty rapper – bạn chí cốt của tôi rồi.

Tiếng nhạc ồn ã rung cả sàn nhà.

Trong ánh đèn chớp tôi khó mà nhìn kĩ từng người , làm sao biết được đâu là Thẩm?

“lắc đi , lắc nữa đi , các em đâu , sexy dance!” – lại tiếng hô kích thích của thằng Ty, mấy mươi con người hò hét điên cuồng.

Được một lúc thì lại nghe “ và đêm nay , cần phải trao giải ột người nổi bật nhất , hú hú hú , ai nào? ai nào? Các em đâu”

Khách khứa gào to phấn khích, những thân hình nóng bỏng quần lấy nhau.

Tôi cũng ko dần được kích thích , phải đứng dậy ngó.

“bụp” ai đó bật nút sâm panh , rượu đổ xối xả , rồi từ nhiều hướng khác , hàng loạt các chai sâm panh liên tiếp được khai , số rượu đó tẩm khắp mình các vũ nữ.

Tôi chặc lưỡi, ở đây họ dùng sâm panh để tắm.

các cặp đôi , cặp ba trai gái ôm lấy nhau như phê thuốc. họ nhảy nhót điên cuồng , tưởng muốn bay lên tới nóc.

Tôi nghĩ , thế nào cũng cần cả mớ thuốc.

Một vũ nữ váy áo ướt nhèm bết hết cả vào cơ thể, dường như phê quá, giật lấy micro gào lên “ gái trinh 28 , sinh lực dồi dào , cho không! mê tôi! mê tôi! Nuôi em đi , nuôi em đi! hú hú , lên xe , xuống xe, lắc trái , lắc phải, xếp hàng đi iiiiiiiiiii”

Chữ “đi “ cuối cùng cô ả kéo dài thênh thang. đầu óc tôi muốn quay cuồng theo.

Tôi nhìn quanh , bên trong XO này sớm đã phát cuồng phát dại , hình như không ai còn lí trí.

Rồi tôi lại nghe tiếng micro kêu “lộp bộp” chắc hẳn có người đang giành giật.

Tiếng cười của thằng Ty vang lên “haha, trinh cái lỗ rún! high chưa? High chưa? Phát boia đi nào các anh , phát boia! Phát boia! Phát boia! “

Phụ hoạ thêm cho lời của DJ , từ vũ nữ đến phục vụ mặt mày “mê toi” – theo đúng ngôn ngữ của cô gái ban này.

Ai cũng hú hét “ phát boa! Phát boa! “ cả vũ trường toàn là “ phát boa , phát boa! “

Tôi nhìn thấy mấy tờ polime dúi vội vào ngực áo vũ nữ và phục vụ , bất kể trai gái.

Chỗ vũ trường là đây sao? tôi than thầm.

Chợt , tôi thấy thằng Ty leo lên thành lan can, ở vị trí cao nhất , nó đưa một tay lên đầu vẩy vẩy nhịp nhịp: “ cô gái nóng bỏng của tôi ơi...” kéo dài giọng chừng vài giây “kia rồi , là cô gái kia, so sexy!” nó thở ra.

Tôi có cảm tưởng nó đang là hát chính của nhóm likin part.

Ánh đèn pha sáng loà ngay lập tức chiếu thẳng về nơi nó chỉ. trong ánh đèn mờ quay cuồng của vũ trường. chỉ một mình nơi đó nổi bật.

Tôi nhìn thấy vóc dáng cao , thon gọn , vòng hông hấp dẫn muốn tức cặp mắt.

Một bầu ngực trắng muốt lồ lộ hiện ra đằng sau lớp váy liền thân mỏng tanh.

Bộ váy đỏ xẻ quá ngực , óng ánh kim tuyến.

Mọi người hú hét điên cuồng.

Nuốt cái ực , tôi thầm nhủ “ Thấm đến đây , để là người nổi bật nhất”

3 lần tôi gặp chị , 3 lần chị mang 1 vẻ quyến rũ riêng, giết người theo những cách khác nhau.

Lần thứ nhất là váy đen , xẻ gấp lưng, giày cao gót dây bản lớn cao 1 tấc rưỡi, chị như gái đứng đường 20 năm trong nghề.

Lần thứ hai cũng váy đen , có tay ngắn , cổ áo trái tim đủ để che đậy vòng 1 vừa vặn , nhưng phần dưới ngắn không thể ngắn hơn. Chị như một cô điểm đã chịu đủ ê chề tủi nhục.

Lần thứ ba , xuất hiện với bộ váy đỏ rực để trần nửa ngực, lấp lánh kim tuyến , tôn lên nét đẹp quý phái , chị như một kiều nữ thành danh.

Tóm lại , tôi có cảm giác bất lực , chỉ dám đứng xa ngưỡng mộ.

Chị có dáng đi thướt tha uyển chuyển , tương phản với cảnh hỗn loạn nơi đây.

Nhạc giảm nhẹ bớt , để nhường chỗ cho DJ trao quà.xung quanh rộ lên tiếng bình phẩm , nhưng tôi không tài nào nghe rõ ràng được. một vài cô gái hấp dẫn chỉ tro , có cô còn bĩu môi.

Cái chốn ăn chơi này là vậy , cũng toàn là đập lên nhau mà sống.

Tuy Thấm đã rời xa nơi này , chỉ quay lại với vai trò một người đứng, nhưng vẫn còn lắm kẻ ghen ghét đố kỵ.

Tôi bỗng thấy giận thay cho chị. hình như ai ghét chị đều là kẻ thù của tôi.kể từ lúc này!

“quả nhiên là the queen của đêm nay, nhìn em mê li!” – thằng chết tiệt gào lên phấn khích.

Chỉ im lặng chừng vài giây , rồi đầu lại vào đấy , khách khứa chơi bởi thả cửa , vũ nữ nhún nhảy gợi dục.

Còn tưởng phần thưởng cho nữ hoàng hộp đêm là vương miện hay kim cương gì, té ra là một chai rượu ngoại.

Trong sự kích thích , hò reo của rất nhiều người. “nữ hoàng một đêm” rồi cũng vin lan can bước xuống sàn , bắt đầu những điệu nhảy gợi tình.

Thấm đã từng là gái nhảy , vài năm bỏ nghề không đủ để chị quên đi “kĩ năng sinh tồn” trước đó.

Ngắm nhìn chị nhảy múa từ xa , bộ váy đỏ rực rỡ liền thân bó sát, những đường cong hấp dẫn chạy dọc theo cơ thể từ phần ngực đến tận gót chân. Đặc biệt là những động tác giật lắc đường như đang cố tình khoe khoang hông nở , eo thon.

Tôi nghĩ chị là một người thông minh lắm , biết tận dụng nhan sắc của mình để dìm chết tất cả đàn ông!

Tiếng nhạc đập inh ỏi. tôi không quen , nhưng cũng ráng kêu đại ít rượu uống cho vừa lứa với người ta.cảm giác cứ uống vào là lại thấy buồn nôn.

Cả vũ trường sôi động như chưa bao giờ được như thế. tôi chắc mẩm cú này công an thành phố mà ập vào thì ngày mai lên báo cả đám.

Rồi sẽ có những cái tát giạt nổi như: “ phát hiện số lượng lớn thuốc lắc ở vũ trường XO” hay “vũ trường thác loạn, các bạn trẻ nghĩ gì?”

Đứng dậy , liếc mắt về phía chính giữa sàn nhảy. chị Thắm đang quay cuồng, áo dây xộc xệch. bộ dáng này làm tôi liên tưởng chị với nữ minh tinh Phạm Băng Băng của Trung Quốc.

Nhìn phần da thịt lộ lộ, cả người tôi nóng bừng.

Mặc dù tôi không muốn chút nào, nhưng đám đàn ông vẫn nhìn Thắm bằng con mắt ứa máu khát thèm.

Tôi lắc lắc đầu , bước nhanh về phía WC

Trước khi khép cánh cửa còn nghe loáng thoáng có giọng nữ rúc rích: “mê li, mê li viên thuốc màu hồng”.

Loay hoay cả chục phút , tôi mới tổng ra hết những thứ vừa uống.

Nào tôi có biết rượu bia gì bao giờ. đêm nay hăng quá tôi quất cả hai. May mà chưa uống được bao nhiêu nếu không xỉu luôn trong toilet rồi.

Vừa mới bước ra khỏi nhà vệ sinh tôi đã đâm sầm vào 1 người, một mùi nước hoa trộn với mùi rượu mạnh xộc thẳng lên mũi , tôi ngạt thở đến mức quay cuồng.

Chưa nhìn rõ người, đã cảm giác thấy hai cánh tay mảnh dẻ quờ quạng chụp mặt , bá cổ tôi.

Đến khổ , lại là một kẻ máu me đến say be say bét. mà nói đúng ra, phải là một cô gái.

Cô gái này cao hơn tôi , chắc cũng gần 1m8 cơ đấy , mái tóc đen xoã dài xuống vòng ngực gợi mở đàng sau lớp váy 2 dây đỏ.

Cô ả đột ngột khuya xuống sàn.

tôi la lên thất thanh “ là chị!”

bao nhiêu là rượu bia trong phút chốc như một cơn lốc cuốn phăng ra khỏi đầu. tôi tỉnh cả người lật đật đỡ chị Thắm dậy.

chị vừa ngồi vững , đột ngột co người một cái , nôn thốc nôn tháo ra cả sàn nhà.

2 từ khó chịu không đủ để diễn tả cảm giác của Thắm lúc này.

Nhìn chị nôn mửa đến rũ rượi cả đầu tóc , tôi phát hoảng toan gọi ai đó tới giúp. Nhưng tiếng nhạc quá ầm ĩ , khu WC lại chỉ có mình chúng tôi.

“chị Thắm , chị sao vậy? đỡ hơn chưa?”

Thắm không đáp lời , tay trái nắm chặt lấy bắp đùi tôi , như đang tìm một điểm tựa.

Tôi biết lúc này chị đang nguy kịch lắm.

Tôi nhớ ngày xưa những lúc như thế này.mẹ thường xoa lưng cho tôi dễ chịu , tôi cũng y như vậy mà làm với chị. nghĩ rằng sau khi nôn xong chị sẽ khá hơn.

“không sao rồi , yên tâm đi, chị cứ nôn một lát là khỏe lại ngay”- tôi vỗ về.

Sau một thời gian ngắn , cả người Thắm mềm nhũn , lịm đi.

Áo váy xộc xệch , tôi đỏ mặt kéo dây sửa lại ngay ngắn giúp chị.

Xin thề, trong đầu tôi không hề có một chút tục niệm.

Đúng lúc này thì ngoài cửa có tiếng bước chân.

Một ông khách tuổi ngoài 50 , mặc quần tây áo sơ mi, đeo cặp kính mạ vàng, trông rõ ra dáng tri thức hót hơ hốt hải chạy vội vào.

“ôi , học trò bé bỏng của anh , em làm sao thế này”-mặt ông ta tái nhợt.

Tôi muốn cười mà không còn tâm trí đâu để cười. cũng càng không hiểu vì sao ông ta gọi chị là “học trò”.

Có lay gọi mãi thế nào , chị Thắm cũng ko có phản ứng. mặt chị xanh lét , thở hồng hộc như người thiếu ôxi, đôi môi thâm tím.

Ông khách tri thức thấy tình hình bất diệu , hai bàn tay run lấy bầy , miệng ko ngừng thốt ra những câu vô nghĩa.

“cục cứng, cục cứng chết rồi , thôi rồi , hay là do viên thuốc, là thuốc rồi”

Lão ta đỡ mãi không nổi Thắm, tôi đã nghe thấy lão nhắc tới “ viên thuốc”. bây giờ thì tôi đã hiểu. lũ người ăn chơi này cần thuốc vô tội vạ, lại còn làm liên lụy đến chị nữa.

“này, chú tránh ra , mau ra ngoài kia gọi người đi, để đẩy cho cháu” tôi quát to.

Lão già này đầu hói , răng vàng , giống mấy vị giáo sư tiến sĩ thường thấy trên truyền hình, nhưng chắc ít ai biết lão toàn làm những việc tồi bại. chẳng hạn như chơi thuốc, chơi đi.

Tôi dìu được chị Thắm ra đầu hành lang, miệng la gọi “này, ở đây có người ngất xỉu”

Đám đông dần dần chú ý đến chúng tôi, liếc thấy dáng người rũ rượi thảm hại của Thắm, họ đứng trơ mắt ếch.

Mẹ kiếp lũ người vô cảm.

Khi chị còn hấp dẫn và khêu gợi , biết bao gã lân la tán tỉnh.

Giờ như cái xác không hồn , chúng nhìn bằng đôi mắt đầy ghê sợ.

Tôi đành một mình dìu chị ngồi tựa lưng vào ghế nệm.

tiếng nhạc tắt hẳn, thằng Ty lật đật mang đến một cốc sữa

“uống đi, sữa có thể giải độc”

Khó khăn lắm mới ngửa mặt , đổ vào miệng chị một chút. uống tới đâu chị vẫn một mực nôn ra hết.

“bọn mày cho chị Thắm uống thuốc gì?” – tôi muốn nổi điên.

“1 viên hồng , ở đây ai cũng dùng , có làm sao đâu “ – Ty phân trần.

Tôi nhìn quanh quất , đám đông bu xung quanh , nhưng không thấy cái lão đầu hói đeo kính ấy đâu cả.

Nhất định là lão đầu độc chị , lão già khôn nạn.

“Ty, mày giúp tao đỡ Thắm ra taxi, đi bệnh viện , nhanh!”

Tôi gấp gấp xốc người , đỡ chị đứng dậy , trong 1 số tàn thức còn sót lại, chị cũng cố bấu vúi lấy tôi.

Nhưng thằng Ty nắm chặt tay tôi

“khoan , không được đâu , nếu bây giờ mày vô viện, người ta xét nghiệm thấy nó bị sốc thuốc lắc thì vũ trường này đi tong, tao sẽ không còn đất sống”-thằng Ty gào lên, và gần một nửa số khách lui về trong im lặng.

Tiếng một vài người thốt lên “mặt cô ta tái nhợt rồi kìa , mau làm gì đi”.

Vừa lúc chị Thắm chuyển mình , nôn 1 lần nữa, nôn ra toàn thứ chất nhầy nhầy.

Đám vũ nữ tái mặt “chị ấy nôn ra cả dịch vị rồi”. trong lòng nóng như lửa, tôi đã có quyết định.

“mặc kệ mày, mau tránh ra” – tôi hùng hổ chuyển sang bế thốc chị lên.cho dù có ảnh hưởng đến cái vũ trường này cũng chẳng can hệ đến tôi, chỉ có thằng Ty là dính líu , nhưng việc cứu người tôi yêu mới là quan trọng.

Thằng Ty lại can ngăn “tao xin mày, mày nghe lời tao, bây giờ vô phòng riêng, có ghế nằm, chỉ cần cho nó nghỉ một chút là khoẻ lại thôi, trường hợp này tao gặp nhiều rồi , mày đừng có quan trọng hoá lên, nghe tao đi”-nó hét lên, cương quyết giữ tôi lại.

Tôi chần chờ.

“nghe tao đi , đi vô đây!” thằng Ty hét lên, 1 tay chỉ đường.

Đám vũ nữ và mấy thằng phục vụ lập tức gạt đám đông sang 1 bên.

Đứa thì lấy nước mát , đứa thì lấy đá chườm , đứa thì trấn an mấy vị khách đang phê quá đà, phàn nàn vì không nghe thấy tiếng nhạc nữa.

Phải công nhận là chị cũng nặng thật , sức tôi có hạn , hai cánh tay mỗi rũ đành buông chị xuống.

Mấy thằng phục vụ gượng gạo không dám lại gần.

Cuối cùng chúng đành giúp đỡ chị Thắm lên lưng tôi.

Tôi công chị đi như bay , thằng Ty mừng rỡ lập tức phi tới mở cửa phòng.

Tôi đổi hướng , công thắm chạy một mạch ra khỏi vũ trường.

“ê, mày đi đâu đấy, mày điên rồi à”

Bên ngoài lúc nào cũng có taxi trực sẵn.

“mau cứu với, có người bị ngất xỉu”

Cả tài xế và bảo vệ đều hối hả dìu tôi và chị lên xe. Một bờ cả hơi.

Cuối cùng cũng tìm được vài người tốt bụng.

Buổi tối hôm đó ở bệnh viện thật là lạnh lẽo.

Nghe bác sĩ nói , chị bị sốc thuốc do dùng quá liều lượng cho phép. Lại thêm cơ thể đang bị suy nhược.

Tôi chợt nghĩ đến cái đêm bất gặp chị trên đường Trần Phú, đêm hôm đó trông chị mỗi mệt và ê chề đến chừng nào.

Thằng Ty đã nói mỗi người chỉ dùng 1 viên , nhưng tại sao chị Thắm lại cắn tới mấy viên?

Chắc chắn là do lão đầu hói muốn chơi 1 đêm over high đây mà. tôi càng nghĩ càng cảm tức lão. Bọn trí thức đều giả , đáng khinh.

Nhìn chị Thắm nằm trong phòng bệnh, tôi cảm thấy một niềm thương xót tuôn trào mãnh liệt.

Những lúc gặp chị , tôi đều nhìn thấy ánh lửa bất cần đời đằng sau khuôn mặt.

Nhưng giờ nằm yên tĩnh tại ở đây, tôi nhận thấy chút gì đó nhỏ bé, yếu đuối.

Một giờ sau, thằng bạn thân duy nhất biết chuyện của tôi đến.

Nó lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh tôi, trời đã lạt lạnh buốt , thở ra khói.

“nó sao rồi hả mày?”- thằng Ty hỏi.

“chậm chút nữa thì chết”- tôi đáp gọn lỏn.

“cái gì? Làm gì nghiêm trọng đến mức đó” – cu cậu giật bắn mình.

Quả thật tôi chỉ nói thể để hù dọa thằng trời đánh này. chứ chuyện sớm hay trễ như thế nào tôi không biết. chỉ biết chị bị sốc thuốc.

“bị sốc thuốc, nhờ ơn của mày đó, vừa lòng chưa?” – tôi mỉa mai.

Thằng Ty đáp lại ngay: “mày vô lí, ai cũng chơi, tao cũng chơi, sao tao không nằm trong đó đi”

“chắc chắn chị tao dùng nhiều hơn người khác, mày thử nghĩ coi, có phải lão già bao chị đã cho chị uống không?”

Bỗng nhiên tôi dùng từ “chị tao” như người thân thích. Đến tôi cũng thấy bất ngờ.

Có điều thằng Ty không để tâm, nó bận suy nghĩ đến tình hình vũ trường vài tiếng trước.

“tao không để ý lắm, tại vì nó nhảy với cha già đeo kính, mấy thằng to con và một đám mấy em xinh tươi nữa kia”

“tức là mày nói người cho thuốc Thắm là một trong cái đám ô tạp đó?”

Thằng Ty nhún vai “biết đâu là chính nó đòi chơi over”

Tôi đổ quạu “người ta có tên!”

“ừ thì Thắm, vừa lòng mày chưa?”.

Cái thằng, nó bắt chước y kiểu nói của tôi.

2 đứa tôi sau câu đó bỗng lặng thinh. Mỗi đứa nghĩ về 1 hướng.

“mà sao trùng hợp vậy, tự dưng bày ra cái trò đúng ngay bữa nay” – tôi lên tiếng trước nhất, miệng xuýt xoa kêu khổ.

“hả? cái gì?”

“ý tao là” tôi nói “sao tự dưng lại có cái trò The queen of night chi vậy? rồi còn bày trò ra hú hét loạn xạ nữa chứ, mày đầu têu chứ ai” – tôi hích nhẹ vào vai thằng Ty.

Cu cậu đực mặt ra rồi bỗng nhiên cười khà.

“mẹ bố, tao muốn mày có dịp trông thấy người đẹp trong lòng nhảy sexy nên mới cố tình bày ra đó, chứ từ trước đến giờ đểch gì có nữ hoàng, rồi bày đặt trao giải thưởng. mày lại còn chửi tao”.

Cái mồm nó khiến Tôi chưng hửng.

Thảo nào lúc đó tôi thấy nó lạ lắm. rõ ràng lúc trao giải nó đã ngấm sẵn Thắm rồi.

Ra là nó muốn tốt cho tôi, dù sao tôi cũng phải cảm ơn nó đã hết lòng tạo điều kiện.

Bây giờ tôi mới vỡ lẽ, cái thằng này kể cũng hay phết.

“cảm ơn mày” vỗ vai nó 1 cú thật kêu, tôi rủ “ăn chút gì không?”

“thôi tao no rồi”

“sao vậy? bình thường mày ăn như hạm mà?” tôi hỏi.

“không thiết ăn”- thằng Ty uể oải.

Tôi nhìn đáng về nó, cố gắng đoán xem nó đang nghĩ gì.

Nghĩ một chập cuối cùng trong đầu tôi nổ “oang” 1 tiếng thật to.

“bỏ vợ rồi, tao đưa chị tới bệnh viện, rồi cái vũ trường của mày...” Tôi dè dặt hỏi.

chắc chắn có chuyện gì đó đã xảy ra.

Tôi e là tôi mang tội với nó mất rồi.

Ngoài suy nghĩ của tôi, thằng Ty chỉ lắc lắc đầu.

Thì ra công an có tới nơi, khi tới khách khứa đã vắng hẵn, họ xét nghiệm thấy chỉ có một người đang phê, vài người có dấu hiệu dùng thuốc, và không bắt quả tang được viên nào tại hiện trường.

Thằng Ty thoát nạn về phía công an, nhưng lại rắc rối với bà chủ của XO. Chẳng là nó vì chuyện của tôi mà quây 1 bữa tung bùng. kết quả còn kéo cả công an tìm tôi , gây phiền phức không ít.

Nó bị cái bà ác ma ấy sặc cho 1 trận rồi cắt lương.

Chuyện đã rồi, có chia buồn , có khóc lóc gì cũng vậy. thế là tôi cười.

Cười đã đời tôi ngây ngô nói “ cảm ơn mày vì danh hiệu nữ hoàng của đêm , nay đã thành nữ hoàng nôn mửa , cảm ơn vì chai rượu ngoại thật to”

2 đứa tôi bật cười ha ha.

“lại còn dám lấy 1 chai rượu tây , mày được đấy! “ tôi bật ngón tay cái , khen.

“hả?tao chôm rượu á?” – thằng Ty nhú mắt.

“chai rượu tây, chai rượu dành tặng cho Thắm ấy” – tôi nhắc.

“à à, rồi rồi, chai rượu đó tao làm gì dám ăn cắp trong quầy bar, rượu của lão đeo kính âm thầm mua rồi bảo tao trao giải đó chứ”- thằng ty bình thản trả lời.

“ sặc” tôi chờ người ra.

Đồ chó đẻ tôi hận nhất trong lúc này, lại là lão ta.

Nếu có thể trừ để lão chết tôi nguyện trừ 3 kiếp 9 đời.

Thì ra , thằng Ty đã bàn trước với lão cùng nhau dàn dựng cái trò trao thưởng cho người đẹp nhất đó.

Tôi lặng thinh chẳng nói chẳng rằng.

4. Chương 4: “lão Già Đó Đờ Đáng Chết! ”

Trời vừa hửng sáng , tôi đã choàng mình tỉnh giấc.

Suốt đêm túc trực phòng bệnh trông nom Thắm , tuy mệt nhưng lòng tôi vui sướng.

Thằng Ty đã về từ nửa đêm , hẹn sáng nay quay lại.

Tôi tranh thủ xuống căn-tin bệnh viện mua chút đồ ăn sáng. Bác sĩ bảo sau khi chị tỉnh sẽ dần hồi phục , đến trưa là có thể đón về nhà được rồi.

Tôi cảm ơn rồi rút.

Bây giờ thì tôi như người nhà của Thắm. hay thật.

Tôi áng chừng đến khi quay về là chị tỉnh thôi, tỉnh rồi nhất định sẽ rất đói vì thế mua ngay suất cháo.

Bệnh viện bắt đầu rục rịch người qua lại, ban mai thức giấc, nhìn nắng chiếu vào khung cửa sổ , đột ngột tôi tự hỏi “hay là mình đang mơ?”

Tôi ngồi xuống cái ghế kê đầu giường, nắng nhẹ rải đều lên người Thắm, ga giường trắng tinh làm nên cho khuôn mặt xanh xao. người con gái trong mơ giờ đây gần tôi hơn bao giờ hết.

Tóc rối bết vào mặt chị, tôi đưa tay gạt sang một bên.

Bất chợt , Thắm từ từ hé mắt, nhìn tôi thật lâu, cái nhìn như chẳng hề quen biết.

Mà cũng phải, tôi nào đã quen chị.

Chị đưa mắt xem xét khắp phòng bệnh, rồi ngoảnh mặt sang bên cửa sổ.

Đoạn giật mình gọi “điện thoại, điện thoại đâu?”

Tôi lập tức mở cửa tủ ở đầu giường, lấy ra chiếc bóp màu đen.

“may quá đây rồi! vậy mà tưởng mất hết mối” – cầm lấy chiếc điện thoại cảm ứng, chị lướt ngón tay vội vã trên màn hình rồi chừng vài giây sau thở phào nhẹ nhõm.

Tôi nghĩ không phải chị sợ mất điện thoại, mà sợ bỏ sót mấy cuộc gọi của khách.

Thấm nhét điện thoại vào bóp cẩn thận, quay sang nhìn tôi.

“chắc em nhỏ hơn chị?” – Thấm hỏi.

“à,...vâng” hình như chị chưa nhớ ra đã gặp tôi 2 lần.

Thấm gật đầu:

“tối qua là em đưa chị vào viện à”

Tôi gật đầu, ngược nhìn khuôn mặt xanh xao của Thấm.

Cất tiếng hỏi: “chị khá hơn chưa?”

Thấm đưa ánh mắt đánh giá tôi từ đầu tới chân, tôi cảm thấy tim đập chân run.

Chị không trả lời câu hỏi của tôi, mà dường như đang cố nhớ ra sự việc gì đó.

Tôi mở nắp cà-men mùi cháo thịt thơm lừng.

Bỗng nhiên thấy chị nở nụ cười khinh mạn

“à, lão già hói bỏ của chạy lấy người rồi”- giọng điệu chị đầy mỉa mai.

Tính ra không phải chỉ mình tôi gọi lão là “lão hói”

Chưa kịp mừng đã nghe Thấm đề thêm một câu “cũng may là vôi được lão kha khá”

Chị nói như thử đó là một việc hết sức bình thường.

Tôi dùng thìa quấy đều cháo, hít một hơi đoạn tươi cười nói “chị ăn cháo này”

“không đói” – Thấm lắc đầu.

Tôi ngạc nhiên, đêm qua nôn sạch sành sanh, sáng nay ngủ dậy ỉ ỉ rữ mà không đói ư?

“hay là chị muốn ăn cái khác?” tôi nghĩ thầm.

Chị Thấm toan nói điều gì đó, liền nghe tiếng bụng réo ì ục.

Chị bối rối. “đưa đây, chị tự lo được”

Tình huống thế này tôi chẳng biết nên cười hay nên mỉa đây.

Đôi tay chị run run cầm lấy hộp cháo, 2 tay chị mới miễn cưỡng làm được thì tay đâu cầm thìa nữa?

“thôi, chị để đó cho em” – tôi xông vào.

Dường như bất lực, Thấm đành gật đầu.

Tôi hiểu những người như chị vốn tự lập không bao giờ thích dựa vào người khác. và họ cũng sợ nhất là phải lệ thuộc vào ai đó.

Chúng tôi ngày một cởi mở với nhau hơn theo từng thìa cháo.

Lẽ dĩ nhiên, một số thông tin của chị tôi đã nắm được.

Thấm quê gốc ở miền tây –Cần Thơ.

Cần Thơ gạo trắng nước trong,

Ai đi đến đó, lòng không muốn về.

Hèn gì mà nước da và mái tóc chị đẹp quá chừng.

Có thời gian dài chị làm gái nhảy trong vũ trường đình đám Đêm Màu Hồng dưới thành phố , cuộc sống nửa gái bao, nửa vợ bé quá khốc liệt. sau vài vụ xô xát đánh ghen , rồi những vụ gây gổ giữa dĩ vãng dĩ. Chị một mình bỏ lên Đà Lạt tìm cuộc sống mới.

Tôi hỏi: “thế còn gia đình chị?chị có về thăm bao giờ không?”

Thắm trả lời bình thản “nếu có một lão cha dượng suýt nữa hại đời mình , cũng có thích về không? Nếu có một bà mẹ biết chuyện chỉ im lặng cũng nghĩ sao?”

Tôi không dám trả lời.

“ở đây không bằng Sài Gòn, nhưng một ngày ít nhất cũng kiếm được hơn một chai, toàn đi với mấy ông lớn từ dưới đó lên nghỉ mát, vừa khoẻ thân, quà cáp đầy đủ vừa đỡ nhọc như mấy đứa ngoài kia” – Thắm tiếp lời.

Chị vừa kể vừa nhìn tôi. Tôi có cảm giác rằng tôi sinh ra đã sợ hãi ánh mắt chị.

“cũng sao thế?”

“không ạ, em có làm sao đâu?” – tôi thanh minh.

Chị cười khi , đưa ngón tay chỉ lên mắt “perfect waterproof mascara hai trăm chín chục nghìn” rồi buông tay thở dài “ sáng nay chưa dùng”.

Tôi bật cười ha hả. ở bên chị lúc sợ lúc vui thế này , chắc có ngày tôi bị cao huyết áp.

“Mascara , mascara” – tôi trầm nghĩ , cái biệt danh này rất hợp với chị. Hơn nữa chỉ mình tôi biết.

Đang có trớn ngon nên tôi tranh thủ khai thác “ ở Đà Lạt này chị không có bạn à?”

“không”

“rủi những lúc ốm đau thì sao?”- tôi lo thay cho chị.

Thắm thản nhiên “ốm dậy tự khoẻ, nặng quá vào viện y tá lo”

Sau đó, dường như nghĩ ra điều gì , ăn một thìa cháo, chị nói thêm “chuyện như tối hôm qua, từ khi rời Sài Gòn đến nay chị mới gặp lại đây, mẹ kiếp là đứa chó nào không biết!”

Tôi lắc đầu ngao ngán, chị mới vừa nhẹ nhàng được một lúc đã lập tức chuyển sang “tông” chợ búa.

Tôi hỏi “ là ai phát thuốc cho chị?”

“vũ nữ , sau đó là mấy con bạn”

“bạn?em tưởng chị nói không có bạn?”

“thì bạn xã giao thôi, chị không nhớ rõ lắm , chắc sau đó nó đưa chị thêm 1 viên. mẹ , phê quá biết gì nữa” –Thắm vừa nói vừa gườm gườm đôi mắt. dường như chị đoán được nguyên nhân chị vào viện là do ai.

Tôi cũng đột ngột nhớ đến mấy cô gái xinh đẹp trong vũ trường , lúc chị Thắm nhận giải nữ hoàng vài cô bĩu môi khi dễ.

Tôi la thảm “phụ nữ ghen ghét nhau là đáng sợ nhất”

Đột nhiên chị quay sang nhìn với ánh mắt như muốn lột trần tôi.

“này cưng”

“vâng?”- tôi e dè.

“sao bỗng nhiên lại làm cái việc rồi hơi này, đưa chị vào đây rồi ngồi cả ngày ở đây, sao không vút đại chị vào xó xĩnh nào đó là được rồi.” – chị nói với giọng dừng dừng , không chút cảm tình.

Tay vừa đưa thìa cháo tới miệng chị , chị không ăn , chỉ chăm chú soi xét tôi.

Có lẽ bao nhiêu năm lẫn lộn , chị không thể tin được ai.

Bỏ thìa cháo trở lại trong cà-men. tôi đắn đo suy nghĩ.

Chả lẽ giờ lại bảo vì em yêu chị?

Chắc chắn tôi sẽ bị đuổi ra khỏi cửa và không bao giờ gặp lại chị nữa.

“bởi vì em không giống như cái bọn chó chết bỏ mặc chị ở vũ trường”- cuối cùng tôi cũng tìm ra câu trả lời phù hợp. không đã động đến tình cảm, cũng đúng với ý tôi.

Tim tôi đập thành thịch.

“không toan tính?”-chị trờng mắt.

“không toan tính!” tôi khẳng định.

Chị Thắm gật đầu.

“không cho ăn nữa à?” – Thắm đột ngột cao giọng.

Tôi lại trở về với công việc ưa thích của mình.

Chúng tôi cứ vậy nói chuyện phím, sau khi ăn xong, chị giục

“chị muốn uống nước”

Chai nước ở ngay đầu giường , chị có thể với tay lấy, nhưng vẫn nhờ vả tôi. tôi tưởng chị thích tự lo cho bản thân?

Thắm uống lấy uống để thật nhiều nước.

Điện thoại reo. Chị bắt máy, chỉ nói 1 chữ “ok” rồi cúp.

“này cưng, chị muốn xuất viện ngay”.

“chị đã khỏe hẳn chưa?”-tôi do dự “còn chóng mặt, nhức đầu gì không?”

Thắm cười nhạt nhẽo: “ngày xưa làm tình hội đồng cũng cóc ngán, chuyện tối hôm qua nghĩa lí gì đâu”.

Không biết nói gì hơn, Tôi lật đật đi mời cô y tá.

Thắm lục trong bóp lấy ra 1 bao thuốc , châm 1 điếu hút phì phèo.

“ ở đây người ta không...” tôi chưa kịp hết câu thì cô y tá đã giật lấy điếu thuốc bỏ vào thùng rác:

“ở đây không được hút thuốc”. cô y tá nghiêm nghị nói.

Tôi đành thay mặt chị nói tiếng “xin lỗi”.

Rõ ràng là Thắm ko vừa ý chút nào, nhưng cũng ko dám ý kiến gì thêm.

Tôi dìu chị vào nhà vệ sinh thay quần áo, trong lúc chờ tôi bỗng nghĩ tới 1 chuyện.

“lão hói đó ngày xưa là thầy của chị à?” tôi hỏi vọng vào.

thắc mắc lớn nhất của tôi lúc này là cái lão khách bao của chị.

“Không, làm gì có chuyện đó!” giọng Thắm ngờ vực.

“lúc trong nhà vệ sinh em nghe lão gọi chị là học trò cưng gì gì đó, chắc cuống quá nói nhảm” – tôi cười.

Chị Thắm lặng thinh, không đáp lại, tôi nghe thấy tiếng xả nước rửa mặt.

Nhớ lại đôi môi phơn phớt, hai hàm răng nhỏ trắng muốt của chị tôi tự nhủ: giá cứ thế mà lại hay.

Trong lúc tôi thu dọn đồ đạc , tiếng chị Thắm vọng ra:

“mấy đêm ngủ chung, đêm nào lão chả bảo chị bận đồ nữ sinh Nhật, sơ mi trắng váy đen, thắt cà vạt sau đó quần nhau với lão. Mỗi đêm như vậy là hai chai năm lít , lão bao ba đêm , riêng bữa đầu đi tàu nhanh một củ. em thử tính xem, tiếc là bị như vậy , không thì ngày cuối ráng cày 3 củ nữa, ầm!”.

Nói xong câu trên, Thắm mở cửa bước ra ngoài, áo váy chỉnh tề. đôi môi cong lên. nụ cười như thể mọi đắng cay trên đời đều đã ném trải.

Lòng tôi tức thì quặn lại, tôi nhìn chị bằng ánh mắt ngỡ ngàng.

“sao?khinh rồi hả? thì cứ lục bóp lấy vài xị rồi về đi, coi như tiền hậu tạ”

Thắm tiếp tục tát cho tôi 1 gáo nước lạnh.

Lúc đó trong đầu tôi đầy ắp những hình ảnh bệnh hoạn, tôi nghĩ mình như đang xuất hồn bay đi đâu đó, còn cái xác thì đứng đực trước mặt chị.

Chừng vài giây sau, tôi mới gượng gạo nặn ra 1 nụ cười.

Chị Thắm nhìn tôi chằm chằm không chớp mắt.

Tôi cũng nhìn sâu vào mắt chị không còn e dè, miệng chỉ nói 1 câu:

“lão già đó đáng chết! ”

5. Chương 5: Mọi Con Đĩ Đều Có Mơ Ước.

Tất lẽ dĩ nhiên , chúng tôi trao đổi số điện thoại.

Tôi lưu số chị vào danh bạ với cái tên “ Mascara hai trăm chín chục nghìn” – đúng nguyên văn câu nói của chị.

Mỗi lần nhìn ngắm dòng chữ đó, tôi cười như điên.

Buổi chiều, sau khi ăn cơm nhà, tôi mua một hộp cơm qua chỗ chị.

Chị sống trong 1 căn nhà thuê trên đường Đào Duy Từ, chủ nhà ở Thụy Sĩ, chẳng mấy khi về nước. nghe người ta đồn , người chủ là 1 “khách quen” của chị.

Thấy tôi đứng lâu bên ngoài cổng, vài người hàng xóm nhìn tôi với ánh mắt khác thường. chắc người ta cũng biết nghề nghiệp ko mấy trong sạch của Thắm.

Thấy kệ, tôi vẫn cứ gọi.

Gọi mãi chẳng thấy chị ra mở cửa , tôi áng chừng chị đi công chuyện, chắc là lại đi với khách.

Thật, đêm hôm qua còn vật vờ trong bệnh viện, giờ này đã sẵn sàng ngủ với đàn ông. Tôi ko biết chị là loại gì nữa.

Móc điện thoại liên lạc với “mascara hai trăm chín chục nghìn”

Đồ chuông lâu ơi là lâu...

“alo” – giọng chị vang lên trong điện thoại.

“chị Thắm à, chị có nhà không , em mang cơm sang”

“à , chị đang có chút chuyện, sắp về giờ đây , nếu muốn thì cứ đợi chút”

Chữ “ nếu “ của người đẹp , tôi nào dám từ chối.

Chị nói “sắp về” nhưng tôi đứng hơn 40 phút , mỏi cả chân mới thấy chiếc vespa Lx màu trắng dọi đèn tới gần.

Trên xe là 2 cô gái , cô ngồi sau là Thắm , cô cầm lái – tôi chưa thấy bao giờ.

Thì ra, không phải chị đi đánh đĩ như tôi vẫn nghĩ mà là đón cô bạn thân ở Hà Nội mới về.

Đó là một kiểu nữ mũi cao, mắt sâu. khuôn mặt chị ta làm tôi liên tưởng đến cô gái người Nhật trong bộ kimono in trên các hộp đựng sản phẩm điện tử.

Cô bạn Thẩm là dân Đà Lạt chính gốc, với cái biệt danh nổi da gà: “Ngọc Dao Lam”

Nghe đâu cũng là dân anh chị có máu mặt.

Vừa quăng túi xách xuống ghế sofa, chị ta đã nhìn tôi cười ha hả:

“cha cha, có gì đây? có gì đây? một con bò lạc!” bà chị đại này xem tôi như thử một con cún con chưa mọc răng.

“là thằng nhóc mày vừa kể với tao đây hả Thẩm?” – cái miệng bà Ngọc này nói rõ to “ừ, hôm qua nó đưa tao vô viện” – giọng chị vẫn thế, hời hợt.

Rồi chị quay sang tôi nói “chị ăn cơm với con Ngọc rồi”

“cơm à?đâu?để đó cho tao, tao vẫn còn đói, cả năm nay mới về Đà Lạt, đang thèm cơm Đà Lạt đây” – Ngọc Dao Lam hớn hở giành lấy hộp cơm ăn ngon lành.

“ăn lẹ rồi đi tắm đi má hai” – Thẩm cười.

“gì? mày vẫn còn sống bữa bãi thiếu khoa học thế á? người ta nói ăn no xong ít nhất nửa tiếng sau mới được tắm.” – bà chị đại của chúng tôi trợn tròn mắt giảng giải.

Chị Thẩm nhìn tôi “cưng đi học người ta có dạy thế không?”

“cái đó thì không học, nhưng mà em có nghe mẹ nói” tôi thành thật trả lời.

“đó, mày thấy chưa Thẩm, tao nói cấm có sai”

“ừ, thì biết bây giờ mày giỏi, đi thủ đô về khác hẳn, nhỉ?” – đây là lần đầu tiên tôi thấy chị Thẩm biết cách châm chọc người khác.

“tao học được từ bà Phương đó”

“phương nào?” Thẩm nhúm mày “cái gì???đừng nói là...” chị tỏ ra hết sức ngạc nhiên.

“Minh Phương, Phương Chợ Bà Chiểu đó, sư phụ truyền nghề ày mà mày quên à” – vừa nhai cơm, Ngọc vừa nói.

“tao đâu có quên, lâu quá rồi không gặp, giờ sống nơi đất khách quê người ra sao hả mày?”

Tôi đoán cái cô Minh Phương Chợ Bà Chiểu đó cũng làm gái, là gái “đàn chị” của chị Thẩm và chị Ngọc. hơn nữa còn là người dẫn dắt Thẩm vào con đường này.

“bỏ hẳn nghề từ khi rời Sài Gòn, bây giờ người ta là bà lớn rồi, một ông chồng người Sing, một đứa con gái lớp 2, nhà trong khu biệt thự Tây Đô. Tao ở lại 1 ngày, thấy bà thay đổi 180 độ, ra dáng bà mẹ hiền thực lắm, dạy con học, kèm con tập đàn, dẫn dò con lễ phép với người lớn như thế nào, ăn uống tắm rửa vệ sinh cá nhân ra làm sao.rồi đối với chồng thì nâng khăn sửa túi, ân ân ái ái, sáng sáng tiễn chồng bằng 1 cái hôn, trưa, chiều lo cơm nước cho chồng, thi thoảng mới shopping. Mày thấy sốc chưa?sốc chưa? Phương Chợ Bà Chiểu 5 năm về trước đó Thẩm, giờ phải gọi là Phương – bà mẹ hiền dịu rồi, hahaha”

Ngọc Dao Lam kết thúc bài diễn thuyết bằng 1 trận cười giòn giã, suýt nữa thì sặc cơm lên mũi.

Tôi để ý thấy đôi mắt chị Thẩm mờ đi, ươn ướt.

Phương Bà Chiểu, Thảo Đội Cần, Ngọc Huyền Hà Nội, Tống Bích Thảo...đều là những cái tên đình đám trong giới cave ở cả 3 miền bắc, trung, nam. nay một người đã tử bỏ cái nghề nhơ nhớp, lập gia đình với ông chồng tử tế, sinh đứa con kháu khỉnh, sống cuộc sống no đủ sung túc.

tôi chỉ cần nhìn qua cũng biết chị Thẩm đang khao khát một tương lai như vậy.

Đó cũng là mơ ước chung của mọi con đi.

Tôi thầm nghĩ “mình có thể là 1 người tốt, nhưng ko phải là một người có thể cho chị căn nhà chục tỉ”

Thấy chị thở dài , lòng tôi càng bối rối.

“con quý, sao mày ko gọi báo cho tao lúc ở ngoài đó?” – Thấm trách cứ.

“bà dặn tao ko dc kể với ai , coi như Minh Phương đã biến mất mãi mãi rồi.5 năm trước ai cũng tưởng Phương Bà Chiêu bị bọn Ô Môi quận 10 bắt cóc bán ra nước ngoài mẹ rồi , đồ xô tìm kiếm có dc chút tung tích nào đâu. bà này trốn giỏi thiệt.có điều bà trốn ai chứ không trốn dc tao , hà hà”

“thôi thì , được như vậy cũng mừng cho bà. chuyện này mày đừng kể cho ai nghe nữa , kéo ảnh hưởng đến người ta.”

“gớm , mày cứ làm như tao nhiều chuyện lắm”

Tôi cười thầm “bà mà không nhiều chuyện thì làm sao có máy ghi âm”

chị Thấm lắc đầu cười khổ:” ngày xưa không nhờ có bà thì tao chết với con Dung Khu Dĩ rồi ”

Tôi chợt dạ , ngày xưa mấy chị em này toàn là gái tứ chiến giang hồ.

Bỗng nhiên Ngọc Dao Lam cười khà khà

“con điên , tao chết thì vui lắm hay sao mà mày cười” – chị Thấm mắng ngay.

Ngọc Dao Lam vẫn cười , cười đến ngắt nghêo rồi bỗng nhiên hạ thấp giọng xuống:

“Dung Khu Dĩ – Phan Rang đúng không?con hàng nát đó , nó sắp đi rồi”

“đi đâu , má , đừng nói ra nước ngoài ở với tây nha” – Thấm có vẻ bức xúc.

Ngọc khi mũi: “ làm chó gì có phước đó, đi Tây Thiên á , nó dính sida rồi”

“trời đất!”

Không phải chỉ mình Thấm mà ngay cả tôi cũng giật mình.

“chứ còn , cũng có chút sắc mà làm ăn ngu quá, ai bảo chơi với mấy thằng xì ke, đêm nào cũng đi dạt với mấy thằng hết đời đó, còn đem tiền nuôi nó. Phải chi khôn khôn như mấy chị em mình , bây giờ sắm nhà sắm xe”

Gấp hộp cơm lại ngay ngắn , Ngọc Dao Lam châm thuốc hút ngay 1 điếu.

“đời mà”

Bà đại ca nhả ra 1 cụm khói , nở nụ cười khinh khỉnh, như thể bao nhiêu năm lăn lộn trên đời chỉ có thể tôi luyện chị ta chứ không thể làm chị ta khuất phục.

Chị Thấm lặng đi.

Hết lần này đến lần khác , tôi được nghe kể về những sự thật phũ phàng trong giới cave.

“mày sao thế?” – Ngọc Dao Lam gạt đi tàn thuốc, nhú mày hỏi.

“tao đang nghĩ , hồng nhan thì bạc phận đó mày à”-Thấm ôm cái gối ôm trên ghế sofa vào lòng , thở dài thườn thượt.

“ôi dào , bây giờ lại đến phiên mày sách vở. mày có thua chó gì bọn diễn viên đâu? Công việc đang lên phơi phới , cứ cặp kè với mấy lão , khi nào tích góp đủ rồi , tao mày chuyển sang kinh doanh , rủ thêm nhóm của mình hùn vốn vào nữa , tương lai sao phải xoắn? tao thấy chết bớt mấy đứa như con Dung càng tốt , khỏi sợ chật đất”

“ừ , thì đành là vậy , nhưng mà mày thấy trong thực tế , hành nghề như tụi mình, đẹp không thua gì ai , nhưng mà vẫn...”

“nhớ rồi , chuyện của Thảo Miền Tây “ Ngọc Dao Lam bình tĩnh ngắt lời.

Bỗng nhiên chị Thấm cũng không nói gì thêm nữa, không khí xung quanh càng lúc càng nặng nề. 3 người chúng tôi , ngồi trong cùng 1 phòng , nhưng không một ai lên tiếng.

Hết nhìn chị Thắm đến nhìn chị Ngọc. Tôi nghĩ , rủi mà bây giờ tôi nói năng bậy bạ gì đó , thì 2 bà chị đang đang sát khí này nhất định ném tôi ra khỏi nhà.

Đang ớn lạnh , thì Ngọc Dao Lam hỏi tôi:

“này cưng, ở Đà Lạt , thế có biết bệnh sida ở đây bắt đầu lây lan từ đâu không?”

Chị hỏi 1 câu khó quá , tôi ngơ ngác lắc đầu.

“lây lan từ gái miền tây chứ đâu” – bà Ngọc lại cười nắc nẻ.

Tôi liếc sang Thắm , quả nhiên thấy chị trừng mắt:

“má , cái con này đừng có lời què quán tao vô đây nghe”

“bộ tao nói không đúng nữa, là mày có tật giật mình” – Ngọc Dao Lam không hề chịu thua.

Chị Thắm quàng cái gối ôm đánh vèo 1 tiếng vào mặt bà chị đại.

“úi , con này”

Ngọc Dao Lam cười: “chị Thảo , đúng hơn phải gọi bằng cô Thảo của mày công nhận đẹp thiệt , thua chó gì ai đâu”

“ què bả ở Bến Tre , liên quan gì tới Cần Thơ”- xem chừng chị Thắm giận lắm.

“nhưng mà đều là miền tây , hơn nữa, cứ nhắc tới gái miền tây , ai cũng nhớ đến bả. mày cãi nữa đi”

“ ừ , thì gái miền tây , ai cũng nói gái miền tây toàn dĩ hèn , không có được cao sang như Đà Lạt chính gốc”-Thắm nghiêng giọng, đôi mắt xéch trợn lên.

Tôi có thể cảm nhận thấy đôi chút mặc cảm trong lời nói của chị.

“thôi thì tao xin lỗi , giỡn chút ghê vậy mày”

Từ trong hoàn cảnh trên , tôi rút ra kinh nghiệm , sau này không nên bàn luận về què quán chị , cũng như phê phán gì về gái miền tây nữa.

Dân gian ác mồm , vợ đũa cả nắm , khiến họ khó sống ở vùng khác.

Ngọc Dao Lam quay sang tôi , làm bộ lè lưỡi , rồi lên giọng kể:

“Thảo Miền Tây, què ở Bến Tre , mặt tròn , da trắng , tóc mượt , mũi thẳng tắp , mắt đen láy , nói tóm lại là dễ thương lắm cơ , từ cái thời cách đây 20 năm đã dạt lên Đà Lạt này làm điếm kiếm sống , lên đây mang theo sida. cưng biết không? vì thời đó ở Đà Lạt này chưa từng xuất hiện căn bệnh đó, mà gái này nhiễm bệnh đang hận đời lắm , 1 khi đã muốn trả thù đời rồi , thì bả quyết tâm lây lan cho cả cái Đà Lạt này là chuyện dễ hiểu.” ngừng 1 chặp , chị Ngọc tiếp lời:

“danh tiếng em Thảo Miền Tây đẹp như hoa hậu nổi như cồn ở đây , cứ có chút tiền , bao nuôi bữa cơm , bữa ngủ là đàn ông cỡ nào cũng tiếp. nhất là cánh xe ôm ven hồ xuân hương. Rồi công an bắt được, đem đi xét nghiệm. mẹ chó , thời nay người ta sợ sida một thì thời đó sợ sida mười. nhà nào nhà nấy đóng cửa cấm con cái ra đường. bọn tọc mạch nhiều chuyện thì bu cả tới khu cách ly bệnh viện xem mặt con sida. mấy thằng ngu lờ ngu với nó, sau khi biết chuyện tìm tới nơi, thằng nào thằng nấy giở diên giở khùng, đâm đầu tự tử. nghe đồn tới lúc chết Thảo Miền Tây vẫn cười, ha ha ha”

Từng câu từng chữ , Ngọc Dao Lam chậm rãi kể lại, vừa kể vừa cười cợt như thể một câu chuyện tiếu lâm lí thú.

Sâu trong tâm trí , tôi cảm thấy cuộc đời này nhiều chuyện ghê tởm quá.

Bây giờ thì tôi đã hiểu hơn, vì có gì mà cứ nhắc tới gái miền tây là người ta mất cảm tình.

“thôi được rồi đó mày, đừng có dọa con nít nữa”- Thắm ngáp dài.

“cười vợ giờ chứ nít gì nữa ” – Ngọc Dao Lam nháy mắt trêu chọc.

Tôi ngồi đực mặt ra nhìn 2 bà chị đối thoại.

Một thằng chỉ biết có học như tôi từ trước đến nay nào có biết mấy chuyện nội bộ của dĩ điểm này. bây giờ được tiếp xúc gần gũi , trong tâm tôi đột sinh ra cảm giác sợ sệt.

Chị Thắm nhìn đồng hồ, quay sang tôi nguyền “ khuya rồi , đi về đi , mai còn đi học”

Tôi bị chị thẳng thừng đuổi về. hiểu tính chị nên tôi không hề giận.

Ngọc Dao Lam vẫn không tha , bám theo tôi châm chọc:

“ngay mai cô si có đến nữa không?” rồi chị nhỏ giọng “con này nó khó lắm, cưng theo nó chỉ có làm osin, nhưng mà chị có thể giúp cưng chút chút ”

Chị ta nở nụ cười rợn tóc gáy.

“giúp như thế nào ạ?”

Ngọc Dao Lam liếc mắt ngó chừng chị Thắm trong nhà , khi đã yên tâm chị không để ý , đôi môi hồng tuôn vội cho tôi 1 dãy số.

“số điện thoại đó cưng”

“dạ dạ” -tôi vội vàng bấm lấy bấm để.

“liên lạc với cưng sau , ha”

Hun gió 1 cái , bà đại ca đóng cổng , miệng rít thuốc chân bước vào nhà.

Đêm hôm đó , rồi cả nhiều đêm sau nữa , những câu chuyện của Thắm và Ngọc hiện về đều đặn trong mỗi giấc mơ.

Tôi mơ thấy mình làm chuyện xác thịt với chị Thắm , sau khi xong chuyện , Thắm cười nghiêng ngả.

“cưng ơi , từ nay chị và cưng đều sida rồi , hahaha”

Tôi choàng mình tỉnh giấc , mồ hôi đầm đìa.

Ước mơ của Thắm là bỏ nghề , cưới được một người toàn tâm toàn ý.

Tôi quyết tâm giúp chị đạt được điều ước đó.

Từ hôm đó trở đi , tôi lao đầu vào học hành , học quên ăn quên ngủ.

Tôi đã ngấm sẵn đích đến cho tương lai gần – đó là cánh cổng trường bách khoa.

Tôi sẽ là 1 kĩ sư giỏi.

6. Chương 6: Bài Học Từ Gái Giang Hồ.

Có điều lịch học của tôi thời gian đầu có đôi chút gián đoạn.

2 ngày sau, vào một buổi chiều giờ tan tầm , Ngọc Dao Lam gọi cho tôi.

Trong sự ngỡ ngàng của đám bạn học, bà đại ca chở tôi tới quán pizza tết trên đường Trần Lê.

Người đẹp vẫn là người đẹp, chị ta mặc quần bò , áo phông bó sát người , tôn lên những đường cong hấp dẫn.

Thân hình Ngọc góc cạnh hơn Thắm , gợi cho người ta cảm giác khoẻ khoắn.

“ăn đi , ăn nhiều vào” – chị Ngọc vừa uống nước vừa chăm chú nhìn tôi.

“chị cũng ăn đi , sao ăn ít thế?” – tôi đang đói nên đánh chén rất thoải mái.

“thôi , pizza ở đây dở hơn sài gòn nhiều”

Tôi nuốt cái ực.

Miệng thì chê dở mà còn mời tôi ăn nhiều? là ý gì đây???

Được một lúc , Ngọc Dao Lam lên tiếng dò hỏi tôi:

“chị hỏi cứng cái này nhé”

“dạ , chị muốn hỏi gì?” – tôi thấy nao nao. Cảm giác đối diện chị ta như đang đùa với 1 con sư tử cái.

“cái đêm mà cứng đưa Thắm vào viện ý , nó bị sốc thuốc đúng không?”

“đúng rồi chị”

Cuối cùng bà này cũng vào chủ đề chính.

“hôm đó cứng cũng ở đó , thế có thấy đứa nào đưa thuốc cho con Thắm không?”

Tôi ngập ngừng đôi chút , khổ thân tôi rồi , bây giờ nếu bảo không thấy , chắc chắn đại ca sẽ đập tôi bay qua cửa sổ , rút xuống dưới lầu.

Còn nếu bảo có thấy , tôi biết chỉ ai đây , tôi có biết ai đâu trời.

Chợt nhớ tới lời Thắm nói hôm đó. Chị nghi ngờ “mấy con bạn” của chị đã đưa thuốc.

Tôi bèn y như vậy mà nói lại với Ngọc Dao Lam, đằng hắng 1 tiếng , tôi làm mặt nghiêm túc:

“thưa chị , em và chị Thắm hôm đó có nghi ngờ đám con gái nhảy cùng với chị, nhưng mà không có chứng cứ chắc chắn”

tất nhiên tôi không dùng từ ngữ mang tính khẳng định trong lời nói.

“ á à , con Thắm đã nghi là đúng rồi , Thắm nó có nói tên mấy con đó không?”- chị đại quắc mắt như sắp động thủ đến nơi.

“ ơ...không ạ, nhưng mà chị nói đó là mấy đứa bạn xã giao”

“bạn xã giao?”

Chị Ngọc đập bàn 1 cái thật mạnh.

“cứng , kể chị nghe lại sự việc ngày hôm đó xem nào”

Thế là tôi ngồi thuật lại sự việc cho đại ca nghe, từ chuyện lúc bước vào XO, đến lúc thằng Ty rapper công bố người đoạt giải nữ hoàng của đêm, rồi chị Thắm mặc áo gi , lên nhận giải thưởng như thế nào , giải thưởng trông ra làm sao.

“khoan, thằng DJ là bạn em?”

“dạ” – tôi thấy không ổn lắm , biết thế đừng kêu đích danh thằng DJ.

“ở đâu ra cái trò nữ hoàng của đêm? bà Quỳnh Lục mới bày ra à” – Quỳnh Lục tức Quỳnh Lục Muội là chủ của vũ trường , cái bà ác ma cất lương thằng bạn tôi.

“không ạ, là thằng DJ tự biên tự diễn.” tôi dè dặt.

“tự biên tự diễn đúng vào cái đêm cứng tới đó chơi, chuẩn nhỉ?”

Nở nụ cười ác độc , Ngọc Dao Lam lườm tôi muốn đứt cổ.

Tôi tự nhủ , thôi rồi , toi mạng rồi , bây giờ thì bả đâm sang nghi ngờ tôi.

Bà Ngọc đề thêm “ sau cái đêm cứu mạng con Thắm , cứng khá thân thuộc với nó nhỉ? Mà kể cũng đúng , ở đây nó đâu có quan hệ gì với ai , chị đây thì đi đi về về”

Tôi cúi gầm mặt. chắc chắn bà này nghi ngờ tôi sắp đặt để làm quen với chị Thắm đây mà. Ôi , ở đâu ra cái kế hoạch chỉ có trong phim hành động ấy chứ? bà này khéo tưởng tượng thật!

“thưa chị , em thề “ tôi đưa tay thề “ em thề em với thằng Ty không hề làm gì cả”

“thế mày thử nói chị nghe , cái trò nữ hoàng bày ra để làm gì? mày không nói được chị gọi cho thằng Ty, nếu nó khai khác mày thì 2 đứa mày chết chung tối nay”

Hai mắt Ngọc Dao Lam trợn trừng , bây giờ thì tôi đã bước đầu hiểu được vì sao người ta gọi chị là Dao Lam. Bởi vì chị lườm đứa nào , đứa đó đứt cổ.

Không còn cách nào khác, để giữ mạng tôi đành khai hết sự thật. rằng thằng Ty làm vậy đơn thuần chỉ để cho tôi có cơ hội trông thấy người đẹp trong mộng.

Nguyện vọng của tôi khiến nó nổi hứng bất chợt , và rồi rắc rối xảy đến , chúng tôi vô tình tiếp tay cho kẻ xấu.

“một phần cũng tại em, chị à , biết vậy em đừng vào đó , thì chắc chị Thắm đã không bị hại”

Cái mặt tôi méo xệ đi, méo thật sự.

Ngọc Dao Lam quả nhiên là con sư tử cái khôn ngoan , chị ta không mũi lòng trước thái độ của tôi mà bấm nút gọi ngay cho thằng Ty.

Chắc chị là đại ca bảo kê nó ấy chứ.

Tôi thấy chị nhắc lại câu hỏi chị vừa hỏi tôi ban nãy. Giọng điệu có phần ghê gớm hơn.

Mặc dù sẽ đoán được thằng Ty nhất định sợ tái mặt khai sạch sành sanh, nhưng tim tôi vẫn đập thình thịch.

“ừ , ừ , tụi bay cũng nhiều trò nhỏ? “ giọng chị bình thản.

“lát tao qua đó, mày chuẩn bị tinh thần đi”

“ê, đêm hôm đó là những con nào đứng gần con Thắm?”

“rồi , mẹ kiếp!”

Ngọc Dao Lam gấp điện thoại đặt xuống bàn.

Thấy chị chỉ vào cốc nước của tôi trên bàn , nhướn mày.

Tôi lập tức cầm lấy cốc nước uống cái ực.

Dường như cũng hài lòng , chị đại gật đầu.

Hú hồn hú vía ba đời chín họ nhà tôi.

“ no chưa?”

“dạ no rồi”

Chị Ngọc đứng dậy khoác giỏ xách lên vai , ngúng nguẩy bước đi. đi được 3 bước chị quay lại đưa tay ngoắc tôi.

“tối nay , cứng đi với chị”

Khách trong quán ai nấy trở mắt nhìn.

Ngồi sau chiếc vespa , tôi lầm rầm cầu khẩn “ôi cha mẹ ơi , mascara hai trăm chín chục nghìn ơi, sắp chết rồi , không còn được ở với mọi người nữa rồi”

Tôi cũng không biết đại ca đang chở tôi đi vào nghĩa trang nào nữa?

Chạy tà tà trên đường , Ngọc Dao Lam vừa đi vừa thuật lại một số chuyện cho tôi nghe.

Thì ra , chị nghe tin Thắm nằm viện nên từ Hà Nội về sớm 3 ngày. Về đến nơi , đi ăn tối , chị gắng hỏi mãi, Thắm chỉ bảo là lỡ chơi thuốc quá đà. Nhưng với bản lĩnh 20 năm trong nghề (chị tiếp xúc với thế giới ăn chơi từ hồi bé tẹo) chị không dễ gì tin lời Thắm , chắc chắn có bàn tay khác nhúng vào đây. thế là chị chuyển sang khai thác tôi. Định bụng điều tra đầu đuôi sự việc , nếu biết được đứa nào cố tình đưa thuốc cho Thắm, chị sẽ xử nó ngay trong đêm.

Đi đánh nhau thì đi một mình hoặc là gọi thằng Ty được rồi , có sao còn chở tôi theo?

Không phải là chị tính bảo tôi phụ một tay chứ?

Chiếc vespa Lx trắng muốt đỗ trước vũ trường XO, đám bảo vệ quen nhẵn mặt chị vội vàng chào hỏi.

Đứng trước cửa, chị kéo áo tôi

“chuyện tối nay, cũng không được bép xép với con Thẩm, nếu không thì chị kể cho nó nghe ý đồ đen tối của chúng, hé hé, còn khuyến mãi thêm 1 con dao lam nữa. ok?”

Tôi tính mở miệng phản đối “làm gì có ý đồ đen tối nào” nhưng nhìn sắc mặt chị tôi đành gượng gạo làm dấu tay “ok”.

Chị đi trước tôi, đột ngột quay người lại, nhìn tôi sâu sắc:

“thời còn bán rẻ thân kiếm tiền ở sài gòn, có bao nhiêu khách sộp nó nhường chị cả. Đêm Màu Hồng cũng là nó đứng ra bảo đảm cho chị vào làm. chị với nó còn hơn chị em một nhà. nhưng mà chị lại say sưa với khách khi nó bị bọn máy bay bà già đánh cho thân tàn ma dại, vậy cho nên...”

Nhịp chuyện đang trầm và sâu lắng, đột nhiên chị quát to

“hiểu gì chưa?”

“chị Ngọc, chị yên tâm đám người trong kia bị đòn là còn nhẹ lắm”

“tốt!”

Hai khoé mắt tôi cay cay, cái mà hôm nay tôi nhận được từ gái giang hồ -Ngọc Dao Lam là bài học về tình chị em.

Bỗng nhiên, tôi sinh ra hảo cảm với chị.

Cánh cửa vũ trường mở toang.

Ngọc Dao Lam uốn ngực, mắt nhìn thẳng, tạo dáng đi như người mẫu trên sàn catwalk. Tôi kè kè theo chị, một tay đút túi quần, một tay chỉnh lại cổ áo, phong thái bệ vệ hoành tráng.

Đi đánh nhau phải ra dáng cho giống đánh nhau. Vả lại, Đi theo chị, tôi có sợ gì ai?

Tiếng nhạc đập dồn, ánh đèn chớp chớp đập ngay vào óc.

Sau lần trước, tôi vẫn chưa quen được với nơi này.

Ngược lại, chị Ngọc vào sàn nhảy như cá gặp nước, hoàn toàn tự tin.

Chắc bởi vì cú bật tung cửa có phần ngông cuồng nên rất nhiều khách đưa mắt nhìn chúng tôi.

“ôi trời đất, chị Ngọc! chị về khi nào không báo cho tụi em”

Đám vũ nữ sà vào ngay lập tức.

“mời chị lại quầy ngồi, cô Quỳnh dặn lúc nào chị tới đãi chị chai XO”

“chà, chị Ngọc đi du lịch về có khác, đẹp và sành điệu hẳn ra”

Xung quanh Ngọc Dao Lam toàn những lời xu nịnh, tăng bốc.

Chắc hẳn đã quá quen, chị điềm nhiên gạt đầu.

Tôi hắng giọng mấy tiếng, làm ra vẻ lạnh lùng, cái kiểu này tôi bắt chước trong phim Hàn Quốc.

“ủa?ai đây? em trai chị hả?bữa nay mới thấy mặt, dễ thương quá ta”

Đứa phục vụ nhỏ nhắn khá xinh xắn nheo mắt nhìn tôi.

Cái con quỷ nhỏ này ăn cái gì mà khôn thế không biết?vừa nhìn đã biết tôi là hậu bối. mà kể cũng đúng, tương tá và khuôn mặt tôi còn non choẹt.

Đại ca chẳng nói chẳng rằng, khuôn mặt đằng đằng sát khí liếc nhìn toàn cảnh vũ trường.

Ngay đến tôi đứng đằng sau chị còn lạnh sống lưng.

Nhỏ phục vụ im bật, đưa mắt ra hiệu cho ai đó.

Tôi nhìn thấy thằng Ty mặt tái mét vồn vã chạy về hướng này.

“chị, chị để em xách túi cho”

Thằng Ty mau mắn.

Chị Ngọc quăng cho nó túi xách, túm lấy lỗ tai nó nhéo 1 cái thật đau

“ái ui”

“mấy con nhỏ kia đâu?”

Chị vừa hỏi vừa nhéo , đôi chân không ngừng lại, sải từng bước về phía quầy bar.

Thằng Ty quay lại ngó tôi, nhăn mặt.

Tôi nhún vai tỏ vẻ “ai mà biết!”

“bọn nó ngồi phòng trong đó chị” liếc nhìn đồng hồ thằng Ty nói thêm “thường thì 15 phút nữa bọn nó ra sân, ngày nào cũng vậy”

Ngọc Dao Lam bấy giờ mới chịu tha cho cái lỗ tai thằng khi.

Ngoắc tôi ngồi xuống bên cạnh, chị nạt bọn phục vụ

“sao này kêu có XO, XO đâu?”

Đích thân thằng DJ rót rượu cho chị.

Một mình chị uống hết li này đến li khác, trán thằng Ty lấm tấm mồ hôi.

Tôi nghĩ thầm “bà này mượn cớ say rượu đánh người đây mà, thâm thiệt!”

“bọn nó đi mấy người?”-đại ca hỏi.

Thằng Ty đưa 5 ngón tay.

“cả nam lẫn nữ?”

Nó nói vào tai chị “3 nữ 2 nam”

Chị Ngọc gật đầu , lại uống tiếp.

“chị à, bữa nay bọn nó dẫn khách lạ theo”- thằng Ty dè dặt.

“khách ở đâu?”

“hình như Sài Gòn lên”

“gaí hay trai?đẹp hay xấu?”

“con nhỏ chắc thua chị mấy tuổi, trên vai phải có xăm con bướm chúa”

Ngọc Dao Lam khịt mũi “con Diệp Na”

“à, ra Diệp Na là nhỏ đó”

Thằng Ty gật gù, đoạn nó quay sang tôi , thì thào gì đó.

Không nói thành tiếng nhưng tôi nhìn khẩu âm đoán được nội dung

“toàn là đi”

Tôi đưa nắm đấm ra trước mặt, nó liếc nhìn chị Ngọc rồi im bật

Cuối cùng cũng tìm ra cách trị thằng quỷ sứ này.

Rượu vào nửa chai, chị chưa say nhưng bây giờ thần kinh đang bị kích thích. Tôi dám cá lúc này là lúc chị chuẩn bị thanh toán nhóm kia. Cứ y như phim xã hội đen.

Tiếng nhạc mạnh hơn, dồn dập hơn.

Một đám nam nữ vừa vặn 5 mạng tiên ra sàn.

Tôi nhìn cũng có chút quen mắt, đặc biệt là nhỏ váy hồng, bận tất lưới. chắc chính nó là người nhìn Thẩm bằng đôi mắt hình viên đạn hôm nọ.

Thằng Ty cũng đưa tay chỉ áo hồng đầu tiên.

“má, con Huyền Lưới” – chị đặt mạnh chiếc li xuống bàn, rượu chòng chênh đổ hết ra ngoài.

“mày ở yên đây”. chỉ vào mặt tôi, chị ra lệnh.

Thằng Ty đứng cạnh tôi, xòè từng ngón tay ra đếm.

“một bước , hai bước, ba bước...”

“bắt đầu!”- nó hô.

Và trên sàn nhảy, Ngọc Dao Lam bắt đầu uốn éo.

Tôi tròn mắt kinh ngạc, chắc thằng này theo làm đệ tử chị nhiều năm lắm đây, cho nên nó biết rõ cả khi nào thì chị bắt đầu nhảy, và từ quầy bar đến sàn chị bước trong bao nhiêu bước.

Chị nhảy sexy , nếu ko muốn nói là khá dâm.

Động tác chứa đầy sự thách thức.

Tôi nhận thấy chị càng ngày càng di chuyển tới gần đám người kia.

“con mồi “ của chị vẫn ko hề hay biết.

Tôi chưa nghĩ ra chị sẽ bắt đầu như thế nào.

Thằng Ty nhìn tôi chặc lưỡi “chỉ vì cái miệng mày mà tối nay XO ko yên ổn”

“chứ mày thì không nói gì à”- tôi cự nự.

“thôi bỏ đi, mày có biết Dao Lam sẽ cắt cổ mấy đứa kia như thế nào không?”

“như thế nào?”- tôi tò mò hỏi.

Thằng Ty hất hàm.

Đúng lúc đó, nghe “ ô “ một tiếng phía sàn nhảy.

Ngọc Dao Lam tát một cái thật kêu vào mặt thằng cao kều.

“má cái thằng mất dạy này” – chị Ngọc hét lên.

“lâu quá không về đây tụi mày quên mặt tao rồi còn dám sàm sỡ bóp hông tao nữa hả?”

Thằng kia trông to cao thế mà đực cả mặt ra.

“làm...làm gì có, là chị va vào em mà ”- nó cãi.

“mày còn chối! tao như vậy mà dê mày á? ” – vừa nói chị vừa sấn tới tiếp tục đánh.

Đúng theo suy nghĩ của tôi, con Huyền Lưới trông dâm giật kia không chịu để yên.

Nó nhảy vào xô chị Ngọc ra.

“ê, bà làm cái trò gì vậy, điên hả”

“bênh này” lại 1 cái tát nữa giáng thẳng vào mặt con Huyền.

Khách khứa dạt cả sang 1 bên, có vài người tính can ngăn nhưng nhìn kĩ lại dung nhan chị Ngọc Dao Lam, ai cũng khiếp.

Thằng Ty kéo tôi tới gần hơn.

Bây giờ thì trên sàn thật sự là loạn rồi.

Tiếng nhạc dừng lại, dành chỗ cho Huyền Lưỡi và Ngọc Dao Lam quyết đấu với nhau.

Phải công nhận là hôm nay chị bạn đồ quá thích hợp cho đánh lộn, nên chiếm lợi thế hơn hẳn con kia.

Cộng với tướng chị vốn to hơn tướng nó nên chị bộp nó tởm cả đầu tóc.

Con Huyền chống cự quyết liệt, mái tóc buộc gọn của chị bị xoã ra.

“má, tóc nổi hả con!” chị Ngọc cười hả hê.

Tóc con Huyền Lưỡi đứt một chùm.

Đến tôi cũng đau giùm cho nó.

Nãy giờ đứng 1 bên, ko nhìn được nữa, con Diệp Na và 1 thằng mập mập đồ con xông vào. con Diệp Na xô ngã chị ra.

“má, tụi mày thích chơi 3 đứa chứ gì”

Ngọc Dao Lam tháo đôi guốc nện tới tấp lên đầu, lên mặt con Diệp và thằng mập.

Đám khách “ồ” 1 tiếng, trở mắt nhìn.

Lực tay của chị mạnh kinh khủng, tôi dám chắc đối thủ của chị không chết cũng trọng thương.

Bắt đầu có tiếng can ngăn “thôi, thôi đừng đánh nữa”

Ai đó hét lên “gọi bảo vệ đi”

Tất nhiên, thằng Ty đã sớm dặn bọn phục vụ không thông báo cho bảo vệ.

Con Diệp và con Huyền bị đánh ngã cả ra sàn, đêm nay lại mặc váy ngắn, trông rất mất thể diện.

Một ông khách tuổi trung niên to con chen vào “thôi ngay, có gì từ từ nói”

Ngọc Dao Lam vẫn còn hăng tiết lắm, chị giật thêm một mớ tóc, nếu tôi ko nhìn lầm thì cả cái bông tai của con Diệp cũng bị bay mất.

“á, ái, mẹ con đi” con Diệp, con Huyền la hét chống cự vất vả.

Thằng mập chụp lấy tay chị, khống chế, nhưng không dám ra tay đánh. Chị và nó giằng co nhau. Tôi nhìn thấy thằng Ty chỉ chực chờ nó thô bạo với chị là lao vào ẩu đả luôn.

Chắc thằng này muốn lập công đây mà.

Con Huyền ứa nước mắt mò mẫm đứng dậy, nó bị đôi giày cao gót của chị Ngọc nện đến toạc cả máu đầu, mái tóc vàng óng uốn nếp giờ đây bê bết máu. nhìn nó tởm hết sức.

“mẹ kiếp, tao giết mày” nó túm lấy tóc chị quyết ăn thua đủ.

Bất chợt, Ngọc Dao Lam giằng được một tay khỏi đôi gọng kìm của thằng đồ con kia, chị đưa tay bạt thẳng vào mặt con Huyền.

“á...” Nó rú lên 1 tiếng thê thảm.

“ôi trời, mày điên hả Ngọc?” Diệp Na hét lên.

Tôi liệu thấy tình hình không ổn lập tức nhảy vào can thiệp.

“chị Ngọc, chị Ngọc, đánh vậy đủ rồi”

Thấy nơi tai và mặt Huyền Lưỡi toàn máu là máu, tôi phát hoảng.

Ra là chị đã nhanh tay kẹp lưỡi dao lam vào kẽ ngón tay để tặng cho nó cái tát đích đáng.

Cũng may tình hình hỗn loạn nếu ko con Huyền đã bị rạch nát hết mặt.

Lần này chị Ngọc xử hơi nặng.

Tôi , thằng Ty, và cả ông khách trung niên đồng loạt chen vào.

“thôi thôi, dừng lại, bỏ đi chị Ngọc”

Chị Ngọc, con Huyền, con Diệp, thằng mập vẫn còn quần lấy nhau sống chết không buông. Thằng mập thấy bạn bị rạch mặt nổi nóng đâm thẳng vào mặt chị, cũng may va vào vai thằng Ty nên chị chỉ bị trầy xước.

“mấy đứa thôi ngay!” công nhận ông khách trung niên khoẻ thật. hất 1 cái đã giải tán được phần nào.

Thằng mập điên quá nện luôn thằng Ty.

“thằng chó, bây giờ mày thích gì?”

tất nhiên thằng kia chỉ chờ có vậy, nó đâm thằng mập hộc máu mồm. rồi, ông khách và vài người nữa cũng lôi dc thằng ty khỏi người thằng mập.

“đi mẹ thằng kia, lần sau đừng để tao gặp mày”

Tôi chỉ nghe loáng thoáng thế, đã thấy chân tóc đau ê ẩm. con đi Diệp Na tấn luôn cả tôi.

Ngọc Dao Lam tát lại cho nó 1 phát hút chết.

“con đi cái”

Chị lên gối xuống chỗ với nó ko chừa chiêu nào, ngẫu nhiên trúng phải tôi mấy cú đau ê ẩm. tôi chặt vật tách 2 đại ca này ra khỏi nhau.

Nắm lấy tay chị Ngọc tôi kéo ngược lại “em đã bảo đánh đủ rồi mà, bộ chị muốn giết người hay sao?” tôi hét lên.

Tóc ngọc Dao Lam loà xoà rối mù, khuôn mặt dữ tợn như thể một con sư tử xỏ chuồng.

Hèn gì đám vũ nữ và phục vụ đều lánh xa ko dám can thiệp.

Tôi vào can trong lúc giành giật cũng bị dao lam của chị rạch mấy vết.

Dao lam sắc bén, cứa vào tay tôi thật sâu.

“con Huyền bị chị đánh đứng dậy ko nổi nữa rồi, mặt nó máu me tùm lùm kia kia”

Phải gọi như vậy thật to, chị Ngọc mới tỉnh cơn điên.

Con dao lam rơi xuống sàn.

Chị ko nói năng gì , liếc Diệp Na và Huyền Lười 1 cái rồi bỏ tới quầy bar.

Đám đông sợ hãi lánh ra 1 hàng.

“rót rượu! ”- chị nạt đứa phục vụ.

Tôi nhìn thấy đôi tay chị cũng toàn là máu, mái tóc rối mù. chị cầm luôn chai rượu kê miệng, tu ừng ực.

Làm như ko có chuyện gì xảy ra.

ở bên kia Diệp Na đang lúi húi đỡ Huyền Lười đứng dậy, con Huyền khóc hết nước mắt. chắc nó nghĩ khuôn mặt nó giờ đã thành mặt sẹo.

mấy đứa bạn nó đến giờ mới dám đến gần. đúng là toàn 1 lũ nhát gan.

“không sao đâu, mặt mày chưa bị sao đâu” – tiếng 1 đứa ko ngớt an ủi.

Ngọc Dao Lam la lớn “mặt mày tao rạch rồi, con dao lam đó hôm nọ tao chơi con Dung Khu Đĩ, hậu quả sao mày tự hiểu!”

Huyền Lưỡi tức thì khóc rống lên.

Chị Ngọc thần nhiên đưa tay cho thằng Ty dán tạm mấy miếng băng cá nhân. Miệng tiếp tục đe: “tụi mày có ngon thì gọi điện đi, tao thách!”

đặt chai rượu lên bàn chị bỏ ra ngoài.

Tôi đứng ngây ra nhìn Diệp và Huyền, 2 đứa nó trông thật thảm hại, áo váy xộc xệch, tóc tai tơ tả.

Tiếng ai như tiếng thằng mập ban nãy vang lên “má, đưa tụi nó vô bệnh viện coi thử.”

Chỉ nhìn đến đó, tôi cầm túi xách của chị Ngọc theo chân chị ra ngoài.

“chị Ngọc, túi xách của chị nè”

Ngọc Dao Lam đang xoay xở búi tóc, liệng chìa khoá cho tôi chị bảo “xách cái xe ra đây”

Mấy anh bảo vệ nhìn chúng tôi ngạc nhiên, có anh lắc đầu nguây nguậy. tôi nghĩ anh ta cũng đoán được bên trong có xảy ra xô xát.

Chở chị phóng đi trên đường phố đà lạt, giờ này cũng khuya lắm rồi, ngồi đằng sau tay lái tôi, Ngọc Dao Lam luôn miệng chửi mắng nào là bọn dĩ, nào là bọn điểm rẻ tiền, nào là một đám hàng nát, hàng thối. lại còn ko quên thề thốt lần sau gặp lại sẽ đánh 1 trận không chết thì thôi.

Chị toàn dùng những lời tục tĩu nhất để chửi bới 2 con nhỏ kia.

Lại còn chửi rất lớn, đến mức người đi đường ai cũng nhìn chúng tôi với ánh mắt e dè.

“thôi, em xin chị, người ta nhìn kìa”

“nhìn? Nhìn gì mà nhìn? Thích nhìn không?” – chị Ngọc hét toáng lên với 1 cặp đôi chạy song song.

Tôi phải giảm tốc độ để tránh phiền phức ko đáng có.

“chạy nhanh nhanh lên, mày chạy gì như rùa bò, đưa đây để chị mày chạy cho coi nè”-chị chồm tới trước, cổ găng đẩy tôi sang 1 bên.

“ôi trời đất, chị say lắm rồi, ngồi im đó giùm em đi”

“ai ày nói tao say” – chị túm tóc tôi.

“ấy a, bỏ em ra, em đang chạy xe” may mà chị cũng ko hoàn toàn mất trí, sau khi giật tóc tôi 1 cái, chị cười ha hả rồi buông tay.

“bộ mày thấy tao chửi bọn nó là không đúng hay sao?chị nói ày nghe, trừ mấy con vũ nữ ra, đám con gái trong cái vũ trường đó hết gần hai phần ba là làm hàng. Mà hàng thì khác điểm ở chỗ nào?khác ở chỗ chỉ đi khách quen. Mẹ, cũng có tốt đẹp chớ gì đâu. Đều là làm tiền hết. con Huyền Lưỡi, con Diệp Na càng thối nát hơn nữa.hơn tao, hơn con Thắm, nó cũng y như con Dung Khu Đĩ!”

“thôi chị đừng nói nữa”

“làm sao?mày cấm được à? Thấy đại gia đi với con Thắm nó ghen ăn tức ở.haha, mỗi chuyện ngủ với đàn ông mà cũng không nên hôn.”

Nghe chuyện của Ngọc Dao Lam mới biết, giới cave không thiếu những trường hợp ghen ghét, hãm hại lẫn nhau.

Chẳng khác nào “sóng gió chốn hậu cung” trong các bộ phim về triều đại phong kiến vẫn thường phát trên truyền hình.

Ngọc Dao Lam đã thôi không mắng chửi nữa. chị chuyển sang ngâm nga, hát hò.

Tôi cũng bớt dc một nỗi khổ.

“thằng ngốc này, chị nói ày nghe, mày thích con Thắm, là xui xẻo rồi”-đột nhiên chị khề khà.

Tôi chợt dạ, hình như người ta bảo lúc say là lúc con người nói thật nhất. thế là tôi bèn lựa lời hỏi chị

“sao lại xui xẻo hả chị?”

“nó làm gái, hể hể hể” – chị phá lên cười.

Tôi chưng hửng, tưởng chuyện gì mới.

“cái đó em biết rồi”- “ ý em muốn hỏi, chị Thắm có bí mật gì khác không cơ”

“bí mật á? ừ , nó chưa yêu ai bao giờ , với một thằng trai nào bao nó cũng chưa từng có”

Tin này tuy ko giật gân lắm , nhưng kể ra cũng khá hữu ích.

Ngọc Dao Lam lại tiếp tục bài học dành cho tôi:

“chị nói ày nghe, với hạng gái như bọn này, khi mà khách nào cũng tiếp rồi, thì tuổi tác đã ko còn là vấn đề. Đừng nói là trần trẻ sinh lực phi công trẻ như cưng, cho dù là lão già còm nhom sắp chết mà tốt, và quan trọng là đủ điều kiện, thì nó cũng chịu.thật đấy!” chị say quá nói năng “mày-cưng” loạn xạ cả lên. nhưng tôi nghĩ là chị đang nói sự thật.

Như vậy là tôi có cơ hội.

Ngay từ đầu tôi đã ko quan tâm đến nghề nghiệp của Thắm.

Thân thể ko sạch sẽ của chị , tôi cũng ko màng đến. tôi chỉ cần cô gái đã hớp hồn tôi liên tiếp 3 lần đầu gặp mặt.

Người khác có thể nghĩ tôi bị điên, nhưng cái tính tôi rất ghét những trói buộc cổ hủ hay bất kì 1 rào cản lễ luật nào.

Tôi chỉ tin và làm theo những gì trái tim này mách bảo.

Chị Ngọc tiếp tục rỉ tai tôi

“tính con Thắm vốn cô độc, cho nên cưng ko dễ gì tiếp cận được nó đâu. Cần phải từ từ , thật từ từ , từ từ...” chị cứ lải nhải “từ từ, từ từ” mãi, lâu thật lâu mới nói sang câu khác “như thế thì mới vượt dc rào của nó. Nhưng mà... nói cho cưng nghe, những người như cưng chỉ thích nó nhất thời vì nó đẹp thôi. Làm sao cưng dám chắc sau này ngày ngày nhìn nó ngủ với trai sẽ chịu nổi , hả? làm chó gì có chuyện đó trên cuộc đời này , há há há”

Ngọc Dao Lam cười nắc nẻ , cười như thể 3 năm nay chưa dc cười. tôi phải rẽ vào 1 khúc đường vắng để tránh bị chú ý.

Rồi chị ta nắm cổ tôi , thì thầm vào tai:

“cưng à, nói thẳng ra luôn đi , là cưng thích thân thể nó , hay thích tâm hồn nó”

“em...” tôi bối rối, thật sự vấn đề này tôi cũng mơ hồ ko chắc chắn , rõ ràng tôi bị cuốn hút bởi vẻ đẹp hình thể. nhưng tôi cũng rung động vì cái nhìn chất chứa nỗi ê chề trong lần thứ 2 gặp Thắm.

“thích thân thể nó đúng ko? Haha ha , đàn ông các người , chỉ có 1 nhu cầu. đơn giản thôi, kiếm tiền đi cưng , rồi quăng tiền cho nó nhiều vào, sau đó cưng muốn khi quan hệ nó mặc đồ hoá trang nữ sinh , y tá , hay mặc quần tất lưới...gì cũng dc kể cả dùng sextoy nó cũng ko từ chối. chị nói cho cưng hay, em Thắm lúc còn ở Đêm Màu Hồng giá boá mắc nhất, vì kĩ năng làm tình chớp nhoáng của nó có 1 không hai , cho nên người ta mới gọi nó là đĩ của đĩ. há há , bữa nào nhớ thử đi nhá, thử đi rồi biết”

Ngọc Dao Lam vừa gieo giắc trong đầu tôi những lời nói dâm dăng , vừa đưa tay vuốt ngực tôi. Tôi rùng mình, lấy tay gạt tay chị ra:

“chị đừng có rờ nữa được không, em đang chạy xe”

“làm sao?không thích à? Cũng quân tử phết nhò.” – bà chị nói giọng cười cợt.

“em không giống như bọn người ngoài kia đâu”

“xì , ai cũng bảo vậy , rồi sau vài đêm cũng bỏ đi, đời mà!” – chị lại tiếp tục cái giọng điệu quen thuộc.

Tôi hơi mất bình tĩnh , đành phải nói lảng sang chuyện khác “giờ này chị về lỡ chị Thắm biết dc thì sao?”

“ôi , lo mẹ gì , nó đi đánh đi rồi”

Tôi lại than thầm trong bụng.

“sao?sau khi nghe chị nói câu đó ruột gan lộn tùng phèo hả?”

Ngọc Dao Lam quả nhiên là con sư tử cái khôn ngoan, ăn hết ruột gan của tôi.

Chẳng bao giờ tôi qua mắt dc chị ta.

“bỏ cuộc đi cưng, nếu ko quá muộn”

“còn sớm để nói lời này lắm chị”

“được, có khí thế đấy! để xem trụ dc bao lâu”

“em chịu dc đến cùng , đến khi em đủ điều kiện , chị cứ chờ đấy” – tôi hạ quyết tâm thêm 1 lần nữa, lần này ngay trước mặt bà sư tử cái.

“mà này, chị nói cho cưng hay 1 điều nữa. những đứa cô độc như con Thắm, một khi đã làm bạn với nó rồi , mà dám bỏ rơi nó , thì nó sẽ tìm mọi cách trả thù cưng, bắt đầu từ người thân của cưng , nghe rõ chưa?”

“nghe rõ rồi”

Tôi nhớ lại những lần Thắm nổi nóng , quả nhiên rất đáng sợ. thậm chí còn có chút gì đó độc ác hơn cả bà Ngọc Dao Lam này.

Ngọc kể môi thủ thủ “còn nhớ cô Thảo Miền Tây không?”

Nói đoạn, chị phả vào gáy tôi 1 lần hơi , khiến tôi bủn rủn cả tay chân.

Nhớ lại câu chuyện nguồn gốc sida ở Đà Lạt, tôi có cảm tưởng , nếu Thắm bị phản bội nhất định sẽ giống y như cô Thảo kia. Chỉ nghĩ đến đó thôi đã thấy hãi hùng!

Tôi cứ thế im lặng suốt một chặng đường dài , còn chị Ngọc luôn miệng hát nghêu ngao

“bán dâm đây, bán dâm đây, hàng nguyên zin, còn tem bảo hành, gằm áy thoág, mặt tiền rộng rãi , nở hậu. mua đi , mua đi”

Khi chở chị ngang qua đồn cảnh sát , tôi nảy ra 1 ý tưởng , bèn cao giọng nạt:

“công an kìa , công an ra bắt chị ban nãy đánh người , còn dám bán dâm nữa kìa”

Ngọc Dao Lam cầm bật, rồi đột nhiên bá cổ tôi đứng dậy la to

“báo cáo anh công an , báo cáo chú công an , cháu vừa đánh con đi kia, nó làm điếm, cháu cũng làm điếm!”.

Tôi rùng mình, nhún ga phóng vội về nhà.

Đúng là ko thể đùa với sư tử được!

7. Chương 7: Mascara - Hai Trăm Chín Chục Nghìn.

Sau cái đêm hôm đó, tôi liên tục gặp ác mộng.

Tôi mơ thấy mình bị Ngọc Dao Lam đuổi đánh, trong tay lăm le con dao lam to bự.

Chạy mãi , chạy mãi đến 1 ngõ cụt tối tăm như mực. lại va phải chị Thắm đang trừng mắt chờ sẵn.

“sao mà dám phản bội chị?mày phải chết!”

Hai bà đại ca lôi tôi xuống địa ngục khắp nơi là thân thể trần trụi.

Tuy có giấc mơ đáng sợ như vậy, nhưng trong tâm tôi lại càng thêm thương chị Thắm nhiều hơn.

Nhớ lại cái đêm chị Ngọc chở tôi đi đánh nhau, sau khi trở về nhà. chúng tôi chẳng thể giấu diếm được Thắm.

Ngọc Dao Lam tiên đoán trật lất, chị Thắm không hề đi đánh đĩ mà một mực ở nhà đợi chị Ngọc về.

Vừa dìu bà sư tử cái vào nhà, đèn phòng khách bật sáng.

Thắm mặc áo ngủ voan mỏng màu đen, chân gác lên bàn, liên tục đốt thuốc.

Hình ảnh vừa khiêu khích vừa gợi dục. trông chị như 1 ma nữ truy lạc

Trống ngực tôi đánh hơn trống làng.

Còn chị Ngọc chỉ thốt được 1 câu “ôi, mẹ kiếp!” rồi nín thinh suốt buổi, mặc cho chị Thắm nổi trận lôi đình.

Sư tử cái đang say, chỉ có tôi là tỉnh. Đương nhiên tôi là người thê thảm nhất.

Chị Thắm mắng chửi, ***g lộn lên như thế nào, mặt mũi lúc ấy ra sao, đến giờ tôi vẫn chẳng dám nhớ lại.

Chỉ biết là, tuy phải chịu khổ sở dày vò mấy đêm liền nhưng sau cái vụ đi trả thù cùng Ngọc Dao Lam, tôi nghiêm nhiên trở thành thành viên không thường trực của “gia đình”.

Hằng ngày, tôi vẫn đều đặn tham gia lớp luyện thi. Mỗi buổi chiều thừa ra 2 tiếng, tôi lại nhận chỉ thị - thường là của chị Ngọc, mang cơm đến cho 2 đại ca.

Nhờ dịp đó tôi được ngồi trò chuyện cùng chị Thắm một khoảng thời gian dài.

Ngọc Dao Lam chẳng rõ có còn nhớ nội dung cuộc trò chuyện của chúng tôi hôm nọ khi tôi đưa chị về nhà không, nhưng dường như chị ta cũng khéo léo tạo điều kiện tốt đẹp cho tôi.

Chẳng hạn, ngoài chuyện mua cơm tối. những lúc rảnh rỗi cần mua sắm mấy thứ lặt vặt, chị cũng “nhờ” tôi. Cái đèn điện ở nhà có vấn đề, chị liền gọi tôi sang kiểm tra. Mỗi buổi sáng chủ nhật còn hẹn tôi uống café.

Có ở gần mới biết, sư tử cũng có nét đẹp của sư tử.

Chị Thắm vô hình chung vẫn giữ 1 khoảng cách với tôi. Khuôn mặt chị lúc nào cũng thản nhiên.

Cơm tôi mua, chị vẫn ăn. Tôi lân la hỏi chuyện, chị trả lời ồm ồm.

Tôi đi siêu thị mua đồ dùng lặt vặt trong nhà, chị không cảm ơn, chỉ nói “cứ để đó” hay “con Ngọc lại vẽ chuyện”

Khi tôi loay hoay sửa bóng điện trong nhà, chị nói “không cần vất vả vậy đâu, để đó gọi thợ điện được rồi”

Có ngày, thấy tôi xuất hiện những 2 lần, chị hừ giọng “con Ngọc nó khoái mày rồi”

Khoái tôi? Eo ôi, tôi chẳng dám có cái phước đó.

Mỗi lần gọi điện nhờ tôi, chị Ngọc xách xe biến đi mất dạng, nghe đâu đến khuya mới về nhà.

Một chuyện lạ nữa, đó là chị Thắm kì này ít đi khách sạn. lần nào tôi qua cũng thấy chị ở nhà.

Có lần, không kìm được thắc mắc tôi bèn hỏi chị “sao dạo này chị ít ra ngoài thế?”

Chị Thắm trả lời “đang có kinh!”

Tôi nín ngay.

Cái tôi không vừa lòng nhất ở chị có lẽ là những lời nói thô tục và trần trụi.

Nhưng biết làm sao được, ai mà không có khuyết điểm.

Sau mỗi lần gặp mặt. trò chuyện được một lúc, chị lại đuổi khéo tôi về sớm.

Tôi nhớ, ở Đà Lạt được đúng 1 tuần thì Ngọc Dao Lam lên đường đi “công tác”. Lần này là Nha Trang - Vinpearl Land.

“mẹ mày ý, bữa nay dự được lão già nào mà cho ra resort ở sướng thế?” – chị Thắm mắng yêu.

“tất nhiên rồi, thầy bói đã phán, số tao là số đi đây đi đó, tháng sau tao còn đi Sing nữa cơ, chuẩn bị phong bì cho tao đi , tao làm mỗi ấy ông giám đốc đẹp trai chưa vợ ”-chị Ngọc vênh môi.

“gớm gớm, tin mày có mà bán nhà ”.

Chúng tôi đưa tiễn Ngọc Dao Lam trước cửa nhà Thắm , khi chiếc xe con Lexus rẽ vào góc phố nhỏ , chị Ngọc quay sang ôm tôi thân thiện “chị đi nghe cưng, ở nhà nhớ chăm sóc chị Thắm, năng qua đây chơi chứ hông nó buồn”.

Tôi cười gượng gạo.

Không ngoài dự tính của tôi, chị Thắm nguyền ngay “cái con này, mày khoái nó thì rước nó đi chung luôn đi , sao còn lôi tao vô đây”

Ngọc Dao Lam cười phá lên, chui vào trong xe.

Tấm cửa kính từ từ hạ xuống , để lộ khuôn mặt một gã đàn ông đứng tuổi.

Ông ta mỉm cười với chị Thắm, hôn gió một cách lộ liễu.

Tôi thấy chị khinh khỉnh cười.

“mẹ kiếp lại là 1 lão già dâm dăng” – tôi đánh giá.

Chiếc xe lăn bánh trên đường, tôi chợt cảm thấy 1 chút xót xa cho Ngọc Dao Lam. dẫu biết rằng đó là cái nghề bầm sinh của chị.

Sáng sớm , đồng hồ chỉ mới điểm 7h.

Chị Thắm hỏi tôi “coi đi học chứ trẻ ”

“hôm nay em được nghỉ ” – tôi nói dối.

Sau khi nghe chị Ngọc căn dặn. tôi bỗng nhiên ý thức được bản thân cần phải quan tâm chăm sóc cho chị Thắm nhiều hơn.

Đó là ý nghĩ hão huyền của tôi trong lúc đó.

Thắm nhìn tôi lạ lùng, nếu chị biết tôi đang nói dối thì đó sẽ là 1 điều bất hạnh.

Vì chị ghét nhất là nói dối.

Mấy đêm trước khi nổi trận lôi đình, Thắm quát vào mặt tôi “ bọn mày còn dối trá lần nữa thì cút hết ra khỏi nhà tao, đừng có quay lại đây!”

Bây giờ nghỉ lại thật đáng sợ.

Cũng may , ông trời còn thương , chị Thắm nghe xong chỉ nói “cưng được nghỉ thì ở đây với chị”

Ôi, tôi có đang nằm mơ không?đó là câu nói mà tôi mong chờ nhất.

Nói đoạn, chị nhìn ngắm căn nhà. Căn nhà 2 tầng mái chữ A gợi nhớ một chút năm tháng của quá khứ, bên ngoài là hàng rào trắng kiểu giả gỗ trông khá bắt mắt.

Thắm nheo mắt nói “bắt đầu từ hàng rào...”

Chị ngập ngừng , chỉ tay “sau đó là cửa kính , cần phải lau chùi , sơn quét lại kĩ càng”

Tôi tròn mắt, thì ra chị bảo tôi ở lại đây để làm việc nhà giúp chị.

“có phải ngày tết đâu, sao tự dưng chị lại tổng vệ sinh nhà cửa?”- tôi hỏi.

“ơ hay , nhà cửa mình ở thì phải vệ sinh sạch sẽ. đáng lẽ chị phải làm từ hôm qua , bắt con Ngọc phụ 1 tay nữa. nhưng mà quên bồng đi mất.”

Tôi bán tin bán nghi.

Thấy tôi ngờ vực, chị gắt “ít bữa nữa chủ nhà về, nhà như cái ổ chuột thì chị mày ra gầm cầu ở!”

Thì ra, người chủ ở Thuy Sĩ sắp về.

Tôi liền liên tưởng đến viễn cảnh chị Thắm ở cùng 1 nhà với hần ta.

Ồi chết tiệt. tôi không dám hình dung nữa.

“này, không muốn giúp thì về nhà đi, chị tự lo được”- chị Thắm ở trong nhà nói trống.

“chị để đây , em làm ngay đây”

Thế là tôi nhận nhiệm vụ sơn sửa hàng rào. Rõ khổ, chơi nổi sơn màu trắng tinh tươm làm gì, bây giờ lại phải nhọc công sơn lại.

lúi húi hoàn thành được một đoạn kha khá , lúc này trời bắt đầu nắng gắt. mồ hôi chảy ròng ròng. Tôi bỗng cảm thấy có bóng râm che mát , hơi quay người lại. ra là chị Thắm đã cầm ô đứng sau lưng từ lúc nào.

Bầu trời hôm ấy trong vắt không 1 gợn mây. Ánh nắng vùng cao chói chang , tô điểm cho người con gái dưới tán ô xanh.

Chị mặc chiếc áo màu gạo cách điệu trễ một bên vai, chiếc áo dài che khuất tới nửa đùi, trông đơn giản, thánh thiện đến lạ kì. Giờ đây tôi cảm thấy Thắm gần mình hơn bao giờ hết.

“Sao chị không lau cửa kính đi?”- tôi vờ hỏi.

“chị sợ cứng ở ngoài này nắng quá trốn về”

Tôi và chị nhìn nhau cười ngây ngô.

Con người lạnh lùng như chị cũng có những khi hài hước và tinh ranh.

Lẽ dĩ nhiên, đoạn hàng rào mảnh mai trước nhà nhanh chóng được chúng tôi tô điểm xong xuôi.

Dưới nắng ban trưa , nước sơn mới sáng bừng lên hoa mắt.

Nhìn thành quả của một buổi sáng vất vả, khoe miệng Thắm điểm nụ cười như tô son vẽ nét.

Niềm hân hoan của chị lây cả sang tôi.

Mồ hôi nhễ nhại - tôi mặc.

Áo quần lấm lem - không quan tâm!

Còn nhớ, lúc ấy trong đầu tôi không hề có ý nghĩ gì về thân phận Thắm.

Tôi cứ ngỡ cạnh bên tôi là 1 cô gái phố núi dịu dàng, chân chất.

Buổi chiều , tôi chở chị dọc theo con đường Trần Hưng Đạo nhìn rặng chiều lấp ló sau những rặng cây.

Trên đèo mimosa quanh co, chúng tôi dừng chân ngắm cảnh.

Chị nói “ mấy năm ở đây, trông thấy mimosa không biết bao nhiêu lần nhưng chị chưa bao giờ nán lại nhìn. bây giờ mới thấy mimosa đẹp lắm.”

Tôi cười “chỉ cần chị gặt đầu, tối nay em bứng mấy cây về trồng trước sân nhà mình ngay.”

Bất giác , tôi lại dùng chữ “nhà mình”.

Nghĩ lại thấy mỉa mai quá.

Sau đó, chúng tôi lại lên đường đến những góc phố mới , sống ở đây bao năm, vô tình với cảnh vật, bây giờ trước lúc đi xa tôi mới nhận thấy: Đà Lạt có mùi hương nồng lẩn vào trong sương , cho dù đến phương trời nào cũng không thể quên.

Chị nói muốn đi cáp treo.

Tôi thoả mong muốn của chị.

Trên chiếc cáp treo hơn trăm mét , chúng tôi lặng im nhìn những đồi thông trập trùng , phủ kín khắp chốn núi rừng.

Chị ngồi cạnh tôi , thoang thoảng mùi hương nước hoa , tôi có cảm tưởng chiếc cáp treo sẽ đưa tôi lên tiên cảnh.

Đột nhiên, chị Thắm lấy bật lửa châm thuốc hút.

Phải công nhận chị khác người, lúc ở ngoài đường thì không hút. Chui vào đây kín bưng chị lại đốt thuốc. như vậy là sao?

“ở trong này mà chị cũng hút được à?” – tôi thắc mắc.

“chị sợ độ à”.

“ơ...” tôi tắt đài. nghĩ mãi cũng không hiểu được. việc sợ độ cao thì có liên quan gì đến việc hút thuốc.

Dường như cũng hiểu ý tôi , chị Thắm nhẹ lời giải thích:

“từ ngày làm điểm đến nay, chị đâm ra sợ độ cao, sợ không gian kín, sợ bạn bè bỏ rơi, sợ người lạ đối xử tốt với mình, cứ mỗi khi sợ chị lại hút 1 điếu , lâu dần thành quen” – Thắm cười.

Tôi nhớ , mỗi khi tôi giúp chị, y như rằng chị không vừa ý. lại còn thường xuyên hút thuốc trước mặt tôi.

“có biết vì sao lúc con Ngọc ở đây chị lại toàn ở nhà không? còn cái đêm nó đi đánh nhau với em, chị một mực đợi nó về mới đi ngủ”- Thắm hỏi ngược lại tôi.

“vì chị sợ” tôi trả lời. bắt chước cái giọng điệu giống hệt của chị.

“phải, vì sợ.” Thắm cười , lặp lại câu nói 1 lần nữa.

Thì ra chị là như vậy, ngoài cứng trong mềm.

“vậy tại sao chị đòi đi cáp treo, trên này vừa cao vừa kín”- tôi hỏi.

Chị Thắm nheo mắt nhìn tôi.

“vì từ khi biết em, chị nghĩ: người lạ tốt với mình, chưa hẳn đã xấu. còn bạn bè cũng không thể ở bên mình mãi được. cho nên chị thử tìm cảm giác với độ cao trăm thước, với không gian bí bưng”

Cảm giác như lời nói của chị có ốt, tôi không kìm được nắm lấy bàn tay chị.

Trong nền trời sáng, độ cao lí tưởng, tôi ôm chị vào lòng.

Hơi thở của Thắm gần bên tai , toàn thân tôi có cảm giác mê mê hạnh phúc.

“chị này” – tôi nói: “ngày mai chị có phải đi làm không?”

Đột nhiên tôi nghĩ đến chuyện đau lòng đó.

“có” Thắm lẳng lặng đáp.

Tôi lại hỏi 1 câu ngớ ngẩn khác “có bao giờ chị nghĩ , sẽ bỏ nghề không?”

“không!”

Bỗng nhiên Thắm ngồi vụt dậy, chối bỏ bờ vai tôi.

“em đừng bao giờ nghĩ đến chuyện đó”

“nhưng vì sao?” – tôi mãi không thể hiểu được.

“bởi vì đó là bản chất của đi ”

6 giờ tối, chị nằng nặc đòi ghé nhà tôi, rồi tự chị sẽ một mình trở về, chứ nhất quyết không để tôi đi bộ.

Đứng nhìn dáng người thon thả trên chiếc vespa đang hoà vào màn đêm.

Tôi cảm thấy nỗi lo lắng không tên đang chất chứa trong lòng.

Nếu bây giờ có xe, nhất định tôi sẽ lẳng lặng bám theo chị. Đơn giản chỉ vì muốn chắc chắn rằng chị đã về nhà an toàn.

Dĩ nhiên, tôi lo thừa.

Và hôm đó tôi cũng không nhận ra 1 điều: chị Thắm có cùng nỗi lo với tôi.

Đêm hôm sau, và cả đêm tiếp theo nữa, chúng tôi nhắn tin cho nhau đến rất khuya.

Có lúc, tôi hỏi chị đang làm gì. Thắm trả lời 1 câu khiến tôi trần trở: “đang đi với khách”.

Chị ngủ với đàn ông , còn nhắn tin cho tôi ư?

Không hiểu chị đùa hay có ý nghĩa gì khác. nhưng một điều chắc chắn là tôi đã không hỏi chị về chuyện đó. Lúc đó và cả sau này nữa.

Một ngày , khi mà lịch ôn thi đã chấm dứt. tôi cũng sắp lên đường bước vào cánh cổng tương lai.

“mascara hai trăm chín chục nghìn” gọi cho tôi. Nói những lời ve vãn.

Tôi đoán, chị đang say.

Có phải tất cả con gái khi say đều như vậy không?

Gọi cho người họ quan tâm, rồi tha hồ thổn thức, kể lể.

Chuyện xảy ra đúng vào lúc 11 giờ đêm. Đây là giờ giới nghiêm của gia đình.

Tôi đành leo khỏi lan can bám vách tường tụt xuống.

Đó là lần đầu tiên tôi tìm cách đào tẩu khỏi nhà.

Chị Thắm đỗ xe trước cổng nhà tôi , bấm còi inh ỏi.

“ôi trời đất ơi, chị giết em luôn đi ” – tôi rít qua kẽ răng.

Phải công nhận chị Thắm, chị Ngọc đều là mẫu con gái thích nổi loạn.

Rượu vào say xỉn rồi, còn dám ăn mặc hở hênh phóng như điên ngoài đường.

Chị Thắm chỉ khoác ngoài 1 chiếc áo len trắng mỏng manh, không gài nút, để vạt áo tung bay theo gió. bên trong là váy ngủ màu đỏ khêu gợi.

Tôi giằng tay lái , chị nhất quyết không chịu.

Cũng may là khu nhà tôi ở khá yên tĩnh. Giờ này khuya nên chẳng còn ma nào.

“lên đi cưng, lên nhanh chị chở cưng về nhà coi cái này hay lắm”- Thắm cười ha hả.

Tôi nghĩ thầm “ mascara của tôi còn bựa hơn cả Ngọc Dao Lam”

Tôi đành miễn cưỡng leo lên xe. Chưa kịp yên vị, chị đã rồ ga phóng đi ngút ngàn trời mây.

Túm chặt lấy vòng eo thon thả , tôi la ầm lên “em xin chị, em lạy chị, em còn đi học”

Dường như những lời van nài càng làm kích thích độ hăng. Chị hò hét sung sướng.

“hu...a...a...a”

Mái tóc dài suôn mượt tung bay trong gió.

Mặt mũi tôi xanh tím tái.

Hai bên vỉa hè tụt về sau càng lúc càng nhanh.

Theo đó, một số người qua đường cũng bị chúng tôi bỏ xa.

Con đường vắng chỉ còn tôi với chị,

Người tôi yêu, gần kề trước mặt tôi.

Trong ánh đèn vàng của thành phố sương mù , tôi ôm eo chị lặng lẽ chìm vào biển gió.

Trong âm nhạc, người nghệ sĩ thường đề cập đến khoảng lặng, tôi nghĩ: khoảng lặng chính là đây!

Tôi nhìn ngắm hết con phố này đến con phố khác, hết góc đường này đến góc đường khác.

Những người bộ hành lê bước , những gánh hàng rong tập nập người mua.

Tôi đi qua chợ đêm Đà Lạt, ngửi thấy hương vị sữa đậu nành miền man sống mũi.

Bố tôi nói: chưa đi chợ đêm , chưa uống sữa đậu nành ở đó thì chưa phải người Đà Lạt. đến nay tôi mới thấy chính xác.

Thân hình mảnh dẻ mà tôi đang ôm ghì đột nhiên run rẩy, tôi chắc rằng cái lạnh đêm nay đã thấm sâu.

Bất giác , tôi nép sát vào Thắm hơn, tay tôi mò mẫm 2 bên hàng nút áo, cố gắng gài nút giúp chị , từ từ , một chiếc , hai chiếc ,...

Càng lên cao , đôi tay càng run lẩy bẩy. tôi nóng ran cả người, hai mắt nhắm chặt.

Khi đã lên tới lưng chừng đôi eo thon, chị Thắm giữ chặt tay tôi lại.

“cứ giữ nguyên như vậy đi” – tiếng chị vang lên cùng tiếng gió.

“ôm chặt vào!” chị la lớn.

Tôi cứ đứng theo như lời nữ thần mà làm , vòng 2 tay qua eo chị , ôm rất chặt , tự nhiên như vậy đấy.

Tôi cũng không biết là gáy chị, hay tóc chị có mùi thơm nữa.

Mà chắc là...chỗ nào cũng thơm.

Nếu muốn, tôi có thể ngủ. vì đêm nay, chiếc xe này chính là nơi an bình nhất

Tôi mỉm cười mãn nguyện.

Chiếc vespa xỏ dèo Prenn với tốc độ gần trăm cây số.

Tôi thấy hai hàng thông bên đường lao tới vun vút, những chiếc xe con ngược chiều bấm còi inh ỏi.

Chị Thắm la lên phấn khích “thích không cưng?thích không cưng?”

“t..hí.í.í c..c.h” – tôi gào to, giọng lạc hẳn trong gió.

Qua vài khúc cua hẹp, chiếc xe đột ngột giảm tốc độ, người tôi dính chặt vào người chị.

Da thịt chị mát rượi, tuy còn cách 1 lớp áo nhưng tôi cơ hồ không chịu nổi kích thích.

Vòng eo và đôi mông của Thắm có thể giết người. đó là sự thật!

Lúc này, tôi và chị đã không còn khoảng cách, hơi ấm trong người chúng tôi truyền sang cho nhau, truyền cả đê mê và khoái cảm nhục dục.

“tối nay, chị có 1 chuyện cần nói rõ với cưng ”

Thắm hơi ngả người ra sau, chị thắng xe , quay về thành phố.

Dường như trong người bắt lửa, bàn tay tôi mơn trớn khắp người Thắm, từ vòng eo thon, từng ngón tay thám hiểm khắp nơi chung quanh.

Làn da chị mịn màng tươi mát như 1 liều thuốc kích dục.

Chúng tôi đều mê man say đắm.

Người tôi cạ vào người chị, nhất là khi tiếp xúc với bờ mông săn chắc, tôi như muốn lịm đi trong giây phút.

Rà chiếc mũi chạy ngược từ lưng lên gáy chị, đôi môi tham lam của tôi đặt vào đó 1 nụ hôn. Tôi cảm thấy chị khẽ rung mình, rồi dường như không chịu được nữa, chị đưa 1 tay bầu chặt vào đùi tôi.

Cả người tôi căng lên như dây đàn , chị Thắm thở hổn hển. đôi bầu ngực nhấp nhô lên xuống.

Tôi chưa dám làm bạo hơn. Chị đang lái xe, nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra tôi sẽ ân hận cả đời.

Một vài người đi đường bắt đầu để ý đến đôi nam nữ trên chiếc vespa trắng.

Chiếc xe chạy bon bon qua đoạn đường Trần phú, đột ngột rẽ vào con đường Đào Duy Từ, dừng lại tại căn nhà có cổng rào trắng.

Chị Thắm nở nụ cười quyến rũ, làn môi thơm bất ngờ tấn công, chiếc lưỡi nhỏ ướt át quần lấy đầu lưỡi tôi.

Chúng tôi siết chặt lấy nhau trong điên cuồng khoái lạc.

Đẩy tung cửa phòng, nằm vật lên giường, tiếp xúc da thịt khiến đầu óc tôi như lịm đi.

Chị Thắm đẩy tôi nằm ngửa ra, dưới ánh đèn mờ ảo, chiếc áo ngủ khêu gợi chậm rãi rơi xuống đất.

Tôi ngây ngốc ngắm nhìn thân hình chị chỉ còn độc một mẫu vải mỏng manh.

“sao?chẳng phải cưng theo chị bao lâu nay vì muốn đêm nay sao?”

“tới đây” chị đưa bàn tay ngoắc tôi, những ngón tay thanh mảnh khẽ co lại.

Tôi cởi phăng áo ngoài, trong người thật sự đang rất nóng.

“ha ha ha, thân thể này trao cho cưng miễn phí đấy”- chị Thắm buông 1 tràng cười nhạt nhẽo.

Dừng lại tại chiếc nút áo thứ 3, tôi ngây dại ngắm nhìn khoé môi khinh mạn của Thắm.

Chị chụp lấy áo tôi, bàn tay thon thả nhanh chóng tháo gỡ những nút áo rắc rối.

Kĩ năng của chị cực kì điêu luyện.

Tôi nắm chặt lấy tay chị.

“chị chỉ xem em như mọi thằng đàn ông đã đến trước đây?”

Khi trông thấy nụ cười coi khinh kia, lý trí trong đầu tôi cuối cùng đã quay trở về.

“haha, còn không phải nữa?đàn ông cuối cùng cũng chỉ là đàn ông, tấm thân này hấp dẫn đến thế sao? nếu thích thì cứ việc chiếm đoạt đi, coi như là chị đền đáp”- chị Thắm tấn công tôi bằng những nụ hôn nồng nàn, ướt át.

Tôi nghiêng đầu né tránh, giằng người thoát khỏi đôi tay Thắm.

“thằng ngốc này, còn không mau quay lại đây. bao nhiêu đại gia tai to mặt lớn trả bọn tiền còn chưa chắc đã được chị tận tay phục vụ, mày tưởng mày là ai hả?” – chị nắm chặt lấy cánh tay tôi, nhất quyết không buông.

Trong lúc giằng co, hình ảnh lần đầu tiên gặp chị lại hiện về trong đầu. Lúc đó sự ham muốn trong người tôi lấn áp tất cả.

Nhưng sau khi nghe những lời khinh mạn chị dành cho tôi tối nay, tôi chợt nhớ về lần thứ 2 gặp chị.

Và tôi biết, cô gái ngồi lặng lẽ trong sự bao dung của màn đêm đã chiến thắng dục vọng trong tôi.

“em không làm được”- tôi bình tĩnh nói.

“vì sao?vì mày bất lực à?” – chị phá lên cười.

“em không làm chuyện đó với cái xác không hồn”- tôi vùng thoát khỏi chị. mặc dù trong lòng đau nhói.

“hừ, còn bày đặt giả nhân giả nghĩa, mày nói yêu chị, sau đó nhìn thấy bao nhiêu đàn ông đều ngủ với chị, rồi mày cũng sẽ bỏ đi. Cuối cùng trắng tay, vậy hãy đến đây thử 1 đêm đi!sau đó cút xéo về Sài Gòn, vậy mày cũng đâu có lỗi.”- chị Thắm hét vào mặt tôi.

Trong thân thể gần như trần truồng, cơn giận của chị mang 1 sắc thái đầy ma mị.

Tôi không nói thêm lời nào, chạy thẳng ra khỏi cửa.

“đứng lại, đứng lại đó, nếu mày còn là đàn ông thì đứng lại”

Thấm gào to đến lạc giọng, nhưng đôi chân chị không hề đuổi theo.

Tôi hiểu trong lúc này, chị cần thời gian để bình tâm.

Khép chặt cánh cửa chính. Tôi lục lọi trong chậu lan treo trên góc nhà 1 chiếc chìa khoá sơ cua, sau đó khoá cửa lại để chắc chắn chị không làm điều gì ngu ngốc.

Rồi dường như vẫn chưa yên tâm. Tôi ngồi lại trên bậc cửa hàng giờ liền, ngoài kia là sương đêm lạnh buốt.

Tôi nghe thấy tiếng đổ vỡ, hình như chị vừa ném 1 chiếc đèn hoặc lọ thủy tinh.

Bên tai tôi văng vẳng những âm thanh chửi bới quen thuộc.

Tôi co người nép sát vào cửa, ngủ thiếp đi

8. Chương 8: ”cưng Đúng Là Đại Ngốc.

Buổi sáng nắng đẹp, nắng đẹp tương phản với lòng tôi ngổn ngang tâm sự.

Sau 1 đêm tiếp xúc với sương rét, gió lạnh , đầu óc tôi quay cuồng.

Nhưng tôi vẫn cố gắng xoay sở mở cửa bước vào nhà. Tôi muốn chắc chắn sau đêm qua chị vẫn ổn.

Rón rén bước lên lầu, trên sàn gỗ ngổn ngang những mảnh vụn thủy tinh.

Bàn ghế cũng bị lật tung.

Tôi hồi hộp tiến thẳng vào phòng.

Trái tim tôi co quắp lại.

Chị Thấm đang thiếp đi trên chiếc giường trắng muốt.

Chị nằm úp mặt, tóc xoã dài , vẫn trong trạng thái “một mảnh vải che thân”.

Tiến đến gần hơn, bầu ngực chị nhấp nhô lên xuống.

Tôi thở phào nhẹ nhõm , vậy là Thấm vẫn còn sống.

Ngắm gương mặt đẹp mê hồn đang nghiêng nghiêng trong nắng, hàng mi cong mềm run nhẹ, đôi môi mỏng manh ướt át. Tôi không đành lòng được ngồi phịch xuống ghế cứ để nguyên tư thế như vậy mà chăm chú nhìn chị.

Một khi ông trời đã gửi xuống nhân gian món quà này, thì đáng may râu chắc chắn sẽ gặp tai hoạ.

Sau sự việc đêm qua , tôi không biết phải đối mặt với chị ra sao?

Chắc là tôi sẽ ra đi, biến mất khỏi tầm mắt chị.

Lòng không nở , nhưng duyên số đã chẳng thành, thôi thì đành vậy.

Tôi lấy giấy bút , viết 1 bức thư ngắn gọn, nội dung đại khái kể về những suy nghĩ khi tôi gặp chị lần đầu và lần hai. rồi đến lần thứ 3 trong vũ trường , bạn tôi đã giúp đỡ kì công như thế nào , tất cả chỉ để tôi được nhìn thấy chị. rồi duyên số an bài , tôi trở thành một người em-một người bạn của chị. nhưng..đến cuối cùng chị đã không tin tôi!

Đặt bức thư lên bàn, tôi cúi xuống đất , nhặt 1 cành hoa hồng giữa đống đổ vỡ của lọ hoa thủy tinh.

cành hoa hồng bên cạnh mảnh giấy nhỏ , tượng trưng cho sự nồng nàn và tỉ mỉ.

Như thế , tôi an tâm trở về nhà.

Ngày lên đường, bố mẹ tất bật chuẩn bị quần áo cho tôi.

Kiến thức trọng tâm tôi đã nắm khá chắc. bộ đề đại học cũng đã giải qua rất nhiều, nhưng trong lòng tôi vẫn run sợ. tôi không nghĩ mình sẽ vào được bách khoa.

Mà cho dù có đậu, thì phỏng có ích gì? tôi đâu cần là 1 kĩ sư để che chở cho Thẩm nữa.

Khuya nay tôi đi , phương trang giường nằm 11h30 phút.

Tôi rất muốn thăm lại phố phường trước lúc đi xa, nhưng cứ nghĩ đến những kỉ niệm với chị là tôi lại cảm đầu vào sách. Tôi học để quên đi chị.

Giải toán, viết phương trình hoá học , làm phép tính, viết chuỗi phản ứng.

Nơi nào cũng thấy bóng dáng Thẩm.

Buổi trưa, lúc ăn cơm , nghe tiếng chuông điện thoại đổ.

Như 1 linh tính, tôi phóng như điên lên gác.

“mascara hai trăm chín chục nghìn”

Tim đập thành thạch.

“alo”

Đầu dây bên kia im lặng.

“alo..”

Vẫn không có tiếng trả lời.

“alo...alo...”

“alo a liếc gì , làm gì mà ghắt ghê thế , sao cứng đi thi mà dám không nói với chị” – cái giọng hờn trách quen thuộc của Thẩm vang lên.

Chị nói chuyện với tôi như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Tôi thở hắt ra 1 hơi.

“em nghĩ chị không còn quan tâm đến em nữa”

“đồ ngốc, em là em của chị”- Thẩm mắng.

Chỉ là em thôi sao? tôi chỉ là 1 đứa em sau cái đêm đó?

Dù sao, chị đã liên lạc trở lại với tôi , như vậy là quá đủ.

“nhưng sao chị lại biết hôm nay em đi?”

“thì chị hỏi Phương Trang”

Lòng tôi sướng muốn điên lên. Chị đã bỏ công sức dò hỏi lịch đi của tôi.

“đi thi là chuyện quan trọng cả đời người, chiều nay cứng đi với chị đến 1 nơi nhé?”

“tất nhiên là được, đi đâu hả chị?”

“bí mật” – chị Thẩm tặng cho tôi 1 dấu hỏi lớn rồi cúp máy.

Tôi nhảy cẫng lên, hú hét loạn xạ.

“nè , mày bị vậy lâu chưa? đi xuống ăn cơm đi ” – giọng bố tôi nửa đùa nửa trách.

Ăn cơm, ăn hoa quả, xem phim bữa trưa , tôi luôn miệng cười. nhìn con trai tràn ngập hạnh phúc, bố mẹ tôi nhìn nhau khó hiểu.

Mỗi món chờ đợi, cuối cùng chị Thẩm cũng đến đón tôi lúc 3 giờ.

Kể cũng lạ, lúc bình thường chị toàn diện váy ngắn, quần đùi.

Nhưng hôm nay chị ăn mặc kín kẽ nhất trong số những lần tôi gặp chị.

Quần leggings kết hợp với áo váy trắng, điểm thêm 1 chiếc thắt lưng hình nơ nhỏ.

Trông chị đẹp dễ và thánh thiện đến lạ kì.

Chợt nhớ tới thân hình loã lồ hôm nọ, tôi gượng gạo chào chị.

“sao bên lên quá vậy?lên xe đi.”- chị thản nhiên như không.

“ơ, hay là để em lái cho” – cứ nghĩ tới cái đêm chị phóng ầm ầm là tôi lại sợ.

“em có bằng lái chưa?”

“chưa ạ”

“thế thì ngồi sau” – giọng chị chắc nịch. tôi chỉ có 1 con đường là nghe lệnh.

Chị Thắm chở tôi vi vu qua các con đường lớn, rẽ thẳng lên đường Triệu Việt Vương.

Cuối cùng, dừng chân tại Thiền Viện Trúc Lâm.

Thấy tôi kinh ngạc, chị Thắm đùa “đi thi phải lên chùa cầu an lấy lộc chứ cưng”

Tôi mừng rỡ ra mặt.

Từ lâu, tôi đã xem việc đi chùa cùng người yêu như 1 điều hết sức thiêng liêng.

Đi bên chị bước lên những bậc cầu thang đá, tôi ko nén dc những bản khoăn.

Nhưng nhìn nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt chị. tôi quyết định lờ đi sự việc hôm trước.

“cứ chôn nó vào sâu trong kí ức, vui vẻ sống những ngày còn lại” tôi tự nhủ với lòng như vậy.

Sau khi đã thắp hương khấn vái trong đại điện. chị Thắm móc điện thoại lằng xằng chụp ảnh.

Khuôn viên Thiền Viện rộng, chỗ nào cũng đẹp lại nhiều cây cảnh. Thành thử không phải chỉ mình chị mới “tí tách” mà bất kì đoàn khách nào cũng lăm le máy ảnh trong tay.

Chị Thắm dõi mắt nhìn một cô em tuổi teen đứng làm dáng nơi bậc tam cấp.

Chị hồ hởi “cưng, chụp cho chị chỗ này” vừa nói vừa chỉ tay vào đài phun nước.

“chà , iphone 4, chị mới mua bao giờ đấy?” – tôi ngó nghiêng nhìn chiếc điện thoại, neho mắt đánh giá.

“hôm qua tức thì”

“thế điện thoại cũ của chị đâu?”

“đập rồi” – Thắm liếc tôi 1 cái đầy sâu sắc.

Ôi! cha mẹ ơi! Cái điện thoại cũ chắc chắn là trong cái đêm “nổi loạn” kia, Thắm thẳng tay đập luôn rồi.

Tôi mới vừa nhắc nhở bản thân sẽ chôn vùi chuyện đó, không ngờ 5 phút sau lại vô tình đụng đến.

Tôi hắng giọng , giục chị “chị đứng vào kia, đứng vào em chụp cho”.

“chỗ này à?ấy , đợi chị chút”

Thắm ngó sang phía xa xa, bắt chước kiểu đứng của cô nàng bên đó. Chắc chị ít khi chụp hình nên lóng ngóng thấy rõ.

Dù sao, người đẹp vẫn là người đẹp, chị có đứng nghiêm như chào cờ thì vẫn là tuyệt vời nhất.

Tôi nhắc “chị cứ tự nhiên đi, quan trọng là phải cười tươi”

Dáng chị chuẩn, khuôn mặt cũng thanh tú, vào hình rất bắt mắt.

Cuối cùng, sau khoảng nửa tiếng , tôi hoàn tất công việc photographer của mình.

“mấy tấm này mà đem ra ngoài tiệm thì người ta sẽ không lấy tiền đâu”- tôi đùa.

“sao vậy cưng?”

“bởi vì chủ tiệm sẽ tưởng là hoa hậu, nên xin phép chị cho in khổ lớn rồi treo lên làm bảng hiệu quảng cáo, haha”

“gớm, cái mỗ nịnh thấy ghét” – Thắm nhéo tôi 1 cái rõ đau.

Chị Thắm coi lại thành quả mồ hôi công sức của tôi, lúc hớn hở, lúc trầm ngâm.

“tấm này đẹp, tấm này được, tấm này tạm tạm, tấm này xấu, tấm này, tấm này gớm quá đi”

“như vậy là đẹp quá rồi”- tôi cự nự.

“ừ, người thì công nhận đẹp quá rồi, xấu là do thợ chụp thôi”

Chị Thắm thỉnh thoảng cũng biết đá đếu.

“hừ” – tôi giả vờ giận dỗi quay đi chỗ khác.

Nhưng mà chiều đó chưa bao giờ có tác dụng với Thắm. chị vẫn cười hi hi, ngón tay lướt qua lướt lại trên màn hình.

Tôi nhồm người dịch xa ra 1 chút.

Chị Thắm vẫn coi hình.

“có mấy tấm mà sao cứ tùm tùm miết vầy trời”

Tôi than thầm, lại dịch xa chút nữa. mắt ngó xa xăm hướng khác.

“ê, cái chuông đồng! lại bên đó coi đi ”

Đột nhiên chị Thắm đứng bật dậy kéo vai tôi.

Tôi vẫn ngồi trơ ra như tượng đá.

Chị giậm chân, gất lên:

“có nhanh lên không thì bảo! ”

“em đây em đây” – cái sổ tôi rõ khổ.

ở thiền viện trúc lâm, khi mà du khách tới tham quan muốn ước nguyện điều gì, người đó sẽ viết tâm nguyện vào giấy, rồi dán trên thân chuông. Mỗi ngày vào các giờ quy định, nhà chùa sẽ đánh một hồi chuông, cho lời ước của mọi người trở thành sự thật.

“chém gió đó chị, làm gì có chuyện viết linh tinh trong đó rồi gõ cái chuông là cầu được ước thấy” – tôi phản đối niềm tin của các du khách.

Chị Thắm hứ giọng

“cưng đi học người ta không dạy câu: có thờ có thiêng, có kiêng có lành à?”

Thế là chị Thắm viết chỉ chít chữ lên miếng giấy sau đó đập bộp 1 phát hết 10 phần công lực vào chuông. Giấy của chị dĩ nhiên dính cứng, nhưng giấy của người khác rơi rụng lả tả.

“ôi chết cha rồi” – tôi và chị la thảm.

“chạy! ”

như 1 hiệu lệnh, cả 2 ba chân bốn cẳng biến mất khỏi khuôn viên chùa.

“may mà người ta không đuổi theo, nếu không em và chị chết chắc” – tôi nắm tay chị, vừa chạy xuống những bậc thang dẫn ra sau chùa, vừa quở trách.

“không nhờ có vụ đó, làm sao chị biết sau chùa còn có cảnh này”- chị Thắm cười ha hả.

“gì? em có thấy gì đâu?” – tôi neho mắt nhìn toàn cảnh. Sau chùa là rừng thông thưa thớt, địa hình dốc lên dốc xuống với những con đường xi măng trắng chạy ngang dọc.

Đôi chỗ người ta cho xây đình viện 4 cột, phục vụ cho nhu cầu ăn uống, nghỉ ngơi của du khách.

“đừng nói với em là chị tính vô ăn ké người ta đó nghe” –tôi phì cười.

“xí , mắt mũi để đâu vậy cha, kia kìa”

Theo hướng Thắm chỉ, tôi nhìn thấy phía xa xa mặt hồ màu ngọc bích phẳng lặng như gương.

“là hồ tuyền lâm đó chị”- tôi nói.

“ nhìn đẹp ghê, ra đó chơi đi”

“có gì hay đâu ”

“đi mau!”

Vẫn cái giọng thét ra lửa đã bao nhiêu lần làm tôi choàng tỉnh trong những cơn ác mộng.

Hồ Tuyền Lâm, đáng kể là 1 địa điểm lí thú cho khách du lịch ở Đà Lạt.

Đây là hồ có diện tích lên đến 360ha, cung cấp nước cho hàng trăm ha lúa của các huyện vùng ven.

Hồ nằm cách Đà Lạt 5km, gọn gàng giữa rừng thông mênh mông và dòng suối tía huyền thoại.

Mặt hồ xanh biếc , ít khi có sóng lớn. vì vậy trở thành biểu tượng cho sự yên tĩnh và thơ mộng của thành phố Đà Lạt.

Chúng tôi ngồi kề vai nhau ngắm nhìn mặt hồ yên ả , lẫn tẩn gợn sóng trong ánh hoàng hôn.

Thấy mắt chị cứ nhìn đắm chiêu.Tôi chỉ tay về phía chân trời , nói “sáng sớm , trên mặt hồ phủ đầy sương trắng , nếu đi thuyền hay ca nô thì cảm giác y như trên mây vậy”

Chị cười hì hì “cưng nói nghe lãng mạn khiếp”

Tôi vẫn chưa thoả mãn , tiếp tục chỉ trỏ “bên này là làng tây nguyên, vô trong đó uống rượu cần , ăn cơm lam , nghỉ lại trong nhà sàn, thích lắm chị. còn bên kia , bên kia là rừng thông ba lá. hồ tuyền lâm nằm lọt giữa rừng thông và suối tía” vừa nói như vậy , tôi ôm chị vào lòng chặt hơn.

Thắm đưa 1 ngón tay chỉ theo tôi, miệng đọc “bên này là làng tây nguyên , uống rượu ăn thịt rừng , sau đó qua đêm trong nhà sàn , rất là sướng. còn bên kia , bên đó là rừng thông ba lá , kia nữa là suối tía , à quên , cái hồ này ở giữa rừng thông và suối tía , chính xác chưa?”

Chị lặp lại 1 cách ngây ngô, lại còn dùng từ ngữ rất “gợi cảm” khiến tôi cười no cả bụng.

“à , vậy còn quả núi đằng sau lưng bọn mình tên gì?”-Thắm hí hửng tựa vào vai tôi thủ thỉ.

Ý của chị là ngọn núi nơi người ta xây dựng Thiền Viện Trúc Lâm.

“ núi đó là núi phượng hoàng” – tôi bổ sung.

“vậy là mình có: núi phượng hoàng , rừng thông ba lá, suối tía và hồ tuyền lâm” – Thắm lặp lại ngây ngô như 1 đứa bé học bảng cửu chương.

“đúng đó chị”

“làm sao em biết? chị nghi em toàn chém gió”

Tôi cười hô hô , đáp lễ lại câu châm chọc của chị lúc ở chỗ cái chuông đồng.

“ở trường người ta không dạy chị mấy cái kiến thức căn bản này à?”

Trả được món nợ này , tôi rất lấy làm hài lòng.

Tôi cứ nghĩ chị sẽ cười , sau đó đưa tay cốc đầu tôi , nhưng ngoài suy nghĩ của tôi chị chỉ trả lời bình thản:

“chị đâu có được ăn học đàng hoàng như em”

Tôi giận bản thân lại vừa mắc phải 1 lỗi nghiêm trọng.

Dựa theo những lời kể của chị Thắm, tôi biết chị chỉ học đến lớp 9 vì chuyện gia đình. 16 tuổi đã dám một mình lên thành phố tự lập.

Tôi hỏi “chị còn nhỏ xíu , bỏ nhà lên thành phố không sợ bị người ta bắt cóc à?”

Thắm trả lời “lúc đó chị chỉ muốn chết đi cho rồi, có người bắt cóc thì đã làm sao”

Ở cái tuổi 16, trông chị cao lớn và phổng phao hơn bạn bè đồng trang lứa nhiều. vì vậy nên chị khai báo lí lịch: đã đủ 18 tuổi để bán thân kiếm sống.

“khách mua trinh của chị là 1 lão gốc tàu , mua hết 3 triệu”-chị Thắm kể.

Sau đó qua móc nối của lão người tàu , chị Thắm thuê nhà trọ ở , bắt đầu làm dĩ giá 5 trăm ngàn. Về sau gặp may mắn được làm gái nhảy cho Đêm Màu Hồng, cuộc đời chị phát lên từ đó. Bây giờ chị đã là gái gọi cao cấp , có thể gọi bằng 2 chữ “ kiêu nữ”.

Khi kể đến những đêm bồi tiếp đại gia ở Đêm Màu Hồng, chị Thắm cười nhạt nhẽo “có vào Đêm Màu Hồng mới thấy, hồi đó bán trinh 3 triệu là quá lỗ, lỗ sạch sừ.”

Chúng tôi chìm vào im lặng , cũng như mặt hồ kia không bao giờ nổi sóng.

Vài con thuyền lướt đi trên nước, mặt trời đỏ ối dần hạ xuống, khung cảnh như 1 bức tranh thủy mặc động lòng người.

Đột nhiên chị Thắm lên tiếng:

“cưng nè , xuống thành phố nhớ thi cho tốt đó, thi đậu chị có thưởng cho cưng”- nói rồi chị đưa tay nựng khẽ vào mặt tôi.

“thưởng cái gì vậy chị” – trong đầu tôi đang nghĩ đến 1 nụ hôn , có lẽ vậy chăng?

“thưởng cái gì đậu đi rồi biết”

Tôi ngao ngán: “trường em điểm cao lắm , chắc không chịu nổi”

Thấy tôi bi quan thật sự, chị Thắm ngổ ngồm dậy

“chắc chắn là đậu mà”

“sao chị biết?”

Chị Thắm lôi trong ví ra 1 tờ tiền giấy mệnh giá 5000, đoạn chị dùng bút ghi nguệch ngoạc mấy chữ.

“ghi gì vậy chị?” – tôi tỏ ý không hiểu.

“lời chúc cho cưng đầu xuôi đuôi lọt đó”

Thì ra chị lại có thêm 1 hình thức tín ngưỡng mới , ban nãy viết lên chuông, bây giờ viết lên tiền , chắc chị nghĩ cứ có tiền cúng bêu là ông trời sẽ cho tôi thi đỗ.

Tôi thấy chị gấp tiền thành hình con bướm nhỏ rồi ném xuống hồ.

“ấy ui...phí mất 5000”

“haha , coi như mình mua điểm đi ha”- Thắm thích thú.

Tôi cũng mò trong túi tìm tiền giấy , tôi không có 5000, đành dùng 2 tờ 2000.

1 tờ tôi ghi “ cầu cho chị Thắm sớm giải nghệ và sống hạnh phúc”

Tờ còn lại là “ cầu cho người con yêu ở bên con mãi mãi”

Kể ra thì cũng sến, nhưng mà vui!

Thấy tôi làm ra vẻ bí mật , Thắm tinh nghịch hỏi: “cưng viết gì trong đấy ế?”

“viết là em sẽ đỗ đại học và được chị thưởng ipad 3 chẳng hạn” tôi cười bí hiểm.

“ ồm , chỉ thế thôi á?” – thắm nhún mày.

“chứ còn gì nữa đâu ”

“ rồi , thì cũng tốt , đâu còn gì nữa đâu” chị bấu môi ra vẻ hờn dỗi. cặp mắt xéch nhích lên đầy nguy hiểm. Chiều tối , ngắm nhìn nốt cảnh hoàng hôn trên hồ, tôi và chị dắt nhau ra về.

Dọc đường đi , bắt gặp những đôi tình nhân tay trong tay tình tứ. tôi chợt dạ bất giác liếc nhìn bàn tay chị, rất thanh mảnh và trắng ngần. nhưng dường như còn có điều chi e ngại, tôi không tài nào đủ can đảm nắm lấy.

Bóng tối buông dần trên con phố nhỏ, những bóng đèn đường cao áp nối tiếp nhau chớp sáng.

Thấm và tôi rảo bước trên vỉa hè thơ mộng, 2 bóng người nghiêng nghiêng in vào vách tường của 1 khu biệt thự.

Chuyện khôi hài nhất trong cuộc đời tôi chóng vánh diễn ra.

Nhìn hai cái bóng 1 trước 1 sau, trong đầu tôi nghĩ ra ngay 1 sáng kiến đầy lãng mạn.

Thế là tôi khẽ đưa bàn tay phải chìa về phía trước, canh chỉnh sao cho bóng tay của tôi và bóng tay của Thấm chạm vào nhau. Như thế, nhìn vào vách tường trông rất giống có 1 đôi đang tình tứ trên phố.

Lòng thầm kêu hạnh phúc, miệng tôi hớn hở cười.

Bất thần, Thấm chuyển người nắm chặt lấy bàn tay tôi , kéo sát vào người chị.

“cái thằng ngốc này, đúng là đại đại đại ngốc mà” -Chị Thấm cười tùm tùm, liên tục mắng tôi là đứa khờ khạo nhất trên đời - “đây đâu phải lần đầu hẹn hò , sao cũng còn nhát thế? ban nãy thấy mấy đứa kia nắm tay cũng ko biết bắt chước làm theo, ở đâu ra cái con người đầu đá này vậy trời?chị đây thì chờ muốn nhắm mắt trong khi cũng ở đó chơi trò múa bóng”

Mắng xong không quên đưa ngón tay dí vào trán tôi.

Ôi cha mẹ ơi! Tôi muốn nhảy cẫng lên vì vui sướng.

Nhất là khi Thấm nhấn mạnh hai chữ “hẹn hò”.

Lúc này, có kêu tôi nhảy xuống hồ tuyên lâm tôi cũng coc sợ

Trên phố , tôi chở chị len lỏi qua dòng xe cộ đông đúc. Chị ôm sát vào người tôi, cặp chân dài không cần mặc váy ngắn vẫn khoe được lợi thế.

Một số người đưa mắt nhìn chúng tôi đầy ngưỡng mộ. tôi nghe trong lòng mình đang hát.

Bữa cơm tối, bố mẹ gọi tôi về ăn chung, tôi bèn lấy cớ là “ăn tối ở nhà cô chủ nhiệm”

Công nhận , khả năng thiên bẩm của tôi là nói dối.

Trong quán lẩu, Chị Thấm lườm tôi “ chị ghét nhất là nói dối đó”

“sặc, em không nói thế làm sao được đi ăn với chị” – tôi thanh minh.

Thấy cũng có lý , chị không ý kiến thêm nữa.

Tôi nghĩ đến chuyến xe tối nay , bèn nói “lần này em đi sài gòn chắc nửa tháng mới về”

Nói xong tôi chăm chú theo dõi phản ứng của chị.

Chị Thấm vừa bấm điện thoại vừa gật đầu.

Hình như chị không mấy chú tâm đến chuyện của tôi.

“kể cũng chán thật, thi xong về được vài ngày lại xuống sài gòn , sau đó ở luôn , chắc cả năm mới về 1 lần.”- tôi tiếp tục diễn đạt bằng 1 chất giọng trầm buồn.

“ừ, học 4 năm trời mà” – cuối cùng chị cũng rời điện thoại , nhồm đậy gấp thức ăn cho tôi.

Sao trông chị chả có vẻ gì là buồn rầu vậy nhỉ?

Tôi gom hết vốn đánh cú chót “chị , em không về chị ở đây 1 mình có được không đó?”

“gì? nghĩ chị con nít lên 3 hả? lúc bằng tuổi cưng chị đã...”- thái độ Thắm chuyển từ quyết liệt sang bối rối.

Tôi biết chị không muốn nhắc tới quá khứ cay đắng.

Bằng tuổi tôi , một ngày chị tiếp chực khách.

Tôi lấp liếm “ ý em là , em đi rồi chị có nhớ em không đó”

“àì...” chị thở dài “có mấy năm ghê gớm gì đâu?” giọng điệu nửa đùa nửa thật.

“sao lại không ghê gớm? 4 năm mà còn không dài nữa”-tôi đứng bật dậy.

“rồi rồi , 4 năm lâu ghê gớm ý , được chưa ông tướng?”

Tôi bức xúc , khói lửa ngùn ngụt còn nóng hơn nồi lẩu. nhưng không biết phải biểu lộ ra thế nào.

Rõ ràng là chị cũng có cảm tình với tôi. Lúc ở Hồ Tuyên Lâm còn tình cảm lắm mà , bây giờ sắp đi rồi chị lại trở mặt là sao?

“Không biết chị là cái loại gì nữa.” – tôi rửa thềm.

“ăn đi , ăn đi cưng” nhìn thái độ nhiệt tình chiêu đãi, lòng tôi cũng vui bớt phần nào.

“mà chị này” tôi nói “chị nhớ thường xuyên gọi hỏi thăm em đấy nhá”

Bây giờ mà Thắm “ừ ” 1 tiếng miễn cưỡng nữa chắc tôi nổi điên.

May thay, chị nháy mắt “tất nhiên rồi”

Tôi ăn lấy ăn để , ăn cho nuốt trôi ẩm ứ. còn chị nhìn tôi tươi cười.

“cưng ơi, xuống đó cưng ở đâu?” – cuối cùng chị cũng quan tâm đến chuyện đi thành phố của tôi.

“bố em nói ở ké nhà bà cô bên Gò Vấp đó chị”

“ờ, ở ké phiền phức bố mẹ ”- chị nheo mắt.

Cái tật ăn nói thô thiển vẫn chưa bỏ được.

Tôi than thở:

“đúng đó , nhưng không ở đó thì ở nhà trọ còn mệt hơn , nóng muốn chết”

“thì ở khách sạn”.

Tôi trợn mắt: “khách sạn chịu phòng hơn tháng đó chị, cơm nước phải tự lo nữa, tiền đâu chịu cho nổi”

“ờ hé”

“biết chị đại gia rồi, hay là chị thuê giùm em 1 phòng vip – Continental”

“xì, nằm mơ đi cưng ”

Câu chuyện buổi tối trước khi lên đường của chúng tôi chỉ xoay quanh những chủ đề buồn tẻ. nhưng là người trong cuộc, tôi vẫn vui phơi phới.

Đột nhiên, như nghĩ tới chuyện gì , chị Thắm vỗ tay đánh bốp 1 cái

“à đúng rồi, cưng chưa chụp hình với chị”

“gì, chụp hình á?”- tôi bối rối.

“tụi nhóc giờ gọi là tự sướng” – chị cười ra vẻ khoái chí lắm.

“qua đây cưng, qua đây ngồi với chị”

Thế là tôi lon ton chạy qua kê ghế sát bên chị, chúng tôi chụm đầu vào nhau và “tạch” 1 cái.

“ ha ha ha, coi cái mặt cưng kia” – Thắm vỗ vai tôi cười hô hố.

Cười to đến nỗi khách trong nhà hàng đều nhìn chúng tôi với ánh mắt soi mói.

Bức ảnh tự sướng của tôi và chị nhìn chung khá thành công, vì điều kiện ánh sáng trong nhà hàng rất ổn.

Khuôn mặt chị lúc nào cũng đẹp, chỉ riêng có tôi là nhìn ngơ ngáo ngáo.

“xoá đi, chụp lại!” tôi vỗ đùi.

“không được, dễ thương mà”-Thắm cãi.

“thương cái gì mà dễ ở đây, chị dễ cái hình đó khác nào dim hàng em chớ”

“chị nói đẹp là đẹp không được cãi.”-Thắm chu môi.

Cái tính chị ngang như cua, tôi đành phải nhượng bộ

“được rồi , được rồi, dễ thương! nhưng mà chụp tấm nữa đi chị”

“chụp tấm nữa ở cùng chỗ này hử?vậy có khác gì tấm lúc nãy”

“vậy thì xoá tấm lúc nãy đi chụp tấm mới” – nói đi nói lại chủ ý của tôi vẫn là muốn xoá cái tấm hình chết tiệt kia đi.

“đừng có mơ” – Thắm lè lưỡi cất điện thoại.

Tôi ngồi ăn hết món này đến món khác, toàn là đặc sản , nhưng vẫn không nuốt được cục ăm ực đang tắc trong cổ.

Lát sau chị Thắm đứng dậy vào WC.

“cơ hội tới rồi” tôi mừng thầm.

Mở bóp, lấy ngay chiếc iphone 4 màu trắng mới cáo.

“ai da, cái tấm hình dim hàng chết đấm đây rồi, ngay màn hình chính. ”

Tôi rửa thầm.

“hả?cái gì?chị để nó làm hình nền á?”

Tôi trợn mắt lên nhìn cho rõ chuyện bi hài này.

Tôi bỗng nghĩ đến câu “dễ thương mà” của Thắm. khi nói câu đó, khuôn mặt chị sáng bừng lên rất thích thú.

Chị lại còn đặt làm hình nền.

Tôi ngó kĩ lại 1 lần nữa gương mặt tôi trong ảnh.

Trông ngố như Mr.Bean.

Thế là tôi bấm vào nút “gửi” , gửi nó sang máy tôi.

Sẵn tiện kèm theo cả mấy tấm tôi chụp chị ở Thiền Viện Trúc Lâm nữa.

Từ WC trở ra, thấy tôi cứ tùm tùm cười , chị ngạc nhiên lắm , nhưng gặng hỏi mãi tôi chẳng chịu khai.

9. Chương 9: Vòng Ôi Mở Ra - Toàn Mỹ Nữ.

Trời Sài Gòn tháng 7 nóng hừng hực.

Khi tôi tới nơi cũng là lúc 1 cơn mưa trút xuống , làm dịu mát toàn thành phố.

Nhà cô tôi làm phòng khám nha khoa nên cũng thuộc dạng khá giả, căn nhà 5 tầng khang trang nằm trên đường Quang Trung quận Gò Vấp.

Buổi sáng tới nơi, chưa kịp ăn uống tôi đã gọi cho Thẩm.

Điện thoại đổ chuông mãi không thấy nhấc máy.

Chắc giờ chị ngủ chưa dậy.

Đáng lí ra chị biết giờ tôi đến nơi phải gọi hỏi thăm tới tấp mới đúng chứ?

Mỗi lần chị không nghe điện là tôi lại nghĩ bậy bạ, tôi nghĩ đến tối qua chị ngủ với gã ngoại quốc nào đó trong căn nhà trên đường Đào Duy Từ quên mất cả tôi.

Cô tôi tên Như, là em gái họ của bố.

Bao nhiêu năm trời mới gặp lại thằng cháu yêu quý, cô đãi tôi hết món này đến món khác.

Bà Năm giúp việc chạy lên chạy xuống phục vụ tất bật.

Ngày thứ nhất tôi ra ngõ đứng nhìn mọi người trong xóm.

Nhiều người thấy tôi lạ bèn xúm vào hỏi thăm.

Tôi thăm nhủ “dân thành phố coi cũng thân thiện phết”

Đêm ngày thứ 1 chị gọi cho tôi hỏi thăm tình hình, xong chuyện là cúp máy cái rụp.

Ngày thứ hai tôi bắt đầu tham gia đánh cầu lông buổi chiều, mọi người đều rất vui vẻ thoải mái.

Đêm ngày thứ 2 chị không gọi cho tôi.

Tôi cũng chẳng liên lạc.

Ngày thứ 3, thứ 4, tôi vui vùi đầu vào học chuẩn bị thi khối A.

Chị Thẩm gọi hỏi thăm sức khỏe, dặn tôi ăn uống điều độ, làm bài cẩn thận.

Tôi coi đó là nguồn động lực lớn thứ nhì sau gia đình.

Chỉ duy có 1 điều, sau khi thi xong chị chẳng hề hỏi han.

Tôi làm bài thi cũng kha khá, nói tóm lại là 50/50

Vì thế không dám lơ là khối D.

Liên 3 ngày chuẩn bị thi, chị chẳng gọi cho tôi lấy 1 lần.

Mãi đến sáng hôm mùng 9, khi tôi chuẩn bị tắt điện thoại vào phòng thì điện thoại reo

“mascara hai trăm chín chục nghìn...”

“alo”

“nhận ra ai đây không cưng?”- cái giọng mãi mãi tôi ko thể quên mặc dù đã mấy ngày liền ko nghe thấy.

“chị, sao đến giờ chị mới gọi” – nửa hờn trách, nửa vui mừng, cảm giác của tôi là vậy.

“chị có chút việc, cưng thi ở đâu?”

“trường chuyên Marie curie quận 3 đó chị”

“ồ, biết chỗ đó rồi, chiều có thi tiếp không?”

“dạ có, chiều nay thi toán”

“Rồi ở lại hay về nhà cô?”

“chắc ở lại kiếm quán café nào đó ngồi, về mất công , cô chú em thì lại bận chở em đi phiền phức lắm, ở gần đây nghe nói có quán Vừng ơi mở ra cũng đẹp đó chị, trưa e vô đó ngồi nhâm nhi tới 1 giờ ”- tôi trình bày hoàn cảnh , kể lể dông dài. Vì lâu lắm rồi chưa được nói chuyện với chị , thành thử...thèm!

“rồi , được rồi , ok , đi thi tốt nghe, vậy đi nghe!”- chị Thắm ngắt lời tôi bằng lời chúc quen thuộc.

Tôi còn nhiều lời để nói với chị, nhưng chưa kịp tuôn ra.

Đành miễn cưỡng dập máy , tắt nguồn , lúc này giám thị đã gọi thí sinh vào phòng.

Buổi trưa, tôi len lỏi trong biển người đông đúc trước cổng trường để sang bên kia đường.

Ai đi thi đại học 1 lần là biết, cái cảnh chen lấn, dáo dác tìm đường thật là khổ.

Đang trong dòng người bon chen, tôi bỗng nhận được 1 cú điện thoại.

“mascara hai trăm chín chục nghìn...”

“alo...chị Thắm à?”

“chị đây, cũng đang ở đâu thế?”

“ở ngay cổng trường, em đang trên đường tới quán café”

“ok, ra ngoài đó rồi gọi lại cho chị”

...mascara dập máy.

Trưa Sài Gòn nóng như thiêu như đốt nhưng lòng tôi mát lạnh.

Giọng điệu âu yếm và quan hoài là thứ bấy lâu nay tôi hằng khao khát.

Tôi nghĩ: trước đây chẳng qua chị có nhiều việc phải lo nên không thể liên lạc thường xuyên với tôi được đó thôi.

Hôm nay mới chính là chị Thắm của tôi.

Nhưng tôi không ngờ trong lời hỏi thăm của chị còn có 1 ẩn ý khác.

café vừng ơi mở ra có lối vào giấu kín đằng sau 1 quán cơm sườn.

Trước lối vào đặt tấm biển “vừng ơi mở ra” , tôi gọi lại cho chị:

“alo, em tới quán rồi nè chị, quán này hay lắm chị tới bao giờ chưa?”

hihi - tiếng cười rúc rích vang lên trong điện thoại.

“hả?chuyện gì vậy chị?” - tôi ngạc nhiên “không phải chị vui quá phát rồ rồi chứ?”

“haha, thẳng góc này, vừng ơi mở ra , đẩy cửa bước vào đi nào”

“hả?” - tôi tự nặn ình khuôn mặt ngớ ngẩn nhất.

Đẩy tung cánh cửa gỗ thông bên trên khắc tỉ mỉ dòng chữ “vừng ơi mở ra”.

cảm giác mát lạnh tức thì ùa đến.

Tôi buột miệng “ô” lên thành tiếng.

chúa ơi! bên trong toàn là mỹ nữ.

Trên chiếc ghế đệm dài nơi cuối căn phòng, ba bốn cô gái chân -dài -thước-hai đang chụm đầu tán gẫu rộn ràng cả không gian yên tĩnh.

điện thoại trên tay tôi thậm chí chưa kịp tắt, lúc này còn văng vẳng giọng chị Thắm bên tai:

“làm gì đực mặt ra vậy cục cưng?lại đây với chị”

hít 1 hơi thật sâu , người con gái ngồi chính giữa bầy thiên thần kia chẳng phải là Thắm hay sao?

vẫn tóc đen, mắt xé, môi cong, vẫn điệu cười đậm nét từng trải.

trên tay hững hờ điệu ba số, chốc chốc lại kề môi phì phèo.

Ra là vậy! ra là vậy! – tôi tỉnh cả người.

Thì ra chị cố tình lạnh nhạt với tôi để dành trọn vẹn bất ngờ cho ngày hôm nay.

miệng tôi mấp máy nhưng môi tôi chẳng thể thốt thành lời.

còn đôi chân thì đi như máy.

“sáng nay thi làm sao?có mệt lắm không?” -vừa ân cần hỏi han chị vừa kéo tay tôi.

“không..không mệt ạ” - tôi ngượng chín vì xung quanh là 1 rừng người đẹp.

“chu chơa...coi mặt phi công trẻ kìa, Thẩm , mày để em nó lớn với đó nha”- đám nữ quái cười rộ.

tôi bẽn lễn ngồi xuống bên Thẩm, chị hăm hở giới thiệu

” đây, cái con quỷ ngồi gần chị em mình nhất tên Linh, gọi là Linh DJ đó” tới đây chị nháy mắt nhìn tôi tỉnh nghịch.

“cha chả” tôi nhủ thầm, từ lâu đã nghe đồn danh tiếng của Linh DJ, nay mới được thấy tận mắt.

quả nhiên là...vòng 1 đệ nhất.

Linh DJ tóc đỏ , dáng người khỏe khoắn hao hao Ngọc Dao Lam.

bà chị này quê gốc Hà Nội, nhìn đậm hơn cả dĩ.

vòng ngực 95, cái khoản BJ cứ gọi là nhất.

“chào chị” tôi gật đầu chào Linh.

“haha, cục cưng cho bùa mê thuốc lú gì mà con Thẩm chịu bỏ Đà Lạt xuống đây thế?”-vừa mới gặp.Linh DJ đã phang ngay 1 câu làm tôi sung sướng.

Các thiên thần kể bên cười ầm. họ dành cho tôi cái nhìn xuyên suốt từ đầu tới chân.

Thấy tôi bối rối, chị Thẩm cười hình hích

“thôi, tụi bay tha cho nó đi”-Thẩm vừa nói vừa đưa tay bẹo má cô gái nhìn tôi chăm chú nhất.

Tôi trông cô này chắc chẳng hơn tuổi tôi là bao.

Khuôn mặt mỏng như dao, trang điểm nhẹ , tóc đen môi hồng, vóc người nhỏ nhắn.

Chiếc váy hoa màu trắng chủ đạo gợi nét gì đó thơ ngây, trong trắng.

Tóm lại , tôi không dám tin đây là...bạn Thẩm.

Cái cô nhìn như sinh viên này tên là Nhi , nghệ danh: Nhi Cây Trâm.

giữa biển mỹ nữ sexy , trông Nhi thật khác biệt.

Khi ngắm kĩ cô nàng tôi giật nảy mình - Sakurai – là Ria Sakurai ư? đó là 1 diễn viên gạo cội của Nhật Bản.

Nếu để ý sẽ thấy khuôn mặt Nhi Cây Trâm và Ria Sakurai bên Nhật có nhiều nét tương đồng.

Tôi nuốt cái ực. Dáng vẻ hồn nhiên ngây thơ nhưng nụ cười thật đậm dặt. cô ta đích thị là 1 con cáo già lọc lõi.

“con Nhi, mày làm gì nhìn anh yêu của con Thẩm ham hố thế”

Bà Linh Dj có cái chiêu chọc gậy chẳng thua gì Ngọc Dao Lam.

“hứ” , Nhi Cây Trâm lờ đi, miệng uống 1 hớp nước cam

“chẳng qua em thấy dzai lạ, dzai tơ cũng bị chị Thắm hớp hồn, công nhận mị lực của chị là siêu nhất”-giọng Nhi nhỏ nhẹ như thủ thủ, lại còn đưa ngón tay cái lên nịnh Thắm.

Chị Thắm nhìn tôi nói thêm “con Nhi là em út trong nhà đấy”

“còn bên này” chị đơn đả giới thiệu “bên này là chị hai của đám”-giọng điệu Thắm đầy hào hứng.

Chị hai của bảy thiên thần ư?

Đó là kiều nữ quý phái tên Hồng , với nghệ danh rất kích dục: Hồng Ngựa.

Phải công nhận chị Hồng đã ngoài 30, nhưng thân thể và kĩ năng vẫn không một ai sánh bằng. xét về kĩ năng , tôi ko dám chắc, chỉ nghe đồn.

Nhưng thân thể hấp dẫn khêu gợi luôn luôn có ý mời mọc người đối diện cho dù chị ăn bận không quá hở hang.

Hồng Ngựa nhìn tôi tươi cười, tôi cảm thấy 1 sự nguy hiểm đè nặng trong người.

Tôi toát mồ hôi nghĩ thầm “bà chị này dụ người ghê gớm quá”

Tôi ớn chị ta ngay từ lần đầu gặp mặt.

Hồng Ngựa hỏi tôi “chiều nay em thi môn gì?”

“môn toán ạ”- tôi đáp.

“có gì khó thì hỏi con Nhi nè cưng” – Linh DJ chen ngang.

Nghe chị Thắm nói tôi mới biết: Nhi Cây Trâm là thành viên có học thức nhất trong số các thiên thần ở đây, chị ta là sinh viên xuất sắc của trường ngoại thương, vừa làm điểm vừa đi học từ thời phổ thông.

Chuyện bi đát vốn tưởng chỉ có trong phim ảnh, không ngờ có ngày tôi được chứng kiến ngoài đời thực.

Trong cái “gia đình dĩ điểm” đang ngồi tại đây , 1 người bán dâm từ khi mới 16t , 1 người sáng đi học đêm làm điểm. Hoàn cảnh các thành viên còn lại tôi chưa rõ , nhưng chắc cũng chẳng thua kém gì.

Nhi Cây Trâm hỏi tôi 1 số vấn đề về trường đại học tôi chọn, còn mượn đề thi xem qua 1 chút.

khi câu chuyện của tôi vơi bớt, chị Hồng trở lại với câu chuyện của nhóm trước khi tôi tới.

bọn họ bàn luận về chuyện dĩ điểm , cơ hội làm ăn ở Đà Lạt. vì đất Đà Lạt đã có sẵn Ngọc Dao Lam chống lưng, lại thêm căn nhà của Thắm làm nơi ở, nên các kiều nữ đi lại và định cư khá thuận tiện.

Linh DJ đang ngấm ngứa tương lai sẽ “tấn công thị trường” Đà Lạt.

“ở trên đó đợi đại gia dưới này lên, khỏi phải mất công đi theo từ Sài Gòn, dễ bị mấy bà già nghi ngờ, quá an toàn! “ – chị Linh phán.

Hồng Ngựa chỉ cười khà “quen Sài Thành rồi, mai mốt có đi cũng là du lịch đổi gió thôi”

Nhi Cây Trâm không có ý kiến, nhưng cũng hỏi chị Thắm về bọn điểm trên đó.

Dựa theo lời Thắm thì đi đi lại giữa Sài Gòn và Đà Lạt cũng không ít chẳng hạn như Diệp Na, Huyền Lưỡi,...2 cô nàng mưu mô này tôi đều đã chạm mặt , lại còn bị họ giật tóc.

Nhưng bọn này chỉ làm hàng chứ chưa phải gái bao thứ thiệt.

Thắm còn kể nhiều chuyện li kì lắm , có điều không hề đã động tới chuyện chị bị sốc thuốc phải nằm viện.

Trước đây tôi cứ nghĩ dĩ điểm chỉ ngồi 1 chỗ đợi điện thoại , làm chuyện đó xong xuôi thì nhận tiền ra đi. không ngờ thực tế lại chi li phức tạp như vậy.

Bàn chuyện “thị trường Đà Lạt” chán chê , cả nhóm quay sang nói về những ông khách sộp.

khách cũng như dĩ, có người tử tế, có kẻ dè tiện.

người tử tế làm tình một cách trân trọng, coi điểm như đối tác, như bạn tình, sau khi ái ân có khi còn boa thêm, nếu là gái bao còn được dẫn đi mua sắm, ăn uống. Đặc biệt , đa số những người tử tế thì...dễ dụ.

còn kẻ dễ tiền?đó là bọn bệnh hoạn thích bạo dâm, coi điểm như 1 món đồ chơi bắt ép điểm phải phục tùng chúng những trò bẩn thỉu nhất.sau khi vậy vò chán chê thì quăng tiền vào mặt và nhìn họ với ánh mắt khinh ghê.

Suốt chục năm hành nghề, Hồng Ngựa đã gặp đủ mọi loại người, những chuyện nhục nhã tới đâu chị cũng đã từng chịu đựng. vì thế nói về khách tốt, khách xấu chị hiểu rõ hơn ai hết.

Để bàn về vấn đề này, tôi có nghe chị Thắm nói 1 câu: “thật ra, bọn nhà giàu tri thức đều đó khi vui vẻ đâu có phân biệt được là chúng làm ta sướng, hay ngược lại?giống như khi con người giỡn với con mèo, là người sướng hay mèo sướng?haha bọn nó xem mình là cổ máy tình dục thì mình xem nó là cổ máy rút tiền, cũng chưa biết được ai dơ bẩn hơn ai đâu.”- Thắm nhếch môi cười, biểu hiện như thể đã nhìn thấu hết mọi loại đàn ông trên thế gian.

Nhi Cây Trâm đặt 1 câu kết “bọn đàn ông không tin ai được”.

Vừa nói cô ả vừa liếc tôi 1 cái sắc lém, còn Linh DJ thì tủm tỉm cười.

Tôi la thầm “sắp bị đem ra mổ xẻ nữa rồi”

Nhiều khi tôi thấy sống cùng với Thắm và bạn chị giống như mỡ trong miệng mèo.

May thay, Hồng Ngựa không mấy để tâm đến tôi, chị ta chuyển cả nhóm sang chủ đề mới.

“mày về trễ quá , tiếc không gặp được con Sam, nó nhớ mày lắm đó”-câu này chị Hồng nói với Thắm.

Trong “gia đình” vẫn còn 1 thành viên tôi chưa gặp mặt bao giờ, đó là hot girl Sami. Cô nàng này được gọi là “nữ hoàng nội y”.

Thắm ỉu xiu:

“em cũng nghe nói nó đi Sing, tính xuống sớm 2 ngày, nhưng mà kẹt lão việt kiều ở nhà”

Vừa nghe thấy “lão việt kiều ở nhà” là tôi muốn điên lên.

Cái gã người Thụy Sĩ sống chung với chị, hèn gì thời gian đó chị không liên lạc với tôi.

Linh DJ hết nhìn Thắm lại nhìn tôi

“chà chà, sắp được xem cuộc chiến giữa thư sinh và việt kiều rồi” chị ta cười hô hố.

“má cái con này”

“á , ái ái..đau”

Chị Thắm bẹo má Linh DJ 1 cái rõ mạnh.

“mày nhéo đau quá, đồ con quỷ!”

“cho chừa cái tật nói leo”

“thì nghĩ gì nói vậy thôi, tao vô tội mà”

“haha, mấy ông trong hội Tigon xếp hạng chị Linh nhà mình là hot girl nhiều chuyện nhất thành phố đó Thắm yêu ”-Nhi Cây Trâm không quên nhập cuộc.

“gì?oan cho tao quá, con Sam mới là đứa nói nhiều nhất”

“ Sami chỉ tài lanh thôi cưng ” – Hồng Ngựa phán ngay câu chốt.

Cả đám cười rộ, tiếng nói tiếng cười chốc chốc lại vang lên khiến không khí vốn yên tĩnh trong chốn thần thoại Ba Tư được 1 phen náo nhiệt.

Các chị phục vụ nhìn chúng tôi ngây ngô.

Nán lại 1 chốc, Nhi Cây Trâm vỗ vai Hồng Ngựa.

“mấy chị với nhóc này ở chơi , em có việc phải đi” – Nhi khoác giỏ xách lên vai, chị Hồng cũng đứng dậy, tay cầm sẵn chìa khoá xe.

“ủa bé Nhi đi với ông giáo sư hả?”-Linh DJ kì quái hỏi.

“vâng, ông mới gọi , còn hứa tháng tới cho em theo qua Mỹ làm trợ giảng, trả tiền lương đầy đủ”

Nhi Cây Trâm trao cho Thắm và Linh 1 nụ hôn gió, nháy mắt 1 cái đầy thâm ý với tôi rồi đẩy cửa bước ra ngoài.

“chị đi nha mấy đứa , tối gặp” – Hồng Ngựa đeo cặp kính to bự, vẫy vẫy tay chào.

Trước khi đi không quên thanh toán tiền.

Cánh cửa gỗ khê kêu “kèo kẹt” rồi đóng sập lại.

Linh DJ lập tức quay sang Thắm nhỏ giọng “cái con bé Nhi này, nó cặp bồ với ông giáo sư 2 năm nay đó mà” – rõ ràng , không ai nhiều chuyện bằng Linh.

“sao?rồi đã có ai bàn ra tán lại gì chưa?”-Thắm hỏi.

“mụ vợ chưa thấy ý kiến, nhưng mà lũ sinh viên thì đồn ầm, cơ mà lão giáo sư thương con này ghê gớm, chẳng coi dư luận ra cái chó gì, ngày nào cũng dắt nó ăn uống shopping”

Linh DJ cũng ăn nói thô bỉ không thua chị Thắm.

“thế nó cho lão cái gì rồi?” – Thắm thần nhiên.

Linh DJ bật cười “haha, buổi sáng hẹn hò, đêm đến thì “giảng bài” khuya, bé Nhi nhà mình học giỏi ham học lắm mà, lão già đó “giảng” tới đâu, nó “thông” tới đó. Thầy chỉ đủ sức “dạy” cho trò nửa tiếng, sau đó lại đến lượt trò “dạy” cho thầy hahaha”-bà chị ngực bự cười ngặt nghẽo.

Thắm cũng phá lên cười.

Riêng tôi dở cười dở mếu.

Cái chuyện quan hệ tình cảm mờ ám giữa thầy giáo và sinh viên làm cho tôi ớn lạnh.

Từ lâu, tôi vốn ghét nhất là bọn tri thức đểu, đến nay càng lúc càng căm thù sâu sắc hơn.

Nhưng Linh DJ lại nói 1 câu không ai ngờ được.

“con bé Nhi thương lão giáo sư lắm, 2 đứa nó đòi ít năm nữa cưới nhau kia kìa”

Lần này thì tôi thật sự sốc. lại còn có chuyện Nhi Cây Trâm đem lòng thương yêu 1 lão già sao?

Chị Thắm cũng ngạc nhiên “trời đất, chuyện tày đình này sao mà không nói sớm hơn?để chính miệng tao hỏi nó?”

“tao biết chó gì, ai bảo lão kia gọi sớm quá”

“má, cái con bé này”- Thắm lại đốt 1 điếu thuốc.

Tôi đang tưởng tượng đến cảnh cô dâu 9x uống rượu giao bôi với 1 lão đầu hói , tóc bạc.

Nếu chuyện này có thật, nhất định sẽ là chuyện cười ăn khách trong 10 năm liền.

Còn nữa, sau khi cưới nhau, vị giáo sư kia sẽ gọi “ngũ long công chúa” Thắm, Hồng, Linh, Sam, Ngọc bằng “chị”.

Con cái của lão giáo sư , tuổi tác có khi còn lớn hơn Nhi Cây Trâm nhưng vẫn phải gọi chị là “má hai”.

Ôi!có hàng tá những chuyện “lệch pha” đang chờ đón đôi vợ chồng.

“Linh, tối nay hoặc sáng mai nhớ bảo bọn nó kiếm chỗ nào họp gia đình gấp, tao là tao phải làm tới bên cái chuyện này” – chị Thắm phản ứng quyết liệt.

Mỗi khi không vui , trông Thắm như nữ thần báo tử trong truyền thuyết.

Tôi và Linh đưa mắt nhìn nhau.

Đến Ngọc Dao Lam còn phải sợ Thẩm, hà huống chi là bà DJ này.

10. Chương 10: Xăng Dầu Lên Giá, Đi Lại Xuống Giá.

Buổi tối hôm đó ở nhà cô Như, tôi ăn uống trong thấp thỏm chờ mong.

Ngày mai là 1 ngày thi nhẹ nhàng và không cần thiết phải ôn tập, nhưng tôi lo vì chị Thẩm hẹn đúng 8 giờ có mặt tại Country House.

Nếu tôi không được phép ra ngoài, đó sẽ là nỗi tiếc nuối lớn nhất.

Tôi vốn rất chờ mong được xem “cuộc họp nội bộ” của “gia đình đi điếm”.

Cô tôi khá dễ tính, nhiều lúc cô hỏi tôi “răng mà không thấy đưa mô qua chơi với con rứa?”. những lúc như thế tôi chỉ cười trừ.

Giờ ăn, tôi liên tục đề cập đến chuyện bạn bè chung trường lớp gặp lại nhau ở thành phố.

Buổi trưa chúng tôi đi ăn, trao đổi bài rất thú vị. vì thế môn toán buổi chiều rất thành công.

Cô chú tôi luôn miệng khen “tốt”, “giỏi”.

Vòng vo tam quốc 1 chap tôi đi vào vấn đề chính – 8 giờ tối học bài chung với bạn.

Như đã nói, sở trường của tôi là nói dối. vì thế “cặp vợ chồng trẻ” không hề có chút nghi ngờ.

Quán café Country House quận Gò Vấp rất đẹp và yên tĩnh.

Không gian rộng rãi, thoáng đãng, phù hợp cho các “cuộc họp” như thế này.

Chị Thẩm đặt bàn lớn tại vị trí thuận tiện.

Khi 2 chị em tới nơi, các “cô nàng cá tính” khác vẫn chưa xuất hiện.

Tôi bèn hỏi “chị Thẩm này, họ có việc bận à?”

Thẩm châm lửa hút điếu 3 số, trong bop luôn có sẵn bật lửa và bao thuốc.

“con Linh đang ở khách sạn, bà Hồng thì có việc ở nhà, còn con Nhi giờ này chưa thấy về”

Giọng điệu chị khá hời hợt. tôi biết những lần thế này là chị đang có tâm sự.

“chị không tán thành việc của chị Nhi và ông giáo sư kia à?” –tôi hỏi.

“đương nhiên là không rồi!”

Chị tiếp lời “cưng thử nghĩ coi cái lão già đó ngoài có chút tiền thì làm gì được cho nó? cái tuổi trên 50 có thể đem lại hạnh phúc hay sao? Nó là đi, chị cũng là đi, chị không ghê tởm hay chê bai gì lão, nhưng lão với nó chỉ nên có quan hệ khách-điểm. chị em mình giống nhau, đều hận nhất những người đạo đức giả, đúng không?”

“vâng vâng” tôi vội vàng đáp.

Không quên nhìn ngó xung quanh, vì ban này chị hơi lớn tiếng, nhất là những từ “đi, điểm” nhạy cảm. nếu người ta nghe thấy thì chẳng biết giấu mặt vào đâu nữa.

Chờ 1 lát thì Linh DJ tóc đỏ, quần đỏ cũng tới nơi. chị ta ăn mặc còn nổi hơn mặt trời buổi sớm.

“sorry 2 vợ chồng bây nghe, bữa nay tao phải đi với ông Kang và ông Hữu mỗi ông 1 shot mà lâu bỏ mẹ, làm tao ngủ quên mất.”- Linh DJ kéo ghế ngồi xuống, quẳng thẳng cái giỏ sách lên ghế bên.

Mỗi khi mấy bà chị đại nói chuyện là tôi lại nóng cả mặt.

Chỉ tưởng tượng đến cảnh cái thân thể gợi cảm bên cạnh làm tình với 2 gã đàn ông là dây thần kinh tôi muốn đứt ra.

“hai lão này bữa nay dâm phết nhỉ? Tòm tèm cũng được 2 củ rồi”- Thấm nhả khói.

“không, gần 2 củ”

“gì? Some 2 mà, 2 củ còn ít chứ ”

“đó là giá trước đây, trước đây thế này tao kiếm được hơn 2 củ, nhưng mà bây giờ khác rồi mày ạ. Mẹ kiếp, phải sale off để giữ khách.”

Linh DJ lắc đầu ngao ngán.

Thời buổi vật giá leo thang, xăng dầu đều lên giá , nhưng đi lại xuống giá.

Thật là nực cười.

Chị Linh móc trong giỏ xách 1 cái bóp hồng, lấy ra 1 xấp tiền polime đặt lên bàn.

“đây, mồ hôi nước mắt cả buổi chiều đây” – Linh vừa trải tiền vừa nói.

2 tờ 500 nghìn, 2 tờ 2 trăm nghìn , 2 tờ 100 nghìn và 2 tờ 50 nghìn. tức là 1 triệu 700 nghìn tất cả.

Dựa vào số tiền trên bàn cũng thấy được 2 ông khách này trả tiền riêng khá sòng phẳng.

Chị Thấm nhướn mày , song vẫn dốt thuốc không nói gì.

Chỉ có tôi là mau miệng “chị Linh trông thế này khách muốn gặp còn khó, đáng lẽ chị phải tăng giá mới đúng.”- như để tìm thêm “đồng minh”, tôi đá chân Thấm.

“à ừ” – chị Thấm gật gù.

“tăng cái mã mẹ gì! thời mày còn ở trong Đêm Màu Hồng, chị em mình phủ phê biết chừng nào, riêng tiền lương của tao cũng đủ no rồi. sau này càng lúc càng nhiều đám ranh con phá đám. Từ DJ nhạc cho đến bán dâm chỗ nào cũng có bọn nhóc nhóc 9x. tụi mày cũng biết rồi đó, mấy lão già khoái nhất mấy em teen mình đây, thời buổi này bọn đi nhỏ đó đứng đầy đường, tao không hạ giá thì sao cạnh tranh nổi với tụi nó?”- Linh DJ phát tiết nổi bức xúc vào mặt chúng tôi, nói xong , chị ta xin Thấm 1 điếu thuốc, hút lấy hút để.

Gã phục vụ bê nước uống nhác thấy tướng Linh và Thấm đang phì phèo , lại thêm gần 2 triệu trải rộng trên bàn , mặt gã xanh như tàu lá chuối.

Chắc ban nãy gã cũng nghe loáng thoáng câu chuyện nên lóng ngóng thấy rõ.

“làm gì run dữ vậy cưng?” – Linh DJ nháy mắt với phục vụ.

“dạ dạ, mời anh chị dùng” dứt lời liền mau chóng biến mất.

Tôi đoán anh chàng này sẽ chẳng dám quay lại cái bàn này nữa đâu.

Linh DJ và Thấm nhìn nhau cười ha hả, sau đó lại tiếp tục ôn lại chuyện xưa.

Dựa theo lời kể của 2 chị đại, tôi biết chị Linh là DJ cho Đêm Màu Hồng, làm việc ở đó một thời gian, quen biết nhiều khách đại gia, đương nhiên chị không chịu nổi cám dỗ, và thế là sa chân làm gái bao rồi làm điếm.

“thảo nào gọi là Linh DJ”- tôi nghĩ thầm.

“cái nghề điếm của mình cũng lúc thăng lúc trầm, khác chỗ gì các nghề kia.làm kinh doanh thua lỗ, làm đi không thua lỗ chắc?có ngày tao cần thuốc đập chực cỡ với 4 thằng chó, tụi mày nghĩ coi, tao đồng ý chơi tứ trụ mà xong chuyện chỉ được 2 củ vớt vào mặt?khốn nạn thế! từ đó trở đi nhắc tới chơi some là em lạy”-Linh DJ bàn về đời mình bằng 1 giọng điệu khinh miệt, lại còn luôn miệng cười khê khà.

Theo từng mẫu chuyện, tôi cũng hiểu hơn về con người hot girl Linh DJ.

Có lúc chị kể chuyện moi hết tiền của mấy lão già và mấy thằng công tử miện còn hôi sữa. công nhận chị khôn nạn thật , nhưng đời vốn dĩ như thế!

Hơn nữa, bọn bạn thủ ngoài kia cũng đâu coi chị là con người.

Tôi có cảm tưởng 3 người chúng tôi đang viết 1 phần mới cho tiểu thuyết “số phận con người”.

Nhắc tới số phận, chuyện của Nhi Cây Trâm cũng khôn nạn không kém.

Sinh ra trong 1 gia đình buôn bán nhỏ ở thành phố, cha mẹ xuất khẩu lao động, chị ta sống chung với bà ngoại. từ cấp 1 đến cấp 2 là học sinh ngoan, hiền, xuất sắc của trường.

Năm cấp 3 kinh tế càng lúc càng khó khăn, nhưng ở cái tuổi dậy thì , Nhi có thêm lợi thế về sắc đẹp. hết cấp bỏ công tử này đến cậu ấm khác, chị ta cũng bắt đầu học được thói ve vãn kiếm tiền từ đó.

tất nhiên-ăn bánh trả tiền, đã có quan hệ xác thịt với 1 người thì người thứ 2, thứ 3 cũng chỉ là sớm hay muộn.

Nhưng trời sinh ra con người vừa có sắc đẹp, vừa có trí tuệ để làm gì?

Từ những cuộc vui với các cậu ấm, tiền vào tay, áo quần đầy tủ chẳng quá khó khăn.Nhi chuyển sang “hoạt động” chuyên nghiệp hơn.

Chị ta làm điểm để có tiền đóng học phí, giải quyết gánh nặng cho gia đình.

Làm điểm để kiếm tiền nâng cao giá trị bản thân tiếp xúc với tầng lớp thượng lưu.

Có thể nói tương lai của Nhi là sáng lạn nhất, vì con đường học vấn của chị rộng thênh thang, hoàn toàn đủ điều kiện để sau này giải nghệ , kiếm tiền trong các công ty lớn.

“nhưng con bé lại không biết điều, đi trao gởi đời cho cái lão già dâm dật đó!”-Chị Thắm dí điều thuốc vào chiếc gạt tàn.

Tôi có thể hiểu sự thất vọng trong ánh mắt chị. bởi vì chị đã kì vọng quá nhiều vào cô em gái này.

Tôi và Linh DJ liền nhẹ giọng an ủi Thắm, để chị đại tiếp tục nổi nóng, tôi nghĩ Country House sẽ cháy to mất.

“tao xin mày, lát nữa mày gặp nó đừng có to tiếng đấy, vì tình yêu nên con này bướng lắm”-Linh DJ khản khoản.

“làm sao?ngày trước tao nuôi nó, hôm nay mới ăn ở với lão giáo sư mà dám lên mặt à”-Thắm chửi đổng.

Tính khí chị lúc nóng như lửa, lúc lạnh như băng, làm người ta không lường được.

Hai bà chị lại tiếp tục tranh cãi ầm ĩ về vấn đề Nhi Cây Trâm.

Dân gian có câu “nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đến”. quả nhiên chỉ ít phút sau đã thấy Nhi trong bộ váy xanh, mỉm cười tươi tắn vẫy tay chào.

Ngay phía sau là Hồng Ngựa toàn một màu tím.

Tôi kéo nhẹ tay áo Thắm “chị Thắm, chị Nhi và chị Hồng tới rồi kia kìa”

“đâu?tới là hay lắm! để tao đích thân thăm vấn nó”-Thắm chụp lấy bao thuốc, đốt ngay 1 điếu.

Mỗi lần như thế tức là tâm lí chị đang bị kích động.

Nhi Cây Trâm không hay biết tử thần đang ở trước mặt, vẫn nói cười vui vẻ với Hồng Ngựa.

“ủa?sao mấy bà chị tui đến sớm bất ngờ vậy nè. Ô, còn dắt theo cả thằng nhóc bốn mắt nữa ”- Nhi cười đơn đả, nhưng nhìn tôi không mấy thiện cảm.

Tôi liếc thấy sắc mặt Thắm vẫn nhàn nhạt không hề thay đổi.

ở bên cạnh, Linh DJ nháy mắt ra hiệu cho Nhi Cây Trâm.

Hồng Ngựa kì lạ hỏi “có chuyện gì mà tụi bây lặng thinh giữ vậy?”. cuối cùng chị hai cũng vào cuộc – “bộ con nào cướp mỗi mày hả Thắm?”

“không có” – chị THắm bỏ điều thuốc xuống gạt tàn.

“em tính hỏi bé Nhi khi nào thì cưới”

Trước sự ngỡ ngàng của tôi và Linh, Thắm nở 1 nụ cười.

“Hihi”- Nhi Cây Trâm che miệng khúc khích còn Hồng Ngựa thì thở dài.

“thấy chưa chị Hồng, em biết ngay chị Thắm là người nôm nao nhất mà.chị Thắm ơi, còn 1 năm nữa là em của chị tốt nghiệp rồi, sau khi ra trường em sẽ sang Đức, chắc về nước là cưới luôn, cưới xong mới tính đến chuyện học lên cao học.mấy chị yêu lo dành dụm tiền sắm sửa vàng bạc đi là vừa ”

Tôi để ý, lúc nói chuyện Nhi đan 2 bàn tay vào nhau, như thể đang cảm thấy rất mãn nguyện.

Linh DJ nín cả thở, còn chị Hồng nhìn Thắm ngờ vực.

Dĩ nhiên Thắm không quát thẳng vào mặt “nghĩa muội”.

Chị chỉ ồm ờ “thật vậy sao?chị em nóng lòng muốn xem mặt chú rể quá rồi”

Thắm nhượng đôi mắt xéch soi suốt Nhi từ đầu tới chân.

Dường như cũng cảm thấy có chuyện không ổn, Nhi cười gượng gạo.

“à, chú rể , ờ , anh ý.. hơi lớn tuổi 1 chút”

“hơi lớn là bao nhiêu?”

“dạ, khoảng 50 tuổi”- cuối cùng Nhi Cây Trâm cũng phải nói thẳng.

“50 tuổi?” THắm trừng mắt- “bà ngoại chị ở quê mới 60 thôi đấy”

Tôi chặc lưỡi, lặng lẽ uống li nước, câu chuyện đang đến hồi gay cấn.

Nhi Cây Trâm trả treo “thì có làm sao? ổng mới có 50 thôi, vẫn còn kém 10 tuổi nữa mới bằng bà ngoại chị”- tôi nghe cô nàng này nói mà không nhịn được cười.

“ nói hay nhỉ?em còn thua tuổi con lão nữa mà đòi cưới nhau , muốn người ta cười vào mặt à?”

“thế thì đã làm sao?tình yêu đâu có phân biệt tuổi tác.huống hồ là làm gái như em, có cười thì cũng cười rồi. ừ, tôi là điểm nhỏ đây , từ cấp 3 đến đại học cũng từng bị khinh rồi, thêm 1 lần nữa thì ảnh hưởng có gì”- Nhi Cây Trâm càng nói càng mạnh mẽ.

Tôi trông cá tính cô này cũng mạnh không kém Thắm. sẵn sàng làm tất cả để bảo vệ hạnh phúc.

Chị Thắm và Nhi, 4 mắt nhìn nhau không chớp.

Hồng Ngựa và Linh DJ vội xen vào hoà giải

“thôi ngay, hai đứa có gì từ từ phân tích, đều là chị em trong nhà, mỗi người nhường nhau 1 câu đi”

“Nhi, mày nhỏ hơn thì cứ im lặng nghe chị Thắm nói đã”-Hồng Ngựa lên tiếng trách móc.

“vâng, thì em chỉ giải thích thế thôi” – ánh mắt Nhi có phần dịu lại.

Linh DJ vội khuyên Thắm:

“thôi mày à, mày còn chưa biết lão giáo sư là người thế nào mà”

“còn là người thế nào nữa?” – THắm lạnh lùng “hai đứa bay chỉ nên có quan hệ khách và điểm thôi, lão bỏ vợ vừa già vừa xấu cưới mày, cũng chỉ vì thèm gái trẻ. Mày dụ tiền lão chưa đủ hay sao còn muốn cưới?rồi mai mốt đi làm công ty , đồng nghiệp biết mày lấy chồng hơn mày 30 tuổi sẽ nói gì?cứ cho là có tiền rồi mày bỏ lão già đi, nhưng mày nghĩ thẳng chồng đến sau có chấp nhận chuyện này được không?Nhi à, mày còn trẻ, có tài , có sắc , thiếu gì thẳng chồng đến sau có chấp nhận chuyện này được không?Nhi à, mày còn trẻ, có tài , có sắc , thiếu gì thẳng chồng đến sau có chấp nhận chuyện này được không?”

Chị Thắm bắt đầu to tiếng. chị Hồng và Linh cũng không biết phải nói gì, rõ ràng không ai muốn để Nhi Cây Trâm cười 1 ông giáo sư hơn tuổi cha mình.

Tôi vốn không liên can , nhưng cũng bị vạ lây.

“sao chị không nhìn lại mình đi?” Nhi đưa tay chỉ về phía tôi, mắt bắn ra lửa “chị xem nó có giống em kết nghĩa của chị không?hay là phi công trẻ? Nực cười, nó còn đang đi học, sắc mùi thư sinh, vậy mà chị cũng cặp bồ với nó. Phải rồi đó là mô-đen bây giờ mà, chị bắt con bồ lạc này về để vắt kiệt sức nó.thêm trai tơ sao? thế thì hơn chó gì em? Ít nhất ông giáo sư còn có địa vị, có tiền bạc có thể chu cấp cho em, nhưng chị nhìn thằng nhóc này xem, là chị nuôi nó hay nó nuôi chị? hahaha, điểm nuôi học sinh , điểm nuôi học sinh, chết cười mất ”

Nhi Cây Trâm ăn đòn trả đòn. Khi chị nói, đôi mắt đầy oán nghiệt. tôi có thể cảm nhận được sự khinh bỉ chị ta dành cho tôi.

Tôi đưa mắt sang phía Thắm, thấy chị cũng đang nhìn tôi đầy bối rối.

Thắm sợ những lời nói kia sẽ khiến tôi bị tổn thương.

Cũng giống như tôi và Thắm không ưa lũ người bề ngoài đứng đắn, tri thức.

Nhi Cây Trâm ghét cay ghét đắng loại người như tôi. Chắc chị ta quy tội ấy thằng quý tử con nhà giàu đã phá đời mình, rồi đâm sang hận cả những đứa đáng dấp thư sinh.

Hồng Ngựa quát “Nhi.mày thôi ngay”

“tại sao lúc nào người phải nghe lời cũng là em?vì em nhỏ nhất à?rõ ràng hôm nay là chị Thắm vô lý” – Nhi cãi.

Chị Thắm dí mạnh điều thuốc vào gạt tàn.

“tao vô lý gì?tao hướng cái tốt ày thì mày không nghe, từ trước đến nay mày có bao giờ như thế đâu. Người ta đã có gia đình con cái, có khi còn đã có cháu, thế mà mày cũng xen vào cho được. mày nói tao nghe, ước mơ của mày là gì?là bỏ nghề sống bằng trí thức 20 năm của mày đúng không?vậy sao bây giờ mày đi phá vỡ hạnh phúc gia đình của người ta, người đời sẽ rửa mày là con đi rẻ tiền.”

Lời vừa dứt, chị Linh đưa tay bịt miệng.

Chị Hồng vờ hắng giọng.

Cô phục vụ bê 2 li nước tới bàn, nghe được mấy câu cuối, nhất là 3 chữ “đi rẻ tiền” , tỏ ra rất gượng gạo.

Đúng lúc này, dường như không còn chịu nổi đã kích, Nhi Cây Trâm đứng bật dậy.

“muốn em không tiếp tục quen giáo sư, trừ phi chị Thắm đừng gặp thằng nhóc này nữa.”

Chị ta ném cho tôi cái nhìn ác cảm.đoạn, quay lưng bỏ đi.

“này , mày đi đâu đấy, quay lại đây” – Linh DJ đuổi theo.

“chị bỏ em ra, em có chuyện cần về nhà sớm”

“coi như tao xin 2 đứa mày , chuyện này tụi bay đừng bao giờ nhắc tới nữa là xong, chuyện tình cảm của đứa nào đứa đó tự xử lý, lớn cả rồi ” – Linh DJ lớn tiếng.

Thắm im lặng không đáp.

Chị Hồng thở dài sườn sượt “thôi Linh, mày cứ để con Nhi về đi.”

Vùng vẫy 1 chập, cuối cùng Nhi Cây Trâm cũng thoát được đôi tay của Linh DJ.

Khách khứa trong quán ai nấy trở mắt nhìn.

Bảo vệ và phục vụ tiến tới hỏi han Nhi. chị ta xẵng giọng mắng: “nhìn gì?có gì đâu mà nhìn?đây là chuyện riêng của chúng tôi”

Đôi giày cao gót nền ầm ầm lên sàn theo từng bước đi của Nhi.

Đôi theo bóng hình trong chiếc váy xanh đã ra tới cổng, Cô phục vụ dè dặt hỏi “xin lỗi, còn li nước của chị kia...”

“thôi lỡ rồi, em cứ để đấy” – Hồng Ngựa nhẹ giọng đáp.

Nhìn cử chỉ lóng ngóng của cô phục vụ, lại thêm ánh mắt hiếu kì của những người khách trong quán, chúng tôi đều thấy lòng mình như thắt lại 1 chút.

Chuyện riêng trong nhà, bị người đời rèm pha, khi dễ, mấy ai có thể chịu được cơ chứ?

Suy nghĩ mông lung đôi chút, chị Thắm kéo tay tôi đứng dậy.

“hai người ở lại nói chuyện, thằng nhóc này cần phải về sớm mai đi thi”

Giọng chị nhẹ tênh như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

“tụi mày cứ ngồi đó, tao nói mấy câu nữa thôi”- Hồng Ngựa nhướn mày.

Tôi và Thắm đành phải ngồi xuống.

“thứ nhất, chị em mình không phải ruột rà gì, nhưng quen nhau mấy năm, từng ăn ở cùng nhau, còn lạ gì tính nhau nữa. nhưng mà bây giờ chỉ vì chuyện tình cảm vật , tụi mày quay sang gây gổ là sao?thử nghĩ lại xem có thấy nhục không?”- chị Hồng bắt đầu bài diễn thuyết.

“mỗi đứa có chính kiến riêng, mày thấy cái nào không đúng thì lựa lời phân tích cho nó nghe, đừng có suốt ngày mắng nhiếc nó như hồi xưa, nó giờ đâu còn nhỏ nữa, mày cũng thấy thái độ của con Nhi ban nãy rồi, tao nói đúng hay sai tụi mày hiểu”

“ạ” chị Thắm gật đầu.

Hồng Ngựa khuấy đều li nước , miệng thao thao bất tuyệt. tôi có cảm tưởng đang được nghe ông trùm mafia dạy bảo đàn em.

“thứ hai, chị em mình bây giờ không phải là đệ nhất như cách đây 3 năm nữa. thời đó bọn máy bay bà già thua xa mình, bao nhiêu khách đều bị tao, mày, con Sam giành giật hết. rồi sau đó mới tới thời của con Ngọc, con Linh, con Nhi.

Mày bỏ lên Đà Lạt 1 thời gian thì bọn gái điểm 9x cũng bắt đầu xuất hiện, thế mạnh là giá rẻ, hàng lạ. bọn đàn ông mày quá hiểu rồi còn gì? Cả thềm và chóng chán lắm, hàng càng lạ , càng teen bọn nó càng thích, mấy con điểm ranh càng lúc càng nhiều, giá cả thì đa dạng, hợp túi tiền. Mày thử nghĩ lại xem trước đây chị em mình phế ngôi của mấy bà già như thế nào?rồi sớm hay muộn kịch bản kia cũng tái diễn lại lần nữa với mình thôi.”

Chị Hồng kết thúc bài diễn thuyết bằng 1 câu giống hệt Ngọc Dao Lam:“đời vốn dĩ là vậy mà”.

Đời của dĩ chẳng khác nào đời của...câu thủ. Đến khi hết thời liền bị đào thải không thương tiếc.

“bên quận Tân Bình mới có đứa nào hả Linh?”-Hồng Ngựa bỗng nhiên cao giọng.

“à, con bé My Tân Phú mới chuyển sang, thêm cả Huyền Na, bé Chuột, bé Chip, Trúc Huệ, jenny...”-Linh DJ đáp.

Chị Hồng gật đầu, đưa mắt chăm chú nhìn tôi và Thắm.

“thế còn ở Gò Vấp những con nào có tiếng?”-chị lại hỏi.

“Uyên Dây, Tequila Bảo Hân, Chu Lê Mẫn, Phương Anh, Dương Hoài Vy, Chi Massage, Thổ Ngọc , Lâm Bảo Tâm , Ngọc Trinh...”

Linh DJ kê khai một rừng cái tên và nghệ danh của điểm, tôi đếm có ít nhất 20 cái được nêu lên.

“vậy còn quận 1?” –Hồng Ngựa bình thản hỏi.

“à, quận 1 thì có Phương PXL, Phương Trinh, Linh Bar, Linh Chip, Mỹ Hiền, Miu Miu, Hương Tây, Thanh Vân khác quận nhưng hoạt động ở quận 1,...rồi còn Thảo teen, Tuyết Trinh, Trâm Anh dạo này đang nổi nhờ quay phim, chụp ảnh nude”

Lại là hàng tá những cái tên khác tuôn ra như nước từ miệng chị Linh.

Tôi và Thắm nhìn nhau ngơ ngác.

Còn chị Hồng gật gù vừa ý.

“đúng rồi, mấy đứa nó mới chỉ là hàng trên 5 xị, còn chưa tính bọn bình dân và bọn hàng chống vĩa, chỉ chừng đó thôi chị em mình cũng khốn lắm rồi. bây giờ mày tiếp tục nói cho con Thắm nghe, chiều nay mày cày được bao nhiêu tiền hả Linh”-Hồng Ngựa lại hướng về phía chị Linh.

“ 1 chai bầy, lúc nãy em cho nó xem rồi” – Linh DJ đáp.

“nghe thấy gì chưa THắm? giá của con Linh DJ 2 cuộc tàu nhanh mà chỉ còn nhiều đó. tương lai có khi giảm xuống chai rượu, 8 xị, rồi cho không. Cứ đà này, phải cày đến khi phai tàn cỡ nào mới đủ tiền cho lúc về già đây?”

Dừng 1 chập, Hồng Ngựa tiếp tục ném cho chúng tôi những từ ngữ nặng như búa tạ:

“Chúng mày vẫn còn may mắn hơn tao nhiều, tao phải một mình nuôi con, cũng không biết là của thằng chó đẻ nào để lại. ngày phát hiện có thai tao chỉ muốn nạo mẹ đi cho xong, nhưng mà tao nghĩ nếu nuôi con, sau này về già nó nuôi lại mình, cho nên tao ráng sức nuôi nấng, tạo điều kiện tốt cho nó, con tao toàn uống sữa Mỹ, ăn ngũ cốc loại mắc tiền nhất, mai mốt còn tính cho theo học trường quốc tế, để nó lớn lên không thua bạn thua bè, có nghề có nghiệp đàng hoàng như người ta”- giọng chị Hồng nhỏ nhẹ nhưng gay gắt. đặc biệt khi nhắc tới đứa con ngoài ý muốn, chị thể hiện rất rõ quyết tâm đặt cả tương lai vào nó.

Tôi cảm thấy bờ vai Thắm đang run rẩy.

Bản thân tôi cũng chẳng khá hơn.

Trong bóng tối của “khu nhà nông thôn”-Country House, chúng tôi lặng lẽ ôm lấy nhau, như đôi tình nhân lâu năm xa cách.

11. Chương 11: Gái Nhảy Đêm Màu Hồng.

Ai bảo làm dĩ chỉ việc ăn nằm rồi nhận tiền?

Sự thật tôi được chứng kiến không hề đơn giản như vậy.

Những thành viên trong gia đình dĩ điểm mà tôi quen biết đều là những cái tên đình đám trong giới cave.

Nhưng ở họ lúc nào cũng thường trực nỗi lo – sẽ bị “phế ngôi” bởi những con điểm trẻ trung hơn, rẻ tiền hơn.

Đi trên đại lộ tấp nập người xe, tôi và chị Thắm lặng lẽ ngắm nhìn cảnh thành phố lên đèn.

Thắm nép sát vào lưng tôi, rồi đột nhiên vòng tay ôm thật chặt.

Thời gian trôi qua đã lâu, đến nay tôi mới nhận ra chị đã trở thành 1 phần của tôi từ lúc nào.

Như máu thịt, như tim gan, tôi không thể sống mà không có Thắm.

Gối đầu lên vai tôi, giọng chị thủ thỉ “cưng ơi cưng”

“sao thế chị?”-lòng tôi đang ngâm nga 1 bản tình ca.

“ban nãy con Nhi hơi thái quá, nó cũng không có ý gì đâu, thật đấy, chẳng qua lúc đó giận quá mất khôn, cưng không được để bụng ghen”

“trời ạ, em biết rồi. em không có suy nghĩ gì đâu, chị yên tâm đi”

“thiệt không đó?”

“em thề”

Nói là vậy nhưng không suy nghĩ sao được, trông tôi có giống 1 kẻ ăn bám không?

Nhìn quanh thấy trên phố có không ít những cặp tình nhân đang ôm eo nhau phóng xe như điên.

Tôi chột dạ, bèn đưa tay trái đặt lên đùi Thẩm.

Cảm giác đầu tiên là mát , sau đó tiếp xúc da thịt khiến tôi sượng ngất.

Phảng phất như trở về cái đêm định mệnh trên đèo Đà Lạt.

Chị Thẩm nguyền “đó, sàm sỡ đi nghe ông tướng”

“hahaha, em có lí do chính đáng”

“xí” -chị đầm nhẹ vào lưng tôi 1 cú.

Đột nhiên tôi ước con đường này sẽ trải dài ra, dài cho đến cuối chân trời mới thôi, để cho Thẩm ở bên lâu hơn một chút.

Bạn đã bao giờ chờ ai đó dạo phố với đôi môi cười đến ngây ngốc chưa?

Như 1 định mệnh, trong lòng tôi ước hẹn.

“chị Thẩm này” tôi khẽ gọi.

Hơi thở chị đều đều, mùi hương nước hoa thoang thoảng bay.

“chị Thẩm” – tôi to tiếng hơn.

“ha?sao vậy cưng?” – giọng chị mơ màng.

“chị nghe kĩ nhé, hôm nay trên đường Lê Văn Thọ, ngay trước công viên làng hoa Gò Vấp, em: Bốn Mắt, xin hứa sẽ theo chị suốt đời, chị đuổi em cũng không đi , chị đánh em cam tâm chịu trận. Chờ mai này đi làm rồi, em sẽ nuôi chị. đúng vậy đấy, em muốn được lo cho chị. lo đến khi nào không còn sức lực nữa mới thôi.”

Tôi vừa nói vừa đưa tay tuyên thệ hết sức hùng tráng.

Giờ phút này tôi muốn Thẩm không còn vướng bận bất cứ chuyện gì khác làm ảnh hưởng đến quan hệ của chúng tôi.

Tôi sẽ chứng minh cho Nhi Cây Trâm thấy tôi không phải là 1 thằng vô dụng.

“thôi, lại chém nữa ông tướng, ai bắt ông phải hứa vậy hả?” – Thẩm gõ vào mũ tôi kêu côm cốp.

“ấy, chị đừng đánh nữa, em nói thiệt đó, trước đây em thề với chị Ngọc 1 lần rồi, bây giờ em sẽ thề thêm 1 lần nữa với chị. thề 1 lần 2 lần hay trăm lần gì cũng được.”

“thôi thôi, chị biết rồi, lần đó con Ngọc có kể hết lại với chị rồi.sau này cưng đừng có đại mà lập lời thề vô tội vạ như thế nữa rõ chưa”-chị đưa tay đánh vào lưng tôi 1 phát thật kêu.

Tôi nghe được trong lời nói của chị chứa đầy niềm hân hoan.

Giờ phút này tôi chỉ muốn hét lên cho thoả nỗi sung sướng.

“cưng đã nói là phải có trách nhiệm đó” chị lại kẻ đôi môi vào sát tai tôi “chị chưa bao giờ có cảm tình với ai như thế này đâu”

“hahaha”- không thể kìm hãm sung sướng thêm nữa, tôi ngửa mặt cười vang.

“đồ quý, xấu hổ chết đi được”

Thẩm gục đầu vào lưng tôi, hai tay đầm thùm thụp.

Kể ra thì chị cũng bạo lực phết, nhưng mà bạo lực theo 1 cách hết sức đáng yêu.

Thẩm Đào Duy Từ, Thẩm Mascara, gái nhảy Đêm Màu Hồng, Đi của Dĩ đây ư?

Tôi giật mình.

Liệu 1 con dĩ đã chịu đủ hết mọi ê chề về thể xác, còn tâm hồn thì quá thấu hiểu đàn ông , khi đối diện người mình yêu có còn cảm giác xấu hổ, ngại ngùng?

Câu hỏi này tôi mãi mãi không biết được đáp án.

Nhưng tôi lo lắng nhiều lắm chứ?trên đời thiếu gì chuyện không tưởng, chẳng hạn như hot girl Nhi Cây Trâm của đại học ngoại thương lại đem lòng yêu ông giáo sư.

Nhắc tới cô gái này, tôi cũng không biết phải dùng lời lẽ gì để miêu tả.

Cô ta đầy ươn bướng, nhưng lại đậm chất thông minh.

Loại người như thế vốn không tài nào hiểu hết được.

Tôi chìm trong dòng suy nghĩ miên man, còn chị Thắm vẫn giữ nguyên tư thế ôm chặt tôi, hơi thở nhẹ nhẹ như mèo con bé bỏng.

“chị Thắm này” tôi nói “chuyện của chị Nhi, ngày mai chúng ta...”

Chưa nói dứt câu thì 1 cánh tay mềm mại trắng muốt đã che lấy đôi môi tôi.

“đừng nhắc chuyện ngày mai , có được không?”

Dưới ánh đèn đường nhẹ nhàng heo hắt, gió lạnh ơ hờ lùa qua mái tóc, giọng người ấy nhẹ nhàng thủ thủ, đưa chúng tôi trôi trong màn đêm.

Cuộc sống của tôi từ đó trở đi lúc nào cũng bay bổng như trong mơ.

Mỗi buổi sáng tôi thức dậy trong nhạc điệu rộn ràng của chiếc điện thoại.

“Mascara hai trăm chín chục nghìn” gọi cho tôi không ngại ngùng, úp mở tình ý, xưng gọi cưng yêu.

Tôi cũng bắt đầu thích hát, tôi hát suốt ngày, đặc biệt là những lúc ngâm mình trong bồn tắm.

Chất giọng tôi khá tốt, cô chú thấy tôi lúc nào cũng lú lo liên chiều theo ý tôi.

Thế là căn nhà tràn ngập âm thanh ồn ã của dàn karaoke.

Một tuần 5 lần hẹn hò cùng chị Thắm, 1 lần hò hẹn nắm tay 30 phút 29 giây.

Tôi tự đặt ra thời gian biểu tình yêu cho bản thân.

Thời gian này điều khiến tôi vui mừng nhất là Nhi Cây Trâm và chị Thắm đã giảng hoà.

Nhờ có bài học sâu sắc của Hồng Ngựa, 2 “cô nàng cá tính” chỉ chiến tranh lạnh được 3 ngày rồi lại ôm nhau xuề xoà như trước.

Tuy mỗi người vẫn giữ nguyên chính kiến nhưng đều tự nhủ sẽ không đụng tới người yêu của đối phương.

Ở bên tôi, chị Thắm không thể giấu nổi lo về đám cưới tương lai của Nhi và ông giáo sư.

Tương tự như vậy, thi thoảng tôi bắt gặp ánh mắt lãnh cảm của Nhi dành cho tôi.

Linh DJ nghe tin vui , cười hớn hở “mừng ngày đoàn viên của chúng mày, hôm nay hát 1 bữa tới bến đi”

“được đấy , đi quán hay là...”

“ôi dào, cần đếch gì , về nhà con Thắm kia.”

Thế là tôi và 4 kiểu nữ kéo nhau đến 1 căn nhà trên đường Nguyễn Thị Minh Khai Quận 1.

Đây là “cơ ngơi” mà chị Thắm mời chài được của 1 ông chủ người Mỹ thời còn làm trong Đêm Màu Hồng.

Sau khi chị bỏ lên Đà Lạt, tất cả giao lại cho Sami và Linh DJ.

Nhà 2 tầng 1 lầu, đơn giản nhưng rộng rãi đầy đủ tiện nghi.

Chúng tôi mua lẩu về ăn nhậu, hát hò ầm ĩ.

Tiệc đang vui , bỗng đâu có tiếng chuông cửa.

Nhi Cây Trâm hành diện dắt tay 1 người đàn ông tuổi trung niên vào nhà.

Tôi và 3 cô còn lại tá hoả tam tinh.

Người này chính là giáo sư giảng dạy tại đại học Ngoại Thương, gần đây có quan hệ bất chính với sinh viên của mình.

Nhi Cây Trâm chun mũi nói “giới thiệu với mọi người, đây là khách của em, giáo sư hiện đang giảng dạy môn kinh tế học. Như vậy là nhà mình có 2 người khách của em và chị Thắm rồi nhé, còn thiếu 2 chị nữa thôi đó ”.

Chị ta nói vậy ngầm ám chỉ: Thắm dẫn tôi về đây được thì không có lí do gì chị ta không được quyền dẫn giáo sư về.

Ngoài ra câu “giáo sư giảng dạy kinh tế học” cũng xướng lên với 1 nét đầy tự hào.

“Đây đúng là con cáo già mưu mô”-tôi ngầm đánh giá Nhi 1 lần nữa.

“chị Thắm, chị thấy giáo sư thế nào?”- Nhi Cây Trâm đưa mắt nhìn Thắm dò xét.

“haha, cô em lém lỉnh của tôi, không ngờ em với giáo sư đây cuối cùng cũng thành 1 cặp, làm chị ngưỡng mộ quá”-Thắm bật cười giòn giã. Tôi , chị Hồng, chị Linh đều lấy làm kinh ngạc.

Lời nói của chị hàm chứa 5 phần xỏ xiên lão giáo sư có địa vị mà lại đi cặp bồ với 1 sinh viên

Giáo sư của Nhi Cây Trâm là 1 người trung niên khá bệ vệ , ăn mặc lịch sự, tóc tai gọn gàng, vì thế trông trẻ hơn cái tuổi 50.

Nghe Linh DJ thì thào “ổng có cái mũi và đôi mắt đẹp quá”

Tôi mới nhận ra lý do Nhi Cây Trâm sống chết đòi cưới ông giáo sư này.

Kể ra thì đó cũng là con người đầy lỗi cuốn lại có học thức, đúng mẫu người mà “cáo già” thích.

Bất ngờ ít phút, chúng tôi nhanh chóng ổn định và chào hỏi lẫn nhau.

Giáo sư tự xưng tên Xuân , nhà riêng ở quận 7 đã có 1 vợ 3 con, trong đó đứa con cả đã lập gia đình và sinh con.

Tôi nghĩ thầm “vậy là mai một cáo già được lên chức bà, thế là quá sướng nhé”

Trong lúc trò chuyện, giáo sư cũng không giấu giếm tình cảm với Nhi Cây Trâm. Nhìn cặp đôi lệch pha triu mến bên nhau, tôi thật muốn nôn.

“tính ra ông này cũng hiền đấy chứ chị” – tôi thì thầm vào tai Thắm.

“này, đừng có quên chị em mình từng biết những kẻ đạo đức giả trông còn hiền lành hơn thế”-Thắm cảnh tỉnh tôi.

Chị nói đúng, tôi vẫn không tin ông giáo sư giảng dạy kinh tế học này là người đàng hoàng.

Nhưng có thể nào đi nữa thì ngày hôm nay cũng phải chơi cho thoả thích.

Tôi và giáo sư cụng li liên miên. Cuối cùng trở thành 2 người bỏ cuộc trước nhất.

Hồng Ngựa thể hiện bản lĩnh đàn chị, uống bia như hũ chìm, càng uống càng tỉnh.

Dân miền tây như Thắm đã biết ăn nhậu từ trong trứng, chị uống bia đến khi no bụng thì đứng dậy.

Còn Nhi và Linh đỏ ửng mặt mày nói cười ha hả, thi thoảng còn thốt lên mấy câu tục tĩu.

Cuối cuộc nhậu, dàn karaoke được trưng dụng.

Chị Hồng Ngựa giành mic suốt ngày ca những bài ca đi cùng năm tháng của Cẩm Ly, Thanh Lam...

Linh DJ gào thét những bài cao chót vót rất chi mê li.

Chị Thắm đặc biệt thành công trong bài “Người Tình Mùa Đông” của Như Quỳnh.

“đường vào tim em ôi bằng giá...đường vào tim em mây dâng kín...”

Tôi gật gù: công nhận lối vào trái tim chị ở 1 nơi ít ai trông thấy.

Đến lượt tôi, tôi có máu nhạc ngoại, nên trình diễn các tình khúc của westlife như Nothing gonna change my love for you, my love,...

3 cô nàng Thắm, Hồng, Linh trẻ môi “ ôi giời, chả hiểu gì cả”

Chỉ có Nhi Cây Trâm là cùng hội với tôi.

Chị ta hát “loving you is easy, cause you’re beautiful, and making love with you is all I wanna do...lalalalala..lalalalala...”

Nghe mượt mà còn hơn nước chảy, phát âm lại rất chuẩn. đúng là sinh viên xuất sắc chẳng sai chút nào.

Đặc biệt, mỗi khi đến đoạn mùi mẫn, chị ta lại quay sang ông giáo sư âu yếm.

Sau đó họ còn hát song ca. kết quả là xảy ra 1 cuộc chiến tranh giành micro với chị Thắm.

Dĩ nhiên, “đi của đi” không thể thất bại.

Buổi tối, sau khi tỉnh cơn say, tôi đi dạo vòng quanh khuôn viên ngôi nhà.

Phát hiện Giáo Sư đang vật vờ trên ghế sofa.

Ông giáo sư không uống được nhiều, bị chị Thắm, chị Hồng “mời” cho lên bờ xuống ruộng, Nhi Cây Trâm phải ra mặt uống thay. Tiếc là “đô” bà này cũng chưa sánh nổi với 2 chị đại, nên 1 người say sưa trong phòng ngủ, 1 người nằm thẳng cẳng trong phòng khách.

Tôi nhìn nét mặt ông giáo sư lúc ngủ-vừa ngủ vừa cười dường như đang mơ đến điều chi mẩn nguyện lắm.

Trong nhà bày biện đơn giản cộng với phòng ốc sạch sẽ, gợi lên sự trống trải.

Chắc hẳn trước đây ít người lui tới.Mà cũng đúng, mấy bà chị đại toàn ăn nằm khách sạn nọ kia đâu có thường xuyên ở đây.

Tôi bước lên lầu 2, tiến thẳng ra lan can ngắm cảnh.

Từ trên này có thể nhìn ngắm phố phường rất rõ ràng.

Căn nhà khang trang là nơi Thắm phải đánh đổi biết bao nước mắt và nỗi nhục để có được. ngôi nhà ở quận 1 cộng với số tiền tích góp trong ngân hàng, đủ để chị sống qua ngày mà không cần đi khách.

Tuy nhiên với bản tính giàu tham vọng, Thắm sẽ không ngừng kiếm tiền cho đến khi nào lực bất tòng tâm mới thôi.

Khi tôi trở vào trong nhà mới để ý thấy chiếc kệ sách nằm bên cầu thang. Kệ sách nằm trong 1 góc kín khi đi lên bị gờ tường che khuất.

Trên kệ chất vài quyển truyện tranh, một đồng tập chí phụ nữ và vô số các album ảnh lớn có , nhỏ có.

Tôi cầm ngay 1 quyển album to nhất, mở ra xem

Ngay trước mắt tôi là những bức hình chụp 1 cô gái gợi cảm uốn éo trong các bộ nội y lạ mắt.

Cô gái này trông rất có duyên với hai lúm đồng tiền và chiếc răng khểnh.

Còn phần cơ thể thì quá sức nóng bỏng.

Chị ta tạo dáng chuyên nghiệp như người mẫu, ảnh chụp tại 1 khu resort nào đó, có khi là bên bờ biển, hoặc trên boong tàu.

Xem đến giữa quyển album tôi mới đoán được cô gái bốc lửa này là Sami, thành viên duy nhất trong gia đình tôi chưa từng gặp mặt.

“quả nhiên là nữ hoàng nội y” tôi nghĩ bụng “trông má lúm đồng tiền và răng khểnh ai biết được chị ta là con điểm yêu nghề nhất thế giới chứ?”.

Album này đến nửa sau cũng toàn là hình Sami, nhưng trang phục có phần kín đáo hơn.

rõ ràng chị ta rất sành điệu và có năng khiếu về thời trang.

Tôi lật lật 1 quyển album khác- quyển này trông bắt mắt nhất.

Bên trong tràn ngập hình chụp 1 đám cưới.

Đám cưới được cử hành trong 1 nhà hàng sang trọng.

cô dâu chú rể tôi không biết.

Tôi lật nhanh tay hơn, hàng loạt các bức ảnh trôi qua.

“đây rồi” tôi la thầm

“là chị Thắm! , còn có chị Hồng, Linh, Ngọc, Nhi”

Bức ảnh chụp phía trước sảnh lớn, cô dâu chú rể đẹp như hoa nở đứng cạnh bên nhau, 2 bên là các người mẫu chân dài, trong số đó có 5 cô tôi quen.

Tôi đưa ngón tay khẽ chạm vào khuôn mặt chị Thắm – “ở đâu chị cũng là người xinh đẹp nhất”.

Những tấm hình tiếp theo thi thoảng cũng có mặt Thắm, khuôn mặt chị gây cho người đối diện cảm giác lạnh lùng cao ngạo.

Tôi chú nhìn vào vành môi cong cong, chính nụ cười nhàn nhạt này là thủ phạm ám ảnh tôi trong những giấc mơ.

Bất chợt, trang tiếp theo xuất hiện bức ảnh nho nhỏ có khuôn mặt Thắm nổi lên chính giữa.

Vừa nhìn thấy tấm hình này, đầu óc tôi đột nhiên trống rỗng.

Chị Thắm đứng trước dàn dây hoa tím trong chiếc váy ren trắng tinh khôi, tay cầm bó hoa cưới trắng muốt, được tôn lên bởi cành lá xanh ngắt.

Thắm đang nhắm mắt khẽ đưa bó hoa lên mũi, khoé miệng nở nụ cười rạng rỡ.

Trông chị vừa như 1 nàng dâu e thẹn, vừa như 1 bà mẹ hết mực dịu hiền.

tôi bỗng nhớ đến ước mơ của chị- lấy chồng như ý, sinh con đẻ cái.

Tấm ảnh này gợi cho người xem cái nhìn lặng lẽ, như trôi vào biển lớn hồi ức.

Tôi đang vướng trong ngổn ngang tâm sự, bỗng nghe 1 tiếng kêu choàng tỉnh cơn mê.

“này! làm gì đấy?”

“ôi trời đất, chị làm em hết hồn” – tôi la âm lên.

Chị Thắm đứng bên cạnh tôi cười khúc khích.

“a a , cục cưng đang xem hình à, album này là hình cưới của...”

Thắm bỏ lửng câu nói, mắt nhìn đắm đắm vào tấm hình của chính chị đang cầm hoa trắng.

“album này là hình cưới của bà Sally - chị con Sam”-Thắm dứt câu bằng 1 âm điệu trầm lắng.

Tôi hiểu bức ảnh này có ảnh hưởng lớn thế nào đến chị.

Giở ngay trang sau, tôi chỉ vào tấm hình tiêu tiêu:

“chị xem nè, chị Sam há cái miệng to chưa, còn bà Ngọc xấu dễ sợ ” –. trong ảnh , Sami nhai nuốt ngấu nghiến , bên cạnh là Ngọc Dao Lam đang nhăn răng cười nhưng mắt lại nhắm tịt.

“ ừ , haha , hai con này ăn nhiều hơn heo”

“còn bên này nữa nè, bà Nhi xin nằm 1 đồng sau xe, váy áo xộc xệch hớ hênh qua”

“hứ, nhìn bậy nhìn bạ thì giỏi lắm” – Thắm nhéo tai tôi ngay tức thì.

“ái ui, em có sao nói vậy chứ bộ”

“xí, tưởng tui không biết cái tính dê của ông ấy”

“em thề , em không để ý đến ai khác ngoài chị đâu”

Đột nhiên chị Thắm vòng tay ôm eo , tì cằm xuống vai tôi , chị khẽ nói

“lấy quyển album màu đỏ trong cốp xe”

Tôi làm đúng theo lời chị. vừa giở ra đã thấy ngay hình chị Thắm cùng với các thành viên còn lại trong gia đình đang đứng giữa vũ trường tràn ngập ánh đèn màu hồng.

Ai nấy đều trang điểm kĩ lưỡng, trang phục cực kì gợi dục.

Chị Thắm mặc váy áo trắng mỏng manh bó sát người , trông như được dệt từ 1 chất liệu trong suốt, thấp thoáng thân hình dụ hoặc bên trong. Chỉ cần nhìn chiếc váy và tư thế đứng cũng đủ để tất cả đàn ông phải ứa máu khát thèm.

“hèn gì mà người ta gọi chị là...” tôi buột miệng

“là dĩ của dĩ á?” Thắm bật cười ha hả.

Tôi chỉ vào làn môi cong của Thắm trong hình , miệng khẽ nói:

“em thích nhất là đôi môi này của chị, môi cong cong , mỗi khi nhếch lên nhìn khinh người không thề tả” vừa nói tôi vừa đưa ngón tay khẽ chạm lên khuôn mặt Thắm, trượt xuống khoé miệng xinh xắn.

Bất giác, tôi cảm thấy đôi tay chị ghì chặt người tôi hơn.

“ngày đó đúng là bất cần đời , coi khinh tất cả, nhưng mà bây giờ thì khác rồi, có cứng bên cạnh cuối cùng chị cũng tìm ra mục tiêu của đời chị.”

“mục tiêu gì cơ?”

“ bí mật”

“nói đi mà, nói đi mà ”

“haha, cứng chỉ cần biết mỗi khi chị cười như thế tức là khinh rẽ bọn đàn ông khác nhưng lại yêu cứng hơn 1 chút”- đôi môi Thắm hé nở nụ cười rạng rỡ hệt như trong bức ảnh cầm hoa cưới , giờ phút này phảng phất như là lúc chị hạnh phúc nhất.

Đột nhiên chị với tay lật sang trang ảnh khác.

“toàn là hình lúc chị còn làm trong Đêm Màu Hồng đó, bên này là ảnh chị với chị Hồng chụp chung với mấy bà sư phụ, còn bên cạnh là 3 ông sếp của bộ , còn có vài đại gia bậc nhất Sài Thành nữa nè ”

Chị Thắm nhiệt tình chỉ trỏ- tôi trông thấy đàn “sư phụ” của chị toàn là kiều nữ Sài Gòn đình đám ngày xưa, có vài gương mặt khá quen thuộc, chắc cũng nằm trong топ người nổi tiếng.

“mặc áo đen, tóc dài này là Phương Bà Chiểu ngày trước con Ngọc có kể nè”

“đẹp quá chị nhỉ” – tôi buột miệng khen.

Phương Bà Chiểu và những kiều nữ còn lại thật rực rỡ dưới ánh đèn, Thắm và Hồng thuộc hàng hậu bối trong số đó nhưng cũng không hề lép vế.

“ai cũng đẹp, ai cười cũng hiền nhưng mà sau này toàn là lũ khốn nạn hết cứng ạ”-đôi môi Thắm nhếch lên. tôi nhớ chị có nói mỗi lần thế này là chị lại khinh bọn người kia và thương tôi hơn.

“trừ bà Phương và Tống Bích Thảo ra , những người khác ban đầu đối xử cực kì tốt , còn truyền dạy cho không ít kĩ nghệ , mẹ kiếp, tưởng tốt đẹp lắm ai ngờ về sau đột nhiên ganh ghét , thuê người hãm hại bọn

chị. nếu không nhờ may mắn có người giúp đỡ thì chắc chị bị chúng nó quăng xuống sông Sài Gòn rồi” – Thấm kể chuyện đời với 1 âm điệu đầy cảm hận.

“nhưng mà kể ra cũng đáng đời chúng nó, đến bây giờ đâu còn đứa nào nên hôn, toàn lũ máy bay phế thải , ha ha ha”

Tôi để ý khi nhắc đến “máy bay phế thải” bộ dạng chị hết sức hả hê.

Nỗi hận trong lòng Thấm đã nguôi ngoai phần nào.

Tôi cũng hòa vào mắng “mẹ kiếp, mấy con đi đó cầu ắt giá hết đi, bọn chó đạo đức giả khốn nạn”

Không hiểu từ lúc nào, tôi bị tiêm nhiễm thói ăn nói thô tục của Thấm.

“haha ha “ – chúng tôi ôm nhau cười đầy thoả mãn.

“thôi thôi, đừng bàn về chuyện xấu ngày xưa nữa, nè, mấy trang sau toàn là hình của nhóm chị thôi đó”

“chà chà, đây là chị Nhi thì phải”

“là nó chứ ai nữa, nó vào nhóm sau cùng, cứng thấy nó ăn bận có đẹp không?”

Trong bức ảnh tôi và Thấm đang xem, Nhi Cây Trâm tóc dài ngang lưng, trong bộ váy nữ sinh Nhật Bản cực kì lạ mắt và lôi cuốn.

“trông như thể chị Nhi đang vừa nhảy vừa thắt caravat ấy nhờ?” – tôi hỏi ngây ngô

“haha, cứng ngố quá, nó đang cởi ra thì có”

“cởi ra?”

“thì đang nhảy thoát y mà” – Thấm thản nhiên.

Ôi cha mẹ ơi. nhìn cái mặt vênh vênh, đôi lông mày mỏng như dao là tôi lại nghĩ ngay đến Ria Sakurai.

Công nhận Đêm Màu Hồng lắm trò gợi dục.

Tôi lật những trang sau nhưng hình như không có tấm nào chụp chị ta đang khoả thân.

Những bức ảnh chỉ dừng lại ở bộ nội y đen có ren màu phụ họa.

Nhi Cây Trâm nheo mắt chu môi, bàn tay còn vờ che đi những phần nhạy cảm.

Chị ta nhảy đôi cùng Sami, hai bà này tấm nào cũng trong trang phục 2 mảnh vải.

Tôi nghĩ khách muốn xem nude 100% thì phải trực tiếp đưa vũ nữ vào khách sạn.

“thích bộ váy thủy thủ đó không?chị đây cũng có! còn nhiều cái đẹp hơn vậy nữa kìa”

-Thấm đưa tay vuốt mặt tôi, sau đó chuyển lên che hai mắt.

“đừng có nhìn nữa kéo ứt hết quyển album của con Sam bây giờ”-chị mắng yêu.

Tôi cười hô hố.

“chị Sam thích chụp hình quá chị nhỉ?”

“nó màu mè mà, cứng còn chưa thấy mấy bộ sưu tập khác của nó đâu”

“sưu tập gì cơ?”

“khi nào nó về rồi hỏi nó ấy” – Thấm lúc nào cũng thích tỏ ra bí mật.

Ở những trang tiếp theo có sự xuất hiện của hai người đẹp gợi cảm: Ngọc Dao Lam, Linh DJ , 2 bà chị này thoả sức thác loạn bên dàn DJ.

trông chị Linh đeo headphone thật sành điệu còn chị Ngọc đang say sưa với 1 gã trai nào đó.

Sau đó chúng tôi lại xem những cuốn album khác.

Toàn là hình chụp chung của gia đình, các cô nàng cá tính đều vui vẻ bên nhau. Người ngoài nhìn vào chắc chẳng bao giờ tin nổi đây là 6 cô cave nổi tiếng.

“a! chị Hồng và thằng con trai nè” – Thắm la lên phần khích – “chị cũng chưa xem mấy tấm này, chắc mới chụp hồi đầu năm”

Tôi tròn mắt nhìn, công nhận chị Hồng có 1 style tự sướng cực chất. chị chụp những bức ảnh nửa kín nửa hở cùng đứa bé kháu khỉnh làm tôi liên tưởng ngay đến câu “gái 1 con trông mòn con mắt”

Bức ảnh lột tả hết được vẻ quyến rũ của người mẹ trẻ.

Hồng Ngựa nằm úp mở, đôi chân dài trắng muốt trong chiếc áo ngủ màu lông chuột. tay ôm đứa nhỏ đang say ngủ, nhẹ nhàng đặt lên đầu nó 1 nụ hôn.

“má, công nhận con Sam này lăm trò, chỉ có nó mới nghĩ ra mấy chiêu kiểu này thôi”-chị Thắm mắng khê.

“chị Sam làm thợ nhiếp ảnh được đấy chị ạ, kiếm luôn người mẫu nữa kìa”

“công nhận nó giỏi thật, trong nhà mỗi người một tài năng đó, cưng còn chưa thấy hết đâu”-Thắm cười tinh quái.

Tôi tròn mắt kinh ngạc “chị có tài gì?”

“dám lấu cá nè” Thắm lại tặng cho tôi 1 cái cốc đầu- “chị hát hay múa giỏi, đáng đẹp, diễn xuất tốt, nói tóm lại sinh ra để vào showbiz, biết chưa?”

“dạ dạ, biết rồi ạ” – tôi xoa đầu thầm nghĩ “chị còn liệt kê thiếu kĩ năng giường chiếu, kĩ năng mời chài và kĩ năng bắt nạt người khác”

Chị Thắm giành lấy quyển album từ tay tôi, chị lật tới lật lui.

“sao không có hình chị chụp riêng nhĩ? có mấy tấm đẹp lắm mà...kì quái! chán bỏ mẹ ra!”

Thắm vừa xem hình vừa lăm bằm nguyên rửa.

“cưng đợi chút, để chị đi hỏi con Linh” nói rồi là chạy biến xuống nhà dưới.

Tôi tiếp tục nhìn ngắm “hội những cô nàng cá tính” trong các bức ảnh lung linh.

Kể cũng hay thật, thời đại kĩ thuật số người ta lưu trữ hình ảnh trên trang mạng cá nhân nhưng cái chị Sami này lại đặc biệt ưa thích kiểu truyền thống.

Đột nhiên tôi sực nhớ 1 chuyện. vợ vàng chop lấy quyển album ảnh đám cưới.

Đôi tay cẩn thận rút tấm hình chị Thắm đang cầm bó hoa trắng tràn ngập hạnh phúc.

“đây rồi, từ nay chị sẽ ở bên em” – tôi hôn chụt 1 cái lên hình rồi nhét vào ví, thế chỗ cho tờ 2 đô la may mắn.

Lòng thầm kêu hạnh phúc, miệng tôi huýt sáo véo von.

Chỉ 1 lát sau đã nghe tiếng bước chân.

“chắc con Sam đem theo rồi cưng ơi, má cái con này mang ảnh chị qua bên Sing quảng cáo hay sao ấy”-Thắm liên tục phàn nàn, lông mày nhíu lại, môi vểnh lên.

“có sao đâu mà” tôi cười “để hôm khác cũng được chị ạ, thi thoảng đem ra coi mới thích chứ coi luôn 1 lượt còn gì thú vị nữa”

“đúng đúng, cưng nói chỉ được cái đúng, nhà mình hôm nay có thêm thành viên mới, mai mốt phải bảo con Sam bổ sung vào album hình gấp”-chị đưa tay bẹo vào má tôi, tay kia nựng bên mặt còn lại.

“chị cứ làm như em là thằng con chị Hồng không bằng”-tôi cự nự.

“haha, sao thể được?em là thằng con cưng của chị chứ!”

Sặc, cũng may là tôi không uống nước, nếu không sẽ sặc lên tới mũi.

Chị có nghiêm túc không? Tôi mà là con chị á? chỉ làm con thôi á?

12. Chương 12: Điểm Nuôi Sinh Viên.

Câu nói bông đùa của Thẩm hôm nào dần trở thành sự thật.

Trong thời gian ở chơi đất Sài Thành, chị đối xử với tôi ân cần như 1 bà mẹ hiền dịu.

Có khi còn tự xưng là “má nuôi” của tôi khi chúng tôi gặp 1 người quen của chị ở siêu thị.

“má nuôi, má nuôi, chị thích có con quá nhỉ?” tôi bịu môi hờn dỗi.

“trời, gì vậy cưng? hôm nay còn biết giận chị nữa à” chị Thẩm cười nắc nẻ, lấy tay xoa đầu tôi.

“ấy đừng xoa đầu rồi hết tóc em”

Mặc dù đã chống cự quyết liệt nhưng tôi vẫn bị chị vầy vò đến ngu cả mặt.

Đi trên thang cuốn trong Diamond plaza, bản thân tôi tay xách nách mang, còn chị Thẩm lúi lo xem hàng.

Nhìn cặp mông tròn ngúng nguẩy đằng sau chiếc quần đùi ngắn không thể ngắn hơn, tôi chỉ biết thở dài thườn thượt.

chiếc áo màu đen trông như áo váy, phủ xuống tới đùi, trông chị như không mặc quần.

Tôi tự hỏi: tại sao ông trời lại sáng tạo ra những hình hài mê hồn như thế này để chúng con phải chịu khổ?

“ê nhóc” đột nhiên chị Thẩm quay lại nhìn tôi – “nhìn đẹp không? hehe”

Tôi giật mình, Thẩm đeo kính râm to đùng, gọng oval màu hồng.

“như con chuồn chuồn”- tôi nói.

“thì kính chuồn chuồn mà”

“nhưng mà màu hồng, y chang dân tộc”

“ê ê, ở đây tín đồ của màu hồng hơi bị nhiều đó nghe” Thẩm lè lưỡi hù tôi.

Chị bỏ kính lại chỗ cũ, đi tiếp mấy bước, lại chọn 1 cái kính khác.

Lần này là loại gọng mảnh mai, có chút gì đó cổ xưa.

“không đẹp, không hợp, chưa được” – hết cái này đến cái khác tôi đều lắc đầu.

Vậy mà chị vẫn không hề nản lòng, vẫn thử tới thử lui khiến tôi chóng mặt.

Cuối cùng tôi đành gật đầu ưng ý chiếc kính hiệu Rayban hình giọt nước màu đen bạc có tráng gương, đơn giản nhưng hợp với chị nhất.

Chúng tôi lượn lờ mấy tầng lầu, mất hết cả buổi sáng.

Đến khu giày dép, chị lựa ngay mấy đôi giày cao gót.

Tôi chưa từng thấy chị mang giày búp bê.

Thẩm nói nhỏ “làm điểm cũng giống như người mẫu, có 1 nguyên tắc bắt di bắt dịch đó là: không mang guốc dưới 7 phân”

“lại xạo” – tôi bác bỏ ngay lập tức “em thấy mấy chị kia mang đủ thứ giày dép đó chứ”

Công nhận, lâu lâu chị Thẩm chém gió 1 câu làm tôi suýt nữa tin sái cổ.

Để đáp lại lời tôi, chị làm ra vẻ cao thâm “cưng không tin thì thôi, ở với chị 1 thời gian sẽ biết”

Sau này nghiệm lại tôi mới thấy cái nguyên tắc tối à chị nhắc tới chỉ áp dụng ối mình chị.

Chị còn nói thêm “bọn khách chơi thích mang guốc lấm, mang cái này vào các “thế” đứng, ngồi mới đã , cứng ngốc quá”

Lúc đó tôi chưa hiểu rõ ý nghĩa câu này lắm, sau này nhờ chị tôi mới ngộ ra.

Tiếp theo , chúng tôi vào khu quần áo.

Lại được nghe thêm nguyên tắc thứ 2 của chị đó là “không mặc quần jeans, không mặc màu nâu ”

Tôi nói: “trời Sài Gòn nắng cháy da, chị không mặc quần jeans toàn quần đùi với váy thì đen hết chân cho coi”

Thấm cười “cho nên buổi trưa chị em mình đi taxi, sáng chiều mới dùng xe máy, vả lại không mặc jeans thì quần legging váy maxi, sợ gì nào.”

“nhưng mà tại sao chị lại ghét quần jeans?”

“không phải ghét , mà nguyên tắc là nguyên tắc!”

“vậy tại sao lại không mặc màu nâu- tôi hỏi hết câu này đến câu khác. Thấm còn hàng tá bí ẩn tôi chưa khám phá hết.

“vì nguyên tắc là nguyên tắc!”

“hử? ” tôi đến méo miệng với chị.

“haha, đùa cưng chút thôi”

Thấm nắm lấy tay tôi kéo vào khu thử đồ , miệng nói:

“màu nâu , màu vàng đất khiến chị dị ứng nhất. vì ông bố dượng nát rượu của chị là chủ tịch cái tập đoàn phong kiến trong thôn mà , ông hay mặc bộ đồ bà ba màu nâu ngày xưa, cái màu nâu khốn nạn đó. Cứ mỗi lần như vậy là rượu vào rồi lại đánh mẹ con chị, nhiều lần còn giở trò dâm tịen với chị.mẹ kiếp, từ đó chị đâm ra thù màu nâu, chỉ có thể thôi”

Thấm ném cho tôi cái nhìn lạnh nhạt rồi nhanh tay kéo tấm rèm che.

Có lẽ phải mất vài phút sau tôi mới hoàn hồn.

Lại thêm vài phút nữa để Thấm vén màn bước ra, trên người là bộ váy màu ngọc bích đầy huyền bí.

Khuôn mặt chị bỗng rạng ngời hạnh phúc, mặc dù chỉ ít phút trước còn sống trong thù hận.

“đẹp, đẹp lắm chị, lại rất sang trọng nữa”-tôi áp úng.

“thật không đó?” – Thấm cười tươi tắn quay 1 vòng, nháy mắt đầy tình ý với tôi rồi tiếp tục thử bộ khác.

Cả buổi sáng tôi nhìn ngắm chị trong những vẻ đẹp khác nhau.

Tôi nhớ đến thái độ Thấm những ngày đầu tiên gặp mặt ở Đà Lạt, rồi từng ngày một ở Sài Gòn, cho đến ngày hôm nay. tôi bắn khoản tự hỏi: “Thấm là 1 người đa nhân cách chăng?”

“sao thế cưng?đừng có nói vẫn còn giận chị cái chuyện má nuôi nghe”-Thấm khoác vai tôi thân mật sau khi đã mua hàng tá đồ.

“làm gì có, chị cứ làm như em dễ dãi lắm ý”

tôi có sở thích dùng từ “dễ dãi” ngay cả trong văn cảnh không phù hợp.

“thế sao tâm trạng vậy? à, hay là mang vác đồ mỏi rồi”-chị lại che miệng cười.

Chắc, Thấm vốn là người tinh ý mà bữa nay phản ứng chậm quá chừng.

Tôi đã đi và đứng mấy tiếng đồng hồ sao không mệt được chứ.

“có đói không?”-Thấm hỏi.

“thì cũng...sơ sơ”

“khí gió sơ sơ, đi! chị dẫn cưng đi ăn”

Buổi trưa hôm đó Thẩm và tôi ăn KFC, phải công nhận cái đùi gà to khủng khiếp, nhưng mà gà công nghiệp ăn lạt phèo.

Tôi đang nhâm nhi thì chị giục “ăn lẹ đi , 1 giờ hơn rồi”

“thư thả cho bớt nắng rồi về luôn cũng được mà”

“còn phải đi mua một số thứ nữa”

“trời đất, chị muốn giết người à?” thiếu chút nữa tôi la làng.

Liếc nhìn đồng hồ đặc lĩnh kính mới na về , chị Thẩm cười hồn nhiên

“có làm sao đâu trời, mua cho cưng mà”

“mua cho em?”

Không để tôi phải thắc mắc lâu hơn, Thẩm dẫn tôi đi khắp nơi lựa cho tôi ít áo quần phù hợp.

Nhìn chị thử đồ cho tôi còn ngẩn ngía đánh giá. Công nhận giống má nuôi thật.

“em trai chị dễ thương quá chừng” cô nhân viên tươi cười đon đả.

“gì? nó là con nuôi đấy. đúng thế không con?”-chị Thẩm quay sang tôi hớn hở.

“vâng, em là con nuôi đây”-tôi đáp như máy.

“hô hô, thằng nhóc này vui tính lắm chị”-Thẩm cúi xuống lựa giày cho tôi 1 cách nhiệt tình.

cô nhân viên cười khúc khích, sau đó giới thiệu cho chúng tôi hết mẫu áo này đến kiểu quần khác.

nhìn đồng hồ đặc của chị , cộng thêm số quần áo tôi vừa mua, ai cũng tròn mắt nhìn.

Đến tôi đây cũng nóng mặt.

Nhiều tiền như thế , tôi biết làm sao trả cho chị đây?

Có điều, cuối buổi chị không trực tiếp thanh toán tiền, mà gọi điện cho ai đó.

Ban sáng sau khi mua đồ chị cũng gọi 1 cuộc như thế, tôi nghĩ “đây là cách thanh toán tiền mới chăng? chắc chị là thành viên ở đây nên không cần trả bằng tiền mặt mà có thể qua ngân hàng...”

Chỉ 10 phút sau, chúng tôi điềm nhiên ra về.

Trên xe, tôi hỏi chị “ban nãy chị gọi cho ai mà lợi hại quá vậy?”

“thế cưng thử đoán xem”

“ chắc là chị quen ông quản lí”

“à , ừ cũng gần gần như vậy”- Thẩm cười xoa.

Chắc chắn chị có quan hệ bất thường với ông ta.

Mà người như chị có thể có quan hệ gì khác đây?

Ngồi 1 lúc, tôi đánh tiếng “mua cho chị thì không nói gì, nhưng mua cho em cái ông đó không ý kiến gì sao?”

Thẩm che miệng ngáp dài:

“ôi dào, tin chị đi, ông ta không buồn để ý đâu”

Tôi cũng đoán được 1 điều hiển nhiên, đó là: Thẩm ngủ với ông ta vài đêm để chị em tôi có thể mua sắm thả cửa.

Nhưng sự thật phức tạp hơn tôi nghĩ nhiều.

Ngày trước Thẩm từng làm vợ bé của ông ta trong 1 khoảng thời gian dài, cho đến khi bị “vợ lớn” phát hiện rồi thuê người đánh ghen.

Nay , trở lại Sài Gòn , Thẩm lại tiếp tục hẹn hò với đại gia nọ.

Cũng từ đây, Thẩm Đào Duy Từ chính thức bước chân vào giới dĩ điểm Sài Thành 1 lần nữa, sau 2 năm vắng bóng.

Tôi đi học , người yêu làm điểm.

Nghe thật chua chát!

Có những khi tôi nghĩ: chỉ thẳng đàn ông tôi nhất thế gian mới để người mình yêu làm “vợ chung” của người khác.

Nhớ đến câu nói “điểm nuôi học sinh” của Nhi Cây Trâm, nỗi đau càng thêm thấm thía.

Vì vậy, sau cái ngày mua sắm ở Diamond, tôi tìm cách tránh mặt Thẩm.

Chị rủ tôi đi chợ, tôi mượn cớ ở nhà trông nhà.

Chị rủ tôi đi ăn pizza, tôi luôn miệng than đau bụng.

Chị rủ tôi đi xem phim, tôi thông báo: đã bị cô chú cấm cửa.

Mặc dù bị cự tuyệt thẳng thừng, nhưng Thẩm chẳng hề để tâm, vẫn kiên trì trò chuyện với tôi hằng ngày. Còn nói là “không đi chơi được thì mình tám qua điện thoại cũng sướng chán”

Tôi còn trông mong gì hơn đây?

Cứ tỉ tê suốt 1 tuần như vậy , không thể nào chống lại cảm dỗ thêm nữa, tôi lại tìm đến với Thẩm như cá gặp nước.

“ôi trời đất, cục cưng ơi , mới có 1 tuần sao lớn nhanh quá vậy???”

“ủa , em có khác gì đâu”

“chị nói khác là khác! không được cãi!”-Thẩm ôm lấy tôi sung sướng.

Lâu lắm tôi mới ra khỏi nhà, chị Thẩm chở tôi dạo qua hết con phố này đến con phố khác.

Đi đến những chỗ lạ chị đều giới thiệu cho tôi nghe.

Vì kiếm sống từ nhỏ ở Sài Gòn nên ngõ ngách nào ở quận mấy chị cũng rành.

“sao?bây giờ cưng muốn ăn cái gì cho hoành tráng đây?cái gì cũng được, chỉ cần cưng thích là ok. Hay bây giờ mình lên tầng thượng New World nha”

Nghĩ đến bữa tối xa xỉ vừa đề cập, tôi biết Thẩm phải ngủ với biết bao đàn ông mới đủ tiền.

“thôi chị, mình ăn cái gì đơn giản thôi”-tôi đành phá hỏng niềm háo hức của Thẩm.

“ờ...” giọng chị đầy thất vọng “vậy mình ăn pizza nghen”

Pizza Hut, xem phim Megastar, café Sân Thượng Phi Trường.

Đó là hành trình buổi tối của chúng tôi.

Trong quán ăn và trong rạp phim , chúng tôi tíu tít về đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, nói không biết mệt mỏi.

Trong quán café Phi Trường gần Tân Sơn Nhất , nơi đây tầm nhìn rất rộng.

Nhìn xuống ngắm cảnh thành phố, nhìn lên ngắm máy bay hạ cánh.

Cứ mỗi khi máy bay tới lại kéo theo những tiếng ồn đinh tai nhức óc. Lúc này cho dù có nã đạn súng cối vào đây cũng chả ai nghe thấy gì.

Tôi không nói được lời nào đành nhìn chị, chị cũng nhìn tôi, cả hai ngơ...cười.

Tiền nước uống chẳng bao nhiêu, tôi nâng nặc giành trả.

Cuối cùng cũng vót vát được chút thể diện.

Những ngày tiếp theo chúng tôi liên tục đến với nhau trong nhạc điệu của tình yêu.

Bên nhau hằng ngày, tôi mới chỉ dám hôn môi Thắm 1 lần.

Dù biết chị đã bật đèn xanh , nhưng tôi vẫn ngại ngần chưa dám đi xa hơn.

Sau chuyện đó, Thắm hạnh phúc tuyên bố với mọi người: “đây là thằng chồng nhỏ của tao”.

Ngày 27 tháng 8, cuối cùng tôi cũng được chính thức công nhận là “thành viên gia đình”.

Đồng lứa với tôi còn 1 người nữa: giảng viên kinh tế trường đại học Ngoại Thương.

“Gia Đình Đi Điểm” từ ngày Thắm Đào Duy Từ tái xuất, cộng thêm sự xuất hiện của 2 chàng rể , năng tụ tập ăn chơi hân.

Các tụ điểm thường lui tới của gia đình là: café Vòng Ôi Mở Ra và Butterfly Bar quận 3, café Princess and the pea , D&D Bar và Nhà Thờ Đức Bà quận 1 , café Country House quận Gò Vấp, S-café , nhà hàng Paris Deli , nhà hàng Ciao...

Các “cô nàng cá tính” dạo Bar tìm mối vào ban đêm các ngày trong tuần trừ chủ nhật.

Do đó những lúc rảnh rỗi chúng tôi tụ tập...đánh bài tán gẫu là chính.

Nhi Cây Trâm không ưa tôi ra mặt, mỗi khi chiếu bài có mặt tôi, chị ta nhất quyết giành 1 cửa.

Trình độ bài bạc của Nhi xếp thứ nhất trong nhóm, vậy nên tôi toàn bị chị ta nhốt bài.

Những ngày đầu tôi thua xiềng liềng, nhưng càng về sau càng lấy lại mặt mũi.

Sau 1 tuần tôi và Nhi Cây Trâm khó phân thắng bại.

Cứ sau mỗi ván tới nhất, Thắm lại hào hứng hô lên “thắng nữa rồi, đúng là con trai thông minh mà”.

Không “luộc” được tôi dễ dàng như dự tính, Nhi Cây Trâm chuyển sang dùng chiêu cao thâm hơn.

Cứ khi nào có mặt tôi là Nhi gọi Giáo Sư đến.

Nói với Thắm rằng “phải để 2 chàng rể gặp nhau mới có bầu có bạn chị à”

Dĩ nhiên chị Thắm ngứa mắt lão giáo sư chẳng kém gì Nhi Cây Trâm ghét tôi.

Tình hình chiến tranh lạnh chỉ với bớt khi hot girl Sami trở về nước.

Thời điểm đó tôi nhận được 1 tin dữ và 1 tin vui.

Tin dữ: Bách Khoa thiếu nửa điểm.

Tin vui: Đỗ vào trường Ngoại Thương.

Như vậy tương lai tôi đã ở ngay trước mắt.

Duy chỉ có điều: tại sao lại là Ngoại Thương?tại sao lại là cái ngôi trường quý quái của Nhi Cây Trâm và ông giáo sư?

Tôi có cảm giác sắp sửa bước vào hang cọp.

Ngày Sami đáp xuống Tân Sơn Nhất, Linh Dj nhận nhiệm vụ đón người đẹp đưa về tư gia của Thắm ở quận 1.

Cả gia đình mở tiệc ăn mừng.

Sami đeo cặp mắt kính to đùng, hai lúm đồng tiền lộ lộ hiện trên gò má.

Chị ta kéo vali vào cổng vừa đi vừa hát: “ ô là lá, Hồng Ngựa xinh đẹp của em, anh dâm lắm đấy nhá. Cha chả, còn gì bất ngờ hơn?Thấm đi phải hông?mẹ dạo này điều thế. mê li, mê li em Nhi cu-te, một đêm sướng ngất với em chắc anh chết mất. Ô mẹ nó chứ , ai đây?”

Đang ngâm nga, Sami đứng sững tại chỗ, đưa tay kéo kính mát xuống.

Tôi và giáo sư đồng loạt bối rối trước sự xuất hiện của con diêm 8 xi yêu nghề nhất hành tinh.

Cả nhà cười ầm.

Linh DJ bóp mũi Sami thân thiện “rể nhà mình, tao vừa mới kể đấy”

“ồ”- yên vị trong nhà , Sami lên tiếng chào hỏi “đây là giáo sư của trường con Nhi học à?xin chào giáo sư”

“chào..chào cô”-giáo sư lúng túng.

“nếu có tâm sự gì thì giáo sư cứ phone em 1 cú, em sẽ giảm giá...rồi rồi tao biết rồi, không cướp chồng mày đâu Nhi” – chưa kịp dứt câu, Sami đã bị Nhi Cây Trâm bịt miệng kéo ra nơi khác.

Đến gần tôi, Sami la lên “ á à, thằng nhóc cứu tinh của mày đây hả Thấm?gặp con Ngọc bên Sing tao có nghe nó kể rồi, mẹ kiếp cái đám hàng nát đó dám chơi mày. Phải mà có tao ở đó ý à, tao móc mắt nó chà giấy nhám. Ông bà nhà nó chứ , hên là có thằng nhóc đưa mày đi viện, không thì làm đêch gì còn đi của đi.”- vừa nói bà chị vừa vỗ vai tôi bôm bốp, chỉ thiếu điều ôm hôn thấm thiết.

Tôi và Thấm sượng sùng nhìn ngó chung quanh, ánh mắt ai cũng nhìn chúng tôi soi mói.

“gì?phải con Sam nói mày đi viện không Thấm”-chị Hồng lên tiếng sớm nhất.

Thấm cười gượng: “dạ đúng, mà chỉ phê thuốc chút chút thôi”

“chút chút gì, suýt nữa thì cấp cứu đấy”

“con Ngọc nó nói quá, mày đi nghe lời nó làm gì”

“con Ngọc nói gian tao cùi, tao còn lạ gì tính mày hả Thấm”-Sami gân cổ lên cãi.

Linh DJ vội vàng xen vào “được rồi, được rồi, bây giờ con Thấm im, con Sam kể, kể đi Sam, chuyện rốt cuộc là như thế nào?”

Chị Hồng gật đầu hưởng ứng.

Nhi Cây Trâm và ông giáo sư đứng ngây như phỗng.

Cả nhà im lặng nhường chỗ cho Sami. Ngọc Dao Lam kể từng chi tiết cho Sami, vì thế hôm nay nhắc lại, câu chuyện không trật đi chút nào.

Tôi đã sắp đặt để được gặp Thấm như thế nào, sự việc không đáng có xảy đến ra sao, rồi sau đó tôi công chị vào viện và tình hình hôm Ngọc Dao Lam chở tôi đi đánh nhau, tất cả đều được nhắc lại đầy đủ.

Các chị đại đều nhìn tôi với ánh mắt khác biệt, nhất là Nhi Cây Trâm.

Trong lòng tôi la thảm, nhìn sang phía chị Thấm, thấy chị đang đốt thuốc phì phèo.

Câu chuyện kết thúc, Hồng Ngựa, Linh DJ bức xúc “mẹ kiếp, sao mày không nói cho bọn tao?chị em thế à?”

Thấm làm thinh không đáp.

Sami đành phải chen vào “mọi người còn lạ gì tính nó nữa, thôi bỏ đi, thế bây giờ có cho tao ăn không đây?đói lắm rồi.”

“lần sau mày đừng có như thế nữa, bọn tao lo lắm Thấm à”-Hồng Ngựa nói.

“phải đó, cái tính của mày cố chấp bỏ mẹ ra, rủ chết trên đó rồi làm sao đây”

Linh DJ ngập ngừng “may mà có thằng nhóc”

Thế là cả nhà lại dồn tâm điểm chú ý vào tôi.

Sami bật cười ha hả “ôi, anh chàng si tình tốt bụng”

“Thấm này, mày đã đền đáp gì cho anh ý chưa?”-giọng bà này bất ngờ nhão như cháo.

Những người khác tùm tùm cười.

Nhi Cây Trâm càng lúc càng nhìn tôi sâu sắc hơn. Chắc chị ta bất ngờ lắm đây.

Tôi hài lòng đáp “đền đáp rồi, đầy đủ lắm ạ, thậm chí bây giờ em mới là người nợ chị Thấm”- ánh mắt Thấm liền chuyển sang nhìn tôi trù mếu.

“hô hô, con Nhi, mày cứ nói thẳng nhóc lẻo đẻo theo con Thấm mãi không chịu buông, bây giờ mày biết lí do thực sự rồi chứ?còn ghét nó nữa không?” –Linh DJ cười châm biếm.

Tôi thấy Nhi Cây Trâm bối rối không biết phải trả lời thế nào. Cuối cùng chị ta cũng lên tiếng phát biểu mấy câu “gì?gì chứ? ai thêm ghét nó. Chẳng qua em không hay trò chuyện với người lạ thôi”

Nói xong chị Nhi ngồi phịch xuống ghế đối diện với Thấm

“chị yêu này, hôm nào chị chỉ mặt con Huyền Lưỡi và Diệp Na cho em nhé, mấy con đĩ cái đó ăn đòn 1 lần chưa đủ đâu”-giọng Nhi nhẹ nhàng thủ thủ.

Tôi càng nghe càng thấy nổi da gà.

“ừ, thôi chuyện cũ qua rồi, mọi người tập trung vào chuyên môn đi, hôm nay là đón con Sam hay rủ nhau đánh lộn đây”- Thấm bỏ điều thuốc vào chiếc gạt tàn đứng bật dậy

“chị Hồng, Linh, Sam, con Nhi, cả giáo sư nữa, lại đây uống 1 li đi”-“còn cực cực...uống ít ít thôi nghe chưa”-giọng chị chuyển sang nhỏ nhẹ.

Thấm vừa khui vừa rót rượu vào li cho từng thành viên trong gia đình.

Trước hành động thế này chẳng ai còn bàn cãi gì nữa.

Nhìn 5 cô nàng Hồng, Thấm, Linh, Sam, Nhi ôm lấy nhau hạnh phúc, trong lòng tôi cũng khắp khởi mừng vui.

Giáo sư uống 1 li rồi, khoác vai tôi thân thiện, tử tế đủ mọi điều liên quan đến trường lớp.

Ôi! Vào đại học! lại thêm 1 chặng đường dài..

13. Chương 13: Sức Nóng Của Làn Da.

Nóng!

Cả người tôi nóng bừng! mồ hôi nhễ nhại...

Mơ hồ cảm thấy da thịt ai thơm mát quấn quanh người tôi.

Cái cảm giác như ép con người ta phải phát điên.

Đầu lưỡi cảm nhận thấy vị ngọt, là ai đó hôn miết đầu lưỡi tôi, sau đó còn vuốt ve khắp thân thể.

Trong đông chần ầm ầm êm, chúng tôi ôm ấp nhau , cuồng loạn và rên siết.

Cơ thể đang nằm đè trên tôi mềm mại như bông, đầu óc tôi chóiáng vàng, tôi cắn nhẹ vào da thịt mịn màng.

Bên tai nghe loáng thoáng “từ từ đã cưng, đừng có cắn”

Đột ngột, cả người tôi chịu một sức ép như muốn nổ tung.

Tôi bất thần la lên mấy tiếng sướng khoái.

Thở hổn hển, tôi lại thiếp đi, đầu óc đau buốt.

Sau đó rất lâu tôi mới mở mắt được, thứ đầu tiên tôi trông thấy là ánh sáng mặt trời chói chang dội vào cửa sổ

Đôi vai mỗi nhừ, tôi vươn tay ra mò mẫm xung quanh, liền chạm ngay vào tấm thân nóng ấm, hình như là 1 bầu ngực đầy đặn.

Ồi lạy chúa! Giật mình tôi la lên “mẹ kiếp! ”.

Thấm trần truồng nằm quay mặt về phía tôi, chị đương trong giấc ngủ, khoé miệng còn đọng nguyên nét cười, nhịp thở đều đặn, ngực nhấp nhô lên xuống. tấm chăn mỏng chỉ đắp tới ngang hông, phần cơ thể phía trên lộ lợ trong ánh nắng.

Nhìn lại bản thân tôi – còn quần áo mới lạ.

Rồi tôi định thần nhìn kĩ , trước mặt tôi là bức tường màu trắng xám, bên phải là cửa sổ lớn.

“đây chẳng phải là phòng của chị Thấm sao?”-tôi lăm bằm trong miệng.

Rồi như 1 cuốn băng tua lại, đầu óc tôi sực phát lại những hình ảnh trước đó.

Đậu đại học ngoại thương, bố mẹ tìm gấp cho tôi 1 căn nhà thuê thoải mái.

Vừa hay chị Thấm rủ tôi về nhà sống chung. Thế là tôi nói với bố mẹ đã tìm thấy 1 căn nhà thích hợp trên mạng giá 1, 5 triệu / tháng.

Bố lập tức xuống sài gòn, cùng cô Như sang quận 1 xem nhà.

Căn nhà đầy đủ tiện nghi, giá lại rẻ, tôi ở đây có thể thoải mái học hành.

Chủ nhà bán shop trên đường 3/2 , thường xuyên đi vắng.

Trò chuyện với cô chủ xinh đẹp tên Thấm , bố và cô hoàn toàn tin tưởng.

3 hôm sau, tôi thu xếp đồ đạc dọn về nhà Thấm

Ngày đầu tiên cả gia đình chào đón tôi bằng màn ăn nhậu náo nhiệt.

Rượu vào đầu óc quay cuồng, đến khi tỉnh giấc tôi thấy mình đang trần truồng trong phòng Thấm.

Mà nghĩ kĩ lại, mọi chuyện còn phức tạp hơn nữa kìa:

Chắc chắn tôi đã làm chuyện xác thịt với chị!

Ồi! Lần đầu tiên của tôi, lại là lúc đang say không biết gì.

Còn đang đỡ đầu trên giường thì một cánh tay mềm mại trắng muốt che lấy đôi mắt tôi.

“là cưng phải không?”-giọng Thấm mơ màng đầy mãn nguyện-“lần đầu tiên em ngủ với đàn ông mà buổi sáng thức dậy trong phòng không hề có mẩu thuốc tàn đấy.”

Một đôi tay thon thả vòng sang eo tôi cùng với thân thể loã lồ nhẹ nhàng ôm ấp.

Hình ảnh thuốc tàn trên đôi môi nữ thần ám ảnh tôi trong từng cơn mộng mị.

“chị Thấm, em xin lỗi” – lòng tôi như chết đi 1 chút. Khuôn mặt chị bỗng quá khó để đối diện.

“gì? Lỗi phải gì?”

Thấm trừng mắt đẩy ngã tôi xuống giường , nằm đè lên tôi thủ thủ:

“ em lên giường với cả trăm thằng đàn ông nhưng anh là người đầu tiên em yêu” chị chuyển cách xưng hô từ “chị-cưng” sang “em-anh” khiến tôi sững sờ.

“vậy cho nên anh không cần phải nhắc tới lỗi lầm gì với em, em cần anh thật với chính mình, hiểu chưa cưng?”

Ban đầu tôi nghĩ do uống say, không kìm chế được dục tính nên tôi đã lợi dụng lúc chị đang say để cưỡng ép và làm ra chuyện có lỗi với Thấm. Nhưng khi nhìn sâu vào mắt chị, tôi nhận ra sự thật:

chị Thấm là cao thủ rượu bia sao có thể dễ dàng đánh mất bản thân như tôi? chỉ có tôi gà mờ nên không thể chống nổi con ma men, vì vậy chính chị Thấm đã bằng lòng trao tất cả cho tôi. Ko phải chỉ trao trong 1 đêm mà là suốt cuộc đời còn lại.

“Thấm, em yêu chị” – tôi thốt lên.

Thấm đưa tay tát nhẹ lên má tôi 1 cái, mắng ngay “đồ ngốc, còn chị em cái nỗi gì nữa”

“anh yêu em”.

“em cũng vậy”-Thấm la to sung sướng.

Tư thế Thấm trên người tôi đầy gợi dục, tôi không thể kìm chế thể xác thêm nữa.

Thấm cười khanh khách nằm vật ra giường, để tôi chiếm thể chủ động.

Chúng tôi lại lao vào nhau trong sướng khoái tột cùng.

Cảm giác lần đầu tiên tràn đến như cơ thể được tái sinh.

Thấm thực sự là nữ hoàng phòng the, cái cách chị đưa tôi từ 1 cậu trai mới lớn trở thành 1 người đàn ông đúng nghĩa đủ cho thấy kinh nghiệm gần 10 năm trong nghề không phải đơn giản.

Khi quan hệ, Thấm rên rỉ rất to. tôi phải nhẹ nhàng góp ý-“em đừng có la to lên nữa, bé bé thôi hàng xóm nghe thấy bây giờ ”

“yêu anh thì rên thế mới thích, mà nhà này tường cách âm, anh sợ gì?”

“thế còn hai bà cô bên kia, cách âm thì cách âm chứ không nghe mới là lạ”

“kệ, cho bọn nó thèm chơi, tiếp đi chồng em” – dù cho tôi nói thế nào, Thấm vẫn giữ nguyên tiếng rên kích dục. có những khi không chịu được, tôi đưa tay bịt miệng chị, liền nghe tiếng rên ư ử trong cuống họng như mèo kêu, mỗi lần như thế tôi “out” chóng vánh hơn bình thường.

Nhìn Thấm trần truồng bước tới tủ áo, lòng tôi nặng trĩu tâm sự.

Nữ thần trong lòng cuối cùng đã có được, niềm hạnh phúc quá lớn lao, đến mức tôi không biết phải ứng xử ra sao.

Chị khoác hờ chiếc áo sơ mi trắng lên người, nhưng vẫn kịp trông thấy hình xăm đôi cánh thiên thần nơi thắt lưng.

“chị...à quên, em xăm ở đâu đẹp thế?” – tôi khen.

Thấm quay người liếc xéo:

“con thiên thần ấy à?lúc mới vào Đêm Màu Hồng bà Tổng Bích Thảo xăm cho em đấy”

Tổng Bích Thảo là cave cao cấp đỉnh đám 1 thời.

Chị Thấm lục lọi 1 chặp, cuối cùng ôm trên tay 1 chiếc laptop màu trắng.

“macbook pro à? cũng chịu chơi phết nhờ”

“mua về cho cứng đó” Thấm ngồi phịch xuống giường cười mãn nguyện “quà mừng anh đậu đại học, sao?có thích không?”

Tôi nuốt nước bọt cái ực, món quà này dĩ nhiên là quá tốt.

Nhưng để mua được nó phải trả 1 số tiền không rẻ.

“tặng anh?nhưng mà đây là tiền...” tôi ngập ngừng, đang tính dùng từ “mồ hôi nước mắt” nhưng nghĩ kĩ lại không phù hợp lắm, phải là tiền Thấm kiếm được nhờ quên hết ê chề nhục nhã mới đúng.

Chị cướp lời tôi, nói “ em coi như không có gia đình, bạn bè chỉ lèo tèo vài móng, đối với em, anh là người thân thiết nhất , số tiền em dành dụm...mai một chết đi chôn theo được hay sao?”

Rồi chị bật cười “hơn nữa, em mua cho anh rồi, anh phải dạy em cách sử dụng, không thể nhận không của em được đâu , haha”

Cảm giác lời nói của Thẩm xoáy sâu vào tim, tôi nắm chặt lấy vai chị hôn tới tấp lên môi lên má

“ôi, thằng quỷ này, ghê quá đi, mới vừa xong mà đã...”

Chiếc máy tính rơi bộp xuống chân, đau thấu xương tôi cũng mặc kệ.

Căn nhà 2 tầng ẩm cứng trên đường Nguyễn Thị Minh Khai. Chỉ có tôi với Thẩm sớm tối bên nhau.

Sắp bước sang tuổi 19, tôi có cảm tưởng mình đang vào vai một người chồng hạnh phúc, đêm đến ngủ cùng bà vợ đẹp như tiên.

Ban đầu tôi nghĩ nên gọi nơi đây là “1 túp lều tranh 2 trái tim vàng”.

Nhưng sự việc không bao giờ theo đúng như dự kiến.

Ngày chuẩn bị nhập học Ngoại Thương: Sami, Linh DJ kéo nhau về đây xin tá túc.

Hai bà chị không ngừng than thở: “ôi ôi, chúng tao rất tiếc phải chen ngang cuộc sống của 2 vợ chồng mày, nhưng mà bà Hồng sợ tụi tao làm ảnh hưởng đến thằng nhỏ nên chỉ cho ở tạm vài ngày thôi.”

“tao biết mày là người nghĩa khí nhất định sẽ không để mặc bạn bè đâu Thẩm”-Linh DJ cảm thán.

“đúng đúng, cả anh chàng Bốn Mắt dễ thương này nữa, thiệt! vừa nhìn đã biết ngay là người đáng tin cậy rồi, tao ghen tị với mày quá Thẩm ơi” – đến lượt Sami bu vào nịnh hót.

Thế là Thẩm đành phải rộng cửa đón tiếp 2 khách quý.

Còn tôi, có thể nói gì được đây?

Nhìn đồ đạc lỉnh kỉnh và trang phục thiếu vải của các người đẹp tôi la thảm: “nơi này chính xác phải gọi là “ổ đi ” chứ chẳng phải “lều tranh tim vàng” gì cả ”

Thời gian đầu tôi sống chung với 3 cô trong gia đình cũng có không ít phiền phức.

3 ngày đầu có mặt các chị đại, 3 ngày liên tiếp chúng tôi phải “kiêng cử”.

Nguyên nhân chủ yếu vì tôi...ngại. Nhưng càng ở càng quen, về sau tôi và Thẩm trực tiếp âu yếm nhau ngay trước mặt Linh-Sam.

Hai cô điểm nổi tiếng coi vậy mà có những thói quen không ngờ.

Linh DJ ngoài những lúc đi đánh đĩ , thời gian còn lại nằm ì ở nhà đợi điện thoại của khách.

“Bạ đâu nằm đấy” là bản chất của chị ta, khắp nơi trong nhà từ ghế sofa cho đến...giường ngủ của chúng tôi , nơi nào Linh cũng “tạm trú” được.

Còn nhớ lần tôi đi học về trễ , leo tót lên giường ôm nhằm chị ta. Thế là Thẩm mắng nhiếc Linh suốt 2 ngày, còn lườm tôi cảnh cáo - “ai biết được là anh nhằm hay cố ý, lần đầu cũng như lần cuối nghe chưa?”.

Sau vụ đó Linh DJ thường xuyên chọc ghẹo tôi, than ôi! cái số tôi là số con rệp.

Có ngày cô DJ còn hào hứng khênh về một chồng sách thật lớn, rồi cả buổi nằm la liệt đọc sách, nói là “nâng cao dân trí”. Đến khi có khách gọi cũng không quên na theo 1 cuốn tiểu thuyết tình cảm sến sến.

Chưa hết, toilet trong nhà thường xuyên bị các cô nàng “chiếm dụng” vào các “giờ cao điểm”.

Một ngày có cô tắm đến 4 lần , nhà 2 phòng tắm lúc nào cũng thấy đóng kín, mỗi lần như vậy tôi phải ngồi đợi khoảng nửa tiếng. đành bấm bụng tự nhủ “là do đặc thù nghề nghiệp của họ thôi”.

Chiều bà Linh DJ đã khó, chiều theo Sami còn phức tạp hơn.

Cô nàng này xứng danh nữ hoàng nội y, nữ hoàng quây phá, bà chúa siêu bựa...

Với đặc điểm khác thường trong nghề: chỉ đi tàu nhanh, không đi qua đêm-

Sami ám ảnh chúng tôi nhiều hơn ai hết.

Sami chính là nhà sáng chế của trò chơi “cuộc chiến đồ lót”.

Những lúc rảnh rỗi chị ta và Linh DJ rượt nhau khắp nhà, tấn công nhau bằng đủ thứ trang phục nội y gợi dục.

“chiến tranh” nhanh chóng lan sang cả Thắm và tôi , sau đó thì thoảng còn xuất hiện Nhi Cây Trâm và Hồng Ngựa cùng tham gia.

Chưa hết, hằng đêm vào lúc 8 giờ, Sami sẽ bật nhạc nonstop dồn dập, phụ tá Linh DJ hú hét ầm ĩ.

Nữ hoàng nội y tổ chức...thác loạn quy mô nhỏ.

Với khán giả bắt đắ dĩ là tôi và Thắm, nghệt mặt trên ghế sofa.

Tiếng nhạc kích thích, men rượu say nồng, hot girl Sami ngúng nguẩy bước đi, vừa đi vừa lắc “hú hú, lắc bên trái lắc bên phải , theo em không?theo em không?xếp hàng đi anh...”

“cởi hết ra đi em, cởi hết ra đi em” – Linh DJ gào to.

“cởi đồ , cởi đồ, cởi hết đồ” theo tiếng hô, từng mảnh vải trên người nữ hoàng được trút xuống. trong ánh đèn mờ, cơ thể mũm mĩm , làn da nõn nà phơi bày hết sức dụ hoặc.

Thắm đột nhiên phá lên cười “khà khà, bữa nay mỡ nhiều nhá”

“mẹ mày ỷ!” đang nhảy, Sami dừng lại chữi.

“nhìn thấy tao đang mặc trên người cái gì đây không?mua ở bên Sing đấy”

“ôi ới, đồ lót mới kìa” – đến lượt Linh DJ la lên.

“victoria ‘s secret đó mày ” –Sami ghéech mặt.

“mẹ kiếp, cho tụi tao mấy bộ đi”

“tất nhiên sẽ có phần của cưng, anh có mua đủ cho tất cả tụi em, chỉ là...”

Sami nhún nhảy , mắt chơm chớp “muốn anh nhả hàng thì phải có lúá đổi lại chứ ”

Tôi giật mình, hiểu ra chuyện gì sắp xảy đến.

Gần như cùng 1 lúc, Linh DJ cũng trút bỏ hết xiêm y ngoài , 1 tay cầm áo, 1 tay cầm quần hú hét vung vẩy.

“há há , nhìn em kìa Linh, chết thằng Bốn Mắt mất thôi” – Sami cười nắc nẻ , tiếp đến quẳng nguyên cái quần về phía tôi.

Nhìn hai bà chị nude 80% ôm lấy nhau hôn hít , tôi cảm thấy trong người nóng bừng bừng.

Còn đang trơ mắt ếch thì đột nhiên 1 đôi môi ướt át tấn công thẳng vào mặt tôi.

Thắm ôm tôi thì thầm “lại yêu anh lần nữa”

Chuyện tiếp đến diễn ra chóng vánh, chúng tôi trao nhau những cái nuốt lưỡi say đắm.

Miệng Thắm hôn lên môi tôi nồng nàn, đôi tay nhanh chóng tự thoát y, khê lột 1 cái, áo ngủ đã nằm gọn trên bàn.

“ồ ồ ồ ồ, làm gì đây? làm gì đây? Công an đây! đôi nam nữ đang mua bán dâm kia đứng dậy mau”

Tiếng hét đến khản giọng của 2 bà đại ca liên tục vang lên, tiếp đến là những tràng cười dâm dật.

Mặc kệ bọn họ, chúng tôi vẫn say mê cuộc chơi. Nụ hôn kéo dài trong vài phút, cả gian phòng dường như bốc hoả.

Xong chuyện Thắm nắm lấy tóc tôi la lên:

“hahaha, sướng chết đi được”

“em yêu, hôm nay hình như tiến bộ hơn hôm qua vài chục giây” – tôi vỗ mông vợ yêu.

“okie babie, từ rày ngày nào mình cũng tập, rảnh lúc nào là tập lúc ấy ” Thấm nhồm dậy, nhún nhảy ngay trên đùi tôi.

Sau đó còn kéo tôi thăng lên “sân khấu” nhập cuộc.

Trong đầu tôi chối đây đây “không, không, đừng nói là phải thoát y chứ”

Người Thấm ngã ra dựa vào người tôi, đôi mông tròn liên tục cọ xát khiến máu chạy ngược lên tới não.

“If you go hard you gotta get on the floor

If you’re a party freak then step on the floor

...Don’t stop keep it moving

Put your drinks up...

Bar D, Đêm Màu Hồng

London to Sai Gon.

Straight to LA, New York

Vegas , Singapore...”

Bài hát On The Floor của Jenifer Lopez được Linh DJ chế lại, sau đó Sami , Thấm và tôi nhanh chóng hát theo.

“Dance the night away

Live your life and stay out on the floor

Dance the night away

Grab somebody drink a little more

La la la la la la la la la la la la la

Tonight we gon’ be it on the floor

La la la la la la la la la la la la la

Tonight we gon’ be it on the floor”

Thật ra có vài chỗ chúng tôi hát sai bét nhưng đó không phải là vấn đề.

Quan trọng nhất là tối nay mọi người đều vui vẻ.

Kết thúc bữa thác loạn nho nhỏ, nhà cửa vương vãi toàn là áo quần.

Rượu bia đổ đầy sàn nhà , Sami lại còn nôn thốc nôn tháo vào đủ ngõ ngách.

Hôm sau...sami vẫn chưa tỉnh, Linh DJ ngủ dậy là mắt nhắm mắt tích.

Còn Thấm đi với 1 ông việt kiều nào đó , nghe nói ông ta sẽ ở lại VN ít hôm.

Phải nói là tôi muốn điên tiết lên.

Người yêu ngủ với thằng khác.

Nhà có 2 bà chúa quậy phá không ai chịu nổi.

Một mình tôi gánh vác tất cả, đầu tiên là thu dọn “chiến tích” của Sami, tiếp theo nhặt hết quần áo của các nữ chúa cho vào máy giặt , giặt xong còn phơi đồ , chưa tính đồ đạc mắc tiền tôi phải tự giặt tay. Cuối cùng lau nhà muốn đứt hơi.

Rắc rối này chưa giải quyết xong, rắc rối khác đã tìm đến, gần trưa cùng ngày tôi nhận được điện thoại của mẹ

14. Chương 14: Con Điểm Có Bộ Mặt Thiên Thần.

“alo, con của mẹ, sống thế nào rồi? hôm nay mẹ qua thăm con nè, mới tới Sài Gòn lúc 5 giờ sáng”

Nghe hết giọng nói quen thuộc trong điện thoại, đầu óc tôi rối bời.

“khốn nạn không thể khốn nạn hơn được”- tôi gào lên “Sam...dậy mau, dậy mau!”

Trong phòng ngủ, nữ hoàng nội y với trang phục cực kỳ thoáng mát vẫn say mê.

Thời gian từ Gò Vấp sang bên quận 1 khoảng 40 phút nếu giao thông đông đúc.

Tôi lập tức bỏ xuống nhà đẹp hết đồ đạc của mấy nữ quái đang phơi nhét hết vào tủ đồ của Linh DJ

“lần sau cho chứa cái tật ở dơ” - tôi cười thầm.

Tiếp đến thu gom toàn bộ bia rượu, vỏ bia rượu các loại chất đống sau nhà kho.

Kéo tấm thảm cũ che đầy kĩ càng, rồi đóng kín mít cửa sau.

Khi đi ngang qua phòng khách, ngửi thấy vẫn còn phảng phất mùi rượu.

Tôi la thầm “mẹ và bà cô nhà mình mũi thính hơn tai, không thể sơ xuất được”

Thế là tôi lại hì hục lau nhà thêm 2 lần nữa, còn xịt nước hoa thơm phức.

Liếc nhìn đồng hồ, đã trôi qua hơn 30 phút, tức là mẹ và cô có thể đến bất cứ lúc nào.

Tôi lật đật chạy lên lầu khoá cửa phòng Thắm.

Tiếp theo sang bên phòng Linh và Sam, trùm kín chắn nguy trang cho bà hoàng, còn cấm thêm 2 cái gối ôm to tướng, nhìn vào giống hệt 1 ngôi mộ.

“này bà chị, lát nữa có tỉnh dậy thì nằm im không được lên tiếng đấy” – tôi la lớn.

Sau đó khoá luôn cửa.

Phải công nhận những sự việc sáng ngày hôm nay hành tôi mệt đứt đừ.

Bụng đói meo chưa kịp ăn uống gì, tôi hồi hộp dạo 1 vòng quanh nhà, tìm xem còn sơ hở nào nữa không.

Đúng 11 giờ 30 phút, chuông cổng reo.

Mẹ và cô niềm nở ôm lấy tôi hỏi han đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, còn mang nào là quà cáp bánh trái sang biếu “cô chủ Thắm”.

Tiếp đãi người lớn nhiệt tình, trống ngực tôi đánh hơn trống làng.

“chà, nhà đẹp quá, vậy mà giá lại rẻ, cái chị Thắm đó công nhận tốt ghê”-mẹ tấm tắc khen.

Tôi mát lòng mát dạ đáp “chị bán shop trên đường 3/2 ít khi về nhà, nhưng mà mỗi khi về đều mua đồ ăn, nói chuyện thông minh vui tính lắm mẹ ạ”

Mẹ và cô tôi nói cười vui vẻ, tiếp đến chuyển sang tham quan nhà ở.

“ở đây còn ai thuê nữa không con?”

“à...còn 1 anh lớn hơn con mấy tuổi, đi làm cả ngày”

“chỉ có 2 người thôi à?”

“à, còn 1 chị nữa cũng đi đi về về”

“thế cũng được, còn an ninh khu này thì sao hả con?”

“tốt lắm mẹ , con ở đây thoải mái nhất”

Tôi cười nói dẫn người lớn dạo qua loa trong nhà.

“ủa? cục cưng của mẹ, phòng của con đâu?”-mẹ tôi bỗng hỏi 1 câu sét đánh.

Thôi bỏ bố rồi! mãi dọn dẹp tôi quên khuấy đi mất điều cơ bản.

Chẳng lẽ lại dắt mẹ vào phòng cô chủ?

“phòng con ấy à?” – tôi bèn đưa mẹ và cô Như vào phòng ngủ dành cho khách.

Cả nhà có 3 phòng ngủ tất cả.

“sao trống vắng quá vậy? sách vở con đâu?” –mẹ và cô tôi đồng thanh hỏi.

Căn phòng dành cho khách ít khi sử dụng, nệm giường chần màn còn mới nguyên.

Ngoài ra chẳng còn đồ đạc gì khác.

“quần áo của con đâu?” – cô Như hỏi thêm.

Ôi! cái đầu của tôi! suy nghĩ nát óc cũng không biết phải giải thích thế nào

Thế là tôi đành ồm ờ đáp “ôi dào , đại học rồi , đâu cần viết lách, vở sách tinh tươm như thời phổ thông nữa hả mẹ, quan trọng là nghe và hiểu bài. Chúng con chỉ nhanh tay ghi những ý chính thầy gạch chân trên bảng thôi, ngoài ra cũng sử dụng máy ghi âm để về nhà nghe lại lần nữa. học trên trường máy tính quan trọng lắm, con mượn máy chị Thẩm sử dụng , bỏ luôn sách vở trong phòng chị rồi”- công nhận tôi bịa chuyện nhanh.

Mẹ tôi gật đầu lia lịa “đúng rồi , trời đất, thời nay chúng nó học chóng mặt , nhưng mà lần sau con ko được tự tiện vô phòng người ta còn dám bỏ đồ trong đó, rủi mà mất cái gì là mệt lắm nghe chưa. Máy tính xài cũng ko có phá đó, ráng đợi cuối năm nay ba mẹ mua máy tính cho không cần mượn nữa.”

“vâng ạ” – tôi dạ ran-“phòng chị Thẩm cũng trống hơ trống hoác à, để hết bên shop hàng rồi”

“thế còn quần áo, không phải bỏ luôn trong phòng cô chủ chứ “ – cô Như đùa 1 câu khiến tôi dựng tóc gáy.

“làm gì có chuyện đó” – giật nảy mình tôi vội la lên – “đồ đạc chưa kịp sắm sửa, có mấy bộ con đem phơi rồi, à mà mẹ với cô lên lầu đi, trên đó đẹp lắm”

Trả lời qua loa rồi đẩy người lớn lên lầu , tôi thở phào nhẹ nhõm.

“con ở đây có thấy buồn không?” – cô Như đột nhiên hỏi.

“không, buồn gì đâu ạ, như thế mới dễ học hành”

Miệng đáp như vậy nhưng trong đầu lại nghĩ “làm công sai ấy bà quý mệt bỏ mẹ ra”

Mẹ gật đầu “học được là tốt rồi, mấy người kia ít khi ở chắc cũng do bận làm ăn, ở với mấy người đó mẹ cũng an tâm”

“dạ dạ đúng rồi, cái anh kia làm công sở , buôn bán với nước ngoài gì đó”

Chúng tôi dừng chân trên hành lang lầu 2.

“cha , lan can rộng rãi mát mẻ ghê” – cô Như cảm thán –“đúng là thời buổi hiện đại, thời của chị em mình ở nhà như cái ổ chuột”

“thằng này gặp may tìm được cái nhà này đây, chứ không cũng chui rúc nhà trọ chật hẹp thôi”

Người lớn mãi mê trò chuyện bên ngoài lan can, tôi đứng mấp mé trong nhà.

Giật mình phát giác cái giá sách đựng album còn nằm nguyên ở đó.

Ban nãy đi lên trúng vào góc khuất, người tôi lại vừa hay che chắn kệ sách nên mẹ và cô không nhìn thấy.

Cảm ơn trời đất! tôi lượm tường quyển một nhét thẳng vào bình gốm ở góc nhà.

vừa hay lúc này nghe loáng thoáng có tiếng động phát ra từ phòng Sami.

“ôi mẹ kiếp” , cả người đầm đìa mồ hôi. Tôi sốt sắng nói:

“mẹ ơi, cô Như ơi, con đói rồi , mình ra ngoài tìm cái gì ăn thôi”

“ hả? không nấu cơm ở nhà à?”

“hôm nay con dậy trễ quên búng mắt, mình đi thôi , ra đầu ngõ là có ngay ấy mà”

Tôi cố tình hắng giọng to hơn để át đi tiếng động trong phòng.

“đầu ngõ có món gì?”

“thì cơm gà , cơm sườn , phở , hủ tiếu các loại , bít tết...”

Trước những lời quảng cáo hấp dẫn, mẹ và cô Như lập tức đồng ý.

Hai người rôm rả nói chuyện bước xuống cầu thang, tôi chạy ngay đến cửa phòng Sami mở khoá.

“không được nói gì hết , im lặng!” cửa vừa mở ra tôi bịt ngay lấy miệng chị ta.

“um.. um..” Sami trợn mắt vung vẩy.

Tôi vội đóng sập cửa lại.

“làm cái gì đấy? bộ muốn lên giường giờ này à?” Sam chỉ thiếu điều hét toáng lên.

“chị điên à?đừng có la nữa được không?mẹ em đang ở dưới nhà”

“sao?mẹ em đến á? Để đó chị tiếp cho”

“ấy không không, ở đây giùm em đi ”

Bây giờ tôi mới để ý Sami chỉ mặc mỗi đồ lót khi ngủ, 1 bộ màu đỏ ren hoa khá quyến rũ.

Với thân thể này mà gặp mẹ tôi chắc chắn bà sẽ lòi đầu tôi về Đà Lạt.

“bây giờ em sẽ dẫn mẹ và bà cô đi ăn trưa, chị chịu khó nằm im đợi em ra khỏi cổng, khi nào về em sẽ gọi điện báo trước, được không?”

“ô, ăn trưa à? Tổ đang đói đây” – mỗi khi muốn xin xỏ nhờ vả tôi cái gì, chị ta thường xưng “ tổ ”.

“được rồi, em sẽ mua về ”

“hồ hô, cảm ơn ấy nhé”-Sami cười thoả mãn.

“mà chị còn nợ em đấy”

“nợ gì?nợ tình à?lại đây tổ trả cho”

Tôi đến phát điên vì bà chúa siêu bựa này.

“tình với cảm mẹ gì!” tôi mắng “ tối hôm qua bà ói 1 nhà, sáng nay biết ai dọn không hả”

Dứt lời , tôi đóng sập cửa , miệng vẫn lầm rầm chửi rủa.

Vậy là che giấu thành công Sami.

Trong lòng tôi như cất được 1 gánh nặng.

Chỉ là chuyện đời nhiều éo le, người tính không bằng trời tính.

Vừa bước xuống cầu thang tôi đã nghe mẹ và cô Như gọi lại

“sao thế ạ?” – dường như có chuyện gì đó không ổn.

“con ở đây có thật là tốt không?” – mẹ lo lắng.

“tốt chứ! chuyện gì hả mẹ?”

Mẹ tôi thở dài “ con ở đây, sống chung với cả con gái nữa, nhớ là phải giữ ý giữ tứ không có được...tùm bậy tùm bạ lung ta lung tung đâu đấy”

“hả? rốt cuộc là chuyện gì?”

Tim tôi đập muốn văng ra ngoài.

Cô Như nói “ở trong toilet kia kìa, con sống với mấy chị phải ý tứ đó, cấm suy nghĩ bậy bạ nghe chưa?người ta có nói gì con cũng không được làm ầu ”

Càng nghe tôi càng hồ đồ, dường như mẹ và cô đã đoán được mối quan hệ của tôi và chủ nhà, còn có ý muốn ngăn cản tôi.

“toilet ư?thôi rồi!” mở cửa nhà vệ sinh, tôi mém xỉu.

Bên trên giá treo đồ, toong teng mấy bộ nội y siêu sexy, cái thì mỏng dính , cái thì chỉ nhỏ bằng sợi dây, ngoài ra còn 1 cái áo ngủ liền bộ với quần tất lưới trong như cánh ve. Đích thị là tác phẩm của bộ đôi Linh-Sam.

Ban sáng dọn nhà tôi lại quên mất chi tiết nhà vệ sinh.

Sự việc cũng không có gì to tát, nhưng tôi đồ rằng bằng linh cảm, mẹ và cô Như cảm thấy có chuyện khác thường.

Bây giờ tôi chỉ muốn lên lầu quảng chị ta xuống sân cho hả dạ.

Bất giác khuôn mặt tôi đỏ ửng.

Cô Như cười “trời đất, con gái gì vô ý vô tứ, lần sau con cứ mạnh dạn góp ý cho người ta biết nghe ”-cô nói rồi xoa đầu tôi.

“thôi, trưa rồi, mình đi ăn đi”-mẹ tôi giục.

Chúng tôi lục tục ra khỏi nhà đóng kín cổng.

Liếc mắt nhìn lên lầu, tôi thấy bóng ai mặc đồ đỏ đứng lấp ló nơi cửa sổ.

“Sami ơi là Sami...còn phải chịu đựng bao lâu nữa đây???”

Chuyện đen đủi ngày hôm đó chưa chấm dứt, ăn trưa xong chúng tôi quay trở lại nhà.

Vừa hay đụng đầu Nhi Cây Trâm ngay trước cổng.

Vừa nhìn thấy bóng dáng quý cái trong bộ váy maxi màu xanh thiên thanh là tôi chỉ muốn đâm đầu vào cột điện.

Trông Nhi ngây thơ đến...tội nghiệp.

“ủa?em vừa đi đâu về thế?2 cô đây là..?” –mỗi khi có người lạ bên cạnh, giọng chị ta ngọt như mía lùi.

“chào cháu, cháu tên là Thắm phải không?”-mẹ tôi niềm nở.

“không ạ, cháu tên là Nhi, sinh viên khoá trên của em đây, chắc cô là mẹ của em?”

“đúng rồi, trời đất! sao con không nói với mẹ là con ở với 1 chị cùng trường, mẹ lại tưởng là chị nào đã đi làm rồi” – giọng mẹ nửa đùa nửa trách.

cô tôi hòa vào “xinh thế này, đúng là sinh viên ngoại thương có khác”

“đâu có ạ, chị Thắm chủ nhà mới gọi là đẹp”

Nói xong Nhi liếc tôi đầy thâm ý.

tôi nghĩ thầm “thì chị ta đi làm rồi đấy thôi, làm đi!”

trong đầu tôi đang căng thẳng, cố nghĩ xem Nhi Cây Trâm sẽ tìm cách hãm hại tôi bằng cách nào. Chắc hẳn chị ta sẽ làm bộ vô tình tiết lộ điều gì đó, về bí mật giữa tôi và Thắm chẳng hạn.

nhìn cái mặt thơ ngây của chị tôi cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Nhất là khi Nhi nói cười vui vẻ với người lớn.-“đồ cáo già thâm độc”-tôi mắng.

Ngược lại mong muốn của tôi , Mẹ và cô Như thích “cáo già” ra mặt.

Ngồi trong nhà uống nước, mẹ tôi luôn miệng gửi gắm “nhờ cháu bảo ban thằng này hộ cô nhé, nó là nó lười biếng lắm, rảnh rồi phiền cháu giảng bài cho nó, nếu nó có chỗ nào không ngoan, cháu cứ đánh nó thẳng tay” – dứt lời liền vỗ vai tôi 1 cái thật kêu.

“vâng ạ, cháu sẽ cố gắng bảo ban em học cho tốt, chỉ là tính tình nó hơi rụt rè, mà vào đại học là phải tham gia các hoạt động trường nhiều , quan hệ tốt với các giảng viên thì tiếp thu bài mới có hiệu quả”

“nghe thấy gì chưa ông?” mẹ tôi nói rồi đánh cho tôi thêm phát nữa.

“ái ui , con rụt rè lúc nào?” ráng nhin đau , tôi rửa thắm Nhi Cây Trâm “phải rồi, đồ quỷ cái, quan hệ với giảng viên quá tốt đi ấy chứ, đêm nào không dặt nhau vào khách sạn”.

Tôi lườm Nhi thì thắm trong miệng “sắp cưới giảng viên luôn đấy”.

“con trai gì mà thụ động quá vậy?phải hoạt động nhiều lên cho khoẻ chó”-cô Như lại biểu diễn cái màn xoa đầu quen thuộc.

Mẹ và cô , 1 người hờ ra là đánh, 1 người chuyên gia xoa đầu.

Ngoài tôi ra chắc chẳng đứa nào chịu nổi 2 món cực hình này.

Nhi Cây Trâm bật cười duyên “cô à, em nó hơi nhút nhát , nhưng mà được cái ngoan ngoãn bảo gì làm nấy , trong nhà ai cũng thương, cô cứ để đó cho con, con sẽ giúp đỡ em”

“trời ơi cháu tốt quá, dễ thương thật đó” – mẹ và cô Như đồng thanh thốt lên.

Tôi chỉ muốn nôn ra bàn, đành gắng gượng nhồm dậy:

“mẹ với cô ngồi nói chuyện với chị Nhi, con vào phòng chút”-tôi kiếm có chuồn thẳng xuống bếp, lén lút mang hộp cơm lên cho Sami.

Bà chị đại ngủ dậy, đói rã họng nằm lè lưỡi trên giường.(đoạn này miêu tả giống chó quá)

“má, mày làm gì lâu thế?”-Sami thấy tôi liền ngổng đầu dậy.

“như thế là nhanh lắm rồi, chị có ăn không?”

“có có, đưa đây mau lên”

Sami nhai nuốt ngấu nghiến, ăn đến trợn cả mắt. còn ngon miệng hơn Ngọc Dao Lam lúc ở Đà Lạt.

“mẹ có nghi ngờ gì không Bốn Mắt?”- bất thần, Sami hỏi 1 câu khiến tôi nổi khùng.

“chị nhắc tui mới nhớ” – tôi nghiêng răng –“đồ lót 2 hôm liền tổ chức múa thoát y chị quăng cả vào toilet, ăn ở gì dơ khiếp, mẹ và cô suýt nữa giết tui đấy”

“mắc mớ gì tới tớ. ô hay, là con Linh đấy, để đẩy tớ về tở phạt nó”

Bà chúa bựa cổ làm ra vẻ ngây thơ , nhưng trông còn đều hơn Nhi Cây Trâm gấp vạn lần.

“tui còn lạ gì miệng chị, thôi ăn lẹ rồi tự dọn đi nhá” – tôi đứng dậy bỏ ra khỏi phòng.

Sami cười như hoa nở mùa xuân.

Chị ta có 2 điều không thể thiếu trong cuộc sống: đó là tình dục và ẩm thực.

Cuối cùng sau 2 tiếng trò chuyện không mệt mỏi, mẹ và cô Như cũng ra về.

“khi nào rảnh qua nhà cô Như chơi, mẹ ở bên nhà cô cuối tuần mới về ”

“dạ, ít bữa nữa con qua”

“chào con nghe Nhi, khi nào rảnh cũng qua Gò Vấp chơi đi, con cô trăm sự nhờ con hết” – mẹ tôi có vẻ quỵn luyến Nhi Cây Trâm.

“cô cứ yên tâm, em nó ở đây tốt lắm, xung quanh đây toàn người học giỏi hà”

“vậy cô cho nó ở đây là đúng rồi, thôi 2 đứa vô nhà đi”

“vâng, con chào hai cô”

Nhi Cây Trâm cười tíu cả mắt, lời nói ngọt hơn đường phèn.

Phải công nhận nhờ Nhi Cây Trâm mà mẹ tôi hoàn toàn có thiện cảm với nhà Thắm.

“này, bây giờ mới biết em có mẹ vui tính vậy đó”-chị ta quay sang tươi cười với tôi-“mẹ em đã dặn chị rồi, từ giờ đừng hòng thoát khỏi tay chị nghe chưa”

“ơ hay, chuyện của em em tự lo được”

“xì, rồi ít bữa nữa cũng phải cuống cuồng nhờ vả người ta cho xem”

“ồ hay nhỉ?em tưởng chị ghét em lắm cơ mà”-tôi nhìn chị ta sầm soi.

Cuối cùng Nhi Cây Trâm cũng lật mặt nạ:

“haha, tất nhiên rồi, thấy cái mặt mày là tao muốn điên, chẳng qua là thương chị Thắm nên mới giúp mày nói dối mẹ thôi”

“vậy là em phải cảm ơn chị mới đúng, cảm ơn chị ạ!”

“cũng biết học cách làm bộ thần nhiên rồi đó”

“học từ chị hết còn gì”

“rồi sau này mày nói dối cả nhà, nói dối chị Thắm dễ như bỡn” – Nhi bật cười.

Chúng tôi đưa mắt lườm nhau.

Lát sau tôi nói “em không phải cáo già hay rắn độc gì đó như chị đâu”

“buồn cười nhỉ?để rồi xem, mai mốt cũng có ngày chị Thắm đuổi mày ra khỏi cửa ”

Chị ta nói bằng 1 giọng chắc nịch, bắt giác khiến tôi chột dạ.

“ý chị là gì đấy?”

“là cuốn gói khỏi đây, không còn trong cái gia đình này nữa”

“nếu có ngày đó thì cũng là do có rắn cắn trộm, chứ tôi không bao giờ làm chuyện gì có lỗi đâu.”

“rắn cắn trộm” ở đây ám chỉ Nhi Cây Trâm.

Chúng tôi đấu khẩu với nhau suốt cả buổi chiều.

Khi Nhi ra về, cả tôi và chị ta đều mang tâm trạng bực tức.

15. Chương 15: Bỏ Nghề Thì Cạp Đất Mà Ăn À?

Tất cả diễn biến ngày hôm đó Sami đều mách lại với Thắm không chừa chi tiết nào.

Khi chị về cũng đã quá nửa đêm.

Hay thật! tôi cứ tưởng Thắm ngủ với gã việt kiều kia 3 ngày liên tiếp chứ.

Không thể ngăn được những ý nghĩa mỉa mai khinh thị, tôi khổ sở vò đầu bứt tóc.

Nằm trên giường, tôi nghe rõ tiếng chị quát tháo Linh-Sam , chắc vì chuyện treo đồ không đúng nơi quy định.

Cửa phòng bật mở, ánh đèn hành lang hắt vào căn phòng tối, chiếu sáng cơ thể tôi.

Thấm nói vọng ra “tiền điện tiền nước tháng này chúng mày chịu 7 phần”

“được rồi, đi ngủ đi cô nương, say rồi đấy”-giọng Linh DJ vang lên.

Cửa đóng sập vào. căn phòng trở lại yên tĩnh như lúc đầu.

Nằm thao thức trên giường quay mặt vào trong, tôi có linh cảm chị đang đứng lặng im , ngắm nhìn tôi.

Chừng mấy phút sau, cả cơ thể mảnh mai nằm phịch xuống giường.

Túi xách va vào chân tôi , mái tóc dài khê chọc vào cổ râm ran ngứa.

“phù” Thấm thở ra một hơi như muốn thổi bay hết mệt nhọc “cưng ngủ chưa?”-giọng chị lạnh lạnh.

Đáp lại lời chị, chỉ có màn đêm tĩnh mịch.

“em xin lỗi về chuyện 2 con quỷ kia nhá, từ giờ chúng nó không dám quậy phá nữa đâu, mà trước đây nó có chọc ghẹo gì anh cũng đừng để bụng”

“à, sáng nay, cũng may anh nhanh nhẹn, nếu không chắc bị mẹ mang về nhà rồi, haha”

“... con Nhi nó khen mẹ anh trẻ và dễ tính lắm”

Thấm thốt lên hết lời này sang lời khác, nhưng tôi vẫn không hề đáp lại.

Cứ sau mỗi lần Thấm đi với đàn ông cả ngày , tôi lại cảm thấy khoảng cách giữa mình và chị xa ra 1 chút. Tôi chợt tự hỏi “có khi nào Ngọc Dao Lam và Nhi Cây Trâm đã đúng, tôi cũng chỉ như mọi thằng đàn ông khác?”

“này” – giọng Thấm lạ lùng “anh ngủ rồi à?”

Im lặng giây lát Thấm nói thêm: “anh không qua mắt được em đâu, anh vẫn chưa ngủ, anh đang thức, vì cứ sau mỗi câu nói của em, nhịp thở anh lại thay đổi, đây này...”

Bàn tay chị khê chạm vào ngực tôi, đôi bàn tay mát lạnh như con rắn trườn đi khắp người.

Công nhận , càng ngày Thấm càng thông minh.

Đến tôi cũng không còn đóng kịch trước mặt chị được nữa.

Đột nhiên Thấm siết chặt lấy người tôi, bằng cả hai tay, má kề má, vai kề vai.

Hơi thở nặc mùi rượu , liên tục phả vào mặt tôi.

“sao mẹ đến, anh không gọi em về?” – giọng chị đầy u uất- “ còn nữa , cả ngày cũng không hỏi thăm em, bình thường 10 giờ đêm anh đã cuống cuống lên rồi mà”

“có phải vì những lần trước em bảo anh lo xa không?”

Thấm tiếp tục ném cho tôi hàng tá câu hỏi vì sao, bằng 1 chất giọng nặng trịch.

Sau khi sống chung, Thấm vẫn thường đi với khách, chị nói “đó là mưu sinh!”

Không thể tránh né được mãi , tôi đành phải đáp trả.

Hành động đầu tiên của tôi là mỉm cười, hơi quay lưng lại.

Bàn tay chuyển xuống vỗ vỗ đùi Thấm, cảm thấy làn da mát lạnh tiếp xúc với hơi ấm trong tôi.

Thấm mặc váy ngắn, khi về đến nhà cũng chưa buồn thay ra.

“hình như em say rồi, ngủ một giấc đi đã” –tôi đầu dụ.

“này chồng em, vợ anh không bao giờ say đâu”

“sao mẹ đến anh không gọi em về?”- chị lại tiếp tục câu hỏi trước đó.

Tôi cũng không thể hiểu nổi , điều đó có ý nghĩa lắm sao?

“anh nói đi” rằng chị cần nhẹ vào tai tôi.

“anh tưởng hôm nay em bận, anh không muốn làm mất thời gian của em, đơn giản vậy thôi”-tôi chống chế.

“chỉ có vậy thôi sao?vậy sao em về trễ anh cũng không để ý?”

“vì ngày trước em cũng thường về khuya giờ này mà”

“không có, từ lúc sống chung lần về trễ nhất của em là 11 giờ, anh gọi em 5 lần. bây giờ đã quá nửa đêm , anh chẳng hề liên lạc”

Khi tôi mới quen chị, bao giờ trong lời nói chị cũng chêm vào đôi ba câu “mẹ kiếp, mẹ bố, chó má, khốn nạn, đi đi...”.

Nhưng đến nay hình như giọng điệu Thẩm đã bớt tục tĩu hơn trước.

Chắc vì ảnh hưởng tốt từ tôi, còn tôi thì ngược lại, bị ảnh hưởng xấu bởi chị.

“này, anh có biết hôm nay em đã đi đâu không?”

“thì đi với ông việt kiều nào đó”

“haha, em có nói à?”

“chồng em ơi, trước đây em thấy làm chuyện đó với đàn ông cũng bình thường như mua 1 lon nước từ máy bán hàng tự động. Nhưng mà từ khi có anh, em thấy nhục nhục anh ạ”

Vẫn cái kiểu thản nhiên như thể mọi đắng cay trên đời đều đã nếm trải, giọng nói Thẩm như đá tảng từng viên đá kích thâm tâm tôi.

Tôi quay hẳn người lại, siết chặt lấy vòng eo thon

“vậy em đừng làm nghề này nữa, kiếm việc khác đi Thẩm ”

“việc gì đây chồng em?”

“thì...” Tôi chết lặng, trình độ học vấn của Thẩm chỉ là tốt nghiệp trung học cơ sở.

Ngoài vẻ đẹp trời phú, bản năng làm tình chuyên nghiệp chị chẳng còn biết gì cả.

“à, em có chất giọng tốt đấy thôi, thân hình chuẩn nữa” – tôi la lên.

“thì đi làm ca sĩ chắc” Thẩm phá ra cười.

“à , ừ làm ca sĩ đâu có dễ ”.đúng là Thẩm chưa thể làm ca sĩ được- “thì em cứ bỏ nghề trước đi đã, rồi mình tính sau”- ngón tay tôi đề lên đôi môi hồng.

Thẩm cười xoà: “giải nghệ thì cạp đất mà ăn à?”

Chị tiếp lời “ráng đi anh yêu, bây giờ anh còn đi học, lo cho thân mình còn không nổi nữa là em, nhưng mà sau này anh tốt nghiệp rồi sẽ nuôi em, em cũng hẹn trước với anh đến lúc đó sẽ giải nghệ tìm 1 việc làm trong sạch”

Trong bóng tối chúng tôi ôm ấp nhau, thân thể dụ hoặc cọ xát vào người tôi, nhưng đêm nay tôi bình tĩnh lạ. chắc vì tương lai phía trước quan trọng hơn tất cả dục tính.

Chìm vào thất vọng, đôi mắt tôi sụp xuống.

Thẩm hôn tôi 1 cái thật nồng nàn rồi bỗng nhiên vòng tay ôm cứng cổ:

“nói đi chồng em, anh sợ mẹ nhìn thấy em , sẽ cho rằng cô chủ nhà là hạng gái lăng lợ đúng không?”

Hơi thở cùng với chất giọng trầm lắng khiến câu nói như vọng về từ cõi kia.

Nếu tôi không trả lời, chắc chị sẽ y thế đó mà siết cổ tôi đến chết.

“này, làm gì có chuyện đó, anh toàn khen em thôi, cả Nhi Cây Trâm cũng thế”

“em đã bảo anh rồi, lời nói chỉ là vẻ ngoài thôi, đôi tai ta sinh ra để bị đánh lừa , chỉ có đôi mắt và bộ não mới là sáng suốt.”-“buồn cười, mẹ anh chắc chẳng thích em như thích con Nhi đâu” –Thắm thở dài

Tôi biết thường ngày vào những lúc “linh thiêng” như thế này, nỗi mặc cảm của kiếp gái điếm lại hiện về.

“Nhi, Nhi, Nhi , mẹ kiếp lại là con cáo già , con rắn độc, con điếm có bộ mặt thiên thần, chị ta lại bép xép với Thắm gì đây không biết?”- nếu sau này có cơ hội, tôi thề sẽ đạp cô ta xuống từ cao ốc Vi để nghe 1 tiếng bẹp kiêu hùng, vũng máu loang lổ như hồ ba bể, sau đó sẽ đến đám tang nó, người ta mang đến những chiếc vòng hoa, rồi thì...

Đột nhiên như nhớ ra chuyện gì, tôi cười “này vợ anh, mẹ có gửi quà cho em đây, anh để trên bàn bếp”

“thật không?” Thắm nhồm dậy.

“thật”

Chị vụt chạy ngay xuống nhà dưới, tiếng bước chân nện rầm rầm.

Nằm trên giường, tôi cảm thấy nỗi vui khó tả chạy dọc từ đầu xuống chân.

Chợt thấy ngón chân cộm cộm, ra là túi xách của Thắm đang nằm đè lên trên.

Không hiểu lúc đó trong đầu nghĩ gì, tôi cúi người nhặt túi xách, do dự đôi chút rồi mở ra.

Thứ đầu tiên tôi thấy là 1 tuýp gel bôi trơn BiOglide.

Tiếp theo là bao cao su –không thể thiếu – số lượng 3 cái.

1 cái mini-juyp màu hồng đúng kiểu các cô y tá trong phim nước ngoài, kèm theo cả chiếc quần lót dây mỏng manh chứa trong chiếc mũ chữ thập đỏ.

“Bọn đàn ông bệnh hoạn thật.” tuy cười mỉa mai nhưng tôi cũng bị “bộ đồ nghề”kia kích thích ghê gớm.

Bộ váy cuốn lại qua loa, cộm lên chai nước súc miệng Listerin -“thật ghê tởm!thứ này chắc dùng ăn khẩu dâm.”

Bên cạnh là hộp esse đen bằng sắt , chiếc bật lửa zippo.

Đời Thắm không thể sống thiếu thuốc lá.

Ngoài ra còn có mascara, hộp trang điểm, son môi, chai nước hoa, nước rửa tay và...cái bóp da màu đen.

Đằng nào cũng mở túi ra rồi, xem thêm cái bóp cũng có làm sao?

“ôi, làm thế này không đúng chút nào” vừa than vãn tôi vừa mở bóp.

“hơn 5 củ thì phải”-tôi áng chừng giá trị của xấp tiền. ngày hôm nay chắc chị phải cày được ít nhất 3 triệu.

Bên trong còn có mấy tờ đô la Mỹ, Úc, và cuối cùng là...bức ảnh chụp tôi và chị.

“Thắm, Thắm, Thắm...” –đầu óc tôi không ngừng gọi tên Thắm.

Người tôi yêu là Dĩ của Dĩ- là gái bao hạng sang-gái gọi chuyên nghiệp với “đồ nghề” đầy đủ trong túi xách.

Nỗi chua xót tràn ngập trong lòng tôi.

Lát sau , Thắm quay trở lại phòng, nhảy đè lên người tôi, ôm hôn tới tấp

“mẹ mua cho em giỏ cam vàng, cả hoa và đặc sản Đà Lạt nữa”-Thắm hôn hờ như đứa trẻ nhận được quà.

“mẹ kiếp , sướng quá đi mất!”

Thắm la lớn, những lúc phấn khích chị thường giở giọng chợ búa.

“em thấy chưa?mẹ đâu có nghĩ xấu gì về em, chỉ tiếc chưa được gặp mặt thôi đó, gặp rồi nhất định sẽ rất ngưỡng mộ”

“sao lại ngưỡng mộ em?”

“vì em đẹp” – tôi nhìn chị 1 cách thần nhiên, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Kể cũng hay, lúc trông thấy bộ đồ nghề của Thẩm lòng còn đau nhói, nhưng chỉ ít phút sau đã nói cười rôm rả.

Dạo gần đây tôi tự thấy bản thân ko còn phù hợp với cái biệt danh “thư sinh bốn mắt” nữa, bây giờ phải gọi là “Hai Mắt” mới đúng.

“đồ quý, anh toàn nói láo thôi! chết nè ”

Thẩm tra tấn tôi 1 chập rồi ngã người sang bên cạnh, duỗi tay, duỗi chân ngáp dài , bộ dáng hết sức thoải mái.

“ngày mai em sẽ đi mua mấy bộ váy teen teen 1 chút, chắc mẹ thích như thế.”

“ôi dào, mỗi người 1 kiểu, anh thấy em ăn mặc như thế này mới là em”

“nhưng như thế trông cũng hợp với anh hơn mà, bình thường ai cũng nói em già hơn anh”

Thẩm ôm lấy tôi thủ thủ, luôn miệng lên kế hoạch ngày mai sẽ đi đâu mua sắm, mua những thứ đồ gì rồi khi gặp người lớn phải ứng xử như thế nào cho phải, nói những gì là hợp lý nhất.

“để làm được mấy thứ đó , mai em phải dẫn con Linh đi nhà sách nữa chồng yêu, haha”

Tôi có nghe nhầm không? Thẩm đòi đọc sách cơ đấy. trước đây chị rất ghét chữ nghĩa dài dòng.

Con gái lạ thật, chỉ cần nhiều đó cũng khiến họ hạnh phúc và không bao giờ nghĩ sâu xa hơn nữa.

Một khi Thẩm đã đặt ra mục tiêu thì chị sẽ quyết tâm thực hiện bằng bất cứ giá nào.

“mẹ anh còn ở Sài Gòn trong bao lâu?”

“khoảng một tuần, sao thế?”

“trong vòng 1 tuần em sẽ đọc hết số sách này”

Thẩm vừa nói vừa chỉ tay vào 1 chồng sách nho nhỏ, toàn những cuốn cẩm nang “mẹ chồng nàng dâu” , “bí kíp đối phó với mẹ chồng khó tính”, ”làm thế nào ghi điểm với gia đình chàng”...

Vừa liếc qua tôi đã phát hoảng.

Chị không bao giờ nói chơi.

Thẩm tận dụng cả những khoảng thời gian nhỏ nhất nhất để đọc sách như lúc phơi quần áo, lau cửa kính, hút bụi...và nhất là lúc tắm.

Kể cả lúc rửa bát đĩa chị cũng không tha Linh DJ:

“mày đọc quyển Ghi Điểm Với Nhà Chồng cho tao nghe coi Linh”-Tay đeo găng cao su, miệng Thẩm í ới.

“biết rồi con mấm, tao đang giở ra đây”

“nhanh lên , làm gì lâu thế?”

“đây đây ”

Với các bạn nữ thì gặp bố mẹ chồng tương lai đương nhiên là rất hồi hộp, lo lắng đặc biệt là với những người phụ nữ thành đạt trong sự nghiệp thì điều này còn khó khăn hơn rất nhiều. Có thể tạm ví buổi ra mắt chính thức đầu tiên này cũng hồi hộp, và quan trọng như một buổi phỏng vấn xin việc vậy.”

Linh DJ đều giọng hệt như cô phát thanh viên truyền hình.

“phụ nữ thành đạt á?tao có được cho là thành đạt không nhỉ?”

“có, mày là điểm nổi tiếng” – Sami đang xem tivi cười sặc sụa.

“con Sam giỏi, chấm 10 điểm, ngày mai ày đi đồ rác”-Thấm quay sang tôi mở lời -“mai một gặp mẹ, em hỏi hộp thật đấy anh ạ”

“đã nói rồi, cứ bình thản như em là chủ nhà”- câu này tôi nhắc đi nhắc lại hàng ngàn lần mấy ngày nay.

“okê, em hiểu rồi , DJ đâu? tiếp tục đi mày ”

“Hãy thiết lập mối quan hệ thân tình với những người thân của chàng ngay từ lần ra mắt đầu tiên và giữ vững được cảm tình tốt đẹp ấy trong nhiều năm về sau

Các nhà tư vấn hôn nhân gia đình vẫn thường cảnh báo: Những mối quan hệ dâu - rể luôn là những thử thách. Những quan hệ kiểu này sẽ là tồi tệ nếu quan điểm của hai bên ngược nhau. Chẳng hạn, nếu bố mẹ chồng tương lai là những người thuộc tuýp truyền thống mà cô dâu tương lai thì lại sùng bái lối sống hiện đại thì sẽ vô cùng khó khăn để thiết lập mối quan hệ tốt giữa bố mẹ chồng và nàng dâu.”

“dừng lại dừng lại, thôi bỏ mẹ rồi, bố mẹ anh thích kiểu truyền thống hay hiện đại?”

“kiểu truyền thống, nhưng hoàn toàn tương thích với hiện đại, nói tóm lại là dễ dãi lắm”

“dùng có suốt ngày dùng từ dễ dãi nữa được không?”-Sami đột nhiên bất bình.

Linh DJ cười phá lên “haha, nó có tật thì giạt mình, đồ con mắm lẳng lơ, đúng rồi chứ lườm liếc gì mày? lêu lêu”

Mặc kệ Linh và Sam tôi vẫn tiếp tục:

“về chuyện lối sống thì em chỉ cần chú ý 1 chút là được, không cần lo lắng đâu”

“để mai em tìm xem có sách nào dạy cách sống không lo lắng không.đọc tiếp đi chứ Linh”- Thấm quay trở lại với công việc.

“dạ vâng, nghe kĩ nhé người:

Bạn phải tự phán đoán xem bố mẹ chàng là người theo trường phái nào, truyền thống hay hiện đại để có cách cư xử và hành động thích hợp. Hầu hết các bậc cha mẹ thường cho rằng một người vợ tốt phải là người yêu chồng và biết rõ bổn phận làm vợ của mình. Đôi khi theo một số ông bà, bố mẹ, vợ phải quanh quẩn ở nhà cả ngày để nấu nướng, giặt giũ, dọn dẹp nhà cửa và chăm sóc con cái.

Nếu bạn nghĩ rằng mình sẽ dễ dàng thành công trong vai trò một người vợ như mình đã thành công trong công việc thì có thể bạn sẽ bị shock đấy. Vì thực sự đời sống cá nhân không diễn ra như các hoạt động trong môi trường công sở.”

“im , im ngay không đọc nữa, hu hu chết tao rồi”- Thấm khua chén đĩa leng keng bày tỏ nỗi bức xúc.- “mày nghĩ cái mặt tao vậy mà suốt ngày chui rúc xó bếp nấu nướng, giặt giũ, rồi còn dọn dẹp nhà cửa sân vườn gì đó à?”

“đó là nhà người ta thôi, nhà anh có vậy đâu mà em sợ, ôi trời đất!”

Nhiều khi Thấm suy nghĩ quá thực tế đến mức khô hời.

“đúng đó, trong này ghi là đôi khi thôi, cái con giở người này”-Linh DJ hòa vào.

“ừ, 2 người nói đúng, cơ mà cuộc sống gia đình có giống với cuộc sống trong Đêm Màu Hồng không nhỉ?”

Sami gào lên “khác, khác 1 trời 1 vực, sống trong nhà chán như chó, Đêm Màu Hồng là tuyệt vời nhất.”

“cái con kia, mày coi tivi thì lo coi đi, cấm phá đám ghen”

“nó nói cũng đúng đó mày, mẹ kiếp , lâu rồi tao chưa về nhà”-Linh Dj than thở.

Tôi rùng mình, mấy bà cô này hình như ko bà nào có nhà cửa đàng hoàng.

“ôi dào , chúng mày hay thật, tao có nhà ngay quận 10 mà coi như không”-Sami cười –“tao ghét nhất là mất tự do nên mới bỏ đi, nhà cửa chó gì như cái ***g. Mai một mày về nhà thằng nhóc này rồi cũng y như tao cho xem, hê hê hê”-Sami hạ giọng dọa Thẩm.

Được biết , hot girl Sami khác với các thành viên còn lại, chị ta sinh ra trong 1 gia đình khá giả, cha mẹ anh chị đều là người trí thức có địa vị xã hội. chỉ riêng có đứa con út học hành bê trễ, bỏ học từ sớm theo bạn bè đàn đúm , từ ngày biết đến các vũ trường, một năm chị ta về nhà không quá 3 lần.

Có thể nói Sami làm điểm không hẳn vì mưu sinh. Bởi vì thực chất gia đình có thể lo được cho chị ta. Nhưng bà hoàng nội y vẫn yêu đến say đắm cái nghề của mình.

Làm điểm đơn giản để tìm thú vui thể xác.

Ấy vậy nên Sami chỉ đi tàu nhanh-không over night.

Nhìn mấy bà chị bàn luận đến hồi gay cấn, tôi nhẹ nhàng chen vào “này này, xì tốp ở đây đi, chuyện chính bây giờ là cách giao tiếp với mẹ cơ”

“đúng đúng, vẫn là cục cưng sáng suốt nhất, Linh, mày lật xem có chỗ nào viết như thế không”

Linh DJ lật qua lật lại 1 chap rồi cười lớn:

“hahaha, mày cũng phải bỏ bớt việc cho tao đi Thẩm ơi, công sức tao mò chữ ày mà”

“dẹp ngay, tội quăng đồ lung tung của mày là lớn nhất, có ai quăng quần lót lên bệ cửa sổ mấy ngày liền như mày không hả?”

“cái quần đấy của con Sam, tao chỉ bỏ lên đó cho nó dễ trông thấy thôi”

“má, cái con này muốn chết à?quần tao mua ày còn già mồm”-Sami thiếu điều chưa nhảy bổ vào Linh.

Hai nữ quái cãi nhau ỏm tỏi.

Thẩm nghiêm giọng “con Sam ngồi im đó, con Linh đọc tiếp!”

Thế là căn nhà lại bình yên như lúc ban đầu, chỉ còn tiếng tụng kinh của Linh DJ vang lên đều đặn:

“Hãy cùng nói về những thú vui của mẹ chồng

Khen ngợi mẹ chồng tương lai về chuyện nấu ăn ngon, trồng cây cảnh đẹp nếu không nói về niềm tự hào và thú vui của bà thì bạn lại thành kẻ vô tâm. Thế còn những thành tích trong sự nghiệp của bạn thì sao? Liệu chúng có gây ấn tượng với bố mẹ chàng không nhỉ? Hay là mẹ chồng tương lai lại nghĩ rằng bạn đang khoe khoang, tự kiêu về những thành công của mình. Vấn đề là bạn phải biết khéo léo lựa chọn thời cơ thích hợp theo những cách sau “

“nghe được đấy, tiếp đi Linh”

“mày có bỏ bớt việc cho tao không?”

“có, đọc nhanh lên!”

Bây giờ cho dù trời có sập xuống Thẩm cũng phải nghe cho bằng hết.

Bà Linh cười hô hô:

“Bắt đầu với những bước đi đúng:

Bạn sẽ không thể tạo được ấn tượng tốt cho cấp trên nếu vào ngày làm việc đầu tiên bạn lại lơ đãng, không chào hỏi ông ấy. Vì thế, là chắc chắn với người thân của anh ấy bạn cũng cần lịch sự, lễ phép trong lần đầu gặp mặt. Thể hiện sự kính trọng của bạn bằng cách ăn nói lễ phép, cần trọng là một điều vô cùng cần thiết.

Điều này thể hiện rằng bạn là một người hiểu lễ, nghĩa, biết kính trọng, lễ phép với những người lớn tuổi hơn mình. Khi ăn cơm thì nhất thiết phải nhớ mời bố mẹ chàng dùng cơm. Lần đầu tiên gặp bố mẹ chồng tương lai nếu bạn chủ động rót trà, gấp thức ăn cho bố mẹ chàng trước rồi sau cùng mới phục vụ mình thì chắc chắn là bạn đã ghi được điểm tốt đầu tiên trong nhận xét của bố mẹ anh ấy.”

Gấp hồ cuốn sách trên tay , Linh DJ phán “ý sách là như thế này, ít hôm nữa gấp mẹ của thằng Bốn Mắt, mày phải mời bà ấy dùng cơm, trước khi ăn mời lịch sự, phải để ý rót nước, mà nhớ là nước chứ không phải rượu đâu nhá.ngoài ra cũng chú ý gấp thức ăn ẹ chồng để thể hiện sự quan tâm của mày”

“ừ ừ, tao cũng nghĩ vậy”-Thẩm gật đầu lia lịa.

“còn nữa, cầm hút thuốc!”-Sami nạt.

“biết rồi, đến ngày đó chúng mày mà thấy trong nhà còn điều thuốc nào cứ quăng hết cho tao”

Linh DJ lại được dịp tha hồ thao thao bất tuyệt những từ ngữ trong sách.

“Trong mỗi quan hệ gia đình thì văn hoá ứng xử trong gia đình cũng quan trọng không kém. Quan sát xem những người thân của anh ấy biểu lộ thái độ, tình cảm với nhau như thế nào.

Nếu họ không ôm, hôn và có những cử chỉ thân mật tình cảm với nhau thì cũng đừng xum xoe, săn đón, làm cho họ cảm thấy gượng gạo, khó chịu. Khi người thân của chàng không cảm thấy thoải mái, đồng tình với những biểu lộ thân mật trước mặt người khác thì cũng nên tránh ôm, hôn chàng trước mặt họ.

Nếu họ thuộc tuýp những người hiện đại, cởi mở hơn thì một cái ôm hoặc nắm tay thân tình sau khi thăm hỏi có thể làm ối quan hệ giữa bạn và người thân của chàng trở nên gần gũi, gần bó hơn”

Lần này chưa kịp dứt lời Sami đã nhảy vào mồm Linh DJ:

“haha, tao coi cái này hợp với mày nè Thẩm, trước mặt mẹ chồng, đề nó ra quát luôn cho tao, như thế bà ấy mới biết mày yêu anh ý đến chừng nào”

“cái con này, mày thích ăn cái đĩa hay cái tô đây hả”-Thẩm trừng mắt quát Sam rồi giục Linh DJ “còn gì nữa đọc tiếp đi”

“Thỉnh thoảng, những cuộc điện thoại ngắn hay một tin nhắn thăm hỏi sức khoẻ bố mẹ chồng tương lai cũng có thể tạo hiệu quả tốt. Mềm mỏng, dịu dàng và biết quan tâm đến người khác là những đức tính mà các bà mẹ chồng đòi hỏi ở người con dâu tương lai.”

“chính xác” – Thẩm la lên mồm nguyền – “em sẽ xin số phone bố mẹ, rồi mời ông bà ấy xuống đây chơi hoài hoài, đến khi nào gần bó với cái nhà này thì thôi, lalala anh yêu ơi , shalala là la..”

Nhìn chị nhún nhảy, 2 cặp mông to tròn lúc lắc, tôi chỉ muốn phát vào đó 1 cái thật kêu.

“câu kết nè mấy người” Linh DJ đọc nốt:

“Hãy suy nghĩ một cách thực tế: Bạn phải mất cả đời để biết cách yêu thương cha mẹ ruột của mình và làm cho họ cảm thấy hạnh phúc. Vì vậy, đừng mong rằng bạn sẽ làm được điều đó với hai người xa lạ trong vòng vài tháng. Phải mất nhiều năm, có thể là sau khi sinh con rồi thì có lẽ bạn mới thực sự làm cho bố mẹ chồng yêu thương, tin cậy mình.”

“vớ vẩn, im lặng cho tao xem tivi nào” bắt chợt Sami nổi nóng.

Chị ta điều chỉnh volume to hơn, át đi tiếng Linh DJ.

Tôi nghĩ bà hoàng này không thích thú với những khái niệm hạnh phúc gia đình.

Thẩm lẳng lặng không đáp, còn Linh DJ vẫn làm bộ cười cợt:

“cuốn này toàn nói về cuộc sống sau khi cưới thôi, đề tao xem còn gì khác thích hợp hơn không nhé”

“a ha ha, Những Điều Các Ông Chồng Mong Muốn Nhất Ở Người Vợ, Bốn Mắt xem này, con Thẩm nó muốn cưới mày lắm rồi ấy”-cái mồm bà Linh DJ kêu to hơn đại bác.

“con quỷ này, bỏ quyển sách xuống mau”-mặt Thẩm thoáng ửng đỏ.

Nhìn bộ dáng đầy miễn cưỡng của chị , tình yêu trong tôi dâng lên vô hạn.

“nói ít??? ” – “ mẹ bố, điều thứ 6 các ông chồng cần ở người vợ là “nói ít” á?thế này tao không có chồng được rồi, huhu”- vừa lật 1 trang nằm giữa cuốn sách, Linh DJ đã thất vọng tràn trề.

“mẹ kiếp, sách này in sai rồi, chắc chắn là sai mà. Đáng lí ra nói nhiều như tao mới quyền rũ chứ” - bà chị quăng ngay quyển Những Điều Các Ông Chồng Mong Muốn Nhất Ở Người Vợ vào góc tường.

Sami chỉ chờ có vậy, liền la lên:

“đó! nhìn kìa Thắm, y như rằng, cái tính bừa bãi của con Linh không bao giờ thay đổi được”

“đúng rồi, ngày mai mày vẫn phải làm đầy đủ việc nhà, không giảm gì hết!”

Thế là Linh DJ hoàn toàn dẹp bỏ ước mơ “thế giới không có việc nhà”, cũng ôm luôn giấc mộng lấy chồng mà gặm nhấm.

“tao không biết đâu, không biết đâu” -bà chị tóc đỏ xúc động chạy biến lên lầu 2.

Sami ôm bụng cười ngặt nghẽo, tiện thể chị ta đưa tay vỗ đùi tôi bôm bốp.

“ôi cha trời ơi chết cười mất, chết cười mất, lần đầu thấy DJ bị tự kỷ”

Chị Thắm cũng không nhịn nổi tiếng cười:

“haha, cái thời còn sống chung với con Ngọc , 2 đứa nó cãi nhau như chó với mèo cả ngày trời ko biết mệt. vậy mà bây giờ chỉ đọc mấy chữ trong sách đã đưa tay đầu hàng rồi, thiệt tình! Sách với vở đáng sợ quá.”

Xong xuôi công việc rửa bát đĩa, Thắm ngồi xuống kế bên tôi, trong tay cầm quyển sách mỏng có tựa đề Nghệ Thuật Giao Tiếp Và Những Mẹo Cần Nhớ

“cuộc sống bao giờ cũng có mẹo vặt hết anh yêu ạ”-Thắm nựng má tôi khe khẽ.

“chúng mày tình cảm quá đi”

“có ai muốn khán giả đâu nào”

Sami không trả lời mà đáp lại bằng hành động, chị ta bật to volume , mở nhạc ầm ĩ.

“á à, cái con này láo, chồng em mau giữ chặt nó lại trối đầu xuống sông Sài Gòn.”

“Ặc Ặc, đừng có giỡn chứ mấy đại ca, để đó em tự xử, miễn cưỡng không có hạnh phúc!”

Sami bật nhỏ tiếng tivi rồi nói “mày đọc đi, tao nghe thử xem nào”

“e hèm” Thắm hắng giọng, nhìn tôi hóm hỉnh:

“Trong cuộc sống hằng ngày chúng ta thường xuyên phải giao tiếp với nhiều người, với nhiều đối tượng thuộc các tầng lớp khác nhau. Và chính sự tinh tế, khéo léo trong cách ứng xử với mọi người đã giúp cho chúng ta đạt tới một nghệ thuật - nghệ thuật giao tiếp.

Thứ nhất , khi bắt đầu một cuộc gặp, cần chuẩn bị một số vấn đề để thảo luận cũng như các câu hỏi có liên quan. Nếu bạn đã từng gặp một người nào từ trước đó, cố gắng nhớ những thông tin về anh ấy, các thói quen, sở thích hoặc bất cứ vấn đề gì liên quan đến cả bạn và anh ta.”

Thắm tự đọc tự nhận xét “lát nữa em sẽ soạn ra những vấn đề cần nhắc đến, anh phải giúp em đó”

“ok vợ yêu” – thấy Thắm tất bật lo những chuyện này , tôi cũng cuống quýt theo.

“Đầu tiên hãy nói lời chào và giới thiệu về mình.”- “úi giời, cái này mà cũng phải nhắc nữa à?”

“quan trọng đấy, lời giới thiệu đầu tiên là ấn tượng đầu tiên, mà ấn tượng đầu tiên theo người gặp đến cuối đời” – tôi cũng bị ảnh hưởng bởi tư tưởng triết lí của mấy quyển sách này.

“chồng em đã nói là chuẩn”-Thắm cười hớn hở, trong khi Sami trề môi dài thượt.

“ Hãy bắt đầu câu chuyện bằng các câu hỏi mở. Ví dụ “Mọi người tham dự có vẻ rất đầy đủ, anh đến đây được bao lâu rồi?” Hoặc bạn cũng có thể hỏi về các chuyến đi, hỏi xem họ có quen biết những vị khách khác không, và quen trong trường hợp nào.

Sau đó Lắng nghe và đưa ra các ý kiến phản hồi để thể hiện bạn là người rất quan tâm đến câu chuyện của đối tác. Mắt nhìn đối tác, đừng bao giờ liếc quanh căn phòng trong khi họ đang nói.

Đặc biệt Bạn nên lắng nghe nhiều hơn nói.”

Sami la lên “ui úi, quyển này coi bộ ngon lành đấy”

“tao lựa mà lì”-Thẩm vênh môi- “ để xem nào, khi gặp mẹ em sẽ nói mấy câu đại loại như:

“cô đến sớm quá, con chưa kịp chuẩn bị” - nhưng thật ra đã đâu vào đấy cả rồi. hoặc: “cô ở chơi bao lâu?con nghĩ cô nên ở lâu hơn để có dịp tham quan Sài Gòn, còn rất nhiều địa điểm lí thú...”- sau đó sẽ hỏi về chuyến đi, trên chuyến đi có vấn đề gì nảy sinh không. à đúng rồi, em sẽ hỏi về Đà Lạt, khí hậu , cảnh vật và con người ở đó.”

Trong đầu Thẩm đang vẽ ra viễn cảnh gặp mẹ tôi, chị đã chuẩn bị hết sức kĩ càng, từ lời ăn tiếng nói đến trang phục, kiểu cách.

Tôi vỗ tay hoan hô “nói như thế là hay nhất ”

“vợ anh mà lì”

“ hãy đóng góp ý kiến một cách tích cực. Luôn cập nhật thông tin, sự kiện để câu chuyện thêm phong phú. Hãy bắt đầu bằng câu hỏi: “Bạn nghĩ gì về vấn đề...? ”Bạn đã bao giờ nghe...”...Tuy nhiên, cũng cần tránh đưa quá nhiều chủ đề bởi như vậy rất dễ rơi vào tình trạng lan man, nhảm chán.

Hãy tiếp cận và liên kết mối quan hệ giữa nhiều người với nhau trong cuộc gặp để câu chuyện trở nên hấp dẫn hơn.”

Thẩm gấp hồ quyển sách, miệng thốt lên:

“anh, anh phải tham gia vào trò chuyện chứ ko dc đực mặt ra đâu nghe chưa, trong này có ghi rõ rành rành đây này”

“em yên tâm, anh sẽ giúp em”

“chụt”-Thẩm ôm hôn tôi 1 cái ngắt ngảy ngay trước mặt Sami.

Chị ta bèn tìm cách chọc phá:

“Hãy đóng góp ý kiến một cách tích cực.Luôn cập nhật thông tin, sự kiện để câu chuyện thêm phong phú. Hãy bắt đầu bằng câu hỏi: ”cô nghĩ gì về... đi? “cô đã bao giờ nghe đến gái điểm nổi danh nhất Sài Thành tên Thẩm chưa?cháu đấy ạ. Vâng, là cháu –cái con bé dốt mũi thẳng con cô đấy.”

“oái”- cuối cùng sami cũng phải ngậm miệng vì cái gối ôm nhét thẳng vào mặt.

Chỉ vài phút sau, Thẩm đã nhanh chóng chuyển người tựa đầu lên đùi tôi tiếp tục đọc sách.

Đưa tay vuốt ve Thẩm, khẽ rẽ những sợi tóc mai bám trên gò má , tôi cảm nhận được tình yêu của bản thân dành cho chị lớn hơn tất cả. giờ phút đó tôi không còn nhận thức được thực tế nghề nghiệp của chị. không hề nghĩ đến điều gì khác ngoài 1 nàng dâu tương lai hiền thực, đoan trang.

“anh nghe tiếp này, sắp hết rồi, sách này ngắn nhưng mà rất hay”

“ Ngôn ngữ cơ thể cũng rất quan trọng. Nó sẽ chỉ rõ bạn là người như thế nào. Do vậy, dù muốn hay không, khi nói chuyện với người khác cũng phải thể hiện sự mạnh mẽ, tự tin để người khác cảm thấy bạn là người nhiệt tình.

“haha, cái này em có thừa” – Thẩm cười hả hê.

“ Trước khi bắt đầu cuộc nói chuyện, hãy quan sát và lắng nghe những phản ứng của đối tác để có những điều chỉnh thích hợp.

Khi kết thúc cuộc gặp, hãy chắc rằng bạn rời đi một cách tế nhị. Ví dụ “Xin lỗi, tôi có một chút việc ở đằng kia, hẹn gặp lại anh nhé!”

Nhớ rằng, mục tiêu trong cuộc gặp là để lại ấn tượng tốt với mọi người, tạo dựng và duy trì mối quan hệ lâu dài với đối tác. Vì thế bạn cần phải khéo léo, nhanh nhạy trong mọi tình huống, nói ngắn gọn và luôn thể hiện sự nhiệt tình.”

Thấm lẩm nhẩm trong miệng “ngắn gọn, nhiệt tình, dứt khoát, mạnh mẽ..ok, ôn lại lần nữa nào: ngắn gọn, nhiệt tình, dứt khoát...”

“kết thúc cuộc gặp em sẽ không nói lời từ biệt trước đâu anh à, em sẽ mời mẹ ở lại dùng cơm hoặc là ngủ lại nhà mình”

Dường như gió đang thổi thổi những lời ngọt ngào, tôi khoan khoái đáp:

“ý hay đấy, phải thưa mẹ anh bằng mọi giá, không thể để thua yêu nữ Nhi Cây Trâm được”

Bỗng nhiên, tính hiếu thắng của tôi trỗi dậy, và đối thủ đầu tiên nó tìm đến là Con Điểm Có Bộ Mặt Thiên Thần.

“ê, thế còn tao?thế còn con Linh?”-nãy giờ ko dám hé môi, cuối cùng Sami cũng ko nhịn được phải lên tiếng.

Chị ta cố nặn ra 1 khuôn mặt tội nghiệp với đôi mắt to tròn như chú mèo đi hia trong các bộ phim hoạt hình.

Thế nhưng, như tôi đã nói trước đây: cho dù mắt chị có to cỡ nào thì khuôn mặt vẫn đều theo đúng bản chất.

Thấm vỗ mông Sami đánh bốp 1 cái “mày dọn qua nhà bà Hồng ở”

“không! lần trước quậy 1 trận tanh bành bên đó, bà mà cho tụi tao qua ở mới lạ”

“vậy đi khách sạn”

“mẹ , mày nói hay lắm í, con Linh còn được, chứ tao có đi qua đêm đâu”

“không phải, ý tao là thuê khách sạn chúng mày chui vào đó ngủ”

“huhuhu, ko chịu đâu, ko chịu đâu, tao ko thể xa mày và thằng nhóc được”

Sami tiếp tục đóng vai “mèo mắt to”.

“làm ơn đi mà, tớ không đi chỗ khác được đâu, anh gì đẹp trai ơi, nói hộ tớ đi.hức hức”

Tôi và Thấm nhìn nhau cười muốn té ghế.

Thấm mắng yêu “con quỷ này, hù 1 cái mà nước mắt nước mũi lòng thòng thế kia?eo ơi gớm quá đi! Đến lúc đó mày được phép ở lại nhưng nhớ phải ăn mặc kín đáo , tao ặc cái gì thì mặc, tao bảo nói cái gì thì nói, tao kêu làm gì thì làm nấy, hiểu chưa?”

“hiểu rồi, hiểu rồi”

“tốt, mày có thể ở lại”

“hu oaa...khà khà”-như vừa được giải phóng khỏi kiếp nô lệ , Sami chạy biến vào nhà vệ sinh đóng sầm cửa lại.

Vậy là lịch trình cho ngày hẹn mẹ tôi đã được dày công soạn thảo đâu ra đấy.

Trên vách tường phòng ngủ dán vội 2 tờ giấy A4 ghi chép chi chít những việc cần làm và những điều cần ghi nhớ.

Khi chúng tôi cùng làm việc, cả 2 như hoà vào làm 1.

Tôi không thể thiếu Thấm và ngược lại.

Ngắm nhìn chị đang say nồng trong giấc ngủ.

Liếc nhìn con số 00:24 trên chiếc đồng hồ điện tử.Thấm đã có 1 ngày chuẩn bị mệt nhọc

Và chị thiếp đi trong vòng tay ấm áp của tôi.

Bất thần, trong giấc ngủ, Thấm co người dũi tay , bầu vú chặt lấy áo tôi không buông, thỉnh thoảng miệng nói nhảm:

“khéo léo, nhanh nhạy, ngắn gọn, nhiệt tình, ài... biết vậy mua quyền này ngay từ đầu ”

Tội nghiệp thay cho chị, lo nghĩ nhiều đến mức đêm về mớ ngủ.

Tôi ghé sát vào khuôn mặt trắng như tuyết, ngửi thấy mùi hương nước hoa phảng phất, từng nhịp thở nồng ấm truyền qua bầu ngực nhấp nhô lên xuống.

Trông Thắm tội nghiệp như mèo con say ngủ.

“không cần biết bên ngoài em làm điểm giá bao nhiêu , chỉ cần ở trong tim, em là của anh, vậy là đủ rồi”

16. Chương 16: Tập Làm Người Lương Thiện.

Như ngày tết sắp đến, tôi và 3 cô gái nô nức mua sắm đồ đạc, sửa sang nhà cửa.

Những cô điểm hôm nào bấy giờ đều đã lột xác thành những thiên thần thật sự.

Sami cầm áo ngực trong tay chạy khắp nhà rượt theo Linh DJ, luôn miệng kêu la:“con DJ kia, ngực mà bị, phải mặc cái này cho hãm bớt lại.”

“oái oái, ai nói bị là 1 cái tội , chẳng lẽ làm việc ở đài truyền hình không thể có vòng 1 như ý hay sao?”

Khi ra mắt mẹ tôi, Linh DJ sẽ đóng vai 1 cô nhân viên đài truyền hình thành phố.

“mà mà nên nhìn lại mà đi Sam, mà mà làm giáo viên thì trường học biến thành kĩ viện à?”

“hê hê, tao thích cho tụi con nít nó thêm chơi”-Sami cười hả hê-“trông tao đẹp ***g lộng thể này mấy đứa nhỏ thích lắm”

Sắp tới, Sami sẽ vào vai giáo viên mầm non.

Hai bà chị suốt ngày cãi nhau vì những chuyện vặt vãnh nhưng đêm nào cũng ôm nhau ngủ say sưa.

Linh DJ và Sami trêu đùa cười nói rôm rả.

Nhưng sau khi thấy tôi và Thắm kề cận nhau trên chiếc xích đu, tức thì trề miệng nói “khéo có bà già tới bắt quả tang đây, mẹ kiếp tình chàng ý thiếp là cái chó gì tao cóc hiểu nổi”

Kể cũng đúng, Sami và Linh DJ làm đi bao nhiêu năm nay nhưng chưa hề có mảnh tình nào vắt vai.

Chị Hồng Ngựa từng nói “làm cái nghề này riết rồi vô cảm với trai, như mà với con Thắm là cặp đôi hiếm thấy đấy”

Còn Nhi Cây Trâm phát biểu “sống bằng hơi đàn ông và tiền của họ cũng giống như cái máy, phụ nữ bình thường cần tình yêu 1 thì người như mình cần gấp 10. đấy! cứ nhìn hai bà Linh – Sam là hiểu, thành les từ lúc nào không hay”

Tôi nghiệm lại thấy chính xác thật!

Đời người như 1 thước phim hoạt hoạ, lúc vui lúc buồn.

Cả gia đình tôi đang chìm trong những cảm xúc khó tả - lần đầu tiên làm người lương thiện thì một chút rắc rối đầu tiên bắt đầu xảy ra.

Ngày thứ 7 máu chảy về tim, Ngọc Dao Lam bất ngờ về nước không hề báo trước.

Chị đón taxi từ Tân Sơn Nhất thẳng sang nhà Thắm.

Một mình không hành lí bước vào cổng-trông chị Ngọc như ma quỷ hiện hình.

“ôi trời đất, Dao Lam! Sao mà đi đi về về như ma vậy hả?tao tưởng tháng sau mày mới về Việt Nam”-Sami la lên đầu tiên.

Ngay sau đó là tôi, Thẩm và Linh DJ chạy ồa ra đón.

Thẩm tinh mắt nhận ra những biểu hiện khác lạ của Ngọc, liền lên tiếng hỏi

“mặt mày sao xanh tím vậy nè?đánh nhau với con nào à?”

Bây giờ chúng tôi mới nhận ra ở gò má chị có vết bầm nhẹ.

“tụi bay để cho tao thở đã” –Ngọc Dao Lam ngồi phịch xuống sàn nhà rồi mới bắt đầu mắng mỏ “mẹ kiếp, cái lão già khốn nạn, chó đẻ!quý tha ma bắt con cháu nhà lão xuống diêm vương đi”

“đồ khốn nạn, đồ dâm thần, đồ...đồ bất lực mà bày đặt còn sung”

Ngọc Dao Lam xổ ra 1 tràng ngôn ngữ chợ búa, tính cả những ngôn ngữ chị vừa sáng tác nữa là có thể tạo thành cuốn 1 từ điển.

“chuyện gì vậy mày?mày có bệnh không?”-Sam và Linh lo lắng hỏi.

Phải đợi 1 thời gian dài cho Ngọc Dao Lam phát tiết nữa, câu chuyện của chị mới truyền tải được đến chúng tôi.

Sau khi rời Đà Lạt tới Vinpear Land, Ngọc Dao Lam tha hồ hưởng thụ những tháng ngày ăn uống, mua sắm thả cửa. duy chỉ có 1 điều bất tiện, đó là mỗi khi lên giường, lão già bao chị không thể lâm trận quá 10 phút.

Sư tử cái thâm kêu may mắn, “như thế khỏi phải mệt, cứ cho lão sướng 10 phút, còn ta sướng 1 tháng”.

Chẳng ngờ những ngày cuối cùng ở Nha Trang, lão ta nghĩ ra trò chơi mới, gọi là tận hưởng trọn vẹn 10 phút ngắn ngủi ấy.

3 hôm liền lúc nửa đêm, lão kéo Ngọc Dao Lam ra hành lang của khu resort, trải nghiệm thú vui xác thịt trong hồi hộp lo lắng.

Thời điểm đó tuy vắng vẻ nhất trong ngày nhưng khả năng có người bắt gặp vẫn không nhỏ.

Bằng cách này, cả 2 đều tìm thấy 1 nguồn cảm hứng mới lạ. rồi bà sư tử cái cũng hưởng ứng nhiệt liệt bằng tất cả bản năng dĩ hoà vi bản.

Chưa hết, lão già dâm dục còn tình nguyện làm photographer, chụp những bộ ảnh mát mẻ cho Ngọc Dao Lam khắp các bãi cát hoang vắng.

“mẹ ơi, ngày nào cũng ra biển chụp hình, có khi bị tụi dân đảo hoặc tụi khách du lịch nhìn trộm đúng là nhục như chó, tao làm đi nhưng đã bao giờ chơi kiểu ấy đâu”-Ngọc Dao Lam bức xúc.

“tại mày ấy, ai bảo dễ dãi” – đột nhiên Sami bị nhiễm từ “dễ dãi” của tôi.

“nhưng mà nghe cũng thú phết, há há”-Linh DJ góp vui.

Thẩm vỗ vai an ủi Ngọc Dao Lam “thôi, chuyện chỉ có vậy thì cũng không có gì đáng kể. chúng mình còn gặp nhiều chuyện đau hơn thế nữa còn gì”

“chưa hết đâu mày!” Ngọc Dao Lam la làng “khuya nào cũng làm tình ngoài hành lang, rồi dần dà mò ra tới ngoài sân. Mẹ kiếp, đến ngày thứ 4 tụi tao bị đoàn khách khác phát hiện. chúng mày có biết không?chính lão già bày ra trò này, mà còn dám đổ lỗi cho tao. Lại còn ra tay đánh tao nữa. Lão cũng là người có danh tiếng, bị người khác bắt gặp mua dâm ngay...trước sân thì còn ra thể thống gì nữa. thế là ngày hôm sau bay thẳng sang Sing.”

“má, rồi mày cũng đi theo à?”

“thì... cũng đang sướng mà”

“ôi con lạy mẹ”-Linh DJ chắp tay vái lia lịa.

Tôi và Thẩm nhìn nhau thở dài, chỉ có 1 mình Sami đồng tình “hồ hớ, rồi qua bên Sing lại ra hành lang tiếp?”

“không, lần này tổn rồi, nhưng được cái bên Singapore ở khu phố đèn đỏ bán đủ thứ đồ chơi kích dục hay ho, thế là lão mua về hành hạ tao cả tuần lễ “.

Giọng điệu Ngọc Dao Lam bỗng trở nên bình thản

Kể cũng hay thật, những trò bệnh hoạn đó lại có 1 sức kích thích nhất định khiến con người ta nửa muốn ngã theo, nửa muốn lùi bước.

Như Ngọc Dao Lam trong trường hợp này, có gì để mất đây? chuyện gì chị ta chưa từng kinh qua?

Những trò bạo dâm diễn ra như cơm bữa, sư tử cái bị trói, bị đánh bằng 1 sợi dây nhựa đặc thù, đánh vào chỗ nào, chỗ đó râm ran ngứa.

“khi đã ngứa rồi thì ham muốn càng tăng thêm chúng mày ạ”-Ngọc Dao Lam bẽn lẽn nói.

“thôi, thôi ngay, cứng đi vào phòng khoá cửa phòng lại”-Thẩm ra lệnh cho tôi.

“nhưng có gì đâu?anh có làm sao đâu?”

“đúng đấy Thẩm, cứ để thằng nhóc nghe rồi học hỏi”-Sami là chuyên gia thọc gậy bánh xe.

Chúng tôi còn đang cãi nhau thì Ngọc Dao Lam tiếp tục đều giọng kể chuyện.

Chuyện của chị phẳng phất như 1 bộ phim cấp 3 kinh dị.

“chúng mày đã làm tình với rượu bao giờ chưa?”-chị Ngọc hỏi.

“chưa”

“hình như chưa, mà nghe quen quen nhỉ?”

“tao vừa tắm bia vừa quất rồi”-Sami gật đầu lia lịa.

Thì ra lão già đổ rượu lên người Ngọc Dao Lam rồi từ từ thưởng thức mùi vị khắp nơi trên thân thể , đó là khúc dạo đầu cho 1 đêm dâm loạn.

Lão nói “anh không thể lên được như hồi xưa thì anh để em lên thay anh 100 lần nhé”

Câu nói “100 lần, 100 lần” của lão ám ảnh Ngọc Dao Lam trong những ngày nơi đất khách quê người.

“nói chung chuyện của mày đại khái là như vậy?”-khác với 2 cô nàng kia, Thẩm muốn câu chuyện sớm kết thúc ở đây.

“đại khái là như vậy, sau đó thì thoả lão cũng đánh tao”

“sao mày không chơi lão luôn?mày là chị đại giang hồ mà”-Linh DJ mắng.

“hahaha” – Ngọc Dao Lam ôm bụng cười ngặt nghẽo

“Linh ơi là Linh, chỉ có mày hiểu tao”

“sao sao? Chuyện ra sao?”

“thì tao đếch thèm trả đòn, tao mà đánh thì lão đi châu diêm vương mất. khi lão ra tay mệt rồi, tối ngủ thẳng cẳng, tao lợi dụng lúc đó, trói chặt chân tay lão vào giường rồi lột truồng lão mở toang hết cửa sổ cửa ra vào, sau đó ôm tiên chạy thẳng về đây, đồ đặc cũng không kịp thu xếp.há há há”

“hô hô hô hô”- cả đám cười sặc sụa , cười chảy cả nước mắt.

“thế... thế...Ặc Ặc” Linh DJ sặc lên tới mũi, mặt đỏ ửng, Sami phải vội vã đưa tay vuốt lưng.

“thế..tiền của mày đâu?”

Sami và Thẩm đồng thanh la lên “ừ đúng đấy tiền đâu?”

“đừng có nói rơi hết rồi nghe”-tôi cũng không nhịn được thắc mắc.

“xì, chúng mày nghĩ tao là ai? Tao là quái kiệt giang hồ từ Sài Gòn tới Đà Lạt ”- trong lúc nói Ngọc Dao Lam thò tay vào áo ngực mò mẫm.

“ở đây” , chị ta rút ra 1 ống tiền được buộc lại kĩ lưỡng.

Toàn là đô la Singapore

Cả đám ồ lên - “con này ghê! ”

“đây nữa”chị Ngọc đứng dậy, đưa tay tháo thắt lưng- “ê thằng nhóc, quay mặt lại nhanh lên”

Thấm lập tức xoay người tọt vào trong tường.

“ô hô hô”cái giọng cười khả ố không lẫn đi đâu được của Sami vang lên

“mày tậu đâu ra được cái quần ngon lành thế, đừng được cả tiền nữa”

“giang hồ nguy hiểm dạy anh khôn đó mấy cưng”

Tôi chắc chắn rằng áo ngực và quần lót chính là “kết sắt” an toàn của Ngọc Dao Lam.

Quay mặt lại tôi nói “như thế này là có qua có lại rồi, thôi chị đừng nghĩ gì đến thằng dâ dê đó nữa”

Ngọc Dao Lam tức thì khịt mũi.

“không dám đâu nhóc, chừng đây cũng khá nhưng chưa bù lại được những ngày tháng gian khổ của tao đâu. Điều làm tao hả dạ nhất là lột truồng lão sau đó mở hết cửa, khách sạn đông đúc nhất định sẽ có trò vui. Mà kể cũng may, trong người lão mang theo nhiều tiền mặt.nếu không thì tao ăn mắm rồi”

Ngọc Dao Lam xin 1 liều thuốc của Thấm.

“cầm lấy rồi ra ngoài kia hút, hút ở đây tao bị ảnh hưởng”

“gì?” Ngọc trợn mắt “tai tao hình như bị điếc rồi mày ạ”

“tao nói thật đấy , tao cai thuốc trong vòng 2 ngày”

Thấm nháy mắt bí ẩn “chuyện dài dòng lắm”.

Sau khi biết tôi và Thấm đã trở thành 1 đôi, lại còn chuẩn bị gặp mẹ tôi.

Ngọc Dao Lam kinh ngạc ra mặt.

“ôi mẹ kiếp, chuyện hay thật đấy! mà chúng mày được như ngày hôm nay cũng là nhờ tao cả, còn nhớ hay đã quên rồi?”

“vâng vâng, nhớ kĩ lắm ạ”-Thấm cười tươi rói.

“vậy thì lại đây, đích thân ta sẽ tác thành cho hai con...”

“bính boong, bính boong...”-tiếng chuông cổng bất ngờ reo.

Sami chạy huỳnh huyệt từ sân vào nhà, miệng la lớn “báo động, báo động, có cớm tới”

Ngay lập tức, Linh DJ chạy biến lên lầu.

Đầu óc tôi bỗng nhiên căng thẳng “là mẹ tới”

Đứng vụt dậy nhìn sang chị Thấm, thấy chị đã cầm lấy cái gương từ lúc nào.

Hôm nay chị trang điểm nhẹ, không hề kẻ mắt, đôi môi màu anh đào, khuôn mặt hết sức tự nhiên.

Thấm cũng tạm thời rời xa những bộ váy áo bó sát ngấn cùn cốn mà thay vào đó là những bộ váy xoè màu sắc tươi sáng.

Cầm lấy chiếc nón rộng vành đội lên đầu, trông chị như 1 nàng công chúa hoa bước ra từ khu vườn cổ tích.

“con Sam lên lầu thay đồ khi nào tao gọi mới được bước xuống, tiện thể mày nhắc con Linh xuống chuẩn bị dọn đồ ăn”-Thấm đưa tay múa chân chỉ đạo -“còn con Ngọc, mày lên phòng trên nằm ngủ hộ tao được không?”

“được thôi”-chị Ngọc nhún vai.

Trong khi đó tôi chạy ra mở cổng.

Trời lúc này đã về chiều, ráng trời nhuộm đỏ cả thành phố.

Theo lịch trình đây chính là thời điểm mẹ tôi “vi hành” qua quận 1.

Chỉ 1 cuộc viếng thăm đơn thuần của mẹ cũng khiến chúng tôi phải rối lên như ổ kiến lửa.

Trong nhà, các bà chị chạy qua chạy lại.

Thấm tươi cười chào hỏi mẹ tôi đứng như kịch bản.

Hôm nay, mẹ đi 1 mình, vừa nhìn thấy “cô chủ nhà” đã phải thốt lên “trời, người đầu mà đẹp quá chừng , cháu không nói chắc cô tưởng cháu là diễn viên người mẫu”

Khởi đầu khá tốt đẹp, mẹ và Thấm khen ngợi lẫn nhau.

Đến tôi cũng mừng thầm.

Thấm còn mạnh dạn nắm lấy tay mẹ dẫn vào nhà, nói cười hết sức tự nhiên.

Chuyện sau đó thì cứ như nhà hàng chuyên nghiệp.

Mẹ tôi vừa ngồi vào bàn đã có ngay cô phục vụ Linh DJ rót trà.

Thấm với tay bật ngay 1 bản nhạc nhẹ.

Miệng tươi cười đơn đả “nó tên Linh là em họ cháu đấy ạ”

“chà, 2 chị em giống nhau quá”

Tôi suýt nữa chết cười.

“cháu hiện nay đang học hay là đã đi làm rồi?”-mẹ tôi lên tiếng hỏi Linh.

“dạ, hiện nay cháu đang là nhân viên của đài phát thanh truyền hình thành phố Hồ Chí Minh” – bà DJ mau mắn trả lời.

Câu này Thấm đã tập dợt cho chị ta không biết bao nhiêu lần. lần nào cũng nói 1 lèo như máy.

Chị Thấm quay sang Linh thì thào “phải..tự nhiên...”

Linh DJ nhú mày, chắc chị ta đang chửi thầm gì đó.

Nhưng Thấm đã lo xa rồi, mẹ tôi rất ít khi để ý đến tiểu tiết.

Thấy Linh giới thiệu như thế mẹ rất hào hứng

“cha, đúng là làm trong đài truyền hình có khác, công nhận cháu lanh lợi, thông minh ghê”

Xét về độ lanh thì bà này khỏi phải bàn, chắc chỉ thua có Sami thôi.

Tiếp theo, Thấm tíu tít với mẹ tôi về cuộc sống ở Sài Gòn.

Thi thoảng tôi cũng phụ vào đôi ba câu cho có không khí.

Tôi và Thấm ngồi tiếp chuyện mẹ, trông giống hệt 1 đôi vợ chồng mới cưới về ra mắt gia đình.

Khi nhắc đến nghề nghiệp, dĩ nhiên Thấm giới thiệu ngay: đang bán shop thời trang trên đường 3/2.

“chà, hèn gì mà cháu ăn bận đẹp quá, bác rất thích gu của cháu”

Sau khi nghe câu nói đó, Tôi có thể trông thấy niềm vui sướng dâng lên trong đáy mắt Thấm.

“khi nào có dịp cháu sẽ dẫn bác đi mua sắm, bác trẻ đẹp, nước da mịn thế này, mặc đồ kiểu nào cũng đẹp”-Thấm nghiêng người làm bộ đánh giá.

Tôi chợt nghĩ sau này nếu chị bỏ nghề gái điếm, mở cửa hàng bán đồ chắc chắn đông khách.

Có điều chúng tôi không lưỡng lự trước trường hợp mẹ tôi “thân quá hoá편”, nhất định đòi ngày mai đến shop của Thắm mua hàng ủng hộ.

Đúng phải tình huống không có trong kịch bản, chị Thắm im bất.

Cũng may tôi nhanh trí nói thay “shop của chị toàn bán đồ cho tuổi teen, chuyên về hip hop thôi mẹ ơi, không có đồ dành cho tuổi trung niên ở đây đâu ” – thế là mẹ tôi tiếc hùi hụi.

Nhưng Thắm cũng hứa hẹn sẽ chở mẹ tôi đi mua sắm ở 1 số nơi uy tín.

Công nhận, Thắm lo lắng cho ngày này không thừa, mẹ tôi toàn hỏi những câu hiểm hóc chẳng hạn như hỏi về quê quán của chị.

Bà con họ hàng, kể cả láng giềng xung quanh nhà tôi đa số không ưa gì gái miền tây. Nếu mẹ tôi biết Thắm cũng là 1 trong số đó chắc chẳng vừa ý lắm đâu.

Tôi bèn nháy mắt ra hiệu cho THắm.

Chẳng dè , chị thoải mái đáp ngay “quê cháu ở Cần Thơ ạ”

Tôi suýt ngất! Thắm thực thà đến tội nghiệp.tim tôi đập thình thịch, ngó kĩ phản ứng của mẹ.

Thấy mẹ tôi thoáng bất ngờ, rồi bỗng nhiên nắm lấy tay Thắm reo lên sung sướng “ôi trời đất, thật à?cô là cô thích dưới miền tây lắm. cô thích đi du lịch miệt vườn, về nơi sông nước bắt cá rô đồng, bẫy chim cút nướng, giống như trong truyện Đất Rừng Phương Nam và Rừng U Minh, ngày xưa cháu có được chơi mấy trò đó không?cô nghe ông Đoàn Giỏi tả cảnh vén cá mới thấy nước ở dưới rạch mà ham quá trời quá đất.”

Hú hồn! thì ra mẹ tôi đặc biệt thích du lịch sinh thái.

Dường như cảm thấy ông trời an bài quá tốt đẹp, chị Thắm luôn miệng gật đầu hứa hẹn với mẹ.

Dám cá trong đầu chị đang nghĩ đến ngày mai sẽ tìm đọc 2 quyển sách Đất Rừng Phương Nam và Rừng U Minh.

Buổi tối, gia đình đi điểm chiều dài mẹ tôi món mì spagesti, giới thiệu rằng đây là món tủ của chị Thắm nhưng thật ra là...nhờ người nấu hộ.

Thắm nháy mắt, thì thầm với tôi “tại thời gian gấp em không kịp học nấu ăn, tự nhiên giờ thấy có lỗi với má quá”.

Tôi len lén bóp mũi nàng 1 cách âu yếm.

Đến giờ ăn, chuông cổng lại reo thêm 1 lần nữa.

Nhi Cây Trâm cùng ông giáo sư bước vào nhà, chào hỏi mẹ tôi lịch sự.

Sau khi biết người đàn ông đứng tuổi đi cùng Nhi là giáo sư giảng dạy kinh tế học của trường đại học Ngoại Thương, mẹ lại được dịp tỉ tê hoàn cảnh của tôi thêm 1 lần nữa.

Còn ra sức gửi gắm tôi cho thầy.

Ôi, mẹ lúc nào cũng nghĩ tôi là 1 đứa trẻ ngốc nghếch.

Ôi.nếu mẹ biết sự thật, nếu mẹ biết con của mẹ không ngoan hiền như mẹ nghĩ...chắc bà sẽ suy sụp mất thôi.

Sự xuất hiện của giáo sư và Nhi Cây Trâm khiến mẹ tin tưởng tôi và chị Thắm 100%.

Bây giờ dám cá cho dù tôi có xin đổi chỗ ở mẹ tôi cũng nhất quyết ko đồng ý.

Mọi chuyện đều diễn ra tốt đẹp đúng như Thắm mong đợi.

Trong nhà ai cũng no bụng, chỉ có 2 chị đại nằm trên lầu là đói rã họng. cuối buổi Linh DJ bí mật đem 2 đĩa mì ứ nự lên lầu tiếp tế.

Vẫn còn nhân vật cô giáo nhà trẻ -Sami chưa có đất diễn. chúng tôi định bụng nếu mời mẹ ở lại sẽ cho Sami đường hoàng xuất hiện.

Nhưng thật tiếc cho chị ta. Mẹ tôi không ngủ lại mà quyết định ra về.

Trước khi đi cũng không quên căn dặn tôi những điều cần lưu ý 1 lần nữa.

“ôi, cô cứ yên tâm, em nó ở đây ngoan lắm ạ”-Thắm cười xoa, xoa đầu tôi khi thế.

“ừ, có cháu với con bé Nhi là cô yên tâm lắm lắm, cháu bận rộn cứ sai nó làm bớt mấy việc vặt trong nhà nhé”

“vâng ạ, em ở với cháu nhất định hữu dụng”

Đó là câu cuối chị nói với mẹ tôi.

“hữu dụng ư?” – nhìn chiếc taxi khuất bóng tôi liền trêu Thắm “anh chỉ hữu dụng trên giường thôi em yêu”

“chứ còn, nhỏ nhỏ mà thành quỷ rồi đó”

“hay là tối nay mình ăn mừng đi vợ”

“ăn mừng gì nữa?”-Thắm ngơ ngác.

“ăn mừng đối phó với mẹ chồng tương lai thành công, ăn mừng như vậy nè”

Dứt lời, tôi lao tới ôm Thắm vào lòng, bế thốc chị lên.

“ái ái, bỏ em xuống”

“haha, đừng hòng vợ yêu, lên giường rồi tính”

Chúng tôi âu yếm nhau công khai.

Linh DJ, Sami tức anh ách, nhưng không biết làm thế nào đành chống nạnh nhìn nhau.

Riêng Nhi Cây Trâm không hiểu vì sao nhếch môi cười.

Nụ cười dâm tà của chị ta trong mắt các bậc phụ huynh là 1 nét duyên con gái, nhưng lại báo hiệu cho ngày tận thế sắp đến với tôi.

17. Chương 17: Mọi Rắc Rối Đều Có Cách Giải Quyết.

Từ ngày thấy tôi và Thắm ăn ở như vợ chồng, Linh DJ và Sami mỗi người đều âm thầm sắp đặt kế hoạch đi tìm tình yêu cho riêng mình.

Rồi đến ngày kia, Linh DJ bất ngờ có tin vui.

Chị ta mời cả đại gia đình 9 người gồm 6 cô cave, 2 chàng rể và cuối cùng là thiên thần nhí – con trai Hồng Ngựa. Tất cả kéo nhau tới quán café Dejavu.

Linh DJ tỏ ra hết sức bí mật, nói là có 1 món quà bất ngờ muốn ọi người cùng xem.

Nhìn điệu bộ khả nghi của chị ta, ai cũng đoán già đoán non nhưng không ai biết rốt cuộc là món quà gì.

“Sam, Ngọc hai đứa mày thân với nó nhất có biết gì không?”-Hồng Ngựa hắt hàm hỏi.

“hỏi con Sam ấy”

“hỏi con Ngọc chứ”

“ôi, chịu thôi chị ơi, nó giấu kĩ lắm, mấy hôm nay nó hành động cứ như ăn trộm. mẹ, tối nào đi ngủ cũng cười, lạ thật!”-Ngọc Dao Lam và Sami đồng thanh nói.

“thôi rồi, em biết rồi” Nhi Cây Trâm vỗ tay bôm bốp.

“biết gì?”

“ bà hot girl DJ nhà mình có ghê yêu rồi chứ gì nữa, hế hế”

Đây là lần đầu tôi nghe con gái gọi con trai là “ghê ”.

“vớ vẩn, có người yêu á? nó chẳng la làng lên “tôi yêu rồi, tôi yêu rồi” ấy. tao còn lạ gì nó nữa ”- Hồng Ngựa không cho là đúng.

“nhưng mà ngoài chuyện đó ra làm gì còn chuyện gì hợp lý hơn”

“ê này, đừng nói hôm nay sinh nhật nó nhé”

Đột nhiên Thẩm la lên, rồi ngay lập tức 6 bà cô đồng loạt móc điện thoại kiểm tra.

“không phải hôm nay”-Ngọc Dao Lam là người nhanh tay nhất-“còn lâu mới đến sinh nhật nó mà ”

“hay là chuẩn bị có show lớn nào đó mời nó làm DJ?”

“mà cũng có thể sắp có anh nào rước đi nước ngoài”

Hàng loạt giả thiết được đặt ra trong lúc Linh DJ vắng mặt.

Lát sau chị ta tươi cười quay trở lại “mọi người cứ thông thả uống nước đi, sao nhìn gì tui ghê thế?”

“con kia, khai mau, rốt cuộc là mày có chuyện gì?”

“thì cứ chờ đi rồi sẽ thấy”

“thấy cái đầu mày ý”

Sami và Ngọc Dao Lam chia nhau hành hung Linh DJ

“á..ái..đau tao, mấy con quỷ”

“bây giờ mày có nói không?”

“từ từ để xem người ta hát đã”

“mặc kệ người ta nào , mày nói đi”

“coi hát xong tao mới nói”

Linh DJ gào to lên. Và chúng tôi đành phải bấm bụng ngồi xem ca nhạc.

Trên sân khấu nhỏ xuất hiện 1 anh chàng tóc vàng điển trai có gương mặt hơi tây tây.

anh ta mặc veston đỏ óng ánh, trông hệt như 1 nghệ sĩ thực thụ bên chiếc dương cầm trắng muốt.

Tiếng nhạc cất lên , chàng ca sĩ lướt ngón tay trên các phím đàn.

“bài You’re beautiful đây mà” – Nhi Cây Trâm yêu kiều thốt.

“em thích bài này nè ” –Thẩm cũng vỗ vai tôi.

Đây là bài hát của James Blunt thể hiện với cây đàn ghita nhưng người ca sĩ trên sân khấu đã khéo léo biến đổi giai điệu cho phù hợp với piano.

“chu cha...lãng mạn vãi đạn”-Sami, Hồng Ngựa la lên thèm thuồng.

Tiết tấu bài hát khá nhanh.

Anh chàng tóc vàng kia chơi nhạc như 1 nghệ sĩ thực thụ với chất giọng mượt mà, trầm ấm.

Đặc biệt những khúc “you’re beautiful, you’re beautiful it’s true” như thể mũi dùi xoáy sâu vào lòng người.

Cứ vào các câu hát trên, anh chàng ca sĩ lại đưa mắt triu mến nhìn về phía chúng tôi.

Tôi la thầm “vậy là mình đã hiểu”.

Tất cả mọi người cũng đều nhận ra sự thật “món quà của Linh DJ chính là anh chàng kia”

“cái con này, sao mày không nói sớm sẵn được thăng giai tơ xinh đẹp”-Sami huých vai Linh DJ.

“đúng đây đúng đây, con này phải phạt” - Đám đông nhao nhao hưởng ứng.

Tôi để ý thấy nụ cười của Linh DJ đầy vẻ tự hào.

Kể từ hôm nay, bà ngực bự đã không còn cô đơn.

Chàng rể tiếp theo của gia đình chúng tôi mang dòng máu Pháp trong người nên bạn bè thường gọi anh ta với cái tên tiếng anh là “Nicky”.

Nicky khởi nghiệp là 1 ca sĩ chuyên hát phòng trà, đã từng tham gia 1 số cuộc thi lớn nhỏ và đều đạt được những giải thưởng nhất định.

Anh ta có 1 số video hot trên mạng, thậm chí một vài ca khúc cũng được phát trên truyền hình. Giáo sư ngồi cạnh tôi đánh giá “cậu ta chính là ngôi sao của tương lai”.

Chàng ca sĩ mang hai dòng máu này bề ngoài khá bắt mắt, tính tình ôn hoà, tử tế, nghe đâu gia đình cũng thuộc loại khá giả. Trong các cuộc hẹn, anh ta tỏ ra rất ân cần lịch thiệp với chúng tôi, còn thường xuyên pha trò hài hước hóm hỉnh. Có thể nói là “vào sau mà quen trước”.

Duy chỉ có 1 điều khiến tôi phạt ý vì ánh mắt anh ta nhìn Thẩm rất khác thường.

Từ ngày kết nạp Nicky vào gia đình, các cô nàng tụ tập nói chuyện phím xôm tụ hơn hẳn.

Linh DJ được dịp vênh váo, khoe rằng “chồng tao tâm lý số 1”

Nhà có thêm chàng rể, y như rằng nhiều thêm 1 rắc rối.

Thẩm thường phàn nàn rằng tôi hơi “chìm” quá. phải hoạt bát, lanh lợi như Nicky kia mới được.

Tôi rửa thắm “miệng nam mô thế mà biết đâu một bầu dao găm đây ”

Cùng nổi khổ với tôi, giáo sư mặt mày ủ rũ.

ở trường, giáo sư thường gặp tôi bên ngoài hành lang, chúng tôi vừa đi vừa trò chuyện.

ông nói “từ ngày xuất hiện cái cậu ca sĩ tóc vàng khè kia, ngày nào bé Nhi cũng réo thầy đi hát karaoke, yêu cầu thầy nhất định phải có giọng hát truyền cảm như “anh Nick” kia hời ơi, cái tính mình vốn ít nói, thế là ngày nào cũng bị la mắng nào là câm như hến, là đầu gỗ, là đồ cù lùn. Trò nói thử xem có tức hay không?”

chúng tôi trao đổi về vấn đề này cả buổi sáng, âm thầm chia sẻ cho nhau những cay cú tích tụ trong người cả tuần nay.

Nhà đã loạn nay càng thêm loạn.

Linh DJ thường xuyên ngủ ngoài, chị ta định cư lâu dài hẳn với tên ca sĩ tóc vàng.

Sami, Ngọc Dao Lam bắt tay nhau thực hiện kế hoạch tuyển chọn chồng.

Nhìn đám bạn vào sinh ra tử đều có người thương, 2 cô nàng này nhất quyết không chịu ngồi im.

Và một khi đã ra tay, hai hot girl hứa hẹn sẽ khuấy động cả Sài Thành!

Ngọc Dao Lam là 1 trong những kiều nữ Đà Lạt hiếm hoi thành danh trên đất Sài Thành.

Tên tuổi chị ta được giới dân chơi biết đến sau những màn thác loạn ở Đêm Màu Hồng và những trận ẩu đả động trời trong các quán bar.

Cho đến gần đây, danh tiếng kiều nữ Đà Lạt ngày càng nổi như cồn.

Chuyện là... hot girl bị tung ảnh khoả thân.

Trang web đầu tiên đăng tải hình ảnh là *****.us, rồi sau đó hàng loạt các trang web khác tranh nhau đưa tin.

Cư dân mạng bàn tán xôn xao về sự kiện này hàng tháng trời.

Còn nhân vật chính trong ảnh...dừng dừng nằm nhà lướt web.

“chắc chắn là lão già chơi mày đó Ngọc, lão trả mày thù cũ bên Singapore nên lôi bộ ảnh chụp mày ngoài biển đưa lên mạng. Khốn nạn thật ít hôm nữa mày kiếm lão tặng ngay 1 con dao lam đi ”-Thắm vừa ướm thử mấy bộ cánh trong tủ vừa nói.

“nhà mình phải tìm cách gì đó trả thù lão mới được, làm sao nuốt trôi nỗi chuyện này”-tôi cũng bức xúc không kém.

Chị Ngọc đuổi người nằm thẳng trên giường chúng tôi, ngón tay gõ lạch cạch trên bàn phím chiếc Macbook, không buồn trả lời lấy 1 câu.

Tôi và Thắm nhìn nhau , Thắm nói:

“này, mày tự kỉ rồi à? chiều nay bà Hồng yêu cầu họp gia đình đấy”

“biết rồi”

“biết rồi thì chuẩn bị thay đồ đi”

“ai cũng thấy tao trần truồng rồi thay đồ chó gì nữa!?”

Sặc. không uống ngụm nước nào nhưng tôi vẫn sặc.

“cưng thấy vui lắm à?”-sư tử cái nhìn tôi.

“làm gì có ạ, em chỉ bất ngờ thôi”

“nhân tiện mày có muốn lại đây xem bộ ảnh nghệ thuật của chị không?”

“à, cái đó...để sau đi ạ”

Thắm cầm nguyên cái váy quàng vào người tôi , nói “em cấm anh không được mở máy tính táy máy mấy tấm hình của con Ngọc nghe”-chị quản lí tôi còn chặt chẽ hơn cả bố mẹ.

“mày càng cấm nó càng làm đấy, hê hê” – đột nhiên bà sư tử cái cười 1 tiếng ảo não, sau đó nằm ngửa người châm thuốc hút.

Điện thoại reo, điện thoại Ngọc Dao Lam 1 tuần nay liên tục đổ chuông.

“alo”

Chị Ngọc thở dài.

“biết rồi, tao có thấy”

“cũng bình thường, ôi dào, ngày trước múa thoát y cũng kém gì mấy tấm hình đó”

“ờ giỏi , thì mày thông minh, mẹ chó! tao đang muốn điên lên mấy ngày nay đây”

Ngọc Dao Lam lại thở dài, lâu nay chị vẫn giấu nhem tâm sự.

“tao không sợ dư luận, tao chỉ sợ sau này chả có thằng nào dám dòm”

Đột nhiên Ngọc Dao Lam ngồi bật dậy

“thật vậy á!???”

“mẹ kiếp, đúng là trong cái rủi có cái may, mà mày có chắc không?”

Hàng loạt những câu nói đầy kích động vang lên.

Tôi và Thắm nhìn nhau khó hiểu.

Chị Ngọc dập điện thoại, sau đó lao tới ôm chầm lấy Thắm la lớn “hahaha, con Ly Teen quận 7 vừa điện báo tin vui: sau vụ ảnh sex đó giá của tao cao hơn mày ạ, bây giờ tao đi 1 chai 5 xị hay 2 chai cũng đếch sợ mất khách, há há há ”

Câu nói của sư tử cái như 1 gáo nước lạnh dội thẳng vào đầu tôi.

Đang âm ỨC vì vụ lộ ảnh khoả thân cho cả thiên hạ cùng xem, Ngọc Dao Lam ngay lập tức lấy lại tinh thần vì 1 sự thật đơn giản – càng nổi tiếng giá càng tăng.

Bây giờ tôi đã hiểu vì sao giới nghệ sĩ đánh bóng tên tuổi bằng cách tạo ra scandal.

“ừ ừ” Thẩm bắt ngờ “tao cũng thua ày luôn rồi đó, con quỷ cái!”

“tất nhiên, tất nhiên, quỷ cái của mày đây con. Giá của tao bây giờ cao nhất nhà đấy nhé, 1 chai rượu, 2 chai rượu, rồi 100\$, 1000\$. Ôi tao sắp nổi hơn cả Ngọc Trinh”-Ngọc Dao Lam ngửa mặt cười sượng khoái, sau đó còn leo tót lên giường tôi nhún nhảy.

“con mắt, mày cứ ở đó mà mơ mộng đi. Ê mà, chân mày có sạch không đấy? á á”

Trước khi chị Thẩm kịp động thủ, Ngọc Dao Lam đã phóng vèo ra cửa.

“hahaha, 5 phút nữa tao thay đồ xong, cả nhà mình đi luôn”

Cánh cửa phòng đóng sập lại, chỉ còn tôi và Thẩm bên trong.

Thẩm nhìn tôi thâm thúy “anh có thấy không?bây giờ em mới nhận ra: mọi rắc rối dù lớn đến đâu rồi cũng sẽ có cách giải quyết”

Tôi gật đầu.

Công nhận, Thẩm nói câu này quá chuẩn!

Càng ngày chị càng triết lí.

18. Chương 18: Công Chúa Trường Ngoại Thương.

Tôi năm nay 18 tuổi, hiện đang là sinh viên năm nhất trường đại học ngoại thương.

Ở Trường, bạn bè trêu chọc gọi tôi là “4 mắt”.

Còn ở nhà, người yêu âu yếm gọi tôi là “chồng yêu”.

Sống yên ổn tại căn nhà khang trang của Thẩm tại quận 1.

Cuộc sống thời gian đại học của tôi chủ yếu gắn bó với gia đình dĩ điểm, còn đám bạn học cũng không mấy mặn mà.

Vì thế, đối với những đứa dễ tính, tôi là 1 người hiền lành ít nói khó gần, còn trong mắt bọn nhiều chuyện, tôi là 1 thằng chảnh choẹ, đầu óc có vấn đề.

Ngoại Thương là 1 ngôi trường tụ hợp toàn là đám con nhà giàu, ngoại hình khá, có kiến thức, và nhất là: cực kỳ tự cao.

Vô tình trở thành cái gai của nhiều sinh viên, tôi bước vào trường trong sự sấm soi của rất nhiều ánh mắt.

“đúng là lũ sinh viên khốn nạn”-ngày nào đi học tôi cũng rửa thềm câu đó trong đầu.

Chị Thẩm là tài xế thường xuyên của tôi, mỗi buổi sáng đỗ xe trước cổng trường, chị đều kín đáo hôn trộm tôi 1 cái.

“cuối giờ cứ đợi ở đây, con Linh sẽ đón anh, hôm nay em có chút việc. nhớ học tốt nha chồng yêu”-Thẩm nháy mắt tinh ranh rồi dong xe chạy thẳng.

“tốt ư?”- miệng tôi cười mà trong lòng khóc mếu -“tốt thế chó nào được.”

Trong trường, tôi ghét cay ghét đắng đoạn cầu thang giữa dẫn lên lầu 2. Bởi vì các nhóm sinh viên thường tụ tập nơi đây, mỗi lần đi ngang qua, nhìn cái mặt chúng nó là máu tiết tôi sôi trào.

Như đã nói - chúng nó toàn là lũ khó ưa, mà lũ khó ưa lại rất thích tụ tập nhiều chuyện.

Bạn bè tôi không bao nhiêu, chỉ có 1 thằng tên Mon ốm tong ốm teo ngồi kế bên, và con nhỏ Mèo Ú thường mua đồ ăn trong căn-tin giúp tôi.

Hôm nay đoạn hành lang sao đông người lạ, nhiều ánh mắt dòm ngó tôi 1 cách khác thường. Có đứa nhìn đến không chớp mắt, cái nhìn như muốn lột phẳng từng centimet trên cơ thể.

“không thể nào, không phải chứ?” – tôi lầm bầm, rõ ràng ban sáng trước khi đi học đã ngó nghiêng kĩ lắm rồi, ko thể có chuyện dính bẩn hay chưa kéo khoá quần được.

Nghe loáng thoáng trong đám đông có tiếng ai thốt lên “là thằng đó à?”

giọng khác: “chính nó chứ ai nữa”

“trông cái mặt kia, không thể tin nổi.”

“Đúng đấy, vô lý!”

Sau đó lại có giọng nữ xen vào “nhìn cũng ngon dzai mà ”

“coi như tạm tạm, mà cũng chẳng gớm nhỉ?”

“má, cái thằng này có số hưởng”

“ ... ”

Vừa nghe những lời bình luận của bọn sinh viên, tôi la thầm – “bỏ mẹ rồi, không biết lại gặp phải chuyện gì nữa đây? ”

Mỗi lần gặp rắc rối tôi thường tìm đến văn phòng của giáo sư kinh tế học.

Ở nơi quỷ quái này chỉ có ông ta là huynh đệ cùng hội cùng thuyền với tôi

Khi đi qua hành lang vắng, bắt gặp 1 dáng người nhỏ nhắn đang tíu tít chuyện trò với cả đám nữ sinh váy áo sắc sỡ xung quanh, lòng tôi ấm lại với những cảm giác thân thuộc.

Quên mất, người con gái nhỏ nhắn kia cũng coi như là bạn tôi. Chúng tôi thường bất ngờ chạm mặt nhau trong những tình huống hài hước.

Tôi đặt cho bạn gái đó cái tên “Mi Dán”. Vì cặp mi của cô nàng là hàng giả cao cấp, cong vuốt và giống y như thật.

Thời buổi này mi giả được sử dụng rất phổ biến chứ ko riêng gì cô bạn tôi, nhưng vì mới gặp lần đầu đã ấn tượng ngay cặp mi, nên tôi cứ dùng mãi cái tên đó.

Mi Dán dẫn đầu cả đám nữ sinh, cô nàng là một trong những sinh viên được nhiều người theo đuổi nhất ở trường Ngoại Thương.

Vừa nhìn thấy tôi đã hớn hờ:

“ô lê, Bốn Mắt đi đâu thế?”

Chưa kịp trả lời đã nghe 1 câu khác “mặt mũi lấm lét thế kia, vừa trộm cái gì à”

Đám nữ sinh phía sau che miệng rúc rích cười. tôi đến ngây ngô trước ánh mắt soi mói của bọn họ.

Ôi, hôm nay trông tôi tếu lắm sao?

Tiện đường đi cùng với Mi Dán, tôi khe khẽ hỏi cô nàng

“ này bạn, trông mình hôm nay lạ lắm à?”

“không, vẫn bình thường mà” – Mi Dán nheo mắt nhìn tôi từ đầu tới chân.

“thế sao mọi người...”

Khi đem những chuyện ban sáng gặp phải kể lại với Mi Dán, cô nàng cười khúc khích

“bọn tộc mạch ấy mà, ông cụ Bốn Mắt lo xá quá”

Khuôn mặt tôi non choẹt nhưng cô nàng vẫn cứ thích gọi tôi là “ông cụ”.

“mà cũng có thể bọn nó có lí do đấy?”- Mi Dán nheo mắt cười.

“lí do gì cơ?”

“thì ai mà biết, nhưng sau này sẽ biết, có điều ông cụ có hỏi chúng nó cũng chẳng đứa nào thèm hé răng đâu”

“hả?” – cái mặt tôi ngố không thể tả.

“haha, nhìn lại bạn đi kìa”-Mi Dán để lại mấy tiếng cười trong veo rồi chào tạm biệt vào lớp học.

Vào nhà vệ sinh tôi ngắm mình từ đầu tới chân, vẫn không phát hiện điểm gì khác thường. Quái lạ!

Lần đầu tiên tôi gặp Mi Dán là ngày thi đại học.

Chuyện thi cử quan trọng cả đời người nên mặt mũi ai cũng phờ phạc, chỉ có cô nàng vẫn tươi xinh như hoa nở.

Mi Dán ngồi trên ghế đá trong sân, xung quanh là 1 đàn mỹ nữ hộ tống.

Hỏi ra mới biết, bố của cô là 1 ông sếp lớn trên bộ, còn gia đình họ hàng toàn là doanh nhân thành đạt.

“hèn chi mà lắm kẻ bu theo”-tôi lè lưỡi.

Đến khi chuông reo báo hiệu đến giờ tập trung trước cửa phòng thi.

Tôi ngẫu nhiên đi ngay sau lưng nhóm của Mi Dán, bước trên cầu thang hẹp, họ hồn nhiên đùa giỡn va cả vào tôi, rồi nói những lời xin lỗi hời hợt.

“mẹ kiếp” từ ngày trở thành thành viên chính thức của gia đình đi điểm, tôi cóc ngán con quỷ nào. Bọn nữ sinh vô ý vô tứ này lại càng không để vào mắt.

Thế là tôi mắng: “không có mắt à?”

“đi thi hay đi đú đởn thế”

“con gái con đứ”

Vừa mới bước vào ngày thi đầu tiên đã đôi co 1 trận âm trời với đám nữ sinh con ông cháu cha, rắc rối nói tiếp rắc rối, mọi mâu thuẫn chỉ chấm dứt khi Mi Dán lên tiếng can thiệp.

Tôi và đám quỷ cái “từ biệt” nhau bằng những câu chữ thâm.

Về sau, khi ôn lại chuyện xưa, Mi Dán nói “cái mỏ ông cụ của con cần nhả ghê gớm phải biết, y hệt như bà ngoại con ở nhà”

“cho nên mới gọi mình là ông cụ đó hả?”

“hì hì thì ấn tượng đầu tiên mà”

Hay thật! qua ấn tượng đầu tiên, tôi gọi cô nàng là Mi Dán, còn cô nàng gọi tôi là “ông cụ”.

“vậy đó là ấn tượng xấu rồi”-tôi nói.

“ơ, sao lại xấu?”

“chẳng phải con gái chúa ghét con trai nhiều chuyện sao?”

“haha, còn tùy, nhưng mà như thế không phải là nhiều chuyện đâu, đúng là ông cụ non”

“đừng có gọi ông cụ nữa”

“thích thế đấy, ông cụ non”

Mi Dán và tôi say sưa tranh cãi về vấn đề “cụ non-không phải cụ non”.

Sau đó cô nàng nói “đùa chút cho vui thôi, lần đầu tiên mình thấy có người dám tranh cãi với cả đám bà chằn đó đấy”

“thật à?”

“thật, cho nên sau đó mình mới tò mò đi theo xem mặt mũi thế nào”-Mi Dán lè lưỡi nháy mắt.

Tôi vội lục lại kí ức.

Đúng là hôm đó khi đến giờ tập trung, tôi liền chạy vào nhà vệ sinh cho...bớt căng thẳng.

Cô gái xinh xắn có cặp mi giả cong vuốt sải bước song song với tôi trên hành lang.

Cô ta vừa đi vừa huýt sáo véo von, điệu bộ thản nhiên hết như là cô chủ của cả trường.

Mi Dán bước vào vệ sinh nữ, tôi chui ngay vào vệ sinh nam.

Lúc đó cũng không để ý lắm. Chỉ nghĩ trong đầu “cái con bé ban nãy giải cứu mình trông tươi tắn thế hoá ra cũng đang...khó ỉ”

“không ngờ trong mắt cô này mình là người hùng, hay cái gì đó tương tự vậy”-tôi nghĩ thầm.

Đột nhiên nhớ đến 1 chuyện, Tôi liền cảnh tỉnh Mi Dán “đám quỷ quái đó bám đuôi bạn chắc chẳng phải hạng tử tế gì đâu”

Trong đầu tôi là hình ảnh 1 ngày nào đó Mi Dán không còn địa vị xã hội nữa, cô lập tức bị đám bạn tẩy chay.

“sao thế?lo lắng à?”-Mi Dán nhìn tôi.

“bạn bè, không lo sao được”

“là bạn bè à?”

“sao?”- tôi chưng hửng. chắc cô nàng kiêu kì này không coi tôi là bạn đâu, nhiều lắm thì giống như cái kiểu “bạn xã giao” của Thẩm.

“ừ, mình là bạn bè” – Mi Dán tươi cười-“thật ra đám bạn hay chơi với mình chẳng qua cũng chỉ vì mình là con của bố. bọn họ tiếp cận mình để cầu thân đó thôi”

Thì ra Mi Dán cũng hiểu rõ chuyện này.

Có lẽ vì mọi người xung quanh đều đến với cô để xum xoe nịnh nọt nên Mi Dán đã chán ngấy lũ người đó.

“nhưng kể cũng lạ”-tôi hỏi “đã biết bọn nó không phải người tử tế, sao bạn còn giao du với chúng?”- vấn đề này tôi cũng không thể hiểu nổi.

Mi Dán nhún vai “đơn giản thôi, vì cảm giác làm công chúa cũng tuyệt vời, cứ coi như bọn cơ hội đó như người hầu xung quanh là xong, vả lại, một người nổi tiếng cũng cần có fan hâm mộ đúng không nào?”- giọng điệu cô nàng đầy cao ngạo.

Tôi nghĩ thầm “công chúa kiêu kỳ vẫn là công chúa kiêu kỳ”

“haha, nhưng mình đặc cách cho bạn làm đại diện của người nổi tiếng đấy, thích không?hoặc làm quản gia cho công chúa nhé”- Mi Dán đùa.

Từ cái mặt cô nàng cho đến lời ăn tiếng nói đều có điểm gì đó bất thường khiến tôi nghi ngờ.

“này, sao ngây ra thế?”- đột nhiên cô nàng vỗ vai tôi-“ngồi đây nhắc tới chuyện thi cử mới nhớ tới ân tình của ông cụ hôm đó, haizzz” – nói rồi liền thở dài.

2 ngày thi liên tiếp, tôi thi cùng phòng với Mi Dán, chỗ ngồi cũng không cách xa nhau mấy. vì vậy chúng tôi thường xi nhan trao đổi bài.

Đại học coi thi rất gắt, nhưng đôi khi vẫn có vài câu trót lọt.

Sau chuyện đó, chúng tôi tạm được coi là quen biết.

Ngày nào cũng gặp nhau trên hành lang, trên sân trường, trong giảng đường, và cả trong thư viện nữa. Tôi và Mi Dán dần đi đến cái gọi là “tình bạn”.

Nhờ có Mi Dán, tôi không còn chán ghét trường học như trước.

Thay vào đó là những cảm giác quen thuộc và 1 chút thách thức thú vị.

“đám sinh viên lắm chuyện, chúng mày cứ chờ đấy!”

19. Chương 19: Vị Ngọt Đồi Mồi Và Vị Đắng Cuộc Đời.

Thay đổi!

Từ ngày cân bằng được cuộc sống cùng những cô điểm và cuộc sống cùng những sinh viên Ngoại Thương, tôi trở nên vui vẻ và thoải mái hơn rất nhiều.

Nhất là trong chuyện tình yêu, tình dục.

Dần dà, tôi biết cách chiếm thế chủ động những lúc gần gũi với Thẩm.

Sau khi đều đã lên đến tầng mây thứ 9, Thẩm mãn nguyện ôm lấy tôi thủ thỉ “ở với em, anh có tiến bộ rồi nhé, vậy là không phụ lòng của mẹ, em đã dạy bảo cực kỳ tốt, haha”

“em cũng chăm sóc anh béo khỏe ra nữa nè”- tôi hôn má Thẩm.

“ờ đúng nghe, công nhận dạo này anh to xác ra, lại dai sức hơn nữa, woa woa, em là người phụ nữ giỏi giang nhất”-vừa nói Thẩm vừa vỗ bôm bốp vào ngực tôi.

Tôi ôm siết vòng eo Thẩm như để khẳng định lại lời nói của chị.

Miệng thì thầm “ một lần nữa! ”

“một lần nữa?”

“ừ, thêm 1 lần nữa , tại cứ mỗi lần nghe em nói, nhìn em cười là máu trong người anh chạy lên tới não...”

“còn cơ bắp thì tụt hết xuống dưới, đúng không?”-Thẩm cười khúc khích.

“hahaha, nhắm mắt lại rồi biết”

“quỷ nhỏ, ghét cái mặt!”

Thẩm mãn nguyện, tôi cũng hạnh phúc không kém.

Để hâm nóng tình cảm, chúng tôi thường xuyên ra ngoài hẹn hò cùng nhau.

Sami và Ngọc Dao Lam ức ra mặt.

Sami nói “traí theo tao có mà đây, cơ mà tiêu chuẩn tao cao, đếch thềm thằng nào thôi”

Ngọc Dao Lam vội vàng hòa theo “traí đối với chị em mình chỉ như bèo nước gặp nhau, 1 đêm qua đi rồi thôi, việc đếch gì cứ phải ở với 1 thằng cho nó mệt.”

“đúng đúng, tao là tao chúa ghét cái kiểu dây dưa phiền phức của đàn ông. Bọn nó chẳng có điểm nào tốt đẹp cả”

“nói tóm lại là: chỉ có phụ nữ mới có thể đem lại hạnh phúc cho nhau”

Sami hô: “chí lí, làm 1 lí!”

Ngọc Dao Lam: “làm 1 lí”

2 bà chị ngồi trên lan can say sưa, miệng thì thao thao bất tuyệt cái gọi là “chính sách ở giá của những cô nàng cao giá”, nhưng trong mắt ánh lên những tia không cam chịu.

Mặc kệ dư luận ở nhà, tôi và Thắm vẫn bên nhau hưởng thụ “lạc thú trần gian” – theo cách gọi của Thắm đó là mua sắm.

Vì đi đến đâu, người ta cũng nghĩ chúng tôi là chị em, nên Thắm quyết tâm thay đổi vẻ ngoài. Chị ra sức chọn lựa những bộ quần áo trẻ trung, tươi tắn.

Nhìn Thắm bỗng nhiên đơn giản, thánh thiện đến lạ kì, tôi chợt nhớ ra bao lâu nay chị vẫn là người vì tôi nhiều nhất.

“đừng nói là việc nhỏ nhặt như thay đổi cách ăn mặc cho phù hợp với anh, kể cả có bắt em phải hi sinh điều gì đó, em cũng sẽ không đắn đo suy nghĩ đâu!”- âu yếm nhau trong khu thử đồ, đôi môi hồng để lại cho tôi câu nói nặng bằng non.

Chờ chị thử xong vài bộ quần áo, tôi nhẹ giọng “em nghĩ sai rồi”

“nghĩ sai gì cơ?”

“đề có được hạnh phúc trọn vẹn , chỉ 1 người hi sinh chưa đủ, mà phải là 2 người cùng đồng tâm chia sẻ”.

Nói đoạn, tôi nhanh tay lựa cho chị bộ váy áo gợi cảm đã ngắm sẵn từ trước

“anh vẫn yêu em trong hình hài như thế này hơn”

“cưng ngốc lắm”

Tôi nháy mắt, không đáp lời.

Thắm nhìn bộ váy da báo xẻ đùi trên tay, đôi mắt chị tức thì chuyển sang ngắm nghía tôi từ đầu tới chân.

“anh nói hạnh phúc là khi hai người cùng chia sẻ mọi thứ với nhau đúng không?vậy thì anh và em sẽ lập thời gian biểu, ngày nào ăn bận theo kiểu nào, chẳng hạn như 2, 4, 6 cầu kì kiểu cách còn 3, 5, 7 đơn giản nhẹ nhàng. Duyệt không chồng em?”

“duyet”

Thế là Thắm ra sức lựa cho tôi những bộ đồ lịch lãm sang trọng nhất.

Khoác trên mình những bộ cánh đó, tôi cảm thấy mình như 1 quý ông Tây Âu vừa từ trong tiểu thuyết bước ra.

“hà hà, nhìn thế này vẫn đẹp, vẫn trẻ chán, nhưng anh hợp hơn với em rồi đó”-Thắm tự hào nói, tay chỉnh lại cổ áo cho tôi.

Nhìn đôi môi đỏ mọng, vành môi cong cong, tôi chỉ muốn cắn ngay 1 phát.

Các cô nhân viên trông thấy chúng tôi khoác tay nhau dạo vòng quanh, ai ai cũng xì xào bàn tán.

Đồ cho chị, đồ cho tôi, giỏ này , túi kia, anh tài xế taxi thấy mà trợn mắt.

Kế tiếp sau quần áo là tóc tai, trong ngày hôm đó, tôi và chị làm gấp 2 quả đầu mới toanh.

Đứng trước gương ngắm nghía kĩ càng, tôi hài lòng gật đầu.

Chị Thắm nhìn tôi, rồi lại nhìn chính chị trong gương, đoạn nháy mắt trái, búng ngón trỏ kêu “pằng! ”.

Vậy là bước đầu cho 1 ngày trong mơ thành công tốt đẹp.

Thời điểm hẹn hò tuyệt vời nhất trong ngày là sau 10 giờ đêm.

Chúng tôi đặc biệt ưa thích dùng bữa tối trong những nhà hàng lãng mạn.

Thắm nói chị thích ánh nến lung linh.

Tôi thoả mong muốn của chị.

Trên tầng thượng New World, chúng tôi ăn tối trong đèn nền mờ lung và tiếng nhạc dịu nhẹ.

Còn nhớ ngày trước Thẩm từng ngỏ lời mời tôi đến đây, nhưng lúc ấy nỗi mặc cảm trong tôi đã không cho phép.

Còn giờ đây? tôi và Thẩm tuy hai mà một.

Từ độ cao này nhìn xuống thành phố sáng đèn, xe cộ ngược xuôi, con người có cảm giác như bản thân là chúa tể của thế gian.

Nhà hàng nằm ở 1 nơi đắc địa, vì thế cái giá phải trả không hề nhỏ.

Thấy tôi bận tâm, Thẩm cười xoa “ôi dào, đừng lo gì chứ, em trả được mà”

“không phải, đây mới chính thức là hẹn hò, anh phải là người thanh toán”

Thẩm gạt đi ngay tức thì “sinh viên làm gì có tiền”

“vậy mà đủ đẩy vợ yêu”.

Tiền bố mẹ gửi tiêu vặt và tiền thuê nhà vẫn còn đây, tôi không ngại chi trả cho những bữa tối như thế này.

Ý tôi đã quyết, Thẩm đành phải tuân theo.

Ăn tối xong, Thẩm dẫn tôi đến 1 góc café bệt bên hông nhà thờ Đức Bà.

Ban đêm nơi này người đông lúc nhúc, khách đến đây thuộc đủ mọi thành phần.

Thẩm nói “ngày xưa những lúc đợi ca, em và mấy đứa thường ngồi ngoài này nuốt vội mấy ổ bánh mì ”

“nơi này á?”- tôi ngạc nhiên.

Thẩm gật đầu –“có khi đang ngồi nhâm nhi thì công an phường tới đẹp, chỉ kịp chụp lấy ổ bánh, li café uống dở chưa kịp tính tiền cũng phải bỏ lại, mạnh ai nấy chạy”- nói đến đây chị cười khúc khích.

“nhưng mà thời gian trôi qua đã lâu, nơi này không còn như ngày trước nữa”

Ngồi trên vỉa hè, dưới những hàng cây rì rào, chúng tôi im lặng thưởng thức li café đen đá.

Vị đắng của café làm tôi liên tưởng tới vị đắng của cuộc đời THẩm.

Ngày chị lặn lội kiếm ăn trên đất Sài Thành chắc tôi chỉ mới vừa...dậy thì.

Đêm ấy trở về, Thẩm ôm tôi sung sướng chìm vào giấc ngủ.

“cảm ơn anh đã cho em một buổi tối tuyệt vời”

20. Chương 20: Hai Mặt Thì Đã Sao?

Mi Dán lạ lùng nhìn tôi từ đầu tới chân, miệng tròn như chữ O

“waaa..., thay đổi rồi, thay đổi rồi”

“khác lắm à?”- tôi hỏi.

“đương nhiên là khác, nhưng thể này trông cũng ổn đấy”

Có được lời khen của công chúa, coi như tôi đã rất thành công.

“mà này”-Mi Dán nhướn mày “sao tự nhiên lại diện ra thế, hay là...”

“hay là thế nào?”-tôi chốt dạ, chuyện của tôi và Thẩm làm sao cô nàng này biết được.

“hay là có bạn gái rồi, haha!”-Mi Dán la lên 1 tiếng khiến tôi giật mình.

Đang ngồi trong thư viện, vì thế tiếng động vừa rồi là khá lớn. mọi người đều nhìn chúng tôi, 1 số ánh mắt mang đầy vẻ khó chịu.

Tôi nhìn quanh quẩn, miệng chối đây đây “không có chuyện ấy đâu”

“có mà”

“không có”

Tôi quyết định giấu nhẹm chuyện tình cảm với Thẩm. dù sao cũng không nên để ai biết những quan hệ của tôi. Nhất là công chúa kiều kỳ kia.

“nhìn vào mắt mình đi”- Mi Dán chăm chú nhìn thẳng vào mắt tôi.

“ơ, để làm gì?”

“xem thử bạn nói dối hay nói thật, nhìn thẳng vào đấy, cứ giữ nguyên như thế không được chớp”

Mi Dán nhú mày, cái cổ hơi nghiêng qua nghiêng lại.

Chúng tôi cứ thế nhìn thẳng vào mắt nhau, điệu bộ cả 2 hết sức kì quái.

“tốt rồi” – cô nàng reo lên “quá trình kiểm tra hoàn tất, bệnh nhân ông cụ non được chứng nhận có 1 trái tim khoẻ mạnh”

“hả? sao lại trái tim khoẻ mạnh?”- tôi thắc mắc.

“bởi vì người ta có câu: yêu không tốt cho tim và sức khoẻ, ngốc thế!”

Rất may không có li nước nào ở đây, nếu không chắc tôi chết vì sặc, còn khuôn mặt Mi Dán sẽ ướt nhẹp nước.

Tôi không biết cô ta trẻ con hay có chiêu trò gì thực sự nhìn được nội tâm người khác, nhưng rõ ràng cái mặt làm bộ ngây thơ của tôi cũng không hề thua kém Nhi Cây Trâm, như thế làm gì có chuyện Mi Dán nhìn ra được sơ hở của tôi chứ.

Nhắc tới Nhi tôi chợt nhớ, thi thoảng tôi vẫn đụng mặt chị ta trong thư viện.

Con Điểm Có Bộ Mặt Thiên Thần coi vậy mà chăm đọc sách ghê gớm, lại toàn là văn học nước ngoài mới khiếp!

Lần gần đây nhất tôi gặp Nhi Cây Trâm là khi đang đi tìm sách tham khảo cùng đám bạn trong lớp.

Cáo Già tiến tới hỏi han, nói cười rôm rả, lại còn nhiệt tình hướng dẫn tôi nên mượn những quyển sách nào là cần thiết.

Trước mặt người khác, chúng tôi thân thiện và cởi mở chẳng kém gì đôi bạn thân.

Điều làm tôi ức nhất là trong trường Ngoại Thương, Nhi Cây Trâm chính là 1 trong những sinh viên xuất sắc nhất, hơn nữa lại là hoa khôi năm 4, đám nam sinh ngu ngốc đeo theo chị ta nhiều không đếm xuể.

Mỗi lần trông thấy 1 anh chàng si tình bị Nhi Cây Trâm từ chối thẳng thừng, trong đầu tôi lại cười thầm “con người mê muội chìm trong bể khổ. Đức Phật dạy cấm có sai mà!”

Ngay cả sinh viên năm nhất như đám bạn tôi cũng biết rõ chị.

Nhi Cây Trâm tươi cười nói chuyện xã giao với bạn bè tôi.

Sau đó, thằng Mon ngồi bên tôi và con nhỏ Mèo Ú ôm lấy tôi gào lên sung sướng “sao ông không nói sớm ông quen Hoàng Yến Nhi, sao không nói sớm hơn hả?”

“vậy thì hay lắm à?”

“sao lại không? hot girl ngoại thương đấy”

“ôi xời...tui thấy cũng bình thường”

“hả?”-Thằng Mon chưng hửng. Tại tôi làm nó đứt gánh giữa đường.

Con Mèo Ú đổi giọng châm chọc:

“xin lỗi bạn hiền, mình biết bây giờ bạn ngon rồi, ghê quá hén”

“này này, gì nữa đây?”

“thì bây giờ thân thiết với cô công chúa kênh kiệu kia rồi, lại còn quen biết Yến Nhi nữa, quá dữ, tương lai chắc ăn tối với cả siêu sao điện ảnh đây”

Nhắc tới “ăn tối”-tôi nghĩ ngay đến Thẩm. quả thật nếu so sánh về ngoại hình thì Thẩm cũng chẳng hề thua kém bọn diễn viên.

Sau cái ngày hôm đó, bạn bè ghanh tị với tôi ra mặt.

Hành động của tôi càng lúc càng bị soi mói nhiều hơn.

Và rồi cái kim trong bọc có ngày cũng lòi ra.

Một ngày kia Thẩm chở tôi đi học, cố tình dừng ở 1 góc kín đáo, chúng tôi trao vội cho nhau nụ hôn tạm biệt.

Chỉ mặc váy ngắn bó sát toàn thân, nửa e ấp nửa khêu gợi, đủ để người khác đánh giá đây là 1 cô nàng chịu chơi.

Dưới cái miệng của bọn tộc mạch chuyện này lan đi với tốc độ chóng mặt.

Lại cộng thêm thông tin tôi có quan hệ bất thường với Công Chúa Ngoại Thương và hot girl Yến Nhi, thế là đám sinh viên nhiều chuyện phong tặc cho tôi danh hiệu “tay chơi”.

Có ngày, 1 đám nam sinh còn phát cho tôi 1 tờ rơi với tựa đề “bạn đã được kết nạp làm thành viên của câu lạc bộ Dân Chơi Ngoại Thương”.

Chưa dừng lại ở đó, chỉ trong vài ngày tới, tôi lại bị bắt quả tang đang “cặp kè” với các kiều nữ xinh đẹp khác. thật ra đó là Ngọc Dao Lam, Linh DJ, Sami thay phiên nhau đến đón tôi về nhà.

Chân dung Ngọc Dao Lam, giới giang hồ biết rất rõ. Sau vụ rò rỉ ảnh nóng, nổi càn thêm nổi.

Còn Linh DJ, khá có tiếng trong các show diễn lớn và cũng từng là gương mặt quen thuộc của cộng đồng mạng.

Về phần hot girl Sami, chỉ dân chơi mới biết.

Sinh viên Ngoại Thương cũng là đám người có máu mặt nên họ nhanh chóng tìm ra lí lịch của các kiều nữ xinh đẹp nọ.

“thằng đấy cặp bồ với toàn em ngon, mẹ! sao trên đời lắm chuyện bất công quá. Trời ơi là trời!!! ”-một thằng dở hơi nào đó kích động la lên vô tình lọt vào tai tôi.

Đám đông bàn tán xôn xao tức thì lắng xuống khi tôi xuất hiện ở chân cầu thang.

Bỏ ngoài tai mọi chuyện, tôi thản nhiên bước tiếp.

Vẫn là những lời xì xầm bàn tán đầy cay nghiệt

“nghe nói còn chơi cả đi đấy”

“cha chả, cũng đáo để đấy nhỉ, xài hàng bao nhiêu”

“Ngọc Dao Lam, Linh DJ, Sami nghe nói bao giờ chưa?”

“oh shit! Gần 1 củ”

“1 củ là còn ít đấy”

“...”

Tiếng nói của thằng con trai ghen ứ trong cổ họng. những thằng khác nghe thấy cũng trợn lồi cả mắt.

Phụ hoà vào đó còn có giọng con gái vang lên “eo ơi, nhìn cái mặt dễ thương, hiền lành thế kia mà ai ngờ ăn chơi khiếp thế.”

“má, công nhận bựa thật. không khéo dính sida trong đây rồi cũng nên”

“sida á? Mà nói nghe ghê quá đi”

“...”

“đúng là cái thằng hai mặt”

“ừ, đồ hai mặt, cứ tưởng ngoan hiền, ai ngờ đồi bại”

“hai mặt, hai mặt, hai mặt...”

Tôi đã từng tự gọi mình là “hai mặt”, bây giờ bọn sinh viên cũng gọi tôi là “hai mặt”. quá tuyệt vời! còn cái tên nào hay hơn nữa đây?

Sau đó cái tin tôi bị bọn sinh viên trong trường gọi là “thằng hai mặt” đến tai Thắm.

Ăn cơm tối ở nhà chị làm bộ hỏi tôi “chồng yêu, mọi chuyện ở trường ổn cả chứ”

“ổn cả”-tôi làm thình – “rất tốt mà”

“thế thì hay quá, em cứ tưởng anh không hợp với mấy cái đám tọc mạch đó”

“bọn nó coi vậy chứ vui tính lắm”

“haha” – Ngọc Dao Lam và Sami cười sặc sụa.

Thắm trừng mắt “tụi bay cười cái gì?”

“haha, tao buồn cười thằng chồng mày, rõ ràng đi học ức chế đến phát điên còn làm bộ thản nhiên được, đúng là hai mặt không sai mà”

Ngọc Dao Lam nói, Sami gật đầu hưởng ứng. mỗi khi 2 bà chị này “song kiếm hợp bích” y như rằng sắp có chuyện xảy ra.

“rắc rối lớn rồi”-tôi than thầm.

Vậy ra những chuyện tôi bị bắt gặp đang hôn Thắm, đi cùng với Ngọc Dao Lam, Sami, Linh DJ còn giao thiệp với Nhi Cây Trâm và Mi Dán , tất tần tật Thắm đều biết hết.

Chị bỏ đũa xuống, lườm tôi “sao anh nói dối em”

“anh đâu có..anh..”

Thắm đẩy ghế đứng bật dậy “em đã nói rồi, em ghét nhất là nói dối, anh lại cố tình chọc tức em”- bỗng nhiên chị ghắt lên, đôi hàng liều dựng đứng rất đáng sợ.

Nhìn thần vệ nữ đang trong cơn giận, tôi chỉ còn biết rút rút:

“anh chỉ không muốn em phải lo cho anh thôi, em đã phải nhọc lòng lo cho cái nhà này, lo tiền trang trải cuộc sống, còn anh đã không giúp được gì lại gây thêm rắc rối. cho nên anh mới giấu em”

Thấy “mặt rồng” đang mất bình tĩnh, Ngọc Dao Lam vội vàng xen vào hoà giải “thôi đi Thắm à, nó nói đúng đó, mày quan tâm mấy chuyện này làm gì, đâu phải là nó cố ý lừa mày đâu”

“nhưng mà tao vẫn tức”-Thắm xẵng giọng.

Nhìn tôi im thin thít, đến Sami cũng thấy tội nghiệp:

“mày đừng mắng nhiếc nó nữa, chuyện đâu có gì ghê gớm nào”- bà hoàng nội y cười nhăn nhăn “hai mặt, hai mặt, mẹ kiếp! đúng là thế thật mà! càng hay! ừ thì hai mặt đấy, sao nào? thành viên trong gia đình đi điểm là phải thế, hahaha”

Cái bà Sami này trong bất cứ tình huống éo le nào cũng cười cợt được.

Nhưng lần này bà nói đúng.

Từ khi ở cùng 1 nhà với các chị em trong gia đình này, tôi đã không còn coi mình là người ngoài.

Chúng tôi không cần phải dựa vào đánh giá của người khác để sống. vì thế cho dù tôi bị họ gọi là hai mặt, ba mặt, hay thẳng đều, thẳng sida gì đi nữa, thì đó cũng không phải vấn đề. Tôi không bao giờ hối hận về quyết định của tôi.

Thăm im lặng 1 lúc lâu, rồi tiến đến ôm lấy tôi:

“ngốc này, lần sau có chuyện không vui phải báo ngay cho em nghe chưa?”

“để anh khổ 1 mình em không chịu được đâu”

Sami cũng an ủi “miệng lưỡi thế gian đáng sợ lắm, cũng cần phải học cách phớt lờ ”

Ngọc Dao Lam nói “hay là vậy đi, đứa nào bép xép mày cứ việc chỉ cho chị , chị tới rạch mặt cho ông bà già nó nhận không ra”

Bỏ ngoài tai mọi lời đồn ác ý, tôi đến lớp chăm chú nghe giảng như bình thường.

Sau khi vụ scandal kia lắng xuống, tôi lại vô tình nghe thấy 1 lời bàn tán khác khiến tôi phải giật mình:

Trong lớp, 1 thằng mặt ngựa ngồi sau lưng tôi thì thầm với đứa ngồi cạnh.

“kiểu này công chúa trường mình bị nó lừa tình thê thảm , thằng này coi vậy mà đáo để”

“chắc là tan nát hết rồi cũng nên”-tiếng cười khà ồ của 1 thằng khác vang lên.

Lừa tình Mi Dán ư?nói vậy là ý gì đây?

Còn đang thắc mắc thì con mèo ú đã ngồi xuống cạnh bên tôi, nó trách “này, sao ông tệ thế hả?”

Tôi lập tức chụp lấy nó hỏi ngay “bà nói cho tui biết, chuyện của Mi Dán là sao?”

Con mèo ú và thằng tưng tưng thường chuyện trò với tôi nên nó biết cái tên Mi Dán ám chỉ ai.

“còn sao nữa”-nó sừng sộ “người ta tưởng ông đang hoàng, dễ thương, có học thức, cho nên mới thích , ai ngờ ông là 1 thằng dân chơi sát gái, ông nghĩ nếu ông là nó thì sẽ phản ứng thế nào?”

“tui..tui...” – cổ họng tôi tắc nghẹn.

Mi Dán thích tôi ư?sao lại có chuyện đó được? cô ấy là công chúa kênh kiệu cơ mà.

“nói láo, làm sao bà biết chuyện đó được”-tôi gạt phăng.

“chuyện từ đời tám hoánh rồi mà ông không biết à? thử hỏi cả cái trường này xem, có ai chưa từng nghe nói công chúa đại học ngoại thương đang quyết tâm tán đổ 1 tân sinh viên khoa Thương Mại không?”

“là tôi?người Mi Dán thích là tôi???” khê lằm bằm trong miệng, đầu óc tôi tạm thời chưa chấp nhận được sự thật này.

Chuyện này cả trường đều biết, hơn nữa do chính Mi Dán mở miệng tuyên bố.

Mọi người đều biết, chỉ có 1 người không biết. hay thật!

Nghĩ lại ngày đầu tiên gặp mặt, Mi Dán nói rằng cô nàng bị ấn tượng bởi con người như tôi, còn luôn miệng chọc ghẹo tôi là “ông cụ non”.

Hèn gì mà bắt đầu từ khoảng 2 tháng trước, rất nhiều sinh viên đột nhiên soi mói tôi bằng ánh mắt như muốn lột truồng, lại còn không ngừng bàn ra tán vào.

Trời đất! sao đầu óc tôi ngu quá cỡ.

“hoạt động lại đi, hoạt động lại đi”-tôi đưa tay vỗ đầu bôm bốp.

Rắc rối được đẩy lên cao trào khi giờ ra về tôi đụng mặt Mi Dán ngay trước cửa lớp.

Cả trường đổ xô nhìn chúng tôi, đám sinh viên xúm vào xì xào bàn tán, những ánh mắt hiếu kì không ngừng soi mói.

Mi Dán chẳng nói 1 lời, chỉ nhìn tôi chăm chú.

Trước tình huống quái gở như thế này, tôi chỉ mong có cái hồ nào đó để chui xuống cho nhanh.

Rồi tiếng hò reo cổ vũ thật lớn bỗng nhiên vang lên.

Sau lưng Mi Dán, đám nữ sinh quý quái cầm 1 tấm bảng trắng, bên trên có ghi mấy dòng chữ bay nhảy sinh động

“Ông Cự Non Kute

Bốn Mắt Teku

From Princess With Love”

Xung quanh lại còn viền màu đủ thứ hoa văn hoạ tiết.

Suýt nữa tôi ngã vật ra đất.

Cả trường chỉ trỏ vào tấm bảng cười hô hố.

Tôi ngượng chín cả mặt.

Mi Dán quay lưng về phía sau, tức thì giậm chân gắt lên “làm cái gì đấy?cắt tấm bảng mau”

Đoạn xoay người lại, nở nụ cười gượng gạo “xin lỗi bạn nghe, tại vì chúng nó...ờ chúng nó...mình thề là mình không hề biết gì đâu”- mặt cô nàng đỏ tới mang tai.

Tôi chưa kịp đáp lại câu nào thì Mi Dán đã mạnh dạn tiến tới sát bên tôi.

Cả trường ồ lên , bắt đầu có những tiếng hô lớn “hôn à? Hôn đi, hôn đi”

Lại 1 giọng khác “không, không thể nào, thật là bất công mà”

“ông trời không công bằng”

Mi Dán khề nhón chân thì thào vào tai tôi “bạn đi với mình 1 lát được không?”

“đi đâu cơ?”

“gần đây thôi”

“nhưng mà mọi người...”

“mặc kệ bọn họ”

Mi Dán bước ngang qua tôi, tách đám đông tiến thẳng về phía trước.

Rất nhiều tiếng la thất vọng vang lên, chắc vì chẳng hề có nụ hôn ngọt ngào nào xảy ra như họ mong muốn.

Tôi hơi chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn quyết định đuổi theo.

Chúng tôi nhanh chóng ra sau khuôn viên trường đại học.

Đám học sinh nhiều chuyện không dám tới gần mà chỉ rình rập phía xa xa.

Dưới tán cây to rộng, lá cây trải đầy trên mặt đất, Mi Dán nhìn sâu vào mắt tôi, nói “bạn đã nghe bọn họ đồn thổi gì chưa?”

“tôi đoán mình là mấy bà chị của mình, chứ mình không...”

Chưa nói dứt câu Mi Dán đã chen ngang “không phải, mình không nói đến chuyện đó, mình tin bạn không phải người như vậy ”

Cô nàng nhìn thẳng vào mắt tôi “mình muốn nói về tin đồn liên quan đến mình cơ”

Tôi khẳng định cô nàng này đang nhắc tới chuyện cả trường đồn ầm rì rằng nàng thích tôi.

“à, cái đó vừa mới nghe nói”-tôi bối rối.

“bạn có tin những lời đó không?”

“mình không nghĩ là có chuyện đó đâu, hi, bọn tọc mạch dừng mở trường mình ấy mà, chuyện của mình chỉ có thể mà chúng nó cũng ầm ĩ lên thì nói gì đến chuyện của bạn.”

Mi Dán lắc đầu “không, những gì bạn nghe người ta nói là thật đó”- mặt nàng ửng đỏ.

“sao?” – trong đầu tôi nổ to 1 tiếng.

“bạn bạn...thật sự là...”- miệng ấp úng, trong đầu tôi tràn ngập hình ảnh Mi Dán đang tự tin sải bước trên sân trường, đám nữ sinh kè kè theo sau. Cô ấy đi ngang qua tất cả mọi chàng trai, nhưng cuối cùng dừng bước trước tôi.

“đừng có nói nữa”-Mi Dán đưa tay lên miệng kêu suýt 1 tiếng.

“bạn cứ nghe mình nói hết cái đã”

Rồi giọng cô nàng nhẹ nhàng vang lên:

“lần đầu tiên mình gặp bạn, cũng là lần đầu mình có ấn tượng với bạn, lúc đó là ngày thi đại học môn thi đầu tiên, còn nhớ không?”

Tôi toan nói “có” thì Mi Dán đã chặn họng “chỉ cần gật hoặc lắc đầu”

Tôi gật đầu.

“hay lắm” – “từ trước đến giờ ai cũng xum xoe nịnh nọt mình, nhưng chỉ có bạn dám đôi co, bạn chửi đám nữ quái kia, lại dám chửi luôn cả mình, bạn chỉ bảo vệ lý lẽ, ko sợ làm mếch lòng người khác. ban đầu mình rất shock, lại còn tức nữa. nhưng rồi nghĩ lại mới thấy đáng khâm phục.”- Mi Dán cười khanh khách.

“làm gì có chuyện đó, mình chỉ là buột miệng thôi” – nghĩ thầm trong đầu , đôi môi tôi ngập ngừng song chẳng dám hé răng.

Mi Dán lại tiếp tục “lúc đó mình nghĩ: cha cha, 1 anh chàng thư sinh thú vị. trông như thỏ mà hoá ra gan con hổ. thế là mình bảo bọn kia đi trước, còn mình thì đi theo chiêm ngưỡng 1 lần nữa nhan sắc bạn”

Mi Dán vừa nói vừa nheo mắt nhìn tôi, khuôn mặt tôi bất giác đỏ bừng.

“trông bạn cũng khá lắm, hahaha”

Ngập ngừng đôi chút, cô nàng nói “tóm lại là trò chuyện với bạn thú vị lắm đó, không sáo rỗng như lũ con nhà giàu kia đâu. Có biết không?”

Tôi lắc đầu.

“haizzz, vậy bạn có thích nói chuyện với mình không?”

Tôi không trả lời.

Mi Dán lập lại “có hay không?”

Tôi dẫn đo suy nghĩ rồi gật đầu.

Mi Dán vỗ tay reo vui, sau đó nhìn đồng hồ đeo tay, khẽ nâng cái giỏ xách lên cao 1 chút nàng nói “hôm nay tới đây thôi, hôm sau lại nói tiếp nhé”

Tôi chần chờ, rồi gật đầu.

“đồ ngốc, bây giờ nói được rồi đấy”

“à, hẹn bạn hôm khác gặp lại”- tôi chỉ muốn chuồn đi thật mau.

“mình đi nhé”

“ừ , chào ”

Cô nàng lớn giọng:

“đi thật đấy”

“tạm biệt bạn”-tôi vẫy tay chào.

Mi Dán đi 1 đoạn, rồi thành linh quay phắt người lại la lên:

“này, mình nói thế mà bạn cũng cho là thật à?”

tôi đến ngó ngán, con gái là 1 sinh vật lạ lùng.

Mi Dán nhíu mày nói “cứ chờ đấy ông cụ non, từ ngày hôm nay mình sẽ chính thức theo đuổi bạn”

Sặc. đã từng nhiều lần bị shock, nhưng chưa bao giờ tôi shock nặng như hôm nay.

Cá tính của cô nàng này...quá khác biệt.

Đồng ý trên đời có rất nhiều cô nàng mạnh mẽ, nhưng cái kiểu của Mi Dán, lại là cái kiểu ngang ngạnh của 1 tiểu thư đài các.

“đừng đùa thế chứ” – trán tôi lấm tấm mồ hôi.

“haha, không tin à? Thì đùa chút cho vui cũng được vậy. thôi bỏ đi, ngày mai chúng ta lại tự học nhé”

Từ khi kết bạn, chúng tôi đặt ra giờ tự học trong thư viện.

“ơ ngày mai có lịch à?” – tôi nhớ hôm kia mới đúng là lịch học.

“ngốc quá, tăng thêm giờ học thì càng tốt chứ sao”

“ừ, thế cũng được”

Không hiểu sao tôi gật đầu như máy, ở cô nàng kiêu kỳ này có 1 sức hút lạ lùng, mỗi khi đề xuất 1 vấn đề nào đó, người khác không dễ dàng từ chối.

Cả đêm hôm đó, tôi trăn trở suy nghĩ về Mi Dán. Cô nàng là tiểu thư lá ngọc cành vàng, là công chúa của trường Ngoại Thương. Vậy mà lại đi thích tôi ư?

Người như cô ấy có quá đủ điều kiện để tìm kiếm 1 chàng trai danh giá khác.

Đột nhiên tôi nghĩ đến con cáo già Nhi Cây Trâm.

Chuyện của tôi và Mi Dán động trời như vậy, có lẽ nào không đến được tai con cáo già đó?

Tôi nhớ có lần gặp chị ta trong sân trường, lúc đó tôi và Mi Dán cũng đi cùng nhau.

Chị ta gật đầu chào tôi rồi đi qua luôn, không hề có phản ứng gì đặc biệt. lúc đó có lẽ tin đồn chưa lan xa, chị ta không thể “đánh hơi” thấy “mùi” khác lạ của Mi Dán. Nhưng bây giờ đã khác trước rồi, chắc chắn sẽ có chuyện lành ít dữ nhiều xảy ra.

Bất giác tôi quay sang ngấm nhìn Thắm.

Trong đêm tối, chỉ có ánh đèn bên ngoài nhẹ hắt vào, trông chị như 1 thiên thần đang say ngủ.

Ngày hôm nay thái độ Thắm vẫn bình thường, chứng tỏ Nhi Cây Trâm chưa mách lẻo chuyện gì.

Nhẹ thở dài 1 hơi, tôi nghĩ “mỗi ngày là 1 gánh nặng.

21. Chương 21: Trong Hờn Cả Thủy Tinh?

Ngoài suy nghĩ của tôi, trong nhiều ngày sau đó, vẫn chưa hề có biểu hiện gì khác thường từ Thắm.

Trên trường, Mi Dán gặp tôi thường xuyên, chúng tôi ăn uống và trao đổi bài cùng nhau trước con mắt ứa máu của thiên hạ.

Mi Dán càng tươi cười hơn hở bao nhiêu thì tôi càng ngượng ngừng bấy nhiêu.

Có điều, ở bên công chúa kênh kiệu kia kẻ cũng thích.

Vì thế tôi và nàng vẫn là 1 đôi bạn thân.

Nhịp sống ban đầu dần được khôi phục, thời gian như nước chảy mây trôi.

Một trong những kỉ niệm đẹp nhất về gia đình dĩ điểm đó là “tết trung thu”.

Đã 7 năm nay, trong gia đình hình thành luật bất thành văn .

Cho dù ở cách xa đến mấy, bận rộn tới đâu đi chăng nữa thì mỗi thành viên cứ đến dịp tết trung thu đều phải trở về đoàn viên với gia đình tại Sài Gòn.

Mỗi năm 1 tụ điểm, năm nay cả hội thống nhất sẽ tề tựu đông đủ tại tư gia của Nicky và Linh DJ.

Những ngày cận tết trung thu, phố phường tràn ngập sắc đỏ.

Bánh trung thu bày bán la liệt tại các quầy hàng, cửa hàng tạp hoá.

Tôi và Thắm tay trong tay dạo dọc theo con phố sầm uất. cả ngày trời lựa hàng, cuối cùng chúng tôi cũng mua được 6 hộp bánh trung thu trang nhã.

“hộp này của chị Hồng, chị ấy thích kiểu cổ truyền”

“còn cái này là của Sami nhé, nó thích phá cách, cho nó cái màu đen”

Miệng nói, tay Thắm chỉ trỏ. Tôi mau chóng dính 1 tờ thiệp chúc mừng vào mỗi hộp bánh.

“Thân tặng Hồng Ngựa -chị cả trong gia đình và con trai nhỏ.

Chúc chị khoẻ mạnh, bé con chóng lớn”

“Thân tặng Sami - nữ hoàng nội y -nữ hoàng rắc rối -bà chúa siêu bựa.

Ăn từ từ kéo mắc nghẹn”

“Thân tặng Ngọc Dao Lam -chị đại giang hồ.

Đêm trung thu nhớ đừng tụ tập đánh lộn, làm ơn ở nhà với mọi người. ”

“Thân tặng Linh DJ -thiên thần ngực bự -nói nhiều hơn ăn và chàng rể Nicky.

Làm chủ nhà phải tặng lại cho cặp bên này 2 hộp. ”

Cuối cùng là cặp đôi Nhi Cây Trâm và giáo sư.

Tôi tính viết là “thân tặng Nhi Cây Trâm -con cáo già khôn ngoan lọc lõi” nhưng ngay lập tức bị Thắm bác bỏ.

Thế là tấm thiệp ghi:

“Thân tặng Nhi Cây Trâm -em út trong gia đình và giáo sư.

Chúc hai người ngon miệng”

Thắm tính ghi thêm mấy câu nữa cho Nhi, nhưng tôi cố tình lảng sang chuyện khác.

Ban ngày, các cặp đôi trong gia đình tản bộ trên phố.

Còn khi đêm về, mọi người đều phải tụ tập tại căn nhà quận 7 của Nicky.

Đó là 1 căn nhà khá lớn, đầy đủ tiện nghi, có cả sân vườn.

Nơi đây chính là nơi Linh DJ tìm thấy tình yêu.

Căn nhà thấp đèn ***g sáng trưng từ đầu cổng vào tới cửa chính, rồi lại cao lên lầu 2, thẳng tới lầu 3. nói tóm lại là chỗ nào cũng có đèn nền dịu nhẹ.

Khung cảnh đậm nét mờ ảo.

Các cặp đôi trao đổi quà cáp cho nhau, mọi người đều cười nói vui vẻ trong tiếng trống múa lân vang vọng ở xa xăm.

Nhi Cây Trâm tặng chúng tôi 1 hộp bánh, kèm theo cái trống nhỏ dành riêng cho tôi.

Để làm gì thì chị ta nhất quyết không nói.

Linh DJ và Nicky làm theo đúng y lời chúc, tặng cho tôi và Thắm mỗi người 1 hộp bánh.

Hồng Ngựa cũng tặng 2 hộp bánh rất đắt tiền.

Ngọc Dao Lam tặng 1 hộp xì gà sữa cho Thắm và 1 con dao bấm cho tôi. Nói là “xử lí bợn trên trường”. ???

Riêng Sami, lúc nào cũng là nội y. duy chỉ khác, nội y cho Thắm đợt này màu vàng óng có dây tua, ngoài ra cũng có...một cái khác cho tôi.

Cả gia đình dùng bữa tối ngoài ban công, chủ nhà Nicky liên tục khui sâm panh .

Lát sau, đoàn múa lân được giáo sư mời đến nhảy múa góp vui, cả nhà đều đứng dậy nâng cốc chúc mừng đêm trung thu hạnh phúc trọn vẹn.

Sami và Linh DJ lúi húi cột túi tiền vào dây treo đèn để lân trèo lên lấy.

Tuy nhiên lầu 3 nằm quá tầm với, thế là tôi phải nói dây thòng xuống chút nữa, con lân mới nuốt được vào bụng.

Trong không khí có ánh nến lung linh, người người rước đèn, trắng sáng vàng vạc. gia đình chúng tôi lặng lẽ bên nhau tận hưởng thời khắc hiếm có.

Tiếng trống vang vọng xa, 1 đêm trung thu cũng chẳng bao nhiêu mà kể.

Tầm 11 giờ đêm, khi mọi người đang tụ tập ăn nhậu. điện thoại tôi bất ngờ đổ chuông.

Là Mi Dán gọi...

Tôi nghe máy mà trong lòng than thầm.

“em ở đây với mọi người, anh tới gặp đám bạn chút rồi về ngay nhé” -Tôi nói nhỏ vào tai Thắm.

“bạn nào anh nhỉ?”

“bạn cùng trường đại học ấy”

“À” - Thắm hơi bất ngờ, rồi nét mặt chuyển sang hân hoan “ráng mà kết bạn với người ta nha anh, em thấy anh cứ thui thủi 1 mình ở trường tội nghiệp lắm”

“anh biết rồi”

Khi tôi đã xuống tới cửa, Thắm gọi giật lại “chồng ơi. cầm lấy ít tiền phòng thân đi”

“anh có đủ rồi”

“em bảo cầm thì cứ cầm lấy, đủ đâu mà đủ”

Trong bất cứ chuyện gì Thắm đều hết sức nhiệt tình với tôi.

Chị là 1 người khó đoán, nhưng không bao giờ tính toán với người khác.

Mi Dán hẹn tôi tới 1 quán kem rất đẹp.

Ăn kem, cô nàng vừa ăn vừa tủm tỉm cười.

Tôi thấy lạ bèn hỏi “sao bạn cứ cười suốt từ đầu đến giờ thế”

“hihi” - Mi Dán tiếp tục ăn không trả lời.

“này”

“gì?”

“mình đang hỏi bạn đấy”

“thì người ta đang vui”

“được học bổng à?” - tôi tò mò.

“không”

“vậy là có người thân ở xa mới về rồi”

“cũng không phải” -Mi Dán lắc đầu.

“chà...” - “à, chắc hôm nay là 1 trong những ngày hiếm hoi không có đám nữ quái kia bám đuôi bạn”

“hahaha” - lần này thì Mi Dán cười khoái chí.

“đúng không?đúng không?”

“đúng đúng” -cô nàng gật đầu lia lịa “gần đúng”

Tôi chưng hửng - “tức là sao?”

“thì người ta vui vì hôm nay là 1 ngày bình thường trong 1 đêm đặc biệt, cứ biết vậy đi”

“1 ngày bình thường trong 1 đêm đặc biệt?” - đó là câu nói tối nghĩa nhất mà tôi từng nghe.

Chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện phím.

Mi Dán hỏi tôi “từ chiều đến giờ bạn có làm gì không?”

“mình đi với gia đình”

“mình cũng thế” - Mi Dán cười toe toét.

“gia đình của mình không giống gia đình của bạn đâu bạn ơi” - tôi nghĩ thầm.

“mà bạn ở nhà bà con, hay nhà trọ?” -công chúa hỏi.

“nhà trọ”

“ở chỗ nào thế?vào chơi được không?” -Mi Dán nháy mắt với tôi.

Một sự nguy hiểm đè nặng trong lòng.

“không được”

“hả?sao thế?”

“nói là phòng trọ nhưng chị chủ nhà là bà con với mình, khó tính cực kì, bạn bè gì cũng không được dẫn về nhà đâu, nhất là con gái. ”

Mi Dán không nói thêm tiếng nào, cô nàng cắm cúi vào ly kém với vẻ bực dọc.

Lát sau mới gần giọng:

“ở cái nhà quỷ gì mà.... điều linh, phong kiến, chuyên chế. . ” giọng nói tuy nhỏ nhưng vẫn nghe rất rõ.

Tôi cười không thành tiếng.

Nếu cô công chúa kênh kiệu mò đến nhà Thẩm, chắc chắn chúng tôi sẽ bị chôn sống cùng nhau.

Đột nhiên, như nghĩ đến chuyện gì, Mi Dán ngẩng mặt nhìn tôi:

“phải rồi, sao bạn lại quen chị Nhi năm 4 nhỉ?” -nàng hỏi.

“Nhi nào cơ?” - tôi tăng lơ - “à cái chị Yến Nhi tướng nhỏ nhỏ con đó đúng không?bạn của chị mình ấy mà”

“chị bạn học ở đâu?”

“ra trường rồi”

“a! vậy đang làm ở đâu?” - Mi Dán bật giọng hỏi.

“đang làm trên Đà Lạt” - tôi lấp liếm, thực chất tôi chẳng có bà chị nào cả. tôi là con một trong nhà mà.

“chán nhỉ, cứ tưởng ở đây thì được đấy”

“sao thế?”

“thì mình có thể giúp cho chị bạn chút ít chứ sao” - công chúa kiêu kỳ nháy mắt tinh ranh.

Tôi quên mất gia đình cô nàng rất có thể lực.

Trò chuyện thêm 1 chốc nữa, bên ngoài cửa tiếng trống múa lân đánh từng từng gõ nhịp hồi thúc.

Mi Dán la lên “tính tiền” rồi quay sang tôi “mau lên, ra ngoài kia coi đi”

Ba con lân màu đỏ - vàng - xanh, đang chụm đầu, lắc đuôi khi tôi và Mi Dán bước ra cửa

Người đi đường xúm lại xem cuộc vui.

Ba ông địa theo lân hết sức háo sắc. cứ chỗ nào có mấy em xinh tươi là chú ta nhảy vào phe phẩy quạt.

Mi Dán hét âm lên khi 1 ông địa sáp vào dùng quạt vỗ mông nàng.

“hahaha”

“còn cười được hả?” - công chúa nhéo tôi 1 cái rõ đau.

“không phải ai cũng được ông địa vỗ mông đâu nghe”

Mi Dán đỏ mặt tía tai “thôi mình đi đi, chỗ này ồn quá”

“sao vậy? đang xem múa lân mà”

“không thích chen lấn” - Mi Dán bĩu môi.

“àì” tôi thở dài - “cái tính kênh kiệu trời dẫy rồi”

Ngồi trên quán café cao tầng bên kia đường, chúng tôi bình thản ngắm nhìn dòng xe cộ đông đúc, đám đông đang tụ tập xem múa lân.

“Thành phố này lắm đoàn lân thật, ngồi 1 chút mà có tới hơn 10 đoàn diễu hành ngang qua. Con nào cũng to, con nào cũng đẹp. ” - tôi trầm trồ thán phục.

“tất nhiên, sài gòn mà”

“bạn sinh ra và lớn lên tại đây à?quê gốc ở đâu?”

“cũng ở đây”

Mi Dán cúi mặt chun môi ngậm lấy ống hút.

Điều bộ cử chỉ của cô nàng coi thật nhẹ nhàng, đúng là gia đình danh giá có khác.

Chắc vì thấy tôi đề cập đến quê quán nên Mi Dán hỏi lại tôi

“quê bạn ở đâu?”

“Đà Lạt”

“trên đó thì thích rồi, mát mẻ, trong lành, cảnh đẹp nữa”

“bạn đi Đà Lạt rồi à?”

“ôi dào, hè nào chẳng lên đó nghỉ mát. Có khi buồn cũng lên ở 1 đêm rồi lại về”

Tôi nhủ thầm “đúng là con nhà giàu”

Trò chuyện linh tinh với Mi Dán, chúng tôi lại tiếp tục rời quán café để sang phố đi bộ.

Lúc này đã là nửa đêm.

“Mascara hai trăm chín chục nghìn” gọi cho tôi, không ngớt lời hỏi thăm.

Lòng tôi ấm lại vì những câu nói của Thẩm.

Chị tin tưởng tôi hoàn toàn, còn tôi? Lại đi với 1 cô gái khác.

Nhưng dù sao tôi cũng ko cảm thấy tội lỗi. vì giữa tôi và Mi Dán trong sáng hơn cả thủy tinh.

(quả này phải xem lại)

Mi Dán thấy tôi cứ tùm tùm cười sau khi nghe điện thoại, cô nàng bèn lân la dò hỏi

“này, ban này ai gọi thế?”

Tôi không chần chừ đáp luôn “chị mình”

“chị ấy chắc xinh lắm nhỉ?” -cô nàng nheo mắt.

“xinh lắm”

“vậy à”

Tôi tươi cười.

Bỗng nhiên công chúa kéo tay áo, rồi nhìn thẳng vào mắt tôi:

“chị ấy xinh bằng mình không?”

Quá bất ngờ trước hành động táo bạo này, tôi không biết phải phản ứng ra sao.

Trong 1 giây, 2 giây, rồi 3, 4 giây mất cảm giác. Cuối cùng tôi cười trừ:

“làm sao so sánh kiểu ấy được chứ”

“con gái với con gái sao lại không được?”

“mỗi người 1 vẻ, mình không biết ai hơn ai đâu”

“thế à?” Mi Dán thôi tra tấn tôi bằng mắt, công chúa kiêu kỳ kéo tay tôi tiếp tục đi dọc theo con đường lớn. vừa đi vừa cười nói:

“bạn thử nói xem mỗi người 1 vẻ là như thế nào?tức là mình thế nào?chị bạn thế nào?”

Ôi, tôi đến khổ với nàng. Con gái hễ cứ động đến chuyện nhan sắc là nói không biết chán.

Trong đầu tôi đã nghĩ ra 1 “bài diễn thuyết” để rỉ rai công chúa.

“bạn trẻ trung, đáng yêu, hồn nhiên, nhí nhảnh. . lại rất cá tính nữa. là mẫu con gái mà rất nhiều bạn nam ngưỡng mộ. ”

“thật không?” - Mi Dán hớn hở.

“thật”

Cô nàng nheo nheo mắt nhìn tôi “rất nhiều bạn nam ngưỡng mộ, vậy trong đó có bạn không?”

“ơ...” tôi chết lặng.

“có hay không nào?”

“có. . ” tôi nghĩ trả lời “có” cũng chẳng ảnh hưởng gì. Không thể coi đây là lời yêu được.

Thế nhưng Mi Dán lại suy nghĩ khác tôi.

Cô nàng nhảy căng lên, rồi đột nhiên bá cổ thơm vào má tôi 1 cái.

Trước bàn dân thiên hạ, sự việc này dấy lên làn sóng bàn tán.

Rất nhiều người ồ lên rồi vỗ tay bồm bộp.

Những ánh mắt trầm trồ khiến công chúa thêm phần tự tin - đã chẳng nay càng thêm chẳng.

Gái Sài Gòn dạn dĩ, cá tính mạnh - ai đó nói không sai chút nào.

Đặc biệt là các nàng công chúa được nuông chiều từ trong trứng.

Tôi cứ thế mà bước đi trong ngượng ngùng.

Bỗng nhiên nghĩ đến Thẩm, trong lòng tôi chứa đầy cảm giác tội lỗi và sợ hãi.

Mi Dán nắm chặt lấy tay tôi. Không biết làm thế nào, tôi đành áp ứng:

“giờ này trễ rồi, mình nghĩ chúng ta nên về thôi”

“hả?Sao lại về, còn chưa đi hết con đường mà”

“để hôm khác đi”

“không được, đêm trung thu mới có ý nghĩa, mình là con gái còn không sợ, bạn là nam mà ngại sao?”

“không phải, tại vì chỗ trọ không cho phép về khuya”

“trung thu mà, giờ này đã là 12 giờ, nếu đã cho đi đến 12 giờ thì phải cho đi tới sáng chứ”

Tôi không nói lại công chúa. Đành miễn cưỡng đi với nàng cho đến hết con đường.

Nhìn sang Mi Dán, thấy công chúa kiêu kỳ tràn ngập hạnh phúc. Trong lòng tôi than khổ.

“đi mau, đi mau lên, tối nay không có chỗ ngủ thì về chỗ mình ngủ” -Mi Dán cười nói hả hê.

“ấy, không được đâu, để mình qua nhà thằng bạn là được rồi”

“haha, bạn đang nghĩ bấy đây à?đầu óc gì mà đen tối, chỗ mình tức là khách sạn của chị mình ấy, cho bạn 1 phòng, còn mình về nhà”

“vậy mà làm hết hồn”

Con đường này rất dài, chúng tôi đi muốn mỏi cả chân.

Người đề xuất là Mi Dán, người bỏ cuộc đầu tiên cũng là Mi Dán.

Công chúa kiêu kỳ vừa đi được nửa tiếng đã đầu hàng hoàn toàn.

“thôi thôi, mệt lắm rồi, nghỉ tí đi” - Mi Dán dừng chân chống nạnh thở dốc.

“bạn mệt rồi đó, mình về thôi”

“ừ, thôi dừng cuộc chơi tại đây vậy”

Nghe câu đó khác gì được lệnh đặc xá? Tôi mừng còn hơn mở hội làng.

“này, bạn phải công mình” -Mi Dán nói - “con trai mà, phải ga lăng chứ”

“sặc, không phải chứ?”

“chứ gì nữa, mình không đi bộ thêm được nữa đâu. Bây giờ bạn phải công mình ra chỗ gần nhất có taxi”

Lệnh của công chúa ban ra, tôi không thể cãi được.

Thế là đành bấm bụng để cô nàng trèo lên lưng.

“hây a...”

“oái, leo nhẹ nhẹ thôi”

“haha, yếu thế?”

“ai bảo?tại mình đang mệt, bạn nhảy kiểu đẩy ngựa cũng phải gục nữa là”
Đi xuyên qua dòng người đông đúc, chúng tôi gây chú ý khá nhiều.
Tôi khổ sở cầm mặt xuống đất, nếu để ai đó trông thấy và chụp hình lại.
Ngày mai tôi sẽ xuống mồ.
Khoảnh khắc chúng tôi mò được tới chỗ taxi, phẳng phất như là giây phút kì diệu nhất trong cuộc đời.

22. Chương 22: Sự Thật Luôn Được Đánh Giá Cao.

Sau đêm Trung Thu hôm ấy, vai và chân tôi mỏi nhừ.
Lại còn thường xuyên gặp ác mộng.
Tôi mơ thấy mình khó thở vì bị kẹt giữa 2 người con gái xinh đẹp.
Cứ mỗi đêm nhìn Thẩm ngủ, lòng tôi lại dâng lên cảm giác tội lỗi.
Hàng ngày gặp Mi Dán ở trường, nhìn nét rạng ngời trên khuôn mặt nàng, tôi chỉ muốn thú nhận tất cả.
Ngày lễ giáng sinh sắp đến, khắp phố phường nhà nào cũng tất bật chuẩn bị cây thông Noel. Tôi có thể nghe thấy nhạc điệu bài Jingle Bells ở khắp mọi nơi.
“Jingle Bells
Jingle Bells
Jingle all the way
oh what fun it is to ride
in a one horse open sleigh.
.....
Dashing through the snow
in a one horse open sleigh
over the fields we go
laughing all the way “
Không khí giáng sinh đến trong từng hơi thở.
Như mọi gia đình khác, gia đình dĩ điểm của chúng tôi cũng lên lịch ăn mừng Noel thật hoành tráng.
Thẩm và tôi đi siêu thị từ rất sớm để mua cây thông, bộ đèn nhấp nháy, bình xịt tuyết giả.
Còn Sami và Ngọc Dao Lam phụ trách trang trí các thứ lặt vặt như: ngôi sao, những quả châu, gói quà, búp bê ông già tuyết, các đôi tất đỏ...
Trang trí cây thông xong xuôi, cả nhà hoàn thành luôn cả hang đá cho Chúa.
Tôi và Thẩm nhìn nhau cười mãn nguyện.
Mặc dù không hề theo đạo Thiên Chúa nhưng chúng tôi vẫn...ăn theo rất giỏi.
Ngồi trên ghế sofa, lục trong album đĩa lấy 1 cuốn phim bất kì, tôi nhìn Thẩm nói
“mùa đông ở nước ngoài thường ngồi xem tivi”
“vậy mình cũng bắt chước người ta đi anh” -Thẩm thích thú ra mặt.

Liếc nhìn nhãn đĩa có ghi: “Big Fat Liar” (vua nói dối).

Tôi bật cười “phim này chắc cũng lâu rồi, nghe nói hài hước lắm đây”

“vua nói dối à?em ghét nói dối, để xem xem sao?”

Cứ nghĩ đến “nói dối” là tôi lại liên tưởng đến tình huống bị kẹp giữa Mi Dán và Thấm của chính mình.

Ôi, ông trời muốn trêu ngươi tôi ư?

Bộ phim Big Fat Liar kể về 1 cậu bé 14 tuổi thường xuyên nói dối, nói dối vô tội vạ rồi cuối cùng gặp rắc rối bởi chính những lời nói dối đó.

“Thằng nhóc đó giống hệt anh” -Thấm vừa xem phim vừa cười khúc khích.

“trình chém gió của anh làm gì siêu bằng nó”

Nhưng phải công nhận cậu bé đó là vua nói dối, còn tôi là 2 mặt. tôi và nó có 1 chút điểm chung.

Trong phim, Cậu bé tìm cách giải quyết rắc rối và cuối cùng nhận ra rằng: sự thật luôn luôn được đánh giá cao.

Tôi giật mình, sự thật luôn được đánh giá cao ư? là ý gì đây?

Những tình tiết hài hước nhưng sâu lắng của bộ phim, truyền tải rất tốt tới người đọc thông điệp kia.

Xem xong phim tôi cứ suy nghĩ mãi về hoàn cảnh hiện tại của mình.

Thấm lại còn quay sang tôi mỉm cười “sự thật luôn được đánh giá cao anh ạ, em thấy người ta nói hay quá ấy chứ”

“.....”

Lương tâm tôi đột nhiên thức tỉnh, có lẽ vậy.

Trong đêm 24 Noel, tiếng chuông nhà thờ khiến tôi đột nhiên tỉnh giấc.

Tôi vốn không theo đạo, nhưng tôi và Thấm đã thử đi nhà thờ.

Trong thánh đường, Thấm nhắm mắt lầm rầm cầu khẩn cho chúng tôi được sống trong yên bình.

Còn tôi?tôi hỏi chúa xem giữa 2 người tôi nên chọn ai.

Và liệu có nhất thiết phải lựa chọn?

Người đầu tiên tôi yêu là Thấm, kể cả bây giờ vẫn là Thấm.

Nhưng từ khi xuất hiện Mi Dán, tôi nhận thấy cuộc sống không phải chỉ quanh quẩn ở những thứ thuộc về ta.

Mi Dán là người có học thức, có địa vị, lí lịch hoàn toàn tuyệt hảo.

Còn Thấm không có học thức, xuất thân nghèo khó, lai lịch còn nhiều nghi vấn, lại làm cái nghề mua vui cho thiên hạ.

Bên nào nặng bên nào nhẹ, hơn ai hết tôi là người rõ nhất.

Đêm hôm đó nhìn Thấm rúc trong lòng mình say ngủ, tôi chỉ còn biết vuốt ve khuôn mặt nàng rồi thì thầm “dù thế nào cũng không thể là Thấm”.

Ngày hôm sau, dường như vẫn còn dư âm của đêm Noel ấm áp.

Thấm đến trường thăm tôi, tiện thể gặp luôn cô em thân ái, vừa là để trêu ngươi đám sinh viên nhiều chuyện trong trường.

Công nhận, chị nghĩ quá nhiều điều tốt cho tôi.

Chỉ là, tôi chưa bao giờ nghĩ Thấm sẽ xuất hiện ở đây.

Nhi Cây Trâm dẫn Thắm đi 1 vòng quanh trường thăm thú khắp nơi.

Khuôn viên trường khá lớn, học sinh đông như kiến.

Đang buổi ban trưa cả trường được chứng kiến hai kiều nữ sóng vai bước đi.

Vẻ đẹp của Thắm nhanh chóng được theo dõi là diễn viên về trường đóng phim, rồi nào là đang quay video clip cho 1 hoa hậu nào đó từng học ở đây....

Hôm ấy, mọi người được 1 phen ngỡ ngàng khi Thắm và Nhi bước vào lớp học của tôi.

Vừa đúng lúc chạm mặt Mi Dán khi cô nàng đang ngồi đọc sách cùng tôi.

Ôi, có chúa mới biết, vì sao bầu trời hôm ấy trong vắt mà sấm sét thị uy khắp nơi.

Khi Thắm và Mi Dán nhìn nhau, 2 đôi mắt trợn trừng, mày liễu dựng ngược.

Thắm bất ngờ tiến tới 1 bước, rồi...mỉm cười “mấy đứa đang học nhóm à?chị qua Thăm em đây”

Mi Dán nhanh nhẩu la lên “chị là chị của bạn Bốn mắt đúng không ạ? Ôi chị xinh quá, em nghe bạn ấy kể về chị rồi”

Khỏi phải nói cũng biết, gặp được Thắm, Mi Dán mừng đến cỡ nào.

Bây giờ tôi không còn biết nói gì, trong những lúc thế này cần có sự im lặng.

Nhìn Thắm và Mi Dán chào hỏi niềm nở, tôi cảm thấy ngày tận thế đang đến gần.

Nhi Cây Trâm nhìn tôi, nở nụ cười gian trá “các em chăm chỉ thật đấy, ngày nào cũng học nhóm như thế này, bảo sao không giỏi cho được, chị Thắm nhỉ?”

“ngày nào cũng học à?” -Thắm liếc nhìn 2 đứa tôi.

“vâng, ngày nào cũng tự học, em với em chị là ăn rơ nhất đấy ạ” -Mi Dán khoe với vẻ tự hào.

Tôi chuẩn bị cắn lưỡi chết.

Thắm nhú mày “thế thì tốt quá”.

Nhi Cây Trâm nắm tay Mi dán thân thiện: “để chị đề cử lên nhà trường, bình chọn hai đứa tụi em là sinh viên năm 1 xuất sắc nhất”

Rồi chị ta quay sang Thắm, cố tình gieo vào đầu chị những từ ngữ cay nghiệt

“hai đứa nó có tiền đồ ghê chị nhỉ?traí tãi gái sắc học chung với nhau. em chị ở đây thế là an tâm quá rồi nhé, chất lượng giảng dạy ở trường em miễn chê, lại còn có sinh viên nữ xinh như mộng, cứ gọi là công thành mà tình cũng toại. ”

“hi hi hi” -Mi Dán cười khúc khích, khuôn mặt cô nàng đỏ ửng.

Trái tim tôi đập thình thịch, Thắm rất dễ mặc cảm, những lời nói vừa rồi sẽ là mũi tên đâm thấu tim chị.

Nhưng rồi cuộc, dĩ của dĩ luôn đeo chiếc mặt nạ bằng thép rắn chắc nhất.

Khuôn mặt Thắm không hề biểu cảm. chị vẫn giữ nguyên nét cười, sâu trong đôi mắt chiếu ra những tia lạnh lùng.

“em học cùng lớp với em chị à?” - giọng Thắm hết sức hời hợt.

Phảng phất như trở về thời điểm tôi và chị vẫn còn là người dưng.

Mi Dán cười tíu tít “không ạ, e học khoa kinh tế đối ngoại, nhưng tụi em chơi thân lắm”

“bạn bè chơi với nhau, giúp đỡ nhau cùng tiến bộ là tốt lắm đấy” -Nhi Cây Trâm chêm củi vào lửa.

Lại thêm bên ngoài hành lang, đám sinh viên hiếu kì xì xào bàn tán.

Ngoài cửa có 1 nhóm người bước vào, là đám nữ sinh theo đuôi Mi Dán.

(quả này mới chết đây)

“sữa cho công chúa nhỏ và chàng hoàng tử bạch mã nè” -1 cô lên tiếng sớm nhất.

“bánh và nước uống giải khát nữa nè”

“ê ê, tội bay xí phần tao hả, tao phải chạy qua tới thư viện ôm chồng sách này về cho 2 sắp lớn đây” - 1 con bé mập mập đeo mắt kính to dùng chen lên trước.

“tao nữa, còn tao nữa...”

Đám nữ sinh ồn ào chen lấn, giành nhau về trước.

Chứng kiến dung nhan 2 kiều nữ mới xuất hiện, bọn họ cũng không nể nang gì:

“sao hôm nay ngồi xa thế, mọi bữa gần lắm cơ mà, hihhi”

“công chúa nhỏ này, chiều chúng mình mời phò mã đây đi ăn tối đi, tớ mới biết chỗ này đẹp tuyệt vời”

“đúng đấy, đúng đấy, đi công viên nước nữa, lâu rồi chưa đi”

“tội mày vớ vẩn, tao thấy đi shopping rồi chơi bowling là tuyệt vời nhất”

“....”

Cứ một câu được nhóm nữ quái thốt ra, là 1 tảng đá đè nặng lên người tôi.

Dần dần đến khi kết thúc, tôi đã bị chôn sống hoàn toàn.

Thấm miến cưỡng nán lại 1 lúc nữa rồi lạnh lùng quay trở về.

Nhi Cây Trâm khôn ngoan, không hề lên tiếng, chị ta còn nháy mắt khiêu khích tôi.

Người thoải mái nhất là Mi Dán, nhìn bóng Thấm khuất sau cánh cửa, công chúa huých vai tôi

“tướng tá body của chị Thấm đã thật đấy”

Tôi không trả lời, chỉ lẳng lặng mở sách ra.

Trong đầu thầm rửa “con cáo già thâm độc, con diêm có bộ mặt thiên thần, cô ta không gây ra động tĩnh gì trước đó thì ra là để chuẩn bị cho ngày bắt quả tang này. Quả nhiên lợi hại nhất vẫn là Nhi!”

Cả buổi học, Mi Dán không ngừng gây chú ý bằng cách phe phẩy tay trước mặt tôi, có khi còn lôi 2 con búp bê nho nhỏ ra múa rối.

Nhưng tôi phớt lờ hoàn toàn.

Đến khi cô nàng hỏi “chị Thấm và bạn có chuyện gì à?”

Tôi đứng dậy bỏ về trước

23. Chương 23: Mùa Giáng Sinh Lạnh Lẽo.

Buổi chiều Thấm không ở nhà.

Nhà cửa vắng tanh chẳng có lấy 1 ai.

Tôi e sợ chưa dám gọi cho Thấm, bèn hỏi Sami trước nhất

“chị Sam à?chị đi đâu mà không có nhà?”

“hả?gì cơ?”

“chị đi đâu mà không ở nhà?”

“đang ngoài đường, chuẩn bị đi ngủ chiều, tối về trễ đấy, không cần đợi cơm đâu, thế nhé”

Sami cúp máy cái rụp, quảng cho tôi 1 gáo nước lạnh.

Vậy là chị ta đi với khách cả ngày.

Tôi bèn gọi cho Ngọc Dao Lam

“gì đấy cưng? gọi có gì không?” - tiếng chị Ngọc đều đặn vang lên

“chắc tối chị mới về đấy, 2 vợ chồng mày với con Sam ăn trước đi nhé”

“biết rồi, tao đi kiếm ăn chứ không có đi đánh nhau với con nào đâu mà mày lo hão. ”

Cả 2 chị đại đều đi khách đến khuya, còn Thẩm?

Chắc cũng tương tự.

Một mỗi quăng chiếc điện thoại xuống ghế sofa, tôi nằm thẳng cẳng đê lên điện thoại mà ngủ.

Chiều tối hôm đó tôi giật mình thức giấc vì cuộc gọi của Mi Dán.

Cô nàng hẹn tôi đến quán karaoke nói chuyện cho khuây khỏa.

Thẩm vẫn chưa về nhà, căn nhà vắng lặng và lạnh lẽo đến đáng sợ.

Tôi thầm nhủ “cần có 1 sự thật để chấm dứt tình trạng này”.

7 giờ tối là thời điểm tôi gặp Mi Dán, hôm đó ngày 25, vẫn còn là giáng sinh.

Mùa giáng sinh gồm 2 ngày 24, 25. ngày 24 đối với tôi là ngày ảm áp nhất trong cuộc đời còn ngày 25 có lẽ lạnh lẽo nhất.

Phòng karaoke rộng thênh chỉ mình tôi và Mi Dán.

Công chúa nói “bọn phiền phức kia, em đuổi hết rồi, bây giờ chỉ còn em và anh thôi”

Nàng xưng “anh -em” ngọt lịm. tôi suýt ngất xỉu.

Mi Dán kéo tay tôi ngồi xuống, thoáng nhìn nét mặt ửng hồng của công chúa, tôi biết nàng vừa uống rượu.

“bạn uống rượu đấy à?”

“ít mà, hizz, anh! Anh phải uống với em”

Mi Dán nói rồi tự tay rót cho tôi 1 li, nàng đưa li rượu dí vào môi tôi - “uống đi anh, uống đi anh”

“mình không biết uống”

“em cũng có biết đâu, nhưng giờ biết rồi nè”

“mình có chuyện cần nói” - tôi giật lấy li rượu trong tay Mi Dán.

“em cũng có chuyện cần nói”

“để mình nói trước”

“không, em mới là người nói trước”

Tôi mặc kệ cô công chúa muốn gì, miệng vẫn thao thao “thật ra, sự thật không phải như mình nói, thật ra....”

“im, im ngay! Em không muốn nghe anh nói” -Mi Dán bịt chặt môi tôi, miệng la lớn át hết mọi âm thanh.

“bạn phải nghe”

“không, em không nghe!” - Mi Dán đưa 2 tay bịt tai lại.

Không nghe à? cô không nghe cũng phải nghe.

Tôi điên tiết lên, nốc luôn li rượu vừa rồi, sau đó chụp 2 tay Mi Dán, hét thẳng vào mặt cô nàng

“thật ra, tôi nói dối bạn đấy!tôi và chị của tôi, cái chị sáng hôm nay đến trường mình, đó là người yêu của tôi, tôi không có bà chị nào hết. bạn nghe rõ chưa? Tôi cũng không ở cái nhà trọ nào hết, nhà của người yêu tôi đấy. ”

“Hey, hey, you, you, I dont like your girlfriend No way, no way, I think you need a new one...”

Mi Dán phớt lờ hoàn toàn lời thú tội của tôi, cô nàng cười âm ỉ, còn hát to bài Girlfriend.

Tôi cũng chẳng biết nàng có nghe những gì tôi nói hay không.

Tiếng nhạc từ dàn loa karaoke khá lớn, Mi Dán lại đang cuồng say.

“này” - tôi lắc vai nàng - “bạn phải nghe tôi nói hết cái đã, rồi muốn hát gì thì hát”

Mi Dán đã say, cô nàng cười âm ỉ rồi khóc lóc ỉ ôi.

“uống đi anh, anh muốn nói gì thì uống đi rồi em nghe, nếu ko thì anh đi chết đi, haha, chết đi chết đi”

Li rượu tiếp theo dí sát vào môi tôi, rượu đổ cả xuống cằm.

Tôi đành phải mở miệng uống hết.

“haha, anh ngoan quá, anh thấy chưa?nhỏ đến lớn chưa ai dám cãi lời em”

Sau đó Mi Dán cầm lấy micro, quảng cho tôi cái thứ 2, trên màn hình tivi hiện lên bài hát “giờ ở đâu em cũng thấy anh”

“vì sao anh cũng như người ta bỏ em lại đây, vì sao anh không về đây với em, vì sao anh ko chịu tin ko chịu tha thứ cho em tại vì sao tại vì sao anh lại thế.... dù trong mơ em cũng vẫn thấy có anh kề bên. . dù lang thang em cũng vẫn thấy bóng anh...dù nơi đâu ở nơi đâu em cũng chỉ thấy anh...”

Mi Dán hét to vào micro, hét đến quần quai, không cần nhìn màn hình. cô nàng bầu vú lấy người tôi, mùi rượu liên tục phả vào mặt.

Vẫn còn có chút lí trí, tôi giằng người, gạt cái micro từ tay Mi Dán rơi xuống sàn.

“đừng có hát nữa. nghe cho kĩ đây. Tôi và THấm đã sống với nhau như vợ chồng, bạn hiểu gì chưa? Tôi không phải là cái thứ gì thơ ngây đang hoang như bạn vẫn nghĩ đâu. Tôi là hai mặt đấy, bọn trong trường nói không sai đâu. ” - hai tay tôi giữ 2 bên cằm Mi Dán, hét thẳng vào mặt cô nàng.

Tôi chắc chắn công chúa dù có say cách mấy cũng phải nghe rõ.

Thình lình Mi Dán chồm tới trao ngay vào môi tôi 1 nụ hôn.

Nụ hôn pha lẫn mùi rượu, hương vị thật là đáng.

Tiếng nhạc chuyển về tiết tấu nhẹ nhàng tha thiết, trong căn phòng vắng lặng, chúng tôi không ngờ đang ôm lấy nhau hôn ngấu nghiến.

Nhưng chỉ có 1 người chủ động.

Đúng lúc này, cánh cửa phòng hát bật mở.

Giật mình nhìn về phía đó, suy nghĩ đầu tiên của tôi là: “Quý Môn Quan đang ở trước mắt”

Hai bóng người lạng lẽ chắn giữa lối đi, như Hắc Bạch Vô Thường chuyên bắt người cho Diêm Vương trong truyền thuyết.

Nhi Cây Trâm nhếch môi cười, ánh mắt lả lơi hướng sang Thấm.

Tôi nhận ra trên gương mặt Thấm hằn lên nét căm hận.

Và câu đầu tiên thốt ra từ cặp môi hồng là câu nói đáng sợ nhất:

“mẹ kiếp! chúng mày dám...”

24. Chương 24: Máu Không Thể Chảy Ngược.

Căn nhà 2 tầng trên đường Nguyễn Thị Minh Khai quận 1, đêm Noel rực rỡ ánh đèn.

Đèn hoa, cây thông, hàng đá...tất tần tật đều do tôi và Thẩm chung tay trang trí.

Ngoài đường, từng đôi lứa tay trong tay hò hẹn, còn gia đình tôi, đang có 1 sự rạn nứt lớn.

“sao?bây giờ thử nói đi. Hai đứa mày làm chó gì trong đó mà ôm hôn nhau hả?mày nói đi! Mày nói đi!” - Mặt Thẩm đỏ rần lên, giọng chị quát oang oang muốn đổ cả nhà.

“anh...anh thề là cô ấy chủ động. anh không hề đáp trả, anh chỉ ngồi đó thôi”

“ngồi đó thôi, ngồi đó thôi? Nực cười, vậy hai đứa làm gì trong quán karaoke, chỉ có 2 người hả? mày còn dám nói dối tao”

Thẩm xông thẳng vào cây thông, xô ngã cái cây xuống đất, tiện chân đá luôn cái hàng chứa.

“nói dối này, nói dối này, tao không để đàn ông lừa dối thêm lần nữa đâu”.

Chị điên tiết đập phá đồ đạc trong nhà.

“cô ấy hẹn anh đến, sẵn anh cũng muốn gặp để nói rõ mọi chuyện, nhưng anh không biết trong quán chỉ có 2 người”

“mẹ kiếp! thôi im đi, mày nói dối giỏi lắm, tao ngu nên mới bị mày lừa lâu nay. ”

“Thẩm, anh xin em, em hãy hỏi rõ cô ấy đi”

Thẩm nhìn tôi, rồi thỉnh linh nhặt bức tượng con lừa ném sượt qua tai tôi, trúng vào tấm kính treo tường bể tan tành.

“tao không muốn nhìn thấy con bé đó, cả mày nữa”

Thẩm ngùn ngụt lửa giận lao lên lầu 2, tôi vội vàng chạy đuổi theo.

“khoan đã Thẩm, em phải nghe anh giải thích”

Đột nhiên Thẩm quay lưng lại hỏi tôi.

“con bé đó là công chúa trường Ngoại Thương đúng không?”

“người ta ví von như vậy thôi”

Thẩm ném thẳng túi xách vào mặt tôi “mẹ kiếp, nhà nó giàu nứt đổ vách mà”

“anh không quan tâm đến cô ấy giàu cỡ nào. Anh không phải loại người tham tiền, em cũng biết rồi còn gì”

Tôi chụp lấy tay Thẩm khi chị đang đặt lên nắm cửa.

“bỏ ra” -Thẩm bình tĩnh nói.

“dừng chuyện này ở đây được không?”

“thằng hai mặt khốn nạn!”

Chị gào lên rồi xô mạnh cửa lao vào phòng.

Tôi hốt hoảng “Thẩm, em tính làm gì vậy?”

“bây giờ 1 là tao, 2 là mày, phải cuốn xéo khỏi cái nhà này. Mày chọn đi”

Lôi hết vở sách, đồ đạc của tôi trong tủ, Thẩm hét “không thề là tao được, quên mất! Sao tao lại có ý nghĩ ra đi nhỉ?tao yêu mày quá đến phát rồ rồi thằng khốn, nhà này tao đổi được nhờ ăn nằm với việt kiều đấy. tao không có bố mẹ giàu có xây cho biệt thự như con bé kia đâu, mày qua nhà nó mà ở!”

Từng món đồ của tôi trong tủ bị Thắm quăng hết xuống sàn nhà.

Trong cơn giận chị giật đứt mấy chiếc móc treo quần áo

“mẹ chó, cái nhà này càng ngày càng không nghe theo lời tao rồi”

Tôi ôm chặt lấy Thắm:

“thôi đi Thắm, anh không có làm gì sai, anh đã nói với cô ta rằng anh yêu em, anh chỉ yêu mình em”

“bỏ tay ra”

“không, em giết anh đi”

“mày đừng tưởng tao không dám”

Chị Thắm đẩy mạnh tôi ra, rồi chộp lấy chiếc kéo trong ngăn tủ. tôi vẫn ôm cứng lấy chị sống chết không buông.

“mày là ai? Mày là ai mà làm lương tâm tao thức tỉnh?cũng kéo mọi tất xấu của tao về hả?tao đã muốn tha ày, nhưng bây giờ tao chỉ muốn giết mày thôi”

Vừa nói Thắm vừa lấy mũi kéo đâm vào tay tôi.

“a. . a. . ” tôi cắn răng chịu đựng, từng giọt máu lượn thành dòng nhỏ long tong xuống sàn.

Đâm tôi, đâm tôi, đâm thêm nhiều nhất, Thắm phát tiết nỗi điên xong xuôi, hai gối cũng ngã quỵ.

Máu đổ lên áo tôi, bám cả vào người chị, cánh tay tôi không còn cảm giác.

Nhưng chị không nhìn tôi, chỉ chăm chăm vào chiếc kéo.

Miệng yếu ớt nói “đi đi, con bé đó học giỏi, gia đình giàu sang có thể lực, em chỉ là con dĩ rã tiền thôi”
-Đường như đã lấy lại bình tĩnh, Thắm đổi giọng.

“anh không cần tiền, anh phải nói bao nhiêu lần nữa đây?”

“đến khi chết đói anh sẽ hối hận”

“anh không hối hận”

“nhưng em hối hận” - Thắm gần giọng

“anh có bao được cho em đồng nào không?thi thoảng hẹn hò đãi em được bữa ăn, li café, em nghèo, anh cũng nghèo, thế thì lấy chó gì bỏ vào mồm”

“Anh.... ” - một khi Thắm nói ra lời này, tôi không còn ngôn từ nào khác.

“em làm điểm bao nhiêu năm rồi anh biết không?” - đột nhiên Thắm hỏi.

“bao nhiêu năm cũng được, anh không quan tâm đến quá khứ của em”

“vậy còn hiện tại, tương lai? Bây giờ em vẫn đang làm điểm đấy. ngày mới quay lại Sài Gòn giá lên như điều, nhưng bây giờ giảm dần rồi. em phải cày. em cày cho đến khi nào đủ trang trải lúc không còn nhan sắc thì thôi. anh ở đây chỉ làm tăng thêm rắc rối. cho nên hãy đi đi, làm ơn đi đi”

Đầu óc tôi quay cuồng, khung cảnh chung quanh chao đảo.

Từng câu nói mang nặng nỗi mặc cảm của Thắm như đá tảng đã kích thâm tâm tôi.

Cũng không biết lúc đó nghĩ gì.

Chỉ biết hơn mười phút sau tôi lặng lẽ đứng trước cửa chính, ngắm nhìn 1 lượt cuối quang cảnh trong nhà.

Cây thông, hang đá, đồ đạc đều đổ vỡ, nằm lán lóc.

Không khí lạnh lẽo chết chóc.

Có tiếng bước chân, rồi Sami và Ngọc Dao Lam rón rén chui vào nhà giống hệt 2 con chuột nhắt.

Bất gặp tôi đang đứng trước cửa, Sami la lên thất thanh “á á, thằng Hai Mặt kia”.

Ngọc Dao Lam tức thì nổi nóng

“cái thằng khốn nạn này, mày còn chưa đi à?”

Chị ta xông vào toan hành hung tôi.

“mày điên à Ngọc, còn chưa biết nó có lỗi hay không mà” -Sami giật ngược sư tử cái trở lại.

“tao không cần biết, là tại mày! Tất cả đều tại mày!”

“tại tôi ư?” - tôi nghĩ - “hình như là tại tôi thật, tại tôi không quyết đoán nói ra sự thật ngay từ đầu”

Ngọc Dao Lam chỉ vào mặt tôi, đầy nghiến “là vì con bé trong trường đúng không?haha, tao đã nói rồi, đàn ông mà, thứ họ thêm muốn ở dĩ chỉ là nhan sắc và tình dục thôi, sau khi tìm được 1 đối tượng khác xứng đáng hơn, sẽ vứt bỏ dĩ như 1 món đồ chơi”

“mày đã thề với tao lúc còn ở Đà Lạt, mày còn nhớ không?lúc đó không hiểu sao tao lại tin mày, bây giờ nghiệm lại mới thấy mày đúng là thằng hai mặt. lời nói của mày ko có giá trị”

Tôi bước ngang qua 2 bà chị, rồi mới dừng lại nói “em không làm gì sai, lời thề vẫn còn giá trị”

“khốn nạn, đến giờ này còn giả mồm. mày làm sao biết được cái ngày bé Nhi nói mày đang cặp bồ với 1 đứa con gái trong trường, con Thấm đã cười, rồi nói nếu mày lừa dối nó thật, nó sẽ mặc toàn đồ màu nâu cho tụi tao xem. Mày có biết đồ màu nâu có ý nghĩa gì với nó không?hay là mày quên rồi, thằng chó! Con Thấm tin tưởng mày hoàn toàn, bây giờ mày dám phản bội nó. Ngày hôm nay bước ra khỏi đây, nếu để tao thấy mặt mày lần nữa thì tao sẽ giết mày. Tao không nói chơi đâu” - Ngọc Dao Lam quát cho tôi những từ ngữ cay đắng nhất thể gian. Lại còn luôn miệng dọa giết.

“thôi . mày đi lên lầu đi Ngọc”

Sami tới gần bên tôi nói nhỏ “chờ đến khi con Thấm bình tĩnh rồi hãy về, mà có chỗ nào tá túc chưa?”

Nữ hoàng rắc rối trong lúc rắc rối, không ngờ lại là người giúp tôi giải quyết.

Tôi chỉ gật đầu trong vô thức rồi kéo balo thẳng ra cổng.

Hay thật! bây giờ quả nhiên tôi đã bị đuổi khỏi nhà đúng như những lời Nhi Cây Trâm từng nói.

Trước khi rời đi vẫn còn nghe thấy tiếng quát văng vẳng:

“hai đứa mày nữa!đi đâu thì đi đi, tao muốn ở một mình”

Dàn đèn nháy dăng ngang sân treo từ nhà ra tới cổng chợt tắt.

Cánh cổng khe kêu kéo kẹt 1 tiếng rồi đóng lại.

“Thấm sẽ mặc đồ màu nâu ư?” - có giọt nước lăn dài trên gò má tôi.

Máu không thể chảy ngược, vậy chỉ có thể là nước mắt.

Một ngày, hai ngày, ba ngày....

Tôi ở ké nhà trọ thằng Mon cùng lớp. lấy cớ là: “nhà cũ có thằng ăn cắp không sống tiếp được nữa. ”

Thằng Mon sống cùng với 1 đứa khác học bên Hồng Bàng.

Cái nhà trọ này là của gia đình con Mèo Ú, nó chính là cô chủ nhỏ.

Từ ngày tôi chuyển đến, cả nhà vui vẻ hẳn ra.

Tôi nhớ sau cái đêm tôi bị đuổi khỏi nhà Thấm.

Hồng Ngựa là người đầu tiên gọi cho tôi. Hỏi rõ mọi chuyện, rồi trầm ngâm dập máy.

Tiếp theo là Linh DJ, bà chị ngực bự hứa sẽ bao che cho tôi ở tạm nhà Nicky.

Giáo sư cũng liên lạc, nói rằng thằng con lớn cưới vợ dọn ra ở riêng, nhà còn phòng trống cho tôi, nếu tôi sang bên đó hàng ngày giáo sư sẽ đưa đón tới trường.

Tôi đều khéo léo từ chối.

Mặt mũi thế này, còn dám gặp các thành viên của gia đình hay sao?

Sáng ngày hôm sau, tôi nghỉ học, nghỉ 3 hôm liền.

Vô số lần nhắc máy rồi lại hạ máy, tôi vẫn ko tài nào dám gọi cho Thẩm.

Còn Mi Dán liên tục gọi cho tôi.

Đến ngày thứ 3 tôi mới bắt máy.

“nghe đây”

“trời đất, sao bạn lại tránh mặt mình, mình đã nói gì sai thì ỉnh xin lỗi. tại sao mấy hôm nay không đi học, ai cũng lo cho bạn đó. mà sao mình gọi bạn không nhắc máy?bây giờ đang ở đâu mình qua ngay” - Mi Dán vừa nghe thấy giọng tôi đã xỏ ngay 1 tràng như thủy điện.

“hôm nọ trong quán karaoke mình nói gì bạn còn nhớ không?”

Đầu dây bên kia im lặng.

Mi Dán ngập ngừng, rồi cuối cùng cũng dứt khoát: “còn nhớ”

“tốt, vậy đừng gọi nữa”

“mình không quan tâm đến chị ta, mình chỉ quan tâm đến bạn thôi, chị ta thì có gì hay kia chứ, mình cũng đâu có kém cạnh gì”

Tôi tắt máy.

Mi Dán tiếp tục gọi vào máy tôi bèn bĩ.

Đến ngày hôm sau, tôi đi học trở lại.

Mi Dán đón tôi ngay trước cổng trường.

Công chúa dạo này khác hẳn, có nét gì đó sắc sảo hơn thường ngày.

Chúng tôi lặng thinh ngồi cạnh nhau trong giảng đường.

Mi Dán quay sang tôi, chỉ nói gọn 1 câu “đừng tiếp tục với con đĩ đó nữa”

Bất giác xương sống tôi lạnh toát, rét tận đến tủy.

Tôi quay sang nhìn cô nàng.

“bạn không cần phải kinh ngạc, bạn còn chưa biết hết về mình đâu”

tôi nói: “cho dù có là đĩ thì mình vẫn yêu Thẩm”

Mi Dán nhìn tôi khó hiểu:

“bạn điên rồi”

“haha” - tôi cười gằn từng tiếng.

Nhắc tới Thẩm, nghe như có mùi khói thuốc đâu đây.

Mà hình như đúng thế thật, vì mắt bỗng cay cay.

“người đó với bạn không có kết quả được đâu”

“buồn cười, bạn biết trước tương lai chắc?”

“hừ, là cái hạng gái đó thì có thể khác được sao, dơ bẩn!”

“đừng có nói về Thắm như vậy” - tôi đứng bật dậy khỏi hàng ghế.

Sinh viên và thầy giáo trong giảng đường nhìn tôi chăm chăm.

Không biết làm thế nào, tôi đành ngồi phịch xuống.

Lát sau, Mi Dán tiếp tục hỏi “hình như 2 người chia tay rồi?”

“vẫn chưa”

Công chúa chìm vào im lặng, tôi cũng ko biết nói gì hơn.

Đến khi ra về, Mi Dán đi bộ cùng tôi suốt 1 đoạn đường, vừa đi vừa an ủi:

“bạn đừng buồn nữa, nhìn mình nè, từ nhỏ đến lớn mình lúc nào cũng tươi cười, vui vẻ”

“phải rồi, ăn sung mặc sướng thì lấy chó gì mà buồn” -tôi nói thẳng.

“này, mình đã làm gì mà bạn nói nặng với mình”

“xin lỗi” - miệng nói lời xin lỗi nhưng trong đầu tôi nghĩ thầm “nếu cô không hẹn tôi ra cái quán đó thì giờ này đã khác”

Bất giác tôi lại chán nản.

“mình nói câu này bạn đừng có giận nhé” - Mi Dán kéo tay tôi.

“chuyện gì?”

“con đi đó không xứng với bạn, chị ta chỉ lợi dụng bạn thôi, bạn có biết những người xung quanh chị ta đều là điểm lâu năm không?bạn còn ở đó mình e là bạn sẽ bị dụ dỗ, rồi sa chân vào giới tội phạm chẳng hạn như ma túy, mại dâm, ...đó là còn chưa kể đến có thể bị HIV nữa” giọng điệu cô nàng đầy cảnh giác, như thể cán bộ hình sự 20 năm trong nghề.

“vớ vẩn” - tôi cười nhạt rồi cứ thế bỏ đi.

“ê này, bạn không chịu nghe lời khuyên của mình thì sẽ phải trả giá. Yến Nhi năm 4 cũng là điểm, bạn biết chưa?nhất định phải cảnh giác với chị ta”

Nghe Mi Dán nhắc tới Nhi Cây Trâm, máu lửa tôi sôi sục!

Cảnh giác với Nhi Cây Trâm ư?khỏi cần dặn tôi cũng biết thừa.

Nhưng chị ta quá lợi hại.

“mẹ kiếp!” tôi mắng to: “con cáo già bỉ ổi, con điểm mang bộ mặt thiên thần, mà cứ đợi đấy!”

25. Chương 25: Thời Gian Sẽ Trả Lời Tất Cả.

Mi Dán nói rằng gia đình đi điểm chỉ toàn là hạng đầu trộm đuôi cướp, là những người nằm dưới đáy xã hội, làm ảnh hưởng xấu đến những công dân khác.

Nhưng tôi cảm thấy ngược lại.

Bọn họ cho tôi cảm giác của 1 gia đình - gia đình thứ 2.

Đối với những người không nhà không cửa như Thắm thì đó chính là mái ấm thật sự.

Một tuần sau, tôi quay trở lại nhà Thắm.

Cổng khóa kín, bên trong yên ắng như 1 căn nhà hoang phế.

Ngồi đợi bên ngoài đến chiều tối, vẫn chưa có ai trở về.

Tôi bèn gọi cho Sami, tức thì nhận được tin - Thắm đã trở lại Đà Lạt.

Khốn nạn! chị bỏ Đà Lạt xuống Sài Gòn là vì tôi.

Từ Sài Gòn về Đà Lạt cũng là vì tôi.

Thời gian vùn vụt trôi, đến 1 ngày tôi đủ can đảm gọi cho Thắm, thì máy liên tục báo bận.

Chắc dạo này Thắm nhiều khách lắm.

Tôi lại nằm lì trong phòng trọ chờ đợi.

Hình như chưa bao giờ tôi xa Thắm lâu thế.

Bao lâu nay chìm trong giấc mộng, bao giờ tôi cũng mơ thấy mình mình mặc bộ ple trắng, cầm trong tay bó hồng đỏ quỳ xuống chân nàng rồi nói “hãy tha thứ cho anh”.

Sau đó Thắm hạnh phúc ôm lấy tôi, chúng tôi trao nhau nụ hôn nồng ấm, nằng nhẹ rải đều khắp muôn nơi.

Mỗi lần như thế, tôi lại lục ví, ngắm nhìn bức ảnh Thắm mặc váy cô dâu nở nụ cười rạng rỡ.

Ôi, hình bóng chị mới ngày nào còn ôm tôi say ngủ, sao giờ đây như người đứng ngược lối.

Tôi nhớ như in, ngày tôi liên lạc với Thắm là ngày tết tây.

Trong không khí chuyển giao giữa năm cũ năm mới, tôi gọi cho Thắm.

Mascara hai trăm chín chục nghìn vẫn giữ cái giọng hơi hột quen thuộc.

“em bỏ anh đi thật sao? như thế là chấm hết sao?” - tôi nhẹ giọng hỏi.

Đầu dây bên kia Im lặng 1 lúc lâu

Rồi tôi nghe trên tivi có tiếng bắn pháo hoa, chắc là truyền hình trực tiếp từ Sydney.

Nhìn đồng hồ quả nhiên báo đúng 12 giờ đêm.

Thắm nói rất nhỏ, phiêu hốt trong không trung:

“thời gian sẽ trả lời tất cả”

Từ đó trở đi, tôi không còn liên lạc được với chị.

Ngày xuân về phố phường tấp nập người xe,

Nắng đẹp dịu nhẹ tỏa đi khắp các ngõ ngách, hương vị tết đọng lại trên mỗi cành lộc non, những nụ hoa đang chúm chím nở.

Tôi yêu cái tết cổ truyền của người Việt Nam.

Yêu từ hình dáng chiếc bánh chưng, cho tới dưa món đậm đà.

Yêu từ đàn én bay lượn, cho tới bài hát mừng năm mới.

Tất tần tật cái gì cũng yêu.

Tôi thích ngồi bên chiếc tivi, rồi xem quảng cáo coca cola. Không hiểu sao tôi thích những mẫu quảng cáo đó, có lẽ vì nó gắn liền với tuổi thơ tôi.

Tôi thích bật qua bật lại các kênh, tìm xem ở đâu phát bài Happy New year.

Mặc dù có thể mở đĩa, mở máy nghe nhạc nhưng cảm giác vẫn không thích bằng vài chục giây phát sóng trên truyền hình.

Năm mới mọi người nô nức sắm sửa quần áo, bánh mứt.

Trở về Đà Lạt trong tiết trời lí tưởng, tôi dạo chợ cùng anh chị em họ hàng, cảm thấy càng về gần giao thừa, thời gian trôi qua càng chậm.

Bất giác tôi lại nghĩ: Thắm đang làm gì?

Nắng xuân ấm áp, tôi và các anh chị em tụ tập đông đủ tại nhà ông bà nội sẵn tay giúp đỡ sơn sửa nhà cửa. Rồi đêm đến con cháu đều ngủ lại, thay phiên nhau trông nồi bánh chưng. Bên bếp lửa đỏ hồng, tôi giấu nhem tiếng thở dài sau 1 cuộc gọi thất bại. Đã mấy ngày nay tôi không tài nào liên lạc được với Thắm. Đường như chị đã đổi số. Gọi cho Sami, Linh DJ ai cũng nói Thắm muốn tĩnh tâm suy ngẫm. Chị đã có hàng tháng trời thời gian, lại còn chưa đủ hay sao? Đêm 30, cả đại gia đình quây quần bên mâm cơm. Toàn những món cổ truyền đậm mùi quê hương. Quê tôi ở Quảng Nam, vì vậy những giá trị truyền thống luôn được bảo quản. Anh chị em, con cháu nhà tôi hơn chục người, đến thời khắc giao thừa, không đứa nào chịu ngủ sớm. Chúng tôi quyết tâm thức đến hết đêm, rồi sáng hôm sau sẽ nhận bao lì xì với 2 con mắt thâm quầng. Sau 12 giờ đêm, tin nhắn chúc mừng năm mới liên tục đổ tới. Người đầu tiên là 1 số lạ nào đó, tôi không để ý. Người thứ hai không ngờ là Nhi Cây Trâm, chị ta nhắn: “năm mới, trường mới, bạn mới, người yêu mới, chúc mừng em đã trở về với gia đình mình -những thứ thuộc về em” “mẹ kiếp!” tôi chửi thầm. rồi nhắn trả lời ngay lập tức: “chúc chị năm mới mạnh khỏe, già thêm 1 tuổi. Chúc cho người chị yêu sống lâu hơn, qua thêm được càng nhiều cái Tết càng tốt” Tiếp theo đó là những tin nhắn từ bạn bè, người thân. Cả mấy đứa cháu nhà nội cũng bày vẽ nhắn tin qua lại cho nhau. Sami, Linh DJ, Hồng Ngựa, Giáo Sư, Nicky gọi điện chúc tôi năm mới hạnh phúc, học giỏi, sớm tìm được Thắm. Mấy người này đêm 30 đều say khướt trong Đêm Màu Hồng. Linh DJ hào phóng cho tôi nghe thử bài Tết Đến Rồi do đích thân chị remix. Nicky ca cho tôi nghe trước 1 câu trong bài hát anh mới sáng tác. Hát bằng tiếng pháp, tôi không hiểu nhưng vẫn tấm tắc khen. Hai người này đều có máu văn nghệ, làm 1 đôi quá hợp. Còn giáo sư thông báo: tôi đã qua được môn của ông với số điểm cao. Ôi, chết tiệt thật! làm rở 1 nhà với giáo sư dạy mình sướng ơ là sướng. Mà ngẫm đi ngẫm lại chắc mọi người đều thương tôi bị Thắm...đá nên mới nhiệt tình chúc tụng như vậy. Sau đó còn có cả Ngọc Dao Lam cũng gọi điện, chị ta tuyên bố hủy lệnh “thấy -là -giết”. còn căn dặn tôi nếu có gặp lại Thắm ở Đà Lạt phải thành khẩn khai báo, thành khẩn xin tha thứ, cấm kì kèo cái điệu bộ “em không làm gì sai”. Nếu không thì Thắm rất có thể 1 đi không trở về. vì dịp năm mới, không thiếu đại gia mời Thắm đi nước ngoài. Dập điện thoại, mắt tôi ướt ươn ướt, bỏ ra ngoài. Con bé út mới 4 tuổi, chạy theo tôi dỗ dành. Từ mừng 1 tết trở đi, các ngày còn lại trôi qua nhanh vèo.

Nhà nội tôi có truyền thống sáng mừng 1 tết mọi con cháu trong nhà đều có mặt tại “tổng đàn” rồi sau đó kéo nhau lũ lượt đi chúc tụng các nhà bà con trong họ.

Xong xuôi lại trở về nhà nội ăn uống, tiệc tùng linh đình trong khoảng sân rộng rãi.

Có lần đang ăn, ngẫu nhiên nhìn ra đường thấp thoáng thấy bóng 1 cô gái dáng người dong dỏng cao.

Lại còn có lần trông thấy 1 chiếc ô tô đỗ bên ngoài cả buổi sáng, đến giữa trưa đứng bóng mới rời đi.

Không ít lần tôi mong rằng đó là Thắm.

Vậy còn chiếc ô tô? Chợt nghĩ đến câu nói của Ngọc Dao Lam: Thắm có thể sẽ theo đại gia ra nước ngoài.

Tôi hải hùng, ngày hôm đó, lang thang khắp khúc đường Đào Duy Từ đến tối mịt.

Ngày tết rồi cũng trôi qua, không khí xuân vẫn còn đọng nguyên trên từng căn gác mái cổ kính.

Buổi sáng mờ sương, tôi dạo qua nhà Thắm, vẫn kín cổng cao tường.

Tôi điên tiết phóng xe xuống đèo.

Bên vực núi sương giăng kín lối, xe chạy dọc theo con đèo quanh co khúc khuỷa, có cảm tưởng đang lên chốn tiên giới.

Vài tháng trước chính trên khúc cua này, chúng tôi ôm nhau ngất ngây say đắm.

Dừng chân tại hồ Tuyền Lâm, sóng nước bì bõm, mặt nước ẩn hiện lớp sương mỏng, hơi nước tan nhẹ vào không khí.

Tôi dừng xe, ngồi phịch xuống bãi cỏ ven hồ, cỏ còn ướt nguyên.

Tại nơi này, Thắm và tôi từng có những kỉ niệm đẹp.

Lần đầu tiên tôi và chị biểu lộ cử chỉ yêu thương.

Đi dọc theo vỉa hè lát đá xanh, bờ tường cao cao in dấu 2 bóng người tay trong tay vẫn còn đứng nguyên.

Thắm dường như đang hiện hữu đâu đây, trong sương, trong khói.

26. Chương 26: Chúng Mình Cưới Luôn Cho Nóng Nhé.

Nỗi cô đơn ngự trị tìm tôi trong 1 khoảng thời gian dài, đủ để tôi nhận ra tình yêu vô hạn với Thắm không mất đi, mà chỉ dày lên theo năm tháng.

Mi Dán không ngừng gọi cho tôi, ngày nào cũng gọi, trong thời điểm tết và cả sau đó nữa.

Công chúa kiêu kỳ bắt đầu xưng hô anh - em, úp mở tình ý.

Mỗi lần như vậy, tôi đều ngất máy.

Có hôm còn quát nạt 1 tiếng.

Rồi 1 ngày trở về Sài Gòn, tôi dạo qua nhà Thắm ở quận 1.

Sami đang ở nhà.

Vẻ hạnh phúc trên gương mặt chị không giấu nổi ánh mắt tôi.

Sami sắp cưới.

Chuyện động trời đã xảy ra!

Chị gửi cho tôi 1 thiệp mời rất đẹp, có ghi rõ ràng thời điểm tổ chức hôn lễ là đúng 8 giờ tối ngày 14/2, địa điểm: vũ trường Đêm Màu Hồng .

“cực cưng nên đi, và nhất định phải đi, con Thắm sẽ về đó”

“nhưng liệu bây giờ...” - tôi chần chờ.

Sami vỗ vai tôi thật mạnh “phải dũng cảm lên chứ, cưng là ai còn nhớ không?”

“là . . thành viên . . của. . ”

“nói to lên”

“là thành viên của gia đình đi điểm”

“haha, đúng rồi, giỏi lắm”

Chợt nhìn lại thiệp mời 1 lần nữa

“Đêm Màu Hồng” - tôi lầm bầm.

“có vấn đề gì sao?”

“em chỉ ngạc nhiên thôi”

“hà hà, làm điểm mà, gia đình không mấy mặn mà, chỉ yêu mỗi chỗ này thôi đấy, gắn bó với chị bao nhiêu năm rồi”

“chú rể của chị không biết là đại gia nào?”

Sami nháy mắt “bí mật”

Lại cái kiểu ra vẻ bí ẩn giống hệt Thắm.

Sami gọi chồng sắp cưới là Ngổ.

Ngổ quen Sami từ năm đầu tiên làm gái nhảy ở Đêm Màu Hồng.

Vừa gặp nữ hoàng nội y đã mê như điều đổ.

Sami vốn tính lẳng lơ, ngấm được con bò lạc lập tức dẫn ngay vào nhà vệ sinh.

Đêm hôm đó chàng Ngổ phải chung 2 củ cho 15 phút hành lạc.

“này anh ngon dzai, hôm sau lại đến nhé” -nữ hoàng lời to nên trong lòng phơi phới.

Ngổ làm việc trong 1 công ty nhà nước, tiền bạc cũng không dư dả bao nhiêu, vì thế trong vòng 7 ngày tiếp theo chẳng dám bước vào Đêm Màu Hồng, mãi đến 2 tuần sau mới đủ điều kiện trở lại.

Thời gian vui chơi ở Đêm Màu Hồng ngày 1 cách quăng.

Sami nhanh chóng quên mất anh ta.

Còn Ngổ vẫn âm thầm dõi theo chị.

Sami nói “tao nhớ mới chỉ làm tình với chồng tao 2 lần trong 4 năm quen biết, à quên, gần đây nhất nữa là 3, không, phải là 4 chứ hoặc là 5”

Ôi, tôi nghĩ phải phong tặng thêm cho Sami danh hiệu Nữ Hoàng Lẳng Lơ.

Cho đến gần đây, tức là sau 4 năm.

Ngổ trông thấy 1 thông điệp trên mạng internet, đại khái nói rằng: đời người ngắn ngủi chẳng bao nhiêu, không thể biết trước ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, vì thế hãy cứ làm bất cứ những gì mình mong muốn, đừng bao giờ do dự để đánh mất cơ hội.

Anh chàng lập tức đánh xe thẳng tới Đêm Màu Hồng vào đúng đêm 30.

ở vũ trường thác loạn, đêm 30 trai gái gạ tình nhau công khai.

Sami vừa đi xong 1 dù, quay trở ra gặp ngay Ngổ.

“nhìn cái mặt non tơ tính bảo nó về với mẹ đi, ai dè lì phét” -bà hoàng cười cợt.

Thế là trong thời khắc đếm ngược đến giao thừa, Sami hoàn thành xong cuộc dù thứ 2.

1 giờ sáng Ngổ đưa Sami về nhà trong tình trạng nửa say nửa tỉnh.

Bà hoàng lại ngủ với anh ta cho đến khi mặt trời thức giấc.

Vô tình, Sami đã phạm vào nguyên tắc bất di bất dịch -không đi qua đêm.

“mẹ kiếp! coi như mừng 1 phá lệ 1 lần” - đó là câu đầu tiên xuất hiện trong đầu khi chị mở mắt.

Quang cảnh tiếp theo khiến Sami há hốc.

Trong phòng ngủ ngập tràn toàn là hoa hồng đỏ.

Ngổ quỳ gối trước giường, trong tay là sợi dây chuyền bạch kim lấp lánh.

“anh yêu em vừa tròn 4 năm, hãy để anh ở bên em, dù có thể nào anh cũng chịu được”

“mẹ mày, sướng thế” -Ngọc Dao Lam, Linh DJ tròn mắt.

“chồng tao mà”

“nó làm nhà nước mà giàu thế á?”

“bây giờ đang là luật sư đấy”

“chuyện tiếp theo ra sao? kể tiếp đi”

Vì thời điểm Ngổ tỏ tình vào đúng sáng mừng 1, Sami coi đó là duyên nợ.

Tiếp theo bà hoàng nói 1 câu không ai đỡ được:

“ô này anh dzai, sợi dây chuyền anh mua bao nhiêu thế?”

“cũng ngon đấy nhỉ?đổi được không?”

“đổi lấy hai chiếc nhẫn kim cương đi”

Trước khuôn mặt ngây ngốc của chàng Ngổ, nữ hoàng nội y nháy mắt:

“này chồng em, chúng mình cưới luôn cho nóng nhé!” (chỗ này cười run tay)

“đã chơi thì phải chơi tới bến” -Sami trình bày với chúng tôi trong Đêm Màu Hồng -“chúng mày cứ luôn miệng khoe bạn trai với tao, giật le à?bây giờ tao lấy chồng đầu tiên đấy, vô địch rồi nhé”

Đám cưới của nữ hoàng nội y, không ai dám có ý kiến .

Buổi tối ngày valentine 14/2 .

Bên ngoài vũ trường treo toàn ảnh cưới, với 2 tông màu chủ đạo là trắng và đỏ.

Cửa chính cũng được cách điệu với hình dạng thỏi socola chảy nước.

Linh DJ đích thân lựa trang phục cho tôi - chiếc áo vest da báo.

Áo vest này mua trong lúc tôi và Thẩm hẹn hò lần gần đây nhất.

Linh DJ nói “Thẩm nó còn treo nguyên trong tủ, chưa quảng đi đâu, cái con này bề ngoài thì vô tình thế thôi chứ chẳng bao giờ quyết đoán được”

“cảm ơn chị” - lần đầu tiên tôi nhìn Linh với ánh mắt cảm động đến thế.

Giáo sư lịch thiệp trong bộ veston màu xám nhạt, đứng cạnh chàng ca sĩ Nicky tóc vàng nổi bật với chiếc áo màu mận chín.

Tôi, Giáo Sư và Nicky là phù rể trong đám cưới đêm nay.

Tiếng nhạc nổi lên, Linh DJ bắt đầu nhiệm vụ DJ.

Khách khứa toàn là khách quen của Đêm Màu Hồng, giới ăn chơi Sài Thành tụ tập đông nghịt.

Vào lúc này, rắc rối nho nhỏ xảy ra với tôi.

Mi Dán lại gọi điện

“mình đã nói bạn đừng gọi ỉnh nữa mà”

“nhưng hôm nay là ngày valentine đấy” -Mi Dán nũng nịu.

“mình không biết cái ngày đó là ngày gì đâu. Thôi nhé, bây giờ mình đang bận lắm”

“ấy ấy...”

Cô nàng chưa kịp nói gì thêm tôi đã dập máy.

Vài giây sau điện thoại lại đổ chuông.

Tôi tháo pin, thế là xong!

Nicky quay sang hỏi tôi “chuyện gì thế?”

“tắt máy cho dễ làm việc anh ạ”

“đúng rồi, nhiệm vụ trước tiên của anh em mình là tiếp khách đấy, chủ nhà mà”

“vâng”

Trong lúc ngồi quầy bar chờ đợi, tiếp đãi khách mời, tôi vô tình bắt chuyện với 1 kiều nữ có cái nghề danh dài dằng dặc nghe như phim chương: “Đông Phương Tuyết Nhi” .

Nghe đâu cô ta cũng có giao tình sâu đậm với gia đình dĩ điểm.

“ét 73, vòng mông 91, chuẩn chưa?” - Tuyết Nhi châm thuốc hút khi nghe tôi nhắc đến Thẩm.

“đúng rồi, chiều cao và vòng ba của Thẩm khoảng chừng đó, cô là người quen à?”

“Thẩm dĩ chứ ai. em phải biết chứ, biết rõ quá ấy chứ, mà anh tìm chị ấy làm gì?hôm nay không đi khách đâu”

“không phải, tôi là người quen cô ấy”

“thật à?mấy hôm nay chị ấy sống cùng em đấy”

Tôi giật nẩy mình “hôm nay Thẩm có đến đây không?”

Tuyết Nhi tươi cười “anh gì đó ơi, tiền chao cháo mức, em đang thềm rượu đây”

Tôi bèn gọi phục vụ cho 1 chai rượu, chẳng nào thì tiền rượu cũng do Sami và Ngổ chi trả.

“chịu chơi nhỉ? muốn gặp Thẩm thì cũng đơn giản, lát nữa đám cưới Sami, chị ấy sẽ làm phù dâu, nhưng mà để có 1 cuộc hẹn thì không đơn giản chút nào”

“vì sao?”

Tuyết Nhi thả vào mặt tôi 1 làn khói “mấy hôm nay bà chằn có tâm sự”

Tôi nuốt nước bọt nghĩ thầm “mỗi khi Thẩm buồn bực, hình như giới dĩ điểm cũng rung chuyển”

Tôi bèn giả vờ hỏi “thế tôi muốn sắp xếp 1 đêm thì phải làm sao?”

“haha, tâm trạng bây giờ mà anh dám làm chuyện đó với Thẩm á?anh không sợ mất của quý à?”

Tuyết Nhi cười nắc nẻ, sau đó cạ chén với tôi.

Trong lòng bỗng nhiên lằng lằng khó tả, tôi hỏi dò:

“vậy ra vì có chuyện buồn nên Thẩm sẽ không đi khách?buồn chuyện gì cô có biết không?”

“buồn tình chứ buồn gì, đừng nghĩ làm gái như tụi em thì không có tình cảm nhé”

Thấy tôi xuất hồn đi đâu mãi không động đậy, Tuyết Nhi khều tay tôi:

“chị Thẩm không đi đâu, anh ráng đợi tháng sau đi, còn đêm nay để em chiều anh cũng được” - cô ta nựng cầm tôi, còn tính trao luôn 1 cái hôn làm tin.

Cũng may tôi kịp thời né tránh

Sau vụ với Mi Dán, 1 nụ hôn từ người con gái khác chính là nụ hôn của quý.

27. Chương 27: Có Chồng Cũng Chơi.

Đúng 8 giờ tối, Linh DJ thông báo vào micro đã đến giờ hôn lễ bắt đầu.

Cô dâu và chú rể phân biệt bước ra từ 2 cửa đối diện nhau.

Sami trong bộ váy cưới trắng tinh khôi, ôm bó hoa hồng đỏ thắm.

Chiếc áo váy dài lê thê, tề rộng như đuôi tôm.

Trang phục phảng phất có nét kì quái.

Đứng bên Sami là 3 mỹ nữ thướt tha, váy áo xẻ gấp, phô trương thân thể khêu gợi.

Nhiều ánh mắt đổ dồn về kiều nữ có dáng người cao nhất, với khuôn mặt sắc lạnh.

Trái tim tôi đập thình thịch.

Thấm mặc váy da beo đuôi dài, có đường xẻ lên tới nửa đùi, đôi mắt kẻ đen, môi son đỏ

Phía bên này tôi, giáo sư và Nicky cũng phân biệt đứng cùng chú rể.

Vừa vặn làm sao, vị trí tôi đứng ngay đối diện Thẩm.

Hai đôi mắt nhìn nhau chăm chú.

Khi đôi mi Thẩm chớp động, tôi có cảm tưởng mình đang ở 1 không gian khác.

Trong phút chốc, hình ảnh từ cái đêm tôi bị đuổi khỏi nhà lại hiện về.

“xin mời cô dâu sexy và chú rể bánh bao của chúng ta bước tới lễ đài. ” - giọng nói cao ngất của Linh DJ vang lên.

Theo lời chỉ dẫn, chúng tôi lục tục theo cô dâu chú rể cùng bước ra sân khấu.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, khách mời vỗ tay nhiệt tình.

Lễ đài mà Linh nói tới chính là khu DJ được xây cao ngất, mọi người phải ngược mắt lên dõi theo từng diễn biến của lễ cưới.

Chủ hôn trong đám cưới “không đụng hàng” này chính là hai kiều nữ thành danh: Hồng Ngự và Tống Bích Thảo.

Linh DJ hô lớn “một tràng pháo tay cho sự trở lại của Tống Bích Thảo”

Tức thì dân chơi khắp nơi hò hét ầm ĩ.

Hai chủ hôn tiến hành nghi thức theo cách riêng:

Tống Bích Thảo hỏi “hai con đã quen nhau được bao lâu?”

“thưa host gần 1 tháng ạ” - Sami nhanh nhẩu.

Ai nấy cười ồ.

“1 tháng có quá nhanh để tiến tới hôn nhân không?”

Lần này chú rể Ngổ đáp: “thưa host, chúng con chính thức quen nhau 1 tháng nhưng tìm hiểu đã 4 năm rồi”

Chàng ta nói rồi âu yếm nhìn Sami.

“vậy con cầu hôn Sami trong trường hợp nào?”

Tôi thấy Linh DJ che miệng cười khúc khích, còn Thẩm vẫn đang nhìn tôi.

Không biết cảm giác chú rể lúc này ra sao, chứ riêng tôi chẳng khác nào đang đứng trước vành móng ngựa.

Không khí có phần gượng gạo, lát sau chú rể mới trả lời:

“thưa host, là Sami bảo con mua nhẫn đính hôn”

Đêm valetine, cả vũ trường được 1 trận cười no nê.

Thậm chí có khách mời còn đánh rơi chai bia.

Sami nói giọng nôm nóng.

“sáng mừng 1 thức dậy chú rể đã bày tỏ tình cảm nên con quyết định cưới luôn cho nóng, khỏi phải lằng nhằng, tính con đã nghĩ là làm” -

“trả lời hay lắm”

Bắt đầu là Hồng Ngựa, sau đó toàn thấy Đêm Màu Hồng vỗ tay rầm rầm.

Chuyện tiếp theo đó diễn ra chóng vánh, cô dâu và chú rể kí cam kết bên nhau trọn đời.

Hồng Ngựa là người đeo nhẫn cưới cho đôi trẻ.

Linh DJ hô: “xin mời Mr. Eric cùng tiến ra lễ đài để chứng giám cho hôn lễ”

Cái ông Mr. Eric chính là chủ nhân của vũ trường Đêm Màu Hồng.

Bằng 1 giọng việt bập bẹ, Eric bắt tay đôi uyên ương rồi nói lời chúc mừng.

Đoạn, ông đưa tay thể hiện hành động mời, ngay tức thì toàn thể trên dưới vũ trường cùng nâng cốc chúc mừng cô dâu chú rể.

Màn hình điện tử lớn sau lưng Linh DJ hiện lên dòng chữ “We Are Family”

Lúc này đột nhiên Thẩm nháy mắt với tôi.

Miệng thì thảo gì đó rất khế, nhưng tôi nhìn khẩu hình miệng cũng đoán được nội dung:

“lát nữa, anh và em...”

“hả?”

“anh và em...”

Còn đang chăm chú lắng nghe lời Thẩm thì Mr. Eric bỗng đưa mắt ra hiệu cho chị.

Thẩm tức thì kéo tay tôi vòng ra phía sau lễ đài.

Thì ra nhiệm vụ của tôi và Thẩm là mang cuốn sổ lớn ghi tên các khách vip đến để cô dâu chú rể kí nhận.

Đây chính là cam kết gắn bó với Đêm Màu Hồng, 1 chiêu trò quảng cáo.

Mỗi người cầm 1 bên cuốn sổ lên lễ đài, Tôi nhìn Thẩm nói khế

“cho anh một cơ hội”

Thẩm nhìn tôi không nói.

“chỉ 1 lần này nữa thôi, anh yêu em, vẫn còn yêu em lắm”

Thẩm nhú mày.

“anh xin em”

Mọi nghi thức kết hôn đã chấm dứt, Tống Bích Thảo, Hồng Ngự và Mr. Eric tuyên bố cô dâu chủ rể thuộc về nhau mãi mãi.

Mr. Eric bắt tay Ngổ nông nhiệt, miệng xí xa xí xỏ “hãy nhìn cho kĩ vũ trường của tôi đi chàng trai, từ nay về sau đây chính là gia đình cậu, we are family!”

Tống Bích Thảo đưa mắt nhìn toàn cảnh trên dưới rồi điềm nhiên mỉm cười: “ở đây hoành tráng thế này, vậy phải gọi Đêm Màu Hồng là cái lầu xanh mới đúng”.

Sau đó ông chủ của Đêm Màu Hồng đứng giữa 1 hàng các kiều nữ chân dài chụp hình lưu niệm.

Tôi chợt nghĩ bức ảnh đó có thể lấy tên là: “Những Thiên Thần Của Eric. ”

Tiếng nhạc đập dồn vang lên, Linh DJ đeo headphone “phê” nhiệt tình.

Sami từ trên đài cao bước xuống sàn, theo từng bước đi uyển chuyển, áo cưới nhanh chóng thoát ly khỏi cơ thể, chỉ còn độc 1 bộ nội y trắng tinh khôi nổi liền với lớp váy đỏ mỏng dính dài lê thê.

“ồ, hot!”

“Sami, Sami, nữ hoàng nội y!” theo từng tiếng tung hô, Sami bắt đầu uốn éo.

“nhảy đi lắc đi, từ nay trở đi có chồng rồi, không còn được chơi nữa đâu” -Linh DJ gào to phấn khích.

“có chồng cũng chơi, có chồng cũng chơi” - đám khách mời gầm lên.

Tiếp theo, tôi nhìn thấy trên đài ột mái tóc đen dài bay lỏa xỏa.

“1 tràng pháo tay cho Nhi Cây Trâm nào mọi người, hãy cùng thưởng thức vẻ đẹp của Ria Sakurai tại Việt Nam”

Khán giả vỡ òa, tiếng nhạc đập buốt óc.

Nụ cười dâm dật của Nhi Cây Trâm rất được hưởng ứng, chị ta vừa lắc người vừa thoát y coi rất gọn gàng.

Khi vừa chạm chân xuống sàn, trên người chỉ còn chiếc váy ngắn cũn cỡn làm bằng thứ chất liệu trong suốt, nổi bật lên bộ nội y màu xanh tím quyến rũ.

“Ai ì ai ì ai, ai ì ai ì ai, let it rain over me, ai ì ai ì ai, ai ì ai ì ai let it rain over me”

“hú . . ai ì ai ì ai Mr. Eric! “ - Linh DJ gào lên

“pro!” - khách mời đáp lại

“Hồng Ngự”

“pink horse”

“Sami”

“Ngổ!”

“Nhi”

“8 xì” - tiếp theo đó là 1 tràng cười.

Linh DJ pha trò hài hước “theo ý kiến của mọi người, bé Nhi nên giảm giá xuống 8 xì”

Tiếp theo đó là tiếng nhạc đập dồn với 1 phong cách mang xu hướng Rock Metal.

“hey, everybody, Thắm!”

“đi”

Tiếng vỗ tay hòa trộn với tiếng hò hét cuồng nhiệt.

Và ở trên đài cao, Dĩ Cửa Dĩ chống nạnh bước xuống, thân hình uyển chuyển giống hệt người mẫu trên sàn catwalk.

Vừa đặt chân xuống sàn, Thấm đã cởi phăng chiếc váy đuôi tôm chỉ bằng 1 chuyển động duy nhất.

Quăng váy về phía khán giả, chị nháy mắt, trao ọi người 1 nụ hôn gió.

Ai nấy đều trở mắt nhìn, bộ nội y đen của Thấm quá sức nóng bỏng

Đằng sau lưng lại gắn thêm đôi cánh thiên thần trắng muốt.

Trông chị như 1 thiên thần tình dục.

Bên phía gần tôi có giọng nam la lên “anh gọi em là Fallen Angel, anh yêu em!!!”

Một gã khác: “bay lên đi đôi cánh ơi, bay lên nào, up up”

Đôi cánh thiên thần bằng nhựa gắn với chiếc áo ngực, một khi cánh bay thì...áo cũng bay.

Tôi chỉ muốn sang bên đó vả cho chúng nó gãy răng.

Linh DJ hô “phát giá, phát giá”

“5 củ, 5 củ”

tôi nghĩ: “3 người mà 5 củ thôi ư?”

Quả nhiên Linh DJ cười ha hả “5 củ thì để trồng rau đi”

Sau đó còn có sự góp vui của chú rể Ngố.

Cô dâu mặc nội y trắng, chú rể mặc bộ pijama toàn trái tim màu hồng nhạt.

Khách mời được 1 phen chụp hình mỗi cả tay.

Nhạc chuyển sang bài hát Get The Party Started.

Hồng Ngựa, Tống Bích Thảo cũng tham gia, khiến không khí trong vũ trường nóng như hỏa lò.

Sau đó đích thân Mr. Eric cũng nhún nhảy vài điệu.

“I’m ing up so you better get this party started

I’m ing up so you better get this party started

Come on e on yo, e on e on”

Mọi người di chuyển theo vòng tròn.

Đến lúc này 3 phù rể cũng bị Ngọc Dao Lam kéo vào nhập cuộc.

Các khách mời lần lượt tham gia.

Vũ trường sôi động với trung tâm là gia đình dĩ điểm.

”Get this party started on a Saturday night

Everybody’s waitin for me to arrive

Sendin’ out the message to all of my friends

We’ll be lookin flashy in my Mercedes Benz

I got lotsa style, got my gold diamond rings

I can go for miles if you know what I mean”

Trên sàn nhảy, tôi và Thấm nắm tay nhau, bắt đầu lắc lư âu yếm.

Chị có cái màn ngả lưng để bờ mông cọ xát vào người quen thuộc, khiến tôi không kìm lòng được, phải ôm chặt lấy chị trao ngay 1 nụ hôn.

“nói đi chồng em, anh sẽ không bao giờ lừa dối em nữa chứ?”

“tất nhiên là không bao giờ em yêu ạ”

“em có lỗi với anh”

“không, anh mới là người có lỗi”

Giai điệu quen thuộc:

”I’m in’ up so you better get this party started

Come on, e on...

I’m in’ up so you better get this party started ”

Mọi người nhún nhảy điên cuồng.

Linh DJ lắc đầu như điên “quay vòng vòng, quay vòng vòng”

Ai này đều nhảy vòng quanh, nhảy vòng quanh.

”Get this party started

Get this party started right now

Get this party started

Get this party started . ”

Tôi và Thấm trong lúc “phê” kéo nhau lên dãy phòng vip.

Trước lúc rời sàn, tôi vẫn kịp tặng cho Nhi Cây Trâm 1 cái nháy mắt đầy ẩn ý kèm nụ cười cao thâm mạc trặc. (hả hê 30%)

Vừa đẩy cửa bước vào phòng, Thấm đã nhảy tót lên người tôi, hai tay kẹp cổ, hai chân quặp hông.

“anh yêu, anh đã không quan tâm tới quá khứ của em. vậy có chi em lại để bụng lỗi lầm trước đây của anh?”

“chuyện của Mi Dán anh...”

Thấm đưa tay che lấy đôi môi tôi.

“em không bao giờ muốn nhắc lại chuyện đó nữa, em tin anh!”

Chúng tôi nuốt lưỡi nhau say đắm, rồi tôi ấn mạnh người chị tì vào tường.

“haha, lần này hôn lâu thật đấy” - Thấm bật cười sau nụ hôn cháy bỏng dài đằng đẳng .

Vừa dứt lời liền đón nhận nụ hôn ngẫu nhiên tiếp theo.

Lưỡi tôi mơn trớn từ môi xuống cổ rồi dọc theo phần cơ thể thám hiểm sâu xuống dưới.

Thấm ngửa đầu vào tường, thở hổn hển, đôi tay bắt giắc ghì chặt hơn, đôi chân cũng siết lại bằng hết sức lực. đôi giày cao gót đè mạnh lên mông tôi.

Tôi nhớ: có lần Thấm từng nói mang giày cao gót vào “thế” mới đã.

Quả nhiên ở tư thế này không ai có thể ngăn nổi dục tính bùng phát.

“happy valentine” - một trong hai thì thầm.

Và chúng tôi đã có 1 màn làm tình đầy điều luyện

28. Chương 28: Rước Quỷ Về Nhà

“two -face is the only thing that makes sense to me”

Ngủ cùng Thẩm, tôi vô tình phát hiện hình xăm mang dòng chữ đó trên bả vai trái .

Dòng chữ được bao quanh bởi những ngôi sao lấp lánh.

Tôi đưa tay vuốt ve vai nàng, nhẹ nhẹ đặt lên 1 nụ hôn.

“cái hình này, em mới xăm đây à”

Thẩm dựa lưng sát vào ngực tôi: “anh có biết two -face là ai không?”

tôi tăng lơ - “là ai?”

“chồng em đấy”

“cái thằng phây đó đẹp trai lắm à”

“hơn anh chắc rồi, haha”

Đè ghì người nàng xuống giường, tôi cưỡng hôn Thẩm vài chục cái.

“lại bà Tống Bích Thảo xăm cho em chứ gì?”

“không, lần này là người mới”

“ai?”

“haha, anh là Hai Mặt, người ta là Mặt Quỷ”

“Mặt Quỷ?”

“bồ con Ngọc Dao Lam đấy”

Tôi hít 1 hơi lạnh. Ngọc Dao Lam qua năm mới cuối cùng đã có bạn trai.

“chắc cũng là dân giang hồ giống chị Ngọc?” - tôi hỏi.

“ừm, nghe đâu là thế. Trông khiếp lắm. ”

Đột nhiên tôi chợt dạ

“hắn là cái thứ bậm trợn, sao em cho hắn chạm vào người, rồi có cởi áo ra nữa đúng không?”

Cứ liên tưởng tới thân thể lỏa lồ khôu gợi của Thẩm ở trước mặt người khác là tôi lại không chịu được.

Mặc dù chị làm điểm cũng thường đi khách nhưng cảm giác lúc này lại khác xa bình thường.

“coi chồng em ghen kìa” - Thẩm cười ha hả.

“cười gì mà cười! gã đó chắc chắn là bất lương mà, tay hắn có mò chỗ nào không?em chỉ cởi áo thôi à”

“phải cởi hết chứ anh”

“cái gì?” - hai lỗ tai tôi nhả từng cụm khói.

Ngó cái mặt đỏ như gấc, Thẩm lật đặt đưa tay xoa ngực tôi.

“thôi thôi, em nói đùa đấy, em chỉ cởi áo ngoài thôi, vẫn mặc áo trong, có cả nhóm Ngọc Dao Lam, Tuyết Nhi, Hồng Ngựa ở đó nữa, với lại cái gã đó như cục sắt, chẳng bao giờ thèm để ý đến thứ gì đâu”

Nghe Thẩm thủ thỉ, trong lòng tôi cũng dịu lại:

“vậy chị Ngọc quen hắn trong hoàn cảnh nào?”

Theo lời Thẩm kể thì Mặt Quỷ là giang hồ thứ thiệt không có chuyện ác nào không làm.

Quá khứ từng giết người thuê, buôn bán ma túy, bắt cóc tống tiền, hoạt động bảo kê, môi giới mại dâm...

Gã từng có thời gian dài sống ở nước ngoài, tham gia nhiều băng đảng lớn.

Sau lưng gã xăm 1 cái mặt quỷ có cái cằm nhọn hoắt, với dây xích hình ngôi sao 6 cánh bao quanh.

Ngày gã trở về nước, liền tìm tới Đêm Màu Hồng giải khuây, vô tình gây xích mích nhỏ, và thế là chạm trán chị đại Ngọc Dao Lam.

Mặt Quỷ là 1 tay chơi sung mãn, trong cuộc đời chị Ngọc chưa từng gặp qua ai có sức vóc như gã.

“thằng trâu đen đó khỏe như ngựa” - Ngọc Dao Lam tặc lưỡi.

Linh DJ, Sami thích thú hỏi: “thế 1 đêm chúng mày làm mấy cú?”

“đúng đúng, chắc đập như cái máy ấy nhỉ?”

Ngọc Dao Lam chần chờ - “thường thường thì...”

Chị bật 1 ngón tay.

“một phát?”

“hahaha” - cả nhà tức thì phá lên cười, cười lẫn cười bò.

Ngọc Dao Lam trừng mắt “đừng có khinh vội, 1 cú nhưng kéo dài mấy tiếng là bình thường, lại còn thường xuyên đổi thế. Chúng mày có làm được như thế không?”

Trong nghệ thuật phòng the, việc đổi thế thường xuyên khiến việc lên đỉnh kéo dài hơn và dễ đạt cực khoái hơn.

“không phải chứ” - Sami lâu bầu.

Linh DJ cũng vò đầu bứt tai “mẹ kiếp, phải về bảo thằng tóc vàng sang nhờ chồng mày chỉ dạy thôi”

“đúng đấy, tao cũng phải về phổ biến cho lão Ngổ nhà tao mới được”

Ngọc Dao Lam hãnh diện hỏi Nhi Cây Trâm “thế còn bé? ông giáo sư làm ăn thế nào?”

“chắc chắn là hom hem” - Sami phán.

“lại còn phải nói, giáo sư chỉ dạy học trò được nhiều nhất nửa tiếng thôi, khi chỉ dạy còn rất nhẹ nhàng kĩ lưỡng”

“hahaha” - mấy bà chị lại cười 1 cách ác ôn.

Nhi Cây Trâm “hứ” 1 cái rồi không thèm lí gì đến họ.

Đang ngon trớn, Ngọc Dao Lam tiếp tục

“còn mày thì sao, con quỷ?” - chị Ngọc liếc nhìn Thẩm.

“thật ra thì...nghệ thuật làm tình không phải chỉ dựa vào nam mà còn 1 phần ở người nữ nữa” - Thẩm trả lời thản nhiên.

“ý mày là mày giỏi hơn bọn tao à?”

“hô hô, ai cũng có tuyệt chiêu riêng mà”

“tuyệt chiêu gì?”

“tuyệt chiêu thay chồng đổi thế, tuyệt chiêu giữ đạn giúp chồng...còn nhiều lắm”

“Ặc, tao ngất đây”

Ai đó la lên, rồi nghe thêm 1 tiếng bụp.

Một điều lạ là, Mặt Quỷ ban ngày rất ít nói, khuôn mặt lúc nào cũng lăm lăm lì lì, người ta sẽ nghĩ ngay gã là 1 cục sắt di động không có cảm xúc. Nhưng khi đêm xuống chỉ còn hai người 1 phòng, lúc này thú tính của gã mới bộc lộ hoàn toàn.

Tôi nghĩ thầm “Quý với dĩ, kết hợp quá tuyệt vời”.

Hơn nữa, gu của Ngọc Dao Lam cũng là người đầy nam tính và có phần bạo lực như Mặt Quý .

Không để tôi phải đợi lâu, ngay ngày hôm sau ăn tối ở nhà Hồng Ngựa, Ngọc Dao Lam chính thức đưa gã về ra mắt.

Vừa nhìn thấy Mặt Quý, mấy người chúng tôi giật mình.

Gã cao đầu bóng lừng, cao trên 1m8, người đen mà rắn chắc. nhìn vào chẳng khác bức tượng đồng.

Đôi mắt dài, cho thấy gã có 1 quá khứ ăn chơi phóng túng.

Mặt Quý mặc 1 bộ ple đen tuyền, cộng thêm khuôn mặt lạnh như tiền, gã giống hệt mafia nước ngoài trong các phim hành động.

Thằng con nhỏ của Hồng Ngựa trông thấy Mặt Quý sợ chết khiếp, nó khóc oe oe dỗ thế nào cũng không chịu nín.

Mà kể cũng đúng, đến tôi đây còn sợ hướng chi là nó.

Nicky, Giáo Sư và tôi bắt tay gã đầy gượng gạo.

Mặt Quý nói “chào giáo sư, chào cậu, chào mọi người, cảm ơn...” bằng chất giọng trầm hùng hồn như rồng ngâm, mặt vẫn không chút biểu cảm.

Nicky quay sang nói thầm vào tai tôi “nhìn hần giống robot hơn giống người”

Chúng tôi muốn cười mà chẳng dám hé răng.

Trò chuyện cùng gia đình, Mặt Quý tỏ ra rất vui khi trở thành thành viên chính thức.

Ngọc Dao Lam leo thẳng lên đùi gã ngồi đung đưa, nhưng mặt gã không hề động dung.

Đúng là bình thường Mặt Quý như cục đá, chỉ đến khi đêm về mới bộc lộ chất đàn ông.

Nhìn thân hình rắn như tượng, tôi dám chắc Ngọc Dao Lam sẽ tơ tã với gã.

Đến giờ ăn tối, Mặt Quý dùng 2 tay nắm chặt mặt dây chuyền hình thánh giá với sợi dây chuyền to như xích chó, gã vừa nhắm mắt vừa lầm rầm cầu nguyện.

Chúng tôi đều liếc nhìn chị Ngọc với ánh mắt lo âu.

Lúc này trông gã giống 1 kẻ cuồng tín hơn là 1 tay anh chị.

Ai cũng sợ Ngọc Dao Lam đã rước phải 1 con quỷ thật sự về nhà.

29. Chương 29: Mặc Kệ Người Ta Nói.

Nhịp sống của tôi lại trở về bình thường.

Tôi từ chối bất cứ cuộc hẹn nào của Mi Dán, sau những sự việc vừa trải qua -Thấm mới là đích đến cuối của cuộc đời .

Sau khi đuổi tôi ra khỏi nhà, chị vẫn không quên nhờ Linh DJ và Giáo Sư cho tôi đến ở kè.

Thời gian xa nhau, chính xác là 1 tháng 20 ngày . không lúc nào chị không nhớ đến tôi.

Đêm 30 tết, là Thấm kiên trì ôm điện thoại chờ đến đúng 12 giờ để nhắn tin cho tôi chúc mừng năm mới.

Đơn giản vì nghĩ rằng, tin nhắn đầu tiên sau giờ thiêng sẽ tốt nhất.

Tôi hỏi “thì ra cái số lạ đó là của em à?anh không để ý”

Thấm trả lời “không thấy anh hỏi đáp cũng buồn lắm, nhớ chết đi được”

Rồi ngày mùng 1, mùng 2, 3, 4 trước nhà nội xuất hiện bóng người dong dỏng cao và chiếc xe con bí ẩn, tất cả đều là THẨM.

Chị dõi theo từng bước đi của tôi, lặng lẽ ngắm nhìn gia đình tôi sum họp đầm ấm.

Đối với Thẩm, mái ấm gia đình là điều xa xỉ nhất.

Tôi ôm chị vào lòng, thương và yêu chị ghê gớm.

Buổi sáng ở trường Ngoại Thương, tôi tặng cho thằng Mon và nhỏ Mèo Ú mỗi đứa 1 món quà lưu niệm nhỏ nhỏ, hai đứa nó hí hửng mừng ra mặt.

Thời gian qua không được chúng nó cho ở chung chắc tôi đã phải ngủ bờ ngủ bụi.

Mi Dán trốn sang lớp tìm tôi, cô nàng chồm tới ôm lấy tôi, luôn miệng la mắng

“sao anh vô tình vậy hả?biết em lo thế nào không?sao không trả lời tin nhắn của em...trả lời đi, vì sao? vì sao?”

Công chúa kiêu kỳ hét toáng lên, cả giảng đường ngơ ngác.

Ngượng chín cả mặt, tôi vội vã lôi cô nàng ra khỏi phòng.

“mình với bạn nói rõ ràng đi, chúng ta chỉ là bạn bè bình thường, lần sau đừng có hành động và nói năng như vậy nữa”

Mi Dán không bao giờ nghe lời, cô nàng bướng bỉnh số một:

“không, anh đang dối lòng, em không tin anh không thích em, anh nói đi, em có chỗ nào không tốt?chỗ nào không bằng người tình cũ của anh?”

“cô ấy không còn cũ nữa rồi, chúng tôi đã quay lại!” - tôi nhấn mạnh 3 chữ “đã quay lại”

“không thể!”

“đó là sự thật, tin hay không tùy bạn”

Dứt lời tôi quay trở vào lớp.

Mi Dán chạy theo nắm chặt cánh tay tôi, cô nàng đổi giọng:

“anh dám phản bội em vì con đĩ đó ư? nó chỉ là hạng gái mua vui cho những thằng khác, con đĩ rẻ tiền, mặt hạng”

“tôi nói bạn không được nói về Thẩm như vậy. ” - tôi chỉ thẳng vào mặt Mi Dán - “hơn nữa tôi và bạn không có quan hệ gì để bạn phải dùng từ phản bội. tôi không có lỗi, bạn cũng không có lỗi. Bây giờ chúng ta là bạn bình thường, bạn nghe rõ chưa? bạn bình thường!”

“đồ tồi, đồ tồi! đồ tồi!” - Mi Dán liên tục mắng chửi khi tôi quay lưng bỏ đi.

Mặc kệ cô công chúa bướng bỉnh đó. Tôi cảm thấy mình đã xử sự quá rõ ràng.

Một lát sau trong giờ trưa, Mi Dán tiếp tục đeo theo tôi.

Cô nàng sầm 1 bộ mặt tèm lem nước mắt. hai mắt đỏ hoe.

Cả trường nhìn Mi Dán khiếp đảm.

“anh bỏ tôi theo con đĩ đó” - Mi Dán gào lên - “tôi là ai mà thua nó chứ? anh là ai mà tự tình cái quyền bốn cột tôi chứ?anh nói đi, trước mặt cả trường anh nói đi! Anh bám vấy con đĩ ngủ với đàn ông còn nhiều hơn ăn cơm, uống nước. cái thứ hàng nát đó mà cũng coi được ư?haha, đồ ghê lở, đồ dơ bẩn, anh cũng cùng 1 loại với nó, tôi ghê tởm các người”

Tuy nói là “ghê tởm chúng tôi” nhưng Mi Dán vẫn đuổi theo tôi không tha.

Công chúa rượt tôi chạy khắp các ngõ ngách trong trường. vừa chạy vừa la hét xỉ vả.

Ngay lập tức chúng tôi trở thành trò cười cho hàng trăm người.

Ngày hôm đó là ngày bế mạc nhất trong cuộc đời tôi!

Buổi chiều, không ngờ Thẩm đích thân vi hành đến trường Ngoại Thương.

Vẻ đẹp của chị ngay lập tức trở thành đề tài nghị luận gây xôn xao toàn trường.

“ê, là người hôm trước vào đây với Hoàng Yến Nhi đúng không?”

“chuẩn chuẩn, nghe đâu là người mẫu của Elite”

“là diễn viên mới nổi chứ”

“đóng phim gì?”

“không nhớ nữa, đại khái thấy quen quen”

Thản nhiên trước mọi lời bình luận, Thẩm ung dung tiến thẳng tới lớp tôi.

Sải từng bước chân dài trên hành lang, trong bộ váy đầy gợi cảm nhưng không kém phần kín đáo.

Chị chính là thần tiên giáng trần đối với 1 số thằng con trai.

Cũng chính là mục tiêu ngắm soi của các cô nàng điệu đà.

“váy đẹp đấy” -một cô nàng vừa đưa tay uốn tóc vừa đánh giá.

“cũng tạm tạm, tao thích đôi giày của Pierre kia hơn”

“chủ yếu là do cái dáng cao”

“cao bằng con Hương không nhỉ?”

“nhìn vòng ngực kìa, vậy chứ có đâu như mày hả Yến”

“mẹ mày, chứ cái mông mày tộp thế kia, nhìn lại xem có bằng người ta không mà dám chê tao”

Thẩm nở nụ cười nhàn nhạt, bước vào cửa lớp, đôi giày cao gót đánh lên sàn nghe cộp cộp rất đặc trưng.

“anh yêu. . .”

Mọi người nín thở.

Tôi choáng váng.

Thẩm hơi khom lưng vòng tay qua cổ tôi nũng nịu

“sao giờ này còn ngồi đây?em đến đón anh về”

“ừ anh cũng đang tính về đây”

Kì thực tôi ngồi lại trong lớp thêm lát nữa để...đám sinh viên trong trường vơi bớt rồi mới dám...phóng 1 mạch về thẳng nhà.

Liên tiếp trở thành trò cười ở trường Ngoại Thương, tôi đâm ra sợ đám đông.

Chợt nhìn sang bên cạnh, một nhóm mấy thằng sinh viên đang chăm chú vào thân hình bốc lửa của Thẩm, khi chị cúi xuống, có lẽ vòng mông vô tình nổi bật.

“đi, mình về thôi” - tôi lập tức đứng bật dậy, không quên lườm đám người kia 1 cái cảnh cáo.

Trên đoạn hành lang dài, Thẩm nheo mắt nhìn tôi, mỗi khi tôi có tâm sự đều không thể qua mắt chị

“anh đang lo nghĩ chuyện gì đúng không?” -Thẩm bật giọng hỏi.

“sao?làm sao em biết?”

“trên trán anh có khắc kìa”

“làm gì có” - tôi đưa tay chùi qua chùi lại.

“haha, anh giấu dc ai chứ không giấu dc em đâu, em là người hiểu anh nhất mà, nhớ không cưng?”

“nhớ mà” - tôi mỉm cười lòng ấm áp.

Bất chợt đôi chân tôi dừng bước.

Thấm chuyển ánh mắt từ khuôn mặt tôi sang đoạn đường phía trước.

Đôi mắt chị rung lên, dần lạnh nhạt.

“chào cô”

Thấm là người lên tiếng sớm nhất.

Trên đoạn hành lang thênh thang, sinh viên trong trường vẫn còn vài tốp nhỏ, Mi Dán trừng mắt nhìn chúng tôi, sau lưng là đám nữ quái trường học.

Cô nàng không chào lại Thấm mà lên giọng mắng “con dĩ kia, mày tưởng mày là ai mà dám đến trường học hả? đây không phải là chỗ của mày”

“này, cô nói ai đấy? nói cho đàng hoàng” - tôi còn đang tính chửi Mi Dán bằng mấy câu khác lợi hại hơn thì bị Thấm ngăn lại.

“thôi anh ạ, kệ cô ta, mình đi”

Khuôn mặt chị bình thản đến ngạc nhiên, ánh mắt lạnh lùng cao ngạo, tự tin bước ngang qua Mi Dán.

Thân thể Thấm không trong sạch, xuất thân nghèo hèn, tri thức cũng không có. Nhưng nhìn Thấm bên cạnh Mi Dán, chẳng hề có 1 chút thua kém.

Trông chị ung dung hơn cô ta gấp vạn lần!

Đám nữ quái bất giác đứng tránh sang hai bên nhường lối.

Mi Dán giận đến run người, cô nàng quay phắt lại, gào lên mấy tiếng cuối cùng

“con dĩ, con điểm, ngủ với đàn ông nhiều như mày rồi cũng có ngày sida thôi, haha, rồi chúng mày cũng sida hết 1 rồ. đồ bẩn thỉu”

“sao? làm điểm á?” - 1 nữ quái trong đám thốt lên.

“chứ còn? nhìn cái tướng kia”

“cái mặt dâm phải biết”

“cỡ như thế này á, đàn ông mệt chứ cô ta không mệt đâu”

Nhiều tiếng cười cợt vang lên.

Sánh vai đi bên Thấm, cảm thấy nhịp chân chị ngày càng gấp gáp.

Tôi không nén nổi lòng mình, lập tức siết chặt lấy bàn tay Thấm đang run rẩy, hơi ấm từ tay chúng tôi truyền sang cho nhau.

“có anh ở đây rồi, người ta có nói gì em cũng mặc kệ họ”

30. Chương 30: Trai Tứ Chiến Gặp Gái Giang Hồ.

Mấy ngày hôm nay, tôi và Thấm đến đâu cả đầu vì 2 chuyện.

Thứ nhất là Mi Dán.

Nếu Công chúa kênh kiệu rêu rao cái tin tức tôi cặp bồ với điểm, bằng ảnh hưởng của cô ta, chắc chắn cả trường sẽ tẩy chay tôi.

Thứ hai là Mặt Quỷ.

Gã giang hồ này còn nguy hiểm hơn Mi Dán, gã ở ngay trong gia đình chúng tôi, mỗi một thời khắc trôi qua, Ngọc Dao Lam lại bị gã giày vò thêm 1 chút.

Đã bao nhiêu lần chúng tôi khuyên chị Ngọc không nên tiếp tục với Mặt Quỷ, nhưng chị ta nhất quyết không đồng ý.

Khổ cho Thẩm, đêm nào cũng trần trọc khó ngủ, có đêm còn nằm tâm sự với tôi đến rất khuya.

Tôi cảm thấy người đáng thương nhất sau 2 chuyện này là Thẩm.

Chị bị Mi Dán công khai hạ nhục trước mặt bao nhiêu người, lại còn đau thay Ngọc Dao Lam những nỗi đau về tinh thần.

Cuộc sống có lẽ sẽ tiếp tục với những hồi hộp và nghi vấn nếu không xảy ra chuyện động trời:

Tối thứ 7 hàng tuần, gia đình đi điểm tụ họp đi ăn tối rồi vào Bar.

Phương tiện đi lại của gia đình là 2 chiếc xe con do Mặt Quỷ và Giáo Sư làm tài xế.

Lúc chuẩn bị lên xe, tôi dặn Thẩm: “đi bên xe của giáo sư đi em”

“Ủa?chẳng phải anh ghét bé Nhi lắm sao?”

“ghét cũng không sao, miễn là em được an toàn, anh nhìn cái tay giang hồ đó thấy không ổn, tốt nhất là tránh xa ra 1 chút. ”

“chồng em thương em thế”

“tất nhiên rồi, thôi lên lẹ giành chỗ đi, anh không muốn ngồi gần bà Nhi đâu”

Xe của giáo sư 4 chỗ, Nhi ngồi ghế đầu cạnh tài xế

Tôi, Thẩm cùng Hồng Ngựa và đứa con trai ngồi sau.

Còn xe Mặt Quỷ chở Ngọc Dao Lam, Linh DJ và Nicky.

Vợ chồng Sami thông báo tới trễ.

Trên xe, giáo sư và Nhi Cây Trâm liên tục hỏi chúng tôi về những sự việc phát sinh gần đây có liên quan đến Mi Dán.

Nhi Cây Trâm một mực buộc tội tôi vẫn còn dây dưa với công chúa, nhưng Thẩm dứt khoát bác bỏ, thế là con cáo già hết đường cãi.

Giáo Sư thông báo rằng chuyện lùm xùm của Mi Dán và tôi đã tới tai nhà trường. chính giáo sư là người đầu tiên yêu cầu đề ra hình phạt với những học sinh tham gia đồn đại chuyện của tôi.

Theo đó sinh viên sẽ bị kỷ luật, hoặc nặng hơn có thể bị đuổi học. hôm qua nhà trường đã cảnh cáo Mi Dán.

Nhi Cây Trâm cười âu yếm “trời ơi, anh giỏi quá”

“chật. . chặt” - chị ta hôn má giáo sư 2 cái liền.

Rồi quay ra sau nguyệt tôi “em phải cảm ơn giáo sư, nếu không có anh ấy thì chuyện của em đồn ra tới Hà Nội rồi”

Thẩm liền thay mặt tôi nói lời biết ơn chân thành.

Miệng rớt rít cảm ơn Giáo Sư, trong đầu tôi liên tục hiện lên mong muốn được đá Nhi Cây Trâm 1 phát bay khỏi xe.

Con cáo già vừa nhắc tới Mi Dán, ít phút sau Mi Dán gọi cho tôi thật.

Vừa nhắc mấy đã nghe cái giọng lạnh tanh:

“đang ở đâu đấy?”

“ở nhà”

Đầu dây bên kia im lặng...

“nếu con điểm đó không còn ở bên anh, anh có tới với em không?”

“này! tôi đã nói với bạn bao nhiêu lần rồi, tôi và Thấm không bao giờ chia tay, nghe thấy gì chưa?”

“đồ ngu, nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, thì nó cũng theo thằng khác thôi, chỉ là con đĩ mà cũng tin nó”

Tôi tính dập máy, nhưng nghĩ ra 1 câu liền nói luôn:

“nếu không may mắn được sinh ra trong gia đình quyền quý thì bây giờ bạn đang ở đâu?hên lắm thì ở với chúng tôi, còn không thì đang đứng đường kia”

“vậy thì tốt thôi, chúc hai người hạnh phúc đêm nay”.

Lần này lại là Mi Dán cúp máy trước.

Sau khi ăn tối, Hồng Ngựa và con trai ra về, những người còn lại kéo tới bar D&D

Đám đàn ông chúng tôi gọi mấy chai hennessy.

Trong khi các cô gái đang vui chơi thỏa thích trên sàn nhảy.

Mặt Quỷ uống rượu 1 mình, nhìn thái độ của gã, chẳng ai dám hỏi han câu nào.

Mà hình như gã cũng không mấy quan tâm, chỉ thờ ơ hết uống rồi lại nhìn Ngọc Dao Lam.

Bất chợt, tôi và gã đồng loạt đứng bật dậy, đám đông trong bar xôn xao.

Một nhóm khoảng 20 thanh niên xông vào sàn, mắt nhìn ngó khắp nơi dường như đang tìm kiếm ai đó.

Đám đông sợ hãi lánh xa, những tiếng la oai oái vang lên.

Mặt Quỷ sắc mặt không thay đổi bước từng bước vững chãi xuống sàn.

Ngọc Dao Lam và Thấm lùi về phía chúng tôi.

Một thằng trong đám côn đồ bỗng nhìn chăm chú vào Thấm rồi chỉ tay “là con đĩ đó”

Tức thì đám còn lại lăm le dao bấm.

Ngọc Dao Lam la lên “mẹ bọn mày muốn gì?tìm ai?”

Thằng đầu sỏ chỉ nói 1 câu “muốn đâm chết con này” rồi lao tới đâm 1 nhát chí mạng vào người Thấm.

Bất ngờ, Mặt Quỷ phóng tới đập cho hắn 1 phát ngã ngửa.

Đám côn đồ nhao nhao dao kiếm.

Ngọc Dao Lam chụp lấy hai chai rượu trên bàn quảng thẳng về phía đám đông, rượu đổ thành vũng.

Tôi cũng bắt chước làm theo hệt như thế, tay nắm chặt lấy bàn tay Thấm

“chạy mau”

Chúng tôi kéo nhau chạy ra cửa chính, vũ trường hỗn loạn người nọ giành đường người kia. .

“Á . . á...á”

“mẹ, con đĩ chạy bên này” -tiếng thằng côn đồ la lớn.

Mặt Quỷ gầm lên “Tối đây chơi đi”.

Gã lia ngay chiếc bật lửa vào nhóm côn đồ, lửa bắt rượu bén lên áo quần 1 số thằng, chúng la hét oai oái.

Đám côn đồ tản ra quyết tâm truy sát Thấm

Tôi nhìn thấy 1 thằng cầm mã tấu lao thẳng về hướng này.

Tức thì theo phản ứng tôi ngấm kĩ ống chân hắn đá 1 cú hết sức bình sinh.

Hồi nhỏ tôi cũng từng đi học võ nên biết được mấy chiêu mèo cào.

“mày lại đây” tôi hùng hổ hô to.

Trong lúc loạn đầu phải thể hiện thật ấn tượng kẻ thù mới khiếp sợ.
Chụp lấy cái ghế ở quầy bar, tôi quăng luôn vào đám côn đồ đến sau.
Nicky và Giáo Sư sợ xanh mặt, chỉ biết đứng ở quầy bar lúi rúi ra ném.
Linh DJ tay run run bấm điện thoại gọi cho ai đó, còn Nhi Cây Trâm kéo tay Thẩm bỏ trốn.
“Nhi, đưa Thẩm ra ngoài xe” - giờ phút này gác lại chuyện ân oán, Tôi ráng sức tử thủ tới cùng để Nhi và Thẩm trốn thoát an toàn.
Mặt Quỷ to lớn như ông thần, gã đâm đũa nào, đũa đó cơ hồ chết ngất.
Giật được 1 cây kiếm nhật, gã quăng ngay cho tôi.
“em...em không biết xài” -tôi lấp bắp.
Gã không đáp lời mà chỉ “hừm” 1 tiếng lạnh lùng.
Đoạn xách chai bia đập 1 cú trời giáng vào đầu thằng đối diện.
Thấy hấn vẫn không sao, Mặt Quỷ lại đập thêm chai nữa, máu đỏ rùng rùng, gã đập 1 cái hấn văng qua 2 dãy bàn.
Dường như cũng được tiếp thêm kích thích sau trận thư hùng vừa rồi, tôi cầm cây kiếm nhật múa may loạn xạ.
Ngọc Dao Lam tuy là nữ mà đánh đâm cũng ác không kém Mặt Quỷ.
Chị ta chém người như thái rau.
Lúc này bảo vệ vũ trường ập vào, dùng tuýp sắt chống đỡ.
Mặt Quỷ lập tức chụp tay tôi quăng bỏ kiếm rồi la lên
“cứu chúng tôi với, cứu chúng tôi với”
Đám côn đồ ngẩn cả ra.
Nhìn thấy anh bảo vệ bị đâm 1 nhát vào bụng, Mặt Quỷ tiện tay nắm đầu thằng côn đồ ác ôn kia động vào tường.
Bắt đầu có mùi máu me.
Mặt Quỷ liên tục gầm lên những tiếng chửi thề rồi bọc hậu cho chúng tôi tháo chạy ra bãi đỗ xe.
Nicky tay run run dứt chìa khóa vào ổ - “chết tiệt thật sao lại không nổ”
“cố lên cố lên “ - Nhi Cây Trâm cuống quýt.
Linh DJ gào vào điện thoại “ở D&D quận 1 có đánh nhau, làm chó gì này giờ không nghe máy hả?!”
Về sau tôi mới biết chị ta gọi cho 113.
“xoảng”,
“á á á...á...á”
1 thằng du đang cầm cây đập vỡ kính ô tô và Linh DJ là người hét to nhất.
Thằng khốn nắm áo chị toan lôi ra khỏi cửa.
Tiếng xe rồ máy vang lên, ánh đèn pha chói lòa.
Một chiếc ô tô trắng nào đó ***g lên đâm thẳng vào thằng côn đồ.
Lốp xe chà lên mặt đường tạo nên những tiếng “ken két” khiếp đảm.
Cửa kính xe trắng hạ xuống, Sami và Ngổ ngồi trong xe la lên “mau qua đây, mau qua đây”

Tim tôi đập thành thạch, mọi diễn biến đêm nay còn ác liệt hơn cả phim Hồng Công.

Thì ra chiếc xe của giáo sư đã bị bọn khốn phá hư máy, bọn chúng tính toán rất kĩ lưỡng từng đường đi nước bước để hãm hại Thẩm.

“vì sao lại là Thẩm, vì sao?” tôi gào lên, chân đá túi bụi vào 1 thằng đang nằm chết giắc.

Lúc này Mặt Quỷ cũng chạy lại gần, gã chỉ tay vào mặt chàng Ngổ ra lệnh

“chở mọi người về nhà Hồng Ngự, nhanh lên! chúng tôi sẽ theo về sau”

“không được!” cả Thẩm, Linh, Nhi đều la lên “không có đầy đủ người tôi không đi đâu hết”

“mẹ chó, bọn mày còn kì kèo cái gì? chạy được đứa nào hay đứa đấy” -Ngọc Dao Lam cũng xuất hiện, trên tay bị 1 vết thương rướm máu.

“xe đâu?” -Mặt Quỷ hỏi

“ông giáo sư đang sửa”

“được rồi, Ngổ, mau đi đi”

Chiếc xe trắng de số lùi, rồi vọt 1 cái phóng như điên ra khỏi bãi đỗ xe.

Tôi nhìn thấy đằng sau cửa sổ, khuôn mặt Thẩm đầm nước mắt, mascara lem luốc. (ai biết chỗ này có gì không chính xác, xin mời pm “mcqueen1” nhận thưởng)

Chỉ còn tôi, Mặt Quỷ, Ngọc Dao Lam và Nicky ở lại.

Những tiếng la hét ầm ĩ vang lên, đám côn đồ từ đủ mọi phía đổ tới.

Tôi trông thấy xe của Ngổ tông ngã 2 thằng trước khi vào làn đường.

Mặt Quỷ gật gù “thằng luật sư nhìn ngu ngu vậy mà khá”.

Ngọc Dao Lam chửi “khốn nạn”, rồi đưa cho Mặt Quỷ 1 con dao găm.

“cầm lấy” gã đưa nó cho Nicky.

1 thằng trong đám côn đồ bị thương ở tay luôn miệng la lên “chém đi, chém chết mẹ tụi nó đi”

1 thằng khác nói “phải chạy thôi, công an sắp đến rồi”

Mấy gã đàn em cầm mã tấu trong tay không cương quyết, chúng hùa vào nói

“đứng đó đại ca, tạm thời rời đi cái đã, lát nữa kêu anh Hùng Tâm qua kiểm tụi nó sau”

“mẹ tụi mày” thằng đầu sỏ nhỏ 1 bãi nước bọt về phía chúng tôi “cứ đợi đó chưa xong với tao đâu”

Gần chục thằng xúm xít đỡ đại ca rời đi, 2 chiếc xe 7 chỗ chặn đầu đón chúng.

Ngọc Dao Lam nói “hình như tụi này bên Thủ Đức”

“không cần biết” -Mặt Quỷ trợn mắt rồi đưa tay ngoắc 1 chiếc xe đen đang lao tới gần.

Là giáo sư đang đánh xe của Mặt Quỷ đến đón chúng tôi.

Xe lăn bánh trên đoạn đường Trần Hưng Đạo, đang bon bon trên đường bỗng có 2, 3 chiếc ô tô khác ép sát chúng tôi, sau đó còn có vài chiếc xi po lượn ngang qua chỉ trỏ.

Tôi đoán bọn chúng nhắm tưởng Thẩm đang ở trên xe này.

Giáo Sư tăng tốc độ, rồi nhanh chóng rẽ vào 1 con đường vắng.

Bất thành lĩnh Mặt Quỷ nói “Ngọc lái xe, giáo sư ngồi sang 1 bên”

Không ai dám có ý kiến, thế là chúng tôi dừng lại đổi tài.

Mặt Quỷ tiếp tục lệnh cho tôi và Nicky ra sau cốp lấy vũ khí.

Tổng cộng có 2 thanh kiếm nhật loại nhỏ, 1 cây tuýp lớn và 1 cây hàng.

Tôi đưa kiếm cho Mặt Quỷ, gã lắc đầu

“không thích đâm chém” - rồi đích thân lựa lấy cây tuýp.

Thế là Ngọc Dao Lam 1 kiếm, tôi 1 kiếm, cây hàng dành cho Nicky, giáo sư cầm dao găm.

Cảm giác như đang đối đầu với sinh tử khiến chúng tôi bắn loạn chân tay.

Mặt Quỷ nói “chạy chậm không để đèn”

Ngọc Dao Lam làm theo y vậy, chiếc xe chậm rãi lăn bánh trên đoạn đường vắng vẻ toàn cây là cây.

Rồi tôi trông thấy ánh sáng từ đèn pha xe hơi, 2 chiếc 4 chỗ, 1 chiếc 7 chỗ tiến tới từ cả 2 hướng trước sau.

Ngọc Dao Lam rẽ bên phải.

Bất ngờ xe sau tăng tốc.

“mẹ kiếp, nó thấy mình rồi”

Chị Ngọc nhấn ga, xe phóng vút đi trong đêm, hai hàng cây bên đường lao vù vù tới trước mặt .

Ban đêm không có đèn, chị Ngọc chạy ở tốc độ 80km/h rồi tiếp tục tăng dần đều.

Giáo Sư la lên “cô có bằng lái chưa vậy?”

“haha, bằng chó gì, hồi nhỏ ông già tập cho đấy” (vãi Ngọc)

Nhìn qua kính sau, Nicky liếm môi nói “bọn nó đang đuổi theo, tổng cộng 2 xe”

Ngọc Dao Lam cười lạnh, chiếc xe đột ngột rẽ ngoặt vào 1 con đường nhỏ.

Con đường này 2 xe không thể chạy song song.

Rẽ trái, rồi lại rẽ phải rất gấp, Ngọc Dao Lam thể hiện tài lái xe siêu hạng.

Tuy nhiên vẫn có vài cái thùng rác bị chị tông phải.

Nicky nín cả thở, mi mắt giật giật.

Lúc này điện thoại của Giáo Sư đổ chuông

“là bé Nhi gọi” - ông la lên.

Mặt Quỷ nói “bảo bọn họ ở yên nhà Hồng Ngựa đi, chỉ có vài xe thì cắt đuôi nhanh thôi”

Giáo Sư lập lại đúng những lời Mặt Quỷ căn dặn.

Tôi nghe thấy nhiều tiếng tranh cãi ầm ĩ ở đầu dây bên kia, dường như mấy người Thẩm, Nhi, Linh, ...nhất quyết hỏi ra địa điểm để gọi ai đó tới giúp.

Điện thoại tắt.

Mọi người đều nhìn Mặt Quỷ lo lắng.

Ở thời điểm sinh tử gã chính là cái phao bự cho cả đám bầu vùi.

Ngọc Dao Lam cười nhạt nhẽo “bây giờ con Ngọc này chẳng muốn dính liếu hay nợ nần gì với đám bảo kê Đêm Mâu Hồng nữa, vợ chồng mình tự xử lí được mọi việc, phải không anh yêu?”

Công nhận, vợ chồng nhà chị đại mà cầm vũ khí thuận tay thì đánh nhau “bốc” như phim chưởng.

Nhưng còn Giáo Sư, Nicky và tôi? ai biết được trong lúc ẩu đả họ có khả năng bảo vệ cho chúng tôi không?

Chiếc xe chạy vòng vòng trong khu dân cư.

Tôi nghĩ nếu ở trong địa hình này chúng tôi sẽ rất dễ bị bọn giang hồ kia chặn đầu.

Và quả nhiên, sau 10 phút lay hoay, ánh đèn xe liên tiếp xuất hiện ở các hướng xung quanh.

“có khoảng 4 xe” -Ngọc Dao Lam đập bộp bộp vào vô lăng.

“Rẽ hướng kia” -Mặt Quỷ chỉ tay.

Ngọc Dao Lam rồ ga phóng thẳng về hướng đó.

“bật đèn lên đi”.

Có ánh sáng đưa lối phía trước, ai nấy thở phào nhẹ nhõm.

Chị Ngọc cho xe băng ngang qua 1 chiếc ngược chiều, 2 gương chiếu hậu va vào nhau tan nát.

Tài xế bên kia đảm lược yếu hơn hẳn Dao Lam, chiếc xe 4 chỗ chệch đường leo thẳng lên lề .

“hahaha, mẹ chó chúng mày bố láo với chị à” - chị đại phần khích bầm còi như điên.

Các xe còn lại nhanh chóng nối đuôi nhau tham gia truy sát chúng tôi.

Màn rượt đuổi diễn ra nghẹt thở, từ đại lộ này sang đại lộ khác, từ tuyến đường này sang tuyến đường khác, 4, 5 ô tô đuổi bắt nhau náo loạn.

Người dân bàng hoàng hoảng hốt.

Xe Chạy vào 1 khúc đường trống trải, Ngọc Dao Lam la lên:

“cho chúng mày 1 món quà nè”

Tôi và Nicky lập tức ôm nhau cầu nguyện.

Chiếc xe của Mặt Quỷ phóng thẳng vào tuyến đường đua có 1 nhóm gồm hàng trăm quái xế nam nữ đang tụ tập nẹt pô.

Chị Ngọc bầm còi như điên đại.

“xe máy tránh đường xe con, xe máy tránh đường xe con, mẹ kiếp dám không tránh à” -

Bà chị đại quay ngang xe, vài thằng chưa hiểu chuyện gì đã văng xuống đường.

Tiếng động cơ xe gầm lên như ngựa, mọi người la hét ầm ĩ.

4 chiếc ô tô làm náo loạn cả khu vực đua xe, một vài thằng bên đường quá khích vác đá ném.

Xe bọn bám đuôi chạy sau chúng tôi nên lãnh nguyên cơn mưa đá.

Rồ máy ầm ầm, Ngọc Dao lam hò hét .

“chị Ngọc number one, number one! Quá nhanh! Quá nguy hiểm!”

Rồi chị bỗng thốt lên “thôi...bỏ.... mẹ...!”

Thì ra, xe chúng tôi chui nhầm vào...đường 1 chiều.

Xe lớn, xe nhỏ, xe máy, xe tải bầm còi inh ỏi, chị Ngọc nép sát vào lề đường, cũng bầm còi như phê thuốc.

Giáo sư ngồi ghế đầu, mặt mũi xanh tím tái.

Tôi nhủ thầm “thảm rồi, kiểu này bẹp dí trên xe rồi”

“bộp, xoảng...két két...két...” xe quay ngang, đầu xe móp vào 1 khúc.

Chúng tôi liên tục va chạm với 2 ô tô ngược chiều.

“Xe tải kia, xe tải kia” - Mặt Quỷ la lớn.

ánh đèn lóa lên sáng mắt, tiếng còi xe tải rít lên nhưc óc.

Chị Ngọc gấp gấp de xe tông thẳng vào cổng 1 tòa biệt thự, vừa hay né được xe tải chỉ trong gang tấc.

Đầu xe bốc khói, giáo sư bất tỉnh.

Mặt Quỷ gào:

“chạy kiểu mẹ gì vậy con kia?”

“ai mà biết, mày có ngon thì lái đi”

“quay lại” Mặt Quỷ ra lệnh - “quay lại phang chết cha chúng nó”

“được đấy anh yêu, đáng lẽ anh nên nói câu này sớm hơn”

Kéo cần số, Ngọc Dao Lam điều khiển xe rẽ hướng. bắt đầu 1 cuộc săn đuổi ngược.

Mặt Quỷ ngùn ngụt lửa giận, Ngọc Dao Lam hăm hở vào cuộc.

Chỉ có tôi và Nicky phó mặc cho số phận.

Vừa ra đường, chúng tôi đã trông thấy 2 xe của bọn côn đồ gặp tai nạn, 1 xe đầu bẹp dí.

Chiếc còn lại bị chính xe tải ban này tông phải, không còn ra hình dáng gì nữa.

Đồng bọn của chúng nhanh chóng đào tẩu vào đoạn đường khác.

Mặt quỷ đập ghế la lên “đuổi theo nhanh lên”

Chúng tôi rượt theo bọn chúng với tốc độ khủng khiếp.

Khói càng bốc lên nhiều hơn, bốc mịt mù

“hư xe cũng phải giết chúng nó”

Xe bọn côn đồ là loại innova 7 chỗ, chúng ngu ngốc đâm đầu vào ngõ cụt.

Ngọc Dao Lam không hề nể nang, chị đại tông chúng 1 phát quay cả đầu xe.

Sau đó thản nhiên gài số lùi, cho xe de lui ép chiếc 7 chỗ vào góc đường.

“rùm rùm. . rùm. . ”

“hahaha, chết mày chưa?chết mày chưa?”

Mặt Quỷ lao ngay xuống xe, bằng tốc độ nhanh chóng, gã đập bể cửa kính, lôi 1 thằng cao lều nghều xuống đường phang tới tấp.

“a. . a. . hự . . hự. . ”

Máu bắn khắp chung quanh.

Rồi 2 thằng, 3 thằng tiếp theo ngã xuống.

Tôi và nicky sẵn tới chém trúng tay 1 thằng, nicky đạp cho nó 1 phát hết 10 phần công lực, anh chàng cũng ngã ngửa về sau.

Ngọc Dao Lam nhẹ nhàng vác kiếm nhật đâm 1 nhát xuyên cửa kính vào gã tài xế. cửa bật mở, chị Ngọc bị hất ngược.

Giáo sư nhắm mắt chém bừa, gã tài xế ôm cánh tay đầy máu, đạp cho ông 1 cái sấm hồi.

Sau đó hắn cầm mã tấu nhảy bổ vào chị Ngọc chém tới tấp.

Nhìn cuộc huyết chiến giữa Ngọc Dao Lam và tay côn đồ, máu anh hùng trong tôi trào dậy, ngay tức thì tôi phóng tới, đâm cho hắn 1 nhát trúng ngay bả sườn.

“a...a. . a, khốn nạn chúng mày”.

Giáo sư bồi thêm cho hắn 1 nhát trúng tay, ông hoảng hốt buông luôn con dao găm rơi xuống đường. nhưng đang lúc ấu đả, chỉ cần sơ sẩy một chút lập tức phải trả giá.

Giáo sư bị 1 thằng côn đồ chém mấy nhát vào bả vai, cũng may tôi nhanh tay cho hắn 1 đường kiếm ngang bụng.

Ngọc Dao Lam đá chân, hấn quy xuống đất, chị đại bỏ 1 nhát trí mạng, vai hấn tuôn đầy máu, nằm chết giắc.

Những tiếng la hét thảm thiết liên tục vang lên. Nhiều tên bị thương bỏ chạy tán loạn.

Tôi đứng sững tại chỗ thở dốc.

Mặt Quỷ túm lấy tóc 1 thằng khá to con, nện cho hấn mấy đấm vào bụng kêu thùm thụp.

“mày là Hùng Tâm đúng không?”

“tao hỏi có đúng không?”

Tay kia ú ớ gì đó không nghe rõ.

Mặt Quỷ, thả tay để hấn dựa người vào xe rồi mới hỏi “mày là Hùng Tâm?”

“đúng...đúng. . ”

“là thằng nào sai mày?”

Hấn ôm bụng lắc đầu.

“mẹ kiếp!”

“ôi á á. . ”

Mặt Quỷ kéo lôi hấn tới trước đầu xe, canh sao cho bánh xe nằm ngang hông hấn, rồi gã mở cửa đề máy.

“rùm...rùm...”

“đừng...đừng em nói . . em nói”

Thế là trước mặt chúng tôi, tay giang hồ Hùng Tâm sợ hãi khai tất tần tật.

Thì ra băng nhóm của hấn được 1 cô gái thuê giết Thắm, giá ban đầu là 30 chai nhưng khi biết Thắm từng là gái nhảy nổi tiếng của Đêm Màu Hồng, dân chơi gọi là đĩ của đĩ lập tức đổi ý, nói rằng “30 chai chưa thể giết người này, xin tí máu thì được”.

Cô gái nói “vậy thì năm chục, làm sao thì làm phải cho nó biến mất khỏi thế gian”

Hùng Tâm trả lời “nếu cô ta đi với khách, là ông lớn hay anh đại nào thì phiền phức lắm”

Thế là cô gái ra giá chót “dứt giá trăm rưỡi, tiện thể xin thằng nhóc cặp bồ với con điểm đó lít máu”

Tức là chúng sẽ giết Thắm, và chặt 1 cánh tay của tôi.

Tôi bèn hỏi “cô gái kia là ai?”

Hùng tâm liếm lưỡi, nhìn thấy ánh mắt sắc như dao lam của chị Ngọc, hấn lật đật nói

“hình như còn là sinh viên, nhà rất giàu, tiền bạc chỉ cần cất tay không chớp mắt”

“ngoại hình như thế nào?” -Ngọc Dao Lam hỏi

“cao khoảng bằng chi” Hùng tâm chỉ chị Ngọc -“rất xinh đẹp, có đeo cặp mi giả”

“mi giả?Mi Dán?” - tôi bắt giắc la to 1 tiếng.

Tay Hùng Tâm ngơ ngác không hiểu.

Ngọc Dao Lam nhìn tôi chăm chăm “mẹ kiếp, cái con bé bạn tốt của mày đấy”

“em. . em không biết chuyện này”

“mày mà biết thì còn nói làm gì”

Ngọc Dao Lam lạnh lùng quay sang tay giang hồ - “vết thương trên người tao, bây giờ chúng mày tính sao?”

“da dạ, em sẽ bồi thường cho chị”

“bồi thường bao nhiêu?”

“50 chai”

“mày muốn chết à?”

“dạ dạ 100 chai”

“thế còn cái xe hỏng thì tính sao đây?”

Hắn nuốt nước bọt “chị cứ lấy chiếc này thế vào ạ”.

Chị Ngọc vả cho hắn mấy bạt tai rồi nói “băng của tụi mày từ nay cút xuống dưới Bình Dương làm ăn, còn thấy le me thành phố thì liệu hồn”

Hùng Tâm gật đầu rồi rít.

Nhìn Mặt Quỷ băng bó tạm bợ cho Ngọc Dao Lam, trong lòng tôi ngổn ngang tâm sự.

Mi Dán! Cô gái này miệng nam mô một bồ dao găm.

Sớm đã nhận ra cô ta là mẫu người không ăn được đồ ngon thì đập đổ, nhưng không ngờ lại dám gây ra chuyện này.

Nghĩ lại lúc vào bar D&D, Mi Dán có gọi cho tôi, nói rằng “chúc hai người hạnh phúc đêm nay” - bây giờ tôi mới hiểu ý nghĩa câu nói đó.

Bất giác tôi liếc nhìn khuôn mặt lạnh như tiền của Mặt Quỷ.

Bề ngoài gã thô kịch, nhưng bên trong phóng khoáng biết bao.

Còn Mi Dán bề ngoài dễ thương là thế, mà tâm địa xấu xa không tưởng.

Sau mọi rắc rối, tôi nghiệm ra 1 điều “đến cặp mi còn giả, thì con người làm sao thật nổi!”

31. Chương 31: Con Quỷ Mắt Giả.

Bất thành linh có tiếng còi xe huyền não, rồi rất nhiều ánh đèn pha rọi về phía này.

Nicky la lên “băng của tụi nó tới”.

“chạy theo hướng này” -Mặt Quỷ ra lệnh rồi nhanh như cắt bỏ cho Hùng Tâm 1 cú trời giáng vào đầu.

Hắn gục xuống đất, không rõ sống chết.

Cả nhóm lật đật theo chân Mặt Quỷ rời đi trong đêm.

“mẹ tụi nó chạy bên kia, tụi mày qua bên đó bao vây, bắt đèn pha rọi đi” -giọng nói ồm ồm của 1 tay giang hồ vang lên - “tao phải xem xem thằng nào dám chơi anh em tao!”

Tiếng bước chân vọng về từ tứ phía, xen lẫn với tiếng xe lăn bánh.

Chúng tôi trốn vào 1 góc công xưởng bỏ hoang, các dãy nhà kho tối tăm nằm san sát, gợn lên thứ mùi ỉm mốc khó chịu.

“chúng mày chạy đi đâu?”

“bước ra đây không tao đốt hết cái nhà kho này”

Tiếng la gọi của mấy thằng côn đồ vang lên.

Xung quanh khu nhà đều đã bị bọn khốn phong tỏa.

Ngọc Dao Lam quay sang Giáo Sư thì thào “không sao chứ?”

Vết thương trên vai ông nhỏ máu lóc tóc.

“không sao đâu, đừng lo cho tôi”

Mặt Quỷ tiến tới xé vải buộc cầm máu cho Giáo Sư, gã làm việc rất mau lẹ dứt khoát.

“chắc cậu từng ở trong quân ngũ” - giáo sư hỏi.

“chuyện từ 15 năm trước rồi”

Đoạn gã quay sang phân phó cho tôi và Nicky:

“xin lỗi vì tình huống bất ngờ này, lát nữa hai người nếu chạy được cứ mạnh ai nấy chạy, chạy thẳng hướng bên khoảng 10 phút sẽ ra tới đại lộ”

“thế. . chúng ta có nên gọi công an không?” - Nicky rụt rè.

“tùy cậu thôi, nếu gọi chưa chắc tụi áo xanh đã đến kịp đâu”

Lời nói vừa dứt thì đèn trong khu nhà bật sáng, những bóng đèn nê -ông lơ mờ, mang đến không khí chết chóc.

Anh chàng tóc vàng run run bấm số.

Ngoài kia gió thổi ào ào, cành lá rung lên dữ dội.

Đám giang hồ nghe theo hiệu lệnh của đại ca ủa cả vào trong xưởng, tiếng người quát tháo nổi lên ầm ĩ.

Mặt Quỷ nhặt 1 ống sắt gỉ đưa cho Giáo Sư, rồi bước đến vỗ lưng Ngọc Dao Lam.

Nhìn trai tứ chiến sánh vai cùng gái giang hồ, tôi và Nicky phục sát đất.

Chị Ngọc quay sang trấn an “lo cái mẹ gì, tưởng con Dao Lam và thằng đầu trọc là bị thịt hay sao? mọi người chỉ cần chú ý đứng dựa vào góc tường cổ thủ là được. Để chúng nó vây vào giữa thì đến thánh cũng trào dờm”

Vừa lúc đó trong xưởng xuất hiện lúc nhúc bóng người.

Hình ảnh ngày tận thế tràn tới thật là gai gổc.

“mẹ kiếp! lại đây chơi” - chị Ngọc hét lên, chém ngay 1 thằng, tiếp theo Mặt Quỷ cũng lao vào phang tới tấp.

“tụi nó ở đây nè”

“á . . á. . á. . ”

“khốn nạn, dám đánh người của tao à?tao chôn hết tụi bây ở đây”

Trong khu nhà hoang, cuộc loạn chiến giữa các tay giang hồ bùng nổ.

Tôi, Nicky và Giáo Sư nhìn nhau chết điếng, sau đó cũng không rõ ai là người nhập cuộc sớm nhất, chỉ biết chúng tôi đã chiến đấu như 300 chiến binh Sparta.

“á...á...á. . á” - những tiếng rú khiếp đảm liên tục nổi lên.

Mặt Quỷ đập cú nào, thằng chịu đòn cơ hồ bể sọ.

Đám côn đồ dân ra, thằng đại ca tru tréo “chém chết mẹ nó, chém hết chúng nó”

Bên phía chúng tôi có 2 chiến binh thực thụ, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng chống đỡ số đông.

Tôi là người hăng tiết nhất chỉ sau Mặt Quỷ nên trong lúc ko cẩn thận bị chúng đập ngã ra đất, đau ê ẩm, thanh kiếm rơi xuống nền nhà.

“thằng nào đây?”

“thằng đẹp trai phải không?”

Nghe loáng thoáng có tiếng quát tháo: “đừng có chém chết thằng này, xin nó tí máu là được rồi”

Quờ quạng đưa tay nhặt kiếm, tôi bị 1 cú đá khác đau đến chết đi sống lại.

Bọn khốn nạn dẫm lên tay tôi, 1 thằng con túm cả tóc.

Mặt Quỷ chửi thề liên tục, gã xông đến gần chỗ tôi.

“á, chết tao”

“cái thằng này là quái vật rồi”

Những tia máu bắn ra khắp nơi, 2 bóng đen ngã dề xuống người tôi.

Trong 1 khoảnh khắc, tôi nghĩ mình có thể đã được cứu.

Nhưng hóa ra là nhảm tưởng.

Ai đó túm tóc, lôi đầu tôi đứng dậy, từng sợi tóc đứt rời đau chảy nước mắt.

Rồi chúng quăng cơ thể tôi sang 1 bên không thương tiếc.

Ngay đến Mặt Quỷ cũng không thể can thiệp.

Bỗng, có tiếng Ngọc Dao Lam hét lên chói tai.

Bọn côn đồ mặc sức trút những trận đòn roi lên người tôi.

Đánh đến mức đầu óc tôi mụ mị .

Mơ hồ có tiếng dây xích khua loảng xoảng.

Sau đó, đám đông dạt cả sang 1 bên.

“rầm. . mm!” một chiếc ô tô tông sập góc tường, kéo theo đó là rất nhiều tiếng động cơ khác, tiếng lốp xe chà lên mặt đường.

“chạy, chạy mau là tụi bên vũ trường” - ai đó gào to.

“mắc con mẹ gì phải chạy? bọn nó làm sao đông bằng bên mình”

“đứng lại hết cho tao, đằng nào cũng lỗ rồi thì chơi luôn, sau vụ này kiếm con nhỏ kia lấy thêm tiền”

Trong đầu tôi vụt lên hình ảnh Mi Dán.

Mẹ kiếp! cái con người đạo đức giả đó.

“ê con đi, là nó, chém chết nó!”

“đi ư” - đột nhiên đầu óc tôi rung mạnh - “là Thắm, là Thắm đã đến đây”

Loáng thoáng nhận ra cục diện trong nhà kho lúc này, tôi đoán mấy chị em Thắm, Hồng, Linh, Sam đã gọi được người tới tiếp ứng.

Giờ đây cuộc hỗn chiến làm náo động đến những khu vực xung quanh. .

Nghe giọng một đại ca bên phía Đêm Màu Hồng vừa mới tới nói: “anh Long và Anh Hai đều là chỗ bạn bè, sao bây giờ mấy đại ca dám đánh người của tụi tui?”

Mình Tàn mắng ngay “mẹ chó, thế đứa nào đánh anh em tao nằm rải rác từ trong bar ra tới đây?”

Bên Đêm Màu Hồng im lặng, lát sau mới lên tiếng “là do tự vệ thôi”

“được, vậy bây giờ bọn tao cũng đang tự vệ đây”

Thằng đại ca đột nhiên cười gằn, hất túm tóc, ngửa mặt tôi lên:

“con đi kia?muốn cứu thằng chồng sinh viên của mày không?”

“thả người ra nhanh lên, tụi mày muốn gì?”

Là giọng nói quen thuộc của Thắm.

Còn chút sức tàn tôi vùng vẫy.

“thằng nhỏ này dai sức gớm” - thêm 1 thằng nữa lao vào bóp cổ tôi khổng chế.

Thắm hoảng hốt “bọn mày muốn bao nhiêu tiền thì nói, tao có tiền ở đây”

“đừng hòng lừa bọn tao”

“tao không lừa bọn mày đâu, đừng, thằng chó kia đừng tay ngay”

“được thôi, vậy tiền đâu?”

“tao...” - Thắm bối rối “bây giờ tao không kịp mang theo nhiều tiền mặt, mày ráng đợi thêm 1 tiếng nữa, trước tiên cứ thả người ra rồi hãy nói”

Thằng đại ca cười hô hô “thế thì trễ rồi con ạ, anh em đâu, hử con mẹ nó cái mặt thằng này đi”

“đừng...đừng...tao lạy mày...mày muốn gì cũng được nhưng mà đừng có hại. . ” - tiếng Thắm nấc nghẹn.

Nước mắt tôi trào ra, chảy dài trên má xuống tới cằm.

Nhận 1 trận đòn như tử ban nãy, cảm giác không đau đớn bằng khi nghe thấy tiếng khóc nức nở của Thắm.

“không có tiền mà còn nhiều lời, tao lưu sẹo trên mặt nó để sau này nó khỏi tán gái bấy bạ, sướng ày quá còn gì”

Rồi cả đám cười tàn nhẫn, chúng nó đập tôi ngã chúi xuống đất.

“ngửa cái mặt nó ra” - Thằng đại ca ra lệnh.

Qua kẽ mắt sưng húp, tôi lơ mơ trông thấy có 1 thằng còn đồ đang cầm trong tay 1 vật hình ống màu trắng.

Tiếng hét của nhiều người đồng loạt vang lên.

Xung đột lên tới hồi quyết liệt nhất.

“tao giết hết tụi mày, giết hết tụi mày” - Mặt Quỷ gầm.

Còn 1 chút sức tàn, tôi gắng gượng xoay người.

“bộp, xoảng” - tiếng bóng đèn vỡ vang lên lạnh lẽo, cả vùng phía sau đầu tôi rất bỏng, dường như máu đang tuôn trào.

Thì ra bọn khốn nạn toan dùng bóng đèn nê -ông quất thẳng vào mặt tôi.

Dùng cách này khuôn mặt tôi sẽ chẳng chịt sẹo.

“mẹ kiếp, mày giữ kiểu gì vậy chó, để đó cho tao”

Lần này có 2, 3 thằng xúm xít ghì chặt người tôi xuống đất, chúng nó còn nện thêm vài đấm ọc cả máu mồm máu mũi .

Đích thân thằng đại ca chụp lấy 1 bóng đèn cũ khác nhắm mặt tôi đập thẳng.

Giây phút tôi tuyệt vọng nhất.

Thình lình có tiếng nổ lớn vang lên, nghe như tiếng súng.

Đám giang hồ nhao nhao.

“a...a. aa. a. a”

“đại ca, đại ca. . ”

tôi cảm thấy vị máu tanh rải đều lên mặt, bao phủ cả người.

Có cảm giác âm ỉm.

“tụi mày đứng lại đó, tao giết hết! giết hết”

Mặt Quỷ cầm khẩu súng đen lăm lăm trong tay, nhìn bộ dạng của gã không khác hung thần ác sát trong truyền thuyết.

Những thằng gần đó hoảng hốt nháo nhào.

Chỉ chờ có vậy, người bên Đêm Màu Hồng tràn tới như lũ quét.

“chạy mau, chạy mau”.

Bọn đàn em tức thì chạy tán loạn, giẫm đạp lên nhau mà chạy.

Ai nấy la hét ồm ồm, quang cảnh hỗn loạn thực sự.

“mày dám giết anh Minh, tao liều với mày!!” - vài ba thằng điên cuồng gào thét.

Lúc đó, cả người tôi đau nhức, đầu óc mụ mị nhưng vẫn chắc chắn rằng không hề có thêm tiếng súng nổ nào.

Ấy vậy mà vài thằng rú lên khiếp đảm.

quang cảnh trong xưởng hỗn loạn, 2 đám côn đồ gào thét rượt đuổi nhau ầm ỉ.

Sau đó, hình như là Thẩm ôm lấy tôi gào lên những từ ngữ vô nghĩa.

Đầu óc tê buốt, tôi không còn cảm nhận được thứ gì rõ rệt.

Trong bóng tối như nhung, đột nhiên xuất hiện hình ảnh Mi Dán rảo bước dưới ánh nắng.

Cô ta cầm điện thoại gọi cho tôi rồi nói:

“đồ ngu, nếu không có chuyện bất ngờ xảy ra, thì nó cũng sẽ bỏ theo thằng khác, chỉ là con đĩ mà cũng tin nó”

Chuyện bất ngờ xảy ra ư? cô đã thuê người hãm hại Thẩm lại còn úp mở.

“chúc hai người hạnh phúc đêm nay!”

Trong thâm tâm tôi, Mi Dán ko còn là 1 cô công chúa hồn nhiên tinh nghịch và có phần kiêu kỳ nữa.

cô ta giống hệt 1 bà hoàng ác độc như trong các truyện cổ tích vẫn miêu tả.

Ngay lúc này đây, tôi chỉ muốn chạy tới bên Mi Dán, tặng ngay vài cái tát tai xứng đáng rồi mắng:

“nói yêu tôi thật lòng ư? yêu thật lòng ư? cô còn không bằng con điếm chiều khách”.

Rồi bóng tối 1 lần nữa xâm chiếm, lấn át hình ảnh Mi Dán.

Trong không khí có mùi lạnh của sương đêm, xung quanh nhạt nhòa dần.

Tôi nhìn thấy Thẩm ngồi co ro trong góc tối, bờ vai run rẩy.

Thẩm đang thổn thức, đang nức nở.

Bàn chân tôi muốn chạy đến thật nhanh, nhưng càng chạy hình bóng chị càng xa vời.

Chỉ nghe thấy tiếng Thẩm phiêu hốt:

“Khi yêu người ta có thể làm tất cả mọi việc...”

Mặt Quỷ có nhiều lí do để không rút súng ngay từ đầu.

Thứ nhất, gã không muốn chạm tay vào thứ vũ khí có thể giết người dễ hơn bước 3 bước.

Thứ hai, nếu nổ súng bắn người, công an thành phố sẽ liệt vụ án vào loại đặc biệt nguy hiểm, từ đó ra quân truy bắt gắt gao.

Thứ ba, trong súng...chỉ còn 1 viên đạn.

Khi tôi tỉnh dậy, nhận thấy bản thân đang ở trong nhà Hồng Ngựa.
Đầu quần vải trắng, như kiểu xác ướp ai cập thời xưa.
Chắc vì vết thương do bóng đèn vỡ khá sâu.
Gia đình chẳng dám đưa tôi vào viện, đành chở về nhà Hồng Ngựa nằm dưỡng thương.
tôi nhìn quanh quất, thấy Thấm đã thiếp đi bên giường từ lúc nào.
Khuôn mặt chị nhợt nhạt, nặng trĩu âu lo.
Trong chiếc gạt tàn đựng toàn tàn thuốc.
Hắn Thấm đã có 1 đêm dài vất vả.
Thiếp đi 1 lúc lâu, cổ họng đã khát khô.
Tôi liền nhẹ nhàng nhổm dậy, xương cốt kêu răng rắc, toàn thân đau nhức.
Sau đó gắng gượng đắp tấm chăn mỏng lên người chị, tôi an tâm mò xuống bếp.
Trong phòng khách, Mặt Quỷ cởi trần nằm trên ghế sofa, quay lưng về phía tôi, vô tình đã khoe nguyên tấm lưng chắc nịch kèm hình xăm trứ danh của gã.
Một cái mặt quỷ gớm ghiếc cùng những sợi dây xích trói buộc đầy man dại.
Trên tấm lưng trần còn lằn lên những vết sẹo chẳng chịt.
Chắc hẳn là 1 chút dấu tích của nhiều năm tháng lặn lội giang hồ.
Vừa nghe tiếng chân, gã đã quay phắt người lại.
Rồi mở miệng hỏi:
“cậu tỉnh sớm thế à? sao không ngủ thêm chút nữa đi”
“em không quen nằm thao thức anh ạ, thà đứng dậy đi lòng vòng còn hơn”
Mặt Quỷ nhíu mày “khá lắm, trông tướng thế mà cũng dai sức phết”
Tôi ngồi xuống bàn, rót nước uống.
Ngay đêm hôm đó, Mặt Quỷ kể lại những chiến tích trong cuộc đời.
Tôi gọi đó là chiến tích - nhưng gã lại bảo “chỉ toàn việc đáng hổ thẹn”.
Những vết sẹo chẳng chịt trên lưng thực chất chẳng phải do đâm chém mà có.
Ngày xưa lúc Mặt Quỷ đảm nhận làm đầu mối ma túy ở vùng tam giác vàng Đông Nam Á.
Một hôm, gã bị biên phòng Malay bắt giữ, bọn khốn thấy hình xăm quá ghê rợn liền mang dao ra rạch, mỗi tên một nhát.
Đêm hôm sau, được một băng đảng cho người đến cứu, Mặt Quỷ điên cuồng giết hết cả chốt biên phòng .
Về sau gã mới hay, sau ngày đó, cái hình xăm không hề bị những vết sẹo che mờ, mà càng nổi rõ hơn, tăng thêm phần chết chóc.
Cũng giống như chủ nhân của nó, rơi thẳng xuống hố sâu tội lỗi.
Trên ghế sofa phòng khách trong căn hộ của Hồng Ngựa.
Tôi trăn trở cả đêm không ngủ được, bèn nhìn sang bên cạnh, thấy Mặt Quỷ cũng đang suy tính điều chi mờ ám lắm.
Sáng sớm gã biến đi đâu không để lại lời nhắn.
Thấm tỉnh giấc không thấy tôi, hốt hoảng chạy xồng xộc khắp nhà .

Rồi túm lấy áo tôi, mắng lấy mắng để 1 trận không thương tiếc.

Xong chuyện, cả hai ôm nhau nuốt nước mắt.

Chúng tôi kéo nhau đến nói lời cảm ơn Ngọc Dao Lam.

Chị ngọc bị thương không nhẹ, Hồng Ngựa phải mời bác sĩ riêng đến.

Khi Ngọc tỉnh dậy chỉ nói gọn 1 câu “người nhà cả mà lảm chuyện quá”

Sau đó qua lời kể của Thắm, tôi được biết tình trạng của Giáo Sư cũng nguy kịch không kém Ngọc Dao Lam, còn Nicky chỉ bị thương ngoài da.

Tôi bèn đem thắc mắc ra hỏi Thắm “làm thế nào em tìm được chỗ của bọn anh?”

Chị mỉm cười bí hiểm, đoạn với tay cầm lấy chiếc iphone

“ứng dụng Find Friend trên điện thoại, con bé Nhi cài đặt để quản lí Giáo Sư 24/24 đó”

“ồ” - cái miệng tôi tròn hơn cả quả trứng gà.

Công nhận: vẫn là Nhi Cây Trâm nhanh trí nhất.

Thắm nhìn tôi thắm thía “ai bảo ghen tuông là xấu nào? Tháng tới em nhất định đầu tư cho anh 1 cái. ”

Đêm hôm qua, Mặt Quỷ nã 1 phát súng xuyên đầu tay đại ca giang hồ có biệt danh Minh Tàn.

Chỉ ít phút sau công an thành phố bao vây khắp khu nhà hoang.

Cũng may mọi người đều trốn thoát kịp thời, phân tán đi khắp nơi trong thành phố.

Đến rạng sáng, một gã giang hồ bảo kê Đêm Màu Hồng gọi điện đến thông báo đã dàn xếp ổn thỏa.

Đêm Màu Hồng nguyên là 1 tụ điểm ăn chơi khét tiếng dẫn đầu Sài Gòn từ trước năm 2000, thời điểm đó còn thuộc quyền sở hữu của Năm Cam.

Sau khi ông trùm của các ông trùm bị bắt, vũ trường liền lọt vào tay nước ngoài.

Vì thế, không ít các ông lớn chống lưng cho Đêm Màu Hồng.

Hai tay giang hồ quen biết rất rộng, lập tức liên lạc với băng Hùng Tâm và “băng đảng mẹ” của Minh Tàn để sắp xếp hòa giải.

Vì Hùng Tâm và Minh Tàn ham tiền tự ý đòi xử người mà không hỏi qua ý kiến trùm giang hồ Long Thành, nên bọn chúng tự làm tự chịu.

Thêm vào cú điện thoại gọi đi nước ngoài của Mặt Quỷ, Long Thành không nề cũng không xong.

Từ đây mọi chuyện được xí xóa.

Có anh Long nói 1 câu đảm bảo, chúng tôi không còn sợ bị đám côn đồ kia trả thù nữa.

Đến quá trưa hôm đó, Mặt Quỷ trở về.

Chỉ nói gọn 1 câu “con bé nhà giàu đó không dám hỗn láo nữa đâu”

Tôi và Thắm nhìn nhau ngơ ngác.

Thì ra Mặt Quỷ tới nhà Mi Dán từ sớm, đột nhập vào phòng cô ta khống chế rồi đe dọa gì đó.

Gã từng là thành viên của nhiều tổ chức khét tiếng, dĩ nhiên cái khoản khủng bố người khác rất am tường, một cô bé 19 tuổi như Mi Dán lại càng dễ đối phó.

Cả tuần lễ sau, tôi không hề gặp Mi Dán.

Hỏi ra mới biết cô ta đã sang Mỹ du học.

Nghe đám bạn của Mi Dán nói: công chúa nặng nề đòi gia đình cho đi nước ngoài, từ nay trở đi không bao giờ trở về việt nam nữa.

Tôi ớn lạnh, tìm có chuồn thật êm.

Mỗi khi nhìn Mặt Quỷ ngồi bên giường săn sóc cho Ngọc Dao Lam, trong lòng tôi thầm nhủ: “gã giang hồ này coi vậy mà chẳng phải quỷ. Mi Dán mới là quỷ - con quỷ mắt giả”

32. Chương 32: Những Hệ Lụy Đầu Tiên.

Gia đình đi điểm thân thương sau nhiều sóng gió vẫn tồn tại.

Nhưng ít nhiều đã có những rạn nứt.

Hệ lụy từ vụ đụng độ đâm máu hôm nào, khiến chúng tôi sống trong thấp thỏm lo âu.

Tôi nhớ như in 1 ngày vào cuối tháng 3, Mặt Quỷ phải trốn lên Đà Lạt để tránh công an truy bắt.

Ngọc Dao Lam sắp xếp cho gã theo 1 chiếc xe chở rau khởi hành ngay trong đêm.

Rồi đến vài ngày sau, gái giang hồ cũng lên đường đi lánh nạn.

Như thế, gia đình chúng tôi thiếu đi 2 thành viên.

Những người còn lại, ai ở nhà nấy, cả tuần mới gặp nhau 1 lần .

Nhà Thấm chỉ còn tôi và chị.

Không khí lạnh lẽ bao trùm lên đầu chúng tôi hơn 1 tháng trời đằng đằng, báo hiệu cho hàng loạt rắc rối liên tiếp .

Vài ngày sau, Sami dọn về ở chung với chúng tôi, miệng thao thao “tao ghét thích sống chung với nhà chồng chút nào, suốt ngày cứ phải vờ ngoan ngoãn, lão ngổ thì chưa gom đủ tiền mua nhà riêng, thôi thì bầu bạn với bọn mày 1 thời gian cho sướng nhé”.

Nữ hoàng rắc rối tìm đến, quả nhiên không bao lâu sau, 1 tà thần khác hiện thân.

Sớm tinh mơ ngày 1/5, trước cổng nhà Thấm xuất hiện hình bóng cô gái tóc đỏ, ị ạch kéo chiếc vali to tổ tướng.

Cô ta đứng lặng 1 lúc rất lâu rồi bấm chuông.

Còn chưa kịp đánh răng rửa mặt, cả nhà đã dc 1 phen tá hỏa tam tinh.

“ôi trời đất, con Linh! Mày làm cái trò gì đấy?tính nhát ma bọn tao à” - Sami rú lên.

“đừng có nhìn tao”

Linh DJ chỉ thốt được 1 câu rồi quăng nguyên cái vali trước cửa, chui vào nhà nhảy phịch lên ghế sofa.

“này, mày có chuyện gì đấy?sao ra nông nổi này”

“thằng tóc vàng đâu?”

Thấm vừa mới nhắc tới “thằng tóc vàng”, Linh DJ tức thì khóc rống lên.

“oaoa, thằng vàng nó bỏ tao rồi”

Bà DJ vực mặt cắn tới tả chiếc gối ôm, đến khi nó chèm nhèm nước mới mếu máo:

“cái thằng đề tiện đó, từ nay tao với nó không có quan hệ gì hết!tao ghét thèm ở với nó nữa, mẹ kiếp! tưởng làm ca sĩ là ngon à?ai cho nó cái quyền mắng nhiếc tao?ca sĩ, nghệ sĩ đều là cái thứ bệnh hoạn hết!!!”

“mày bình tĩnh, kể tao nghe xem chuyện gì nào?” -Thấm đập bàn hỏi.

Cả buổi sáng chất lọc thông tin từ cái miệng nhào nước, cuối cùng chúng tôi cũng hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Nguyên nhân bắt nguồn từ trận hỗn chiến kịch liệt của hai băng đảng giang hồ.

Sau đêm đó, Nicky bị vài vết thương ngoài da phải băng bó cả 2 tay, cử động hết sức khó khăn.

Mọi chuyện trong nhà đều giao cả cho Linh quán xuyên.

Nhưng bà DJ này là chúa lười, lại còn vô địch hậu đậu.

Vì thế, cuộc sống gia đình trở nên bừa bộn, rối ren.

Nicky vốn tính ưa sạch sẽ, ngăn nắp.

Chàng ta ngày nào cũng mặt nặng mày nhẹ, quát tháo Linh ầm ĩ.

Hai vợ chồng từ đó thường xuyên gây gổ .

“chỉ có thể mà cũng chạy về đây, mẹ bố, chúng mày rảnh nợ quá” -Thấm là người mắng to nhất, tiếp theo đến lượt Sami:

“haha. có gì đóng cửa bảo ban nhau, cỡ như mày đáng ra chỉ cần 1 đêm là chuyện đâu vào đấy, sao bữa nay kém thế hả con?”

“mẹ mày ý” - bà Linh vừa nín dc 1 chút đã gào lên - “chuyện mà chỉ có thể tao đã ở lì nhà nó rồi, nhưng chúng mày ko biết, sau khi trị lành cái tay, nó bắt đầu dẫn gái về nhà”

“dẫn gái về nhà?” - cả tôi, Thấm và Sami đồng loạt ngạc nhiên.

“đúng, nó ngoại tình ngay trước mặt tao!”

Thì ra, sau khi đã chán ngấy bà Linh, anh chàng ca sĩ công khai cặp kè với những cô nàng khác, nghĩ rằng “cũng chỉ là 1 con đi, cho nó thấy thì đã làm sao?”

Sau đêm đầu tiên Nicky ngoại tình, Linh DJ ăn đòn trả đòn bằng cách lên xe với 1 gã khác ngay trước cổng nhà.

Bà Linh nói “như thế là san bằng tỉ số”.

Từ đó, “lâu đài tình ái” của 2 vợ chồng trở thành nhà trọ với 2 khách trọ thường xuyên vắng mặt.

Những buổi tối mệt say khướt trở về nhà, Linh đều thấy Nicky đang vui vẻ với 1 cô gái khác.

“mẹ kiếp, có ngày tao cầm dao rượt chúng nó chạy vòng vòng, rượt chán rồi leo lên giường ngủ, sau hôm đó thẳng tóc vàng tuyên bố li khai khỏi nhà”

Sami cười hô hô: “nhường mày hẳn cái nhà sướng thế còn gì?”

bà chị không buồn để tâm, vẫn tiếp tục kể: “cứ tưởng nó đi vài ngày rồi về, gia đình trở lại như xưa, dè đâu ít bữa sau thẳng vàng dẫn theo 1 thằng khác về, chúng nó âu yếm nhau trước mặt tao, buồn nôn không thể chịu nổi!”

“sặc”, suýt chút nữa tôi và 2 bà chị chết vì sặc.

Sami vỗ ngực bộp bộp “thằng tóc vàng. . thằng ca sĩ đấy nó bị bê đê, à không, phải là xăng pha nhớt chứ, ôi mẹ kiếp!đừng đứa nào đỡ tao để tao xiu”

Sami tự biên tự diễn, rơi ầm 1 cái xuống ghế sofa thở hồng hộc.

Linh DJ vừa nín dc 1 chút đã khóc òa lên.

“cái thằng lưỡng tính đó, cái thằng bệnh hoạn đó, tao đã sống chung với nó mấy tháng trời như vợ chồng. chó đẻ, là ông trời không công bằng, không công bằng!”

Tôi và Thấm chưa kịp hết sốc đã phải bu vào an ủi bà ngực bự.

“thôi mà, đừng có khóc nữa, đừng có khóc nữa, mày còn khóc nữa thì nhà mình ra sông sài gòn hết” - Thắm vuốt ve Linh, trong khi tôi liên tục tiếp tế giấy cho chị ta.

“chúng mày có thấy khốn nạn không?khốn nạn chưa!nó lấy nhà nuôi trai đấy! từ khi làm điếm đến nay cũng nhục nhiều, mà chưa có cú nào nhục giống cú nhục này. Tao bị thua trong tay 1 thằng bê đê. Nhạt quá! Nhạt quá!”

Linh DJ vừa mắng vừa đắm bùm bụp vào chiếc gối ôm.

Cuối buổi, Thắm thở dài “thôi, chuyện đã rồi thì thôi, mày cứ ở đây với tụi tao vậy”

“việc đầu tiên của mày là rửa đồng bát đĩa tồn đọng 2 ngày nay, đi đi con” - Sami chen ngang.

Nhìn bóng lưng Linh DJ chậm chạp bước lên cầu thang, trong lòng tôi lại dấy lên những cảm xúc khó tả.

Đến bên Thắm, tôi nói “em thấy chưa?cứ ham hố mấy thằng nghệ sĩ làm gì, căn bản chẳng bao giờ chịu yên vị 1 chỗ, lại còn giới tính bất minh nữa chứ . ”

“haha, anh thì ko thể à?”

“làm gì? anh nhìn thế này thôi chứ...sinh lý ổn định nhá”

“gớm gớm quá đi ông tướng”

Tôi ôm eo nàng thủ thủ:

“vả lại, anh chưa bao giờ dám ngó ngang đến cô nào khác ngoài em”

Nói xong câu này, tôi chợt giật mình, liên tưởng ngay đến Mi Dán.

Trong 1 khoảng khắc nào đó ở quá khứ, Mi Dán đã tác động rất mạnh đến tôi.

Thời điểm đó tôi có cảm giác như bản thân là 1 tội phạm hoàn lương. - chìm đắm trong sai trái bao nhiêu tháng ngày, cuối cùng cũng tìm ra con đường sáng.

Nhưng có ai ngờ con đường sáng đó dẫn thẳng xuống địa ngục.

Bữa ăn, Linh DJ vẫn nhiệt tình dùng bữa với cả nhà, thi thoảng mới lộ ra nụ cười hiếm hoi.

Sami xuyết xoa “chu . . cha...con Linh cười lên đẹp dữ này, cha cha cha. . ”

Bà nữ hoàng có cái chiêu nịnh đầm cũ rích.

Quả nhiên chị Linh chẳng thềm để tâm.

Ăn uống xong xuôi, không đợi ai phải nhắc, Linh DJ đích thân thu dọn bát đĩa, một mình hì hục chà rửa.

Thắm e dè “ơ này, mày để đó tao rửa cho”

Linh lắc đầu: “lâu rồi tao không đụng tay chân, đang ngứa ngáy mày cứ giao cho tao đi”

Sami ngạc nhiên “sao mày thay đổi nhiều quá dị?sao mày làm tao bất ngờ quá dị?”

3 chúng tôi nhìn nhau lo âu, cuối cùng Tôi là người lên tiếng trấn an “chắc chị Linh chỉ bị thể này trong vòng 3 ngày thôi, 2 người chớ có lo xa quá”

Miệng nói cứng vậy nhưng tôi vẫn thấy ớn ớn.

Linh DJ hậu đậu vẫn hoàn hậu đậu, lại thêm lâu ngày chưa lao động chân tay, quả nhiên làm bể 2 cái đĩa và 1 tô lớn.

Bình thường có lẽ Thắm đã mắng Linh như tát nước, chỉ riêng hôm nay chị bật cười “haha, mày đúng là hậu đậu như nobita mà”

Sami và tôi bắt chước cười theo, cười rung cả nhà.

Đêm hôm đó, Linh DJ chuyển xuống phòng khách dưới nhà ngủ, nói rằng “muốn ngủ 1 mình cho thanh tĩnh”.

Sami méo mặt vội vàng thanh minh với Thẩm “tao thề là tao không có nói gì nó! Bình thường đúng là tao lạnh chanh thật nhưng mà gần đây tao sửa rồi, sửa rồi mà”

“con Sam nó không có làm phiền gì tao đâu, chỉ là tao muốn vậy thôi”

Đích thân Linh DJ nói 1 câu chắc nịch, cả nhà không ai dám thêm ý kiến.

Thế là suốt đêm dài, tôi và 2 cô gái chầu chực trước cửa phòng thiên thần ngực bự nghe ngóng.

Chỉ vì 1 lí do hết sức nhảm nhí - bà DJ có thể tự sát.

Sáng hôm sau, Ngổ sang nhà đón Sami đi dự tiệc.

Nhìn hai vợ chồng tươi như hoa ngồi trên chiếc xe con trắng muốt, lại thêm bên cạnh là cặp đôi ngọt ngào của tôi và Thẩm.

Linh DJ giấu nhem tiếng thở dài.

Rồi đến 1 ngày không xa, bà DJ tiếp tục lên đường du lịch.

Cả gia đình biết chuyện, ai cũng khuyên ngăn.

Hồng Ngựa nói “giờ này mà mày còn muốn đi đâu, cứ ở nhà con Thẩm đi, việc đêch gì phải rước khổ vào thân vậy hả?”

Nhi Cây Trâm cũng quyết liệt “chị đừng có tiếc nuối cái thằng mất dạy đó, đời thiếu mẹ gì trai đẹp, chính chị từng dạy em còn gì”

Tất cả chúng tôi đều dành cho Linh DJ những tình cảm chân thành nhất

Bà DJ hai mắt đỏ hoe, giọng nói cương quyết “tao muốn đi du lịch một thời gian cho thư thả, đến khi trở về rồi, sẽ lại là tao như ngày nào thôi. Tao là con điểm nhiều chuyện nhất thành phố!chúng mày còn nhớ không?”

“còn nhớ, nhớ rõ lắm”

“mẹ kiếp, quên thế chó nào được”

“đi về sớm nghe chưa con mấm, tụi tao nhớ mày chết mất!”

Và như thế, Linh DJ đáp máy bay ra đi.

Ngắm nhìn bầu trời trong xanh, mây cao vời vợi, tôi bỗng có cảm giác tội lỗi.

Chỉ vì dính vào cô công chúa Mi Dán mà bất hạnh nối tiếp bất hạnh.

Chuyện đau buồn nhất trong cuộc đời 1 thằng sinh viên là gì nhỉ?

Tôi nghĩ đó là bị bạn bè tẩy chay!

Chẳng hạn như tôi ở trường Ngoại Thương.

Vốn đã không được mấy ai yêu quý, lại cộng thêm những lùm xùm sau vụ Mi Dán.

Từ đây, tôi hoàn toàn không có bạn.

Bọn ác ôn ở trường đồn rằng tôi là 1 thằng sở Khanh chính hiệu, dám lừa tình cả công chúa kiêu kỳ, kết quả là.... công chúa có thai, còn sợ hãi đòi tự vẫn, thế là gia đình cấp tốc rút hồ sơ cho đi nước ngoài.

Thái độ bọn sinh viên khỏi cần nói cũng biết:

con gái thấy tôi lánh xa 10 m

con trai gặp tôi luôn miệng hô lên “sát gái số 1!sở Khanh Ngoại Thương!Kẻ hiền tình hào phóng!”

rất nhiều lần tôi phải kiềm chế bản thân không tọng vào mặt chúng nó vài đấm.

Quanh đi quẩn lại, cả ngày tôi lằm lằm lì lì ở trường, thi thoảng mới nhả ra vài chữ xã giao với bọn thằng Mon, con Mèo Ú.

Cuộc sống của tôi bị cô lập dưới mái trường có tiếng ở Việt nam.

Chưa hết, mỗi lần nhìn Giáo Sư Giảng Dạy Kinh Tế Học phải chống nạng lên lớp, tôi lại thấy ân hận xót xa.

Tại tôi! Cái gì cũng tại tôi!

Khi cả thế giới quay lưng, có lẽ tôi đã suýt stress đến chết.

Nhưng những ngày u ám trong trường đại học bỗng ấm áp hẳn với sự xuất hiện của Nhi Cây Trâm.

Mĩa mai chưa?

Con Điểm Có Bộ Mặt Thiên Thần, Con Cáo Già Khôn Ngoan Lọc Lôi không ngờ đến cuối cùng lại là người an ủi tôi.

Trong giờ ăn, Nhi luôn ngồi cùng bàn với tôi, mặc dù xung quanh “thằng sida” vắng hẳn người.

Những lúc liên hoan văn nghệ, hội thao trong trường, Nhi đều đến rủ tôi đi cùng.

Khi tôi đói, chị còn mua đồ ăn mang qua lớp, rồi 2 đứa xúm xít “tiệc tùng” linh đình.

Ngắm nhìn gương mặt xinh xắn hao hao Ria Sakurai -tôi chợt rung mình.

Con người này, đã từng có thời, tôi nằm mơ cũng thấy bóp chết chị ta!

Trong cái đêm hỗn chiến đẫm máu, chính tôi đã mấy lần cứu Giáo Sư thoát chết.

Cũng chính tôi không quản hi sinh để cho Thẩm và Nhi chạy trốn.

Lại là tôi bị Mi Dán thuê người hủy hoại khuôn mặt.

Sau vụ đụng độ ác liệt đó, cáo già dần dẹp bỏ ân oán cá nhân với tôi.

Thấy tôi lủi thủi 1 mình, chị ta sinh lòng thương cảm.

“Thằng Hai Mặt và Hot Girl Yến Nhi” trở thành cặp đôi hứng chịu nhiều gạch đá nhất ở Ngoại Thương.

Thấy chị đi cùng tôi, đám sinh viên được dịp phao thêm tin đồn:

“tin mới đây, tin mới đây, Hai Mặt sát gái đã dụ hot girl năm 4 vào tròng thành công! Cộng đồng sinh viên Ngoại Thương hãy cùng kẻ vai chào đón đứa bé sắp ra đời!”

Một dòng tít khá bắt mắt được tài khoản Never Love đưa lên ngay trên diễn đàn sinh viên trường.

Lập tức nhận được nhiều ý kiến phản hồi:

[svkun6hp]: “nể thật, ước gì mình được như anh ý!”

[ptien71311]: “ôi ôi, tin giật gân đây, thằng này chắc cũng cỡ như thiếu gia Đài Loan hay Trần Quán Hy rồi”

[cuoptjnhem]: “ai dà, bạn nhắc tới mấy scandal đình đám mới nhớ, khi nào trên mạng có clip của Yến Nhi cho chúng mình xem nhỉ?”

Tiếp theo lời bình khiếm nhã là 1 dãy những ment hưởng ứng.

[BVS]: « lauxanh. org search: Ria Sakurai =]] »

[Chicken. Quay]: “ông nội BVS ham hổ lắm”

[No Promises]: “ham hổ cũng giống như tui vậy đó, chẹp chẹp thềm thềm”

Tài khoản Vnvespa mới đăng ký cũng up lên vài tấm hình với dòng chữ

[VnVespa]: “Một ngày thử làm paparazi, sút mất mấy kí lô.

Chiếc xe chở cặp nam nữ của chúng ta vào 1 ngôi nhà kín cổng cao tường, họ ở trong đó rất lâu không thấy ra, làm gì chắc ai cũng biết, hehe”

Người này chụp lên cảnh tôi và Nhi Cây Trâm đang chui vào chiếc xe con màu trắng của Ngổ.

Bình luận mới nhất bên dưới:

[CanxiD]: “thế mà mình cứ tưởng chờ hai đứa vào nhà nghỉ chứ”

[Heinekenvn24]: “không gian ở nhà thoáng đãng hơn nhà nghỉ bạn à, mà công nhận bọn này kinh thật”

[Mr. Mie]: “con này ấy à? chỉ là bồ nhí thằng kia thôi, hôm nọ trên đường có thấy nó chở 1 con khác tướng ngon lắm”

[LeeTuan]: “sao sao? kể nghe xem Mr. Mie?”

Tiếp theo là những câu chuyện nửa bịa nửa thật của cái gã mang tên Mr. Mie.

Tôi và Thắm trong 1 buổi hẹn hò vô tình bị hấn bắt gặp.

Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, diễn đàn trường cũng có 1 số thành viên lên tiếng bênh vực cho chúng tôi:

[nhoxheo]: “mọi người không có việc gì làm hay sao mà đem chuyện riêng tư của người khác ra đùa cợt khiếm nhã thế??? bạn ấy đang cố gắng hòa nhập bằng cách tham gia rất nhiều hoạt động trường đấy thôi.”

Lời cô nàng khiến tôi cảm động đến mức nghẹn, lập tức liếc sang bên phần ảnh đại diện và profile cá nhân.

Avatar hiện lên khuôn mặt bầu bĩnh của 1 cô bé .

“dễ thương quá” - thật sự tôi bị bất ngờ - “lại cùng tháng và năm sinh với mình kìa, cha chả”

Trong diễn đàn có 1 người nói lời công đạo, quả nhiên ít phút sau cô bé nọ có thêm vài đồng minh.

[Ngọc_Hoàng]: “Heo nói đúng đấy, cờ lâu tô pic đề. Các bạn không ưa người ta cũng không cần thiết phải lập diễn đàn nói xấu như vậy”

[Sanhemrong]: “lại là scandal của bạn này à? Thôi tha cho người ta đi mọi người ơi. .

Thân. ”

.....

Vài chục page tiếp theo khen chê lẫn lộn.

Một cô gái có nickname: Zenny - có vẻ như là kẻ thù của Nhi Cây Trâm liên tục đăng tải thông tin bất lợi cho chị.

[Zenny]: “tưởng ai, hóa ra là con Yến Nhi nhà bên Gò Vấp. Mọi người đừng tưởng nó dễ bị thằng nhóc này dụ tình, mèo nào cắn mỉu nào còn chưa biết được đâu. Con này mình còn lạ gì. Từ hồi cấp 3 đã chuyên ngủ với trai kiếm tiền, nhà nó bán quán ở ngõ cây trâm chứ đâu. ”

[Lynalonely]: “Chị Zen đã nói là chuẩn, cái thứ người gì mà như con Nhi không biết”

“ ”

33. Chương 33: Thiên Đường Và Địa Ngục.

Buổi tối thứ 7 rảnh rỗi, cả gia đình kéo nhau sang thăm bà ngoại Nhi Cây Trâm.

Bà tuổi đã cao, sức khỏe yếu, những lúc trái gió trở trời thường xuyên đau nhức.

Cho đến gần đây lại bị bệnh tiểu đường chuyển sang ung thư.

Mất bà bắt đầu đục, tầm nhìn hạn chế.

Mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà giao cả cho Nhi Cây Trâm thu xếp.

Từ chuyện nấu ăn, giặt giũ, tắm em, ...đến làm luận án chuẩn bị tốt nghiệp...một tay chị tự xoay xở.

Bước chân vào quán tạp hóa cũ kỹ bên góc đường, tôi không kìm lòng được, phải nắm chặt lấy bàn tay Thắm.

Từ khi bà bệnh nặng, quán cũ cũng đóng cửa kín bưng, hai gốc cây xiêu xiêu trước nhà làm chứng nhân cho bao nhiêu năm tháng.

Cái chốn tối tăm ẩm thấp này, không ngờ lại là nơi Con Điểm Có Bộ Mặt Thiên Thần lớn lên.

Nhi Cây Trâm chào đón chúng tôi khá gượng gạo.

Rồi chị thở dài “mọi người làm em ngại quá, lại đến đông đủ thế này, ngồi đi, ngồi đi”

Trong số các thành viên, chỉ có tôi và Ngổ lần đầu tiên tới đây.

Cả 2 chàng khờ đều nhìn Nhi đến ngây ngốc.

Trong căn nhà cấp 4 xập xệ, nét đẹp của Nhi Cây Trâm vẫn sáng bừng như 1 đốm lửa kiêu kỳ.

Cu Tí em Nhi mới chỉ học tiểu học, ba má để nó ra gửi cho bà ngoại rồi vội vã đi luôn.

Thằng nhỏ thông minh lanh lơi, có cái mặt bầu bầu với hai con mắt sáng lay lay, hệt như chị nó.

Thấy đoàn khách bước vào nhà, nó chạy lảng vảng chào hỏi, khôn đáo để.

Sau đó Nhi Cây Trâm giục nó đi ngủ sớm.

Cu cậu vẫn còn quyến luyến, cứ đứng lấp ló mãi nơi cửa phòng.

Chúng tôi tới bên chiếc giường sắt có thanh nâng, loại dành riêng cho người bệnh.

Mọi trái tim cùng chung 1 nhịp đập.

“xin phép được gọi bà là bà ngoại” -tôi và Ngổ chân thành chia sẻ.

Bà ngoại đau ốm nằm 1 chỗ, nhưng giọng nói vẫn còn khỏe lắm.

Thấy có khách quý đến thăm, bà hơi cựa người rồi nói ra rả “là bạn bé Nhi đến chơi hả?con là con Hồng hay đứa mô đây?”

Hồng Ngựa dẫn đầu cả nhóm đến trước giường, tự thân ngồi xuống 1 bên, chị ân cần hỏi han “con đây ngoại, sao?bữa rày ngoại đỡ nhiều hơn chưa? con dẫn thêm mấy đứa qua nhà mình chơi nè”

Vì mắt ngoại kém, bà phải ngồi lại gần mới trông thấy Hồng Ngựa .

“ờ, chu cha, bữa hôm tụi bay qua thăm tao còn để nguyên mớ sữa bánh kìa, có ai ăn hết đâu, tao khỏe lắm, hông chừng vài bữa nữa là đi đứng lại bình thường được rồi, mà đừng có lo. ”

“con hông lo sao được, nghe bé Nhi nói ngoại hay bỏ bữa lắm đúng hông?sao ngoại hông ăn nhiều vô, ăn ít vậy rồi lấy ai xách chổi đánh thằng Tí lúc bé Nhi vắng nhà?”

“làm chi có?tao bỏ bữa bao chừ, con Nhi xàm xàm bây”

Nhi Cây Trâm chun môi “mới vừa hồi trưa nè chớ đâu”

“lâu lâu ngang cái bụng khó chịu, tao ăn hông có vô”

Bỗng bà lên giọng gọi “ủa?đứa mô đây bay”

Chị Thắm, chị Sam đồng thanh đáp “hai con quỳ cháu ngoại đây”

Nghe cái giọng không lẫn đi đâu được, bà ngoại tức thì cười hiền “con Thắm, con Sam lâu lắm hông thấy ghé tao nha bây, còn con Linh, con Ngọc nữa đâu?”

“ạ, tại kì này tụi con vướng nhiều việc quá, hai đứa nó còn chưa kịp về Sài Gòn”

“Ờ vậy hả, bữa nay tụi bây làm cái nghề chi rồi”

Bà nhắc đến chữ “nghề”, tim tôi thắt lại, nhìn sang Ngổ, thấy anh cũng giật mình.

Chị Thắm đáp “con vẫn đang bán quần áo, con Sam đi buôn nhà đất, còn tụi con Linh con Ngọc vẫn như cũ đó ngoại”

Linh DJ nói với bà rằng chị chuyên chỉnh nhạc cho người ta nhảy đầm (phải nói thế ngoại mới hiểu).

Còn Ngọc Dao Lam nói đang mở 1 garage chuyên sửa dòng xe vespa.

“Ừ, đứa mô cũng có có nghề nghiệp đàng hoàng là ngoại mừng lắm rồi” - nói đoạn bà nắm chặt tay Thắm và Sami, đôi cẳng tay gầy lù khiu run lên bần bật.

Tôi nhận thấy ánh mắt các cô nàng vội sụp xuống, che đi nỗi xấu hổ bên trong.

Bà ngoại rời 2 cô nàng, rồi chuyển sang phía tôi và Ngổ, hỏi thăm nhiệt tình.

Dường như bà bị kích động quá, ho lên từng cơn sù sụ.

Các kiều nữ xúm xít, người xoa lưng, người đưa khăn mùi soa.

Ngoại nắm tay tôi, vỗ vai Ngổ thân thiện, còn luôn miệng gửi gắm các cô cháu gái thân yêu.

Chắc bà biết thừa quan hệ giữa chúng tôi.

Trong lúc trò chuyện, ngoại luôn miệng nhắc: “hồi nớ đến chừ, có ông giáo sư dạy trường con Nhi, hay ghé đây thăm tao lắm. tụi bây có quen ổng không? dạo này không biết sức khỏe sao rồi? tội nghiệp ổng, mỗi lần tới là quà cáp bánh trái đầy nhà. Con Nhi nó quen được mấy đứa đúng là phúc phận lắm”

Căn nhà nhỏ của Nhi Cây Trâm, tuy đơn sơ mà ấm áp biết bao.

Tình cảm của ngoại dành cho chúng tôi thật chân thành.

Kiếp gái điểm như các cô nàng lại càng thấm thía.

Sami ngồi được 1 lát rồi lấy cớ đi vệ sinh trốn ra sau nhà.

Lúc đứng dậy tôi còn thấy mắt chị đỏ hoe, cô điểm này có sao bộc lộ vậy, chẳng thể giấu giếm được ai.

Ôi, nếu bà biết mấy người chúng tôi lừa dối bà, chắc bà sẽ lên cơn nhồi máu cơ tim mất.

Cả gia đình nán lại tại căn nhà nhỏ đến rất lâu.

Từng chi tiết trong nhà: bình trà, ấm nước, bộ bàn ghế, vách tường quét vôi xanh... đều in dấu sâu đậm trong tâm trí tôi.

Không thể ngăn nổi hình ảnh 1 ngày kia ngoại qua đời.

Tôi đứng bật dậy đi lòng vòng xung quanh.

Bố mẹ Nhi xuất khẩu lao động ở nước ngoài, hàng tháng gửi tiền về chỉ vừa đủ chi phí trang trải cho 3 miệng ăn, thêm vào tiền học phí cho Nhi và đứa nhỏ đành phải vay mượn nhà nước.

Bà ngoại không dám ăn uống, có bao nhiêu cũng nhường cả cho cháu.

Từ khi Nhi Cây Trâm làm điểm có tiền cũng phụ giúp ít nhiều cho gia đình.

Vì thế, đồ đạc trong nhà nhiều thứ khá mới.

Căn bếp được sửa sang tương đối gọn gàng với gạch men trắng, nổi bật 1 góc nhà.

Phòng tắm cũng đủ đáp ứng những nhu cầu cá nhân.

Tôi nghĩ: cái nghèo đeo bám con người không phải ai cũng đủ sức vượt qua, như Nhi Cây Trâm tuy làm đường lỗ bước, nhưng ít nhất, chị ta có 1 động lực trong sáng.

Dừng lại bên cửa căn phòng ngủ trống trải, tôi đứng sững trước tủ đồ to lớn, qua khoảng hở có thể thấy hàng đồng quần áo đủ màu sắc bên trong.

Phòng riêng của Nhi và mọi gái điểm khác đều có điểm chung: đó là tủ đồ rất đầy đủ, dù trong bếp có thể thiếu 1 chiếc nồi.

Còn đang chìm đắm trong dòng tâm tưởng bỗng Nhi Cây Trâm gọi giật tôi.

Thấy tôi trầm ngâm nghĩ ngợi.

Chị ta chú nhìn vào hết thấy đồ đạc trong phòng, đoạn nở nụ cười nhàn nhạt

“em thấy mĩ mai lắm phải không?”

“không ạ, em chỉ...”

“đừng có phí công nói dối chị làm gì...”

“chị biết thừa em đang nghĩ rằng: con dĩ này nhà nghèo rớt mồng tơi, bà ngoại thì ung thư mà còn dám ăn diện thế này, đúng là đi đến chết vẫn còn son phấn. đáng khinh thay, nực cười thay, đúng không?”

Nhi Cây Trâm chuyển ánh mắt nhìn tôi chăm chú:

“nhưng em có điều không biết, tiền chị ngủ với khách kiếm được không dám tiêu xài hoang phí 1 cắc, tất cả đều đem gửi tiết kiệm. Chỉ dư ra 1 khoản vừa phải để phụ cơm 3 bữa cho cả nhà, còn lại cũng phải dùng để đầu tư sinh lãi chứ. Thử hỏi ai sẽ qua đêm với 1 con điểm nhếch nhác như Thị Nở đây?”

“Bà con họ hàng nói chị là đứa cháu bất hiếu, tiền bạc cha mẹ gửi về đem đi mua sắm thả cửa. thực ra họ đâu có hiểu gì về chị, chẳng hiểu một thứ gì hết!”

Rồi chị bật cười “tiền viện phí ngày 1 tăng, mai một bà ngoại vào đó rồi, ai sẽ là người thanh toán đây?chẳng phải cũng là đứa cháu bất hiếu này sao?”

Lắng nghe Nhi Cây Trâm phân trần, tôi giật mình nghĩ đến Ngoại đang mắc phải căn bệnh ung thư hiểm nghèo.

Hình ảnh bà cụ già yếu như cọng cỏ non, nằm rúm ró trên giường bệnh, đủ làm rung động cả những trái tim sắt đá nhất.

Sau vụ Mi Dán, tôi đâm ra sợ tất cả các cô nàng khác.

Người càng đẹp, càng ngây thơ lại càng đáng sợ.

Chỉ suốt ngày ru rú với gia đình dĩ điểm, tôi cũng chẳng còn tâm trí đâu cho việc học.

Trên trường, vì ảnh hưởng của những lời đồn độc địa, Nhi Cây Trâm không thể tiếp tục gặp tôi như trước.

Chúng tôi lại đường ai nấy đi, thui thủi sống tiếp.

Tôi vẫn nhớ như in hình ảnh 2 chiếc bàn ăn trống trải trong căng -tin chỉ có tôi và Nhi nhìn nhau nhạt nhẽo.

Nhờ thế mà vụ lùm xùm dần lắng xuống.

Trong giảng đường, thằng Mon ngồi kế bên thì thầm: “hè này ông thi lại hai môn đấy, thi lại mà không qua được thì nợ môn năm sau nhé. ”

Nghe nó nói tôi mới giật mình.

Năm nhất nợ môn là 1 điều hết sức tồi tệ.

Bảng điểm của tôi cũng thấp 1 cách đáng thương.

Con Mèo Ú sau lưng nhìn dáo dác xung quanh rồi chồm lên nói “ai bảo ông kì này vắng nhiều quá, kiểm tra thì không thêm học chữ nào”

Tôi cự cãi:

“thì tui có muốn như vậy đâu”

Thấy tôi buồn bực, thằng Mon khẽ an ủi:

“thôi, cái chuyện rắc rối của ông cũng dần vơi bớt rồi, từ giờ ráng học ôn thi lại giùm tui đi. Mà ông có thấy chỗ nào khó không?qua nhà tui học tui kèm cho”

“cảm ơn, nhưng chắc tui không qua được đâu”

“sao lại không?nè, đừng có nói lại dính vào cái . . người đó nghe”

Nhắc tới Thắm, con Mèo Ú nhìn ngó nhìn nghiêng đoạn nhỏ giọng:

“nếu ông còn dính vào mấy con người đó, cá chắc sẽ lại có scandal mới cho coi. Mà tui nói câu này là thật lòng ông đừng có giận nghe”

“nói gì nói đi”

“ông suốt ngày giao du, chơi bời với mấy người đó thì còn học hành được gì. Tui nghe nói...ông còn sống chung 1 nhà với cái chị trước đây từng vào trường mình đúng không?”

Thấy tôi làm thinh nó tiếp tục “chỗ bạn bè, ông cứ nói thật với tui tui, cả 2 đưa đều muốn tốt cho ông thôi”

“ừ, thì bọn tui sống cùng 1 nhà”

“ôi trời đất” - thằng Mon vò đầu bứt tai.

Con Mèo ú ngập ngừng “nếu đã sống cùng 1 nhà thì...chắc chắn là...”

Cái mặt nó đỏ đến mang tai.

Chuyện nó muốn nhắc đến, chắc ai cũng hiểu.

Đúng là bao lâu nay tôi ngụp lặn trong sương khói, mê mải chẳng còn để tâm đến việc học nữa.

Trước đây, ngày nào gia đình đi điểm cũng tụ tập ăn chơi triền miên.

Mãi vui với cảm giác lạ ở họ, dần dần tôi chẳng biết đến việc khác.

Lâu ngày còn sinh ra thói quen ỷ lại vào Thắm.

Một phần là do bản thân tôi, mà một phần cũng do chính Thắm đã biến tôi trở thành 1 thằng vô tích sự.

Sau vụ đâm chém kinh hoàng kia, nhịp sống trở về bình lặng.

Thắm lại tiếp tục công việc của 1 cô điểm nổi tiếng.

Tôi yêu - nhưng đành bất lực nhìn chị “lên ca” hàng ngày.

Có những khi chịu không nổi, tôi tiếp tục cái điệp khúc “đề nghị em bỏ nghề”.

Mười lần như chục, Thắm đều cười xòa: “em đã nói rồi, giờ bỏ nghề lấy chó gì ăn”.

Trong hoàn cảnh túng quẫn tôi chẳng biết làm thế nào.

Chiều hôm đó trở về nhà, trên mặt như đeo thêm cái búa tạ.

Mẹ tôi biết chuyện thi lại, liên tục đe dọa: “năm 1 mà để nợ môn thì tao sẽ quăng mày xuống sông Sài Gòn, à không, tao sẽ ôm mày nhảy xuống sông Sài Gòn, cho vừa lòng mày!!!”

Sau đó mẹ còn gọi điện cho Thắm, luôn miệng hỏi han tình hình của tôi rồi than thở: nhà cô chỉ có độc 1 đứa con trai, thấy nó học hành sáng sủa ai cũng mừng, nhưng mà đến khi vào đại học không hiểu sao lại tuột dốc quá! cháu coi có cách gì giúp cô với.

Trong căn phòng tối như mực, tôi lặng thinh nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ.

Thắm bước vào phòng, nhẹ nhàng lên tiếng:

“mẹ bảo em điều tra xem anh có dính vào cờ bạc, gái gú gì không đấy”

“gái gú ư?” - nực cười thật - “gái gú chính là cái người mẹ vẫn thường nói chuyện điện thoại đấy thôi”.

Chị khẽ chui vào chăn, đoạn quay sang nhìn tôi:

“chồng em sao lười thế?lâu lắm rồi em chẳng thấy anh học hành gì đấy”

“này, vì cái trường khôn nạn đó phải không?”

“không phải đâu” - tôi lắc đầu.

“chắc chắn rồi chứ gì nữa, anh cứ giấu em”

“không phải”

“phải mà”

Tôi đưa tay vò tóc, rồi trùm kín chăn lên đầu.

Thấm cười hinh hích, chị đưa chân khều tôi 1 cái.

Thấy không có động tĩnh, chị lại khều thêm cái nữa.

“này, cứ leo lên giường là ngủ như chết thế à?”

“anh yêu...”

Cả người tôi cứng đờ như khúc gỗ.

“này!”

Thấm đá vào chân tôi 1 phát - “anh quên mất bồn phân à?”

“bồn phân, bồn phân, bồn phân” - cứ mỗi lần nhắc tới câu đó là y như rằng đòi hỏi tôi phải thỏa mãn nàng.

Có những lần làm xong chuyện ấy, trong đầu tôi không ngừng được suy nghĩ “đi đúng là dâm thật”.

Nguyên nhân chính khiến tôi sa sút là do đâu chắc ai cũng biết rõ.

Mỗi lần thấy tôi cau gắt khó chịu, Thấm đều lại gần mơn trớn vuốt ve tôi, lại còn thủ thỉ “thôi nào anh yêu, để em kể chuyện vui cho anh nghe nhé”

“để hôm khác đi, hôm nay anh đang mệt”

“mệt á?làm gì mà mệt?”

“học cả ngày rồi, giờ đang mệt”

“haha, sao em chẳng thấy anh động vào quyển sách nào thế nhỉ?”

“ban ngày em ngủ với thằng khác anh ức bỏ mẹ, đến đêm vẫn còn đòi như cái máy làm sao mà học??”

Dường như ý thức được ngữ khí hơi nặng, tôi đầu dụi: “anh xin lỗi, tại mấy hôm nay anh đang lo lắng chuyện thi lại, hôm nay mình tạm nghỉ 1 bữa đi”

Thấm nằm quay mặt về phía tôi, miệng chẳng nói 1 lời, hai mí mắt chồm chớp.

Lát sau ngủ thiếp đi.

Cũng không biết là thật hay giả.

Chỉ biết rằng: cả đêm hôm đó, chúng tôi không hề động vào nhau.

Sáng sớm hôm sau mới vừa mở mắt dậy đã gặp ngay ánh mắt Thấm nhìn tôi thâm thúy.

“em làm gì ghê thế?” -tôi giật mình.

“không có gì đâu, em tính gọi anh dậy thôi”

Cả buổi sáng chị cứ như người mất hồn, hình như đang nghĩ đến chuyện gì rồi ren lăm.

Đến giờ đi học, tôi chọn đi chung xe với Ngổ và Sami.

Sáng nào anh chàng cũng sang đón vợ tới văn phòng luật sư ngồi nghênh ngang.

Tôi nói với Thấm: “giá xăng đang lên, anh đi cùng đường với Ngổ cho tiện, khỏi làm phiền em”

Chị chỉ gật đầu không có biểu hiện cụ thể.

ở trường, thằng Mon trở thành giáo viên của tôi trong 2 môn thi lại.

đầu óc tôi vốn rất thông minh, chỉ là có quá nhiều chuyện chi phối nên không thể để tâm vào môn học được.

ngày đầu tiên học nhóm, nó luôn miệng hô lên “ôi trời, không phải như thế, trời đất! ông mất căn bản rồi”

“cái môn này mà ông học như thế thì thi lại cả đời mất thôi. Đây này, lấy của tui mà học, giáo sư đều đánh dấu những ý chính, chỉ là ông không chịu để ý thôi”

“này này, lại đang nghĩ đi đâu đấy? quay trở lại đây đi, hết giờ bay rồi”

Sang đến giờ học tuần sau, thái độ của thằng Mon cũng được cải thiện chút ít:

“đúng rồi, may quá, cái đầu ông nó cũng sáng sửa lắm, mà sao lâu nay cứ tối sửa thế hả?”

“học như thế này chưa ổn đâu, bị đánh rớt như chơi. ”

“này. . nói đi, ở nhà ông lại chênh mảng đúng không?”

Cái thằng Mon coi vậy mà lanh khiếp, trình độ tôi thế nào nó liếc qua là biết ngay.

Tôi đành trả lời qua loa:

“tui toàn học trên trường thôi, ở nhà có nhiều việc phải lo lắm”

“việc gì?”

“việc nhà tui”

“haizzzz” - thằng thầy giáo thở dài sườn sượt “nói thật nhá ông bạn, ông phải tìm ngay 1 cách khác đi, tui có thể giúp ông 40 % ở đây, nhưng 60% còn lại phải do ông tự quyết định. ”

Nói rồi nó đứng dậy, bỏ ra ngoài.

Ngày hôm đó, mẹ lại gọi cho tôi gây áp lực .

Ngắm nhìn con sông Sài Gòn cuộn cuộn chảy, lòng tôi thầm hỏi “có khi nào hè năm nay sẽ được xuống đó dạo 1 vòng không nhỉ?”

Buổi chiều tan trường, không muốn làm phiền Ngố.

Tôi tự thân bắt xe bus về nhà.

Còn đang ngồi đợi xe thì 1 bóng hình quen thuộc dừng lại trước cổng.

Thấm vẫn đẹp đẽ và ung dung như ngày nào từng đến đây.

Đầu óc tôi không ngừng đấu tranh tư tưởng

Cứ mỗi khi tôi muốn đẩy Thấm ra xa, thì chị lại càng đến gần.

Cả trường được 1 phen náo nhiệt khi chứng kiến dung nhan Thấm.

Scandal vừa mới lắng xuống, đã lại bùng lên nhanh chóng.

Chúng tôi kẻ bên nhau, len lỏi qua từng dòng xe cộ ngược xuôi.

Tôi nói vào tai chị “lần sau em đừng tới đón anh nữa”

Thấm lắc đầu, không trả lời .

“này, em làm sao thế?”

“chả sao cả, để anh đi xe bus đông đúc nóng nực phiền phức lắm”

“anh là con trai, em lo cái gì chứ”

“nhưng mà em không thích như thế”

Tính Thấm nói một là một, hai là hai, tôi chỉ còn cách nghe và làm theo.

Bây giờ ngẫm lại thấy tôi dựa dẫm vào chị quá nhiều .

Bất kể làm việc gì cũng phải thông qua ý kiến Thấm.

Nữ thần gặt đầu mới được làm.

Nữ thần cau mày, không được phép có ý kiến.

Lòng tự tôn của một thằng đàn ông bỗng trĩu dậy ghê gớm

Vậy nên chiều tối về tới nhà, tôi chẳng nói chẳng rằng, ăn cơm xong là leo lên giường ngủ thẳng cẳng.

Vừa vặn hôm ấy có Ngổ sang chơi, 2 vợ chồng Ngổ -Sam nhìn nhau lăm lét.

Tôi im lặng, Thấm cũng lặng im.

Lại thêm 1 đêm nữa chẳng ai động vào ai.

Sự việc cứ thế tiếp diễn trong nhiều ngày .

Cho đến 1 hôm, con Mèo Ú thẳng thừng đề nghị tôi:

“chỗ bạn bè với nhau, tui thành thật khuyên ông đừng bao giờ động vào cái người con gái đáng sợ kia nữa. có nghe gì không hả? ông không cần phải gân cổ cãi lại bằng cái điệu bộ quen thuộc “cô ấy là người tốt, cô ấy làm tất cả vì tôi” . tui nghe quá đủ rồi, chứng kiến cũng quá đủ rồi. sự thật là ông đang lao thẳng xuống dốc. ông có thấy không? trả lời tui đi!!!”

Bình thường con nhỏ này lúc nào cũng rụt rè khép nép, thế mà bữa nay nó xỏ cho tôi 1 tràng ác liệt. tôi không muốn đáp lại cũng không được.

“cảm ơn bà, tui cũng thấy dạo này tui đang mất thăng, rơi tự do, trượt không ma sát”

“thế thì ông nên tỉnh táo lại đi, ông nghĩ kĩ giùm tui đi”

Nói đoạn nó lấy 1 mảnh giấy đặt lên giữa bàn.

“đây này, đây là ông” - Mèo Ú vẽ 1 thằng người gầy dơ xương.

“còn đây là bà góa phụ đen” - bỗng nhiên nó ví Thấm là bà góa phụ đen.

“bà góa phụ đen sẽ dẫn ông đi xuống đây, thấy gì chưa hả? tiền bạc, tình yêu, tình dục, xì ke, ma túy, sau đó gặp luôn thần chết”

Trên tờ giấy, con nhỏ vẽ 1 đường thẳng chạy xiên xiên xuống dưới, đâm ngang qua 1 tờ tiền, 1 trái tim, 1 chiếc kim tiêm, rồi dừng lại ở thần chết cầm lưỡi hái.

Rồi nó đập bàn kêu “bộp” 1 tiếng.

“còn nếu ông nghe theo lời tui, làm ơn đi. Thì thiên thần sẽ đến gặp ông, bay tới tầng mây thứ nhất: gia đình, tầng mây thứ hai: bạn bè, tầng mây thứ 3: trường lớp, ...”

Mèo ú vẽ 1 thiên thần xinh xắn đang bay lên trời, trước mặt là nhiều đám mây có ghi chữ “gia đình, bạn bè, trường lớp...” bên trên góc phải còn có cầu vồng to tổ tướng.

“gia đình kì vọng vào ông, bạn bè tin tưởng ông, các thầy cô quý mến ông”

Tôi cười mỉa: “bạn bè nào tin tưởng tui?chúng nó chưa hại tui chết còn chưa vừa lòng”

Con Mèo Ú la lớn “bởi vì thiên thần ko thể tồn tại với ác quỷ, có hiểu không? tại sao ông không tự hỏi do đâu mà cả cái trường này xa lánh ông?”

Con nhỏ nổi khùng đưa bút gạch lung tung vào tấm giấy.

“haizzzz, nói chuyện với ông ức chế chết mất thôi!đừng bao giờ đòi hỏi mọi người phải theo ý mình, mà hãy thay đổi sao cho hợp với mọi người đi!”

Dứt lời, nhỏ Mèo Ú bỏ ra ngoài -đây là thái độ thường thấy của những đứa cố gắng thuyết phục tôi.

Mảnh giấy trên bàn chẳng chặt nét bút nhưng ở trên cao, thiên thần vẫn nổi lên rất rõ.

Cái trò trẻ con này vậy mà làm tôi tỉnh cả người.

Ngày hôm ấy bao nhiêu chữ nghĩa lại quay vòng vòng chẳng thể nhập được vào óc.

Tôi trở về nhà trong cơn điên, chỉ muốn mua can xăng tưới lên người rồi châm lửa đứng múa giữa nhà cho xong!

(vãi cả tác giả)

Giờ ăn cơm, tôi nói với Thắm:

“anh muốn chuyển ra ngoài ở với thằng bạn trong thời gian hè để nó dạy kèm”

“sặc” -Sami sặc cơm lên tới mũi, ho sù sụ.

Thắm nhìn tôi chăm chú, đôi mắt xéch nhích lên đầy nguy hiểm.

“bạn anh không đến đây dạy được à?”

“không được”

“sao thế? xăng dầu gì em lo cho”

“nó không có xe”

“thế thì rước nó về ở đây 1 thời gian, em sẽ trả tiền công gia sư”

“không được”

Thắm nhú mày “sao lại không được?”

“Vì...” - tôi đành nói thật “vì nó sợ không dám đến nhà mình”

Vừa dứt lời Sami đã chen ngay vào “này này, cái nhà này là động yêu quái hay sao mà không dám đến!?vừa phải thôi chứ! coi tụi tao là cái gì hả? tao đây đang là vợ của luật sư nổi tiếng đấy!”

Thấy Thắm xua tay, bà hoàng vẫn lăm bằm “mẹ kiếp...”

“anh qua bên đó ở lâu không?”

“thì khi nào thi lại xong anh sẽ về”

“bao giờ anh đi?”

Tôi tính nói “ngay ngày mai”, nhưng chỉ dám mấp mé trong miệng, cuối cùng thốt lên “đầu tuần sau”

Nữ thần lẳng lặng gật đầu.

Như vậy đơn xin nghỉ phép đã được phê duyệt!

34. Chương 34: Vợ Lớn Của Tôi Là Vợ Bé Của Người Khác.

Đầu tuần sau, đúng như đã nói, tôi xách hành lí sang nhà trọ thằng Mon.

Đứng trước đầu ngõ tôi giục Thắm “chờ anh tới đây được rồi, em về đi kéo nắn”

“không được, em phải vào tới nơi xem chỗ anh ăn ở thế nào, hoặc là có con nào khác ở đây không”

Thằng bạn tôi ra mở cổng, suýt nữa nó nhảy dựng lên.

Thắm vào nhà trọ, nhìn quanh quẩn một hồi, đoạn cất giọng hỏi

“nhà này bao nhiêu người ở vậy em?”

“dạ, trước đây có 1 đứa nữa nhưng nó về quê rồi, chỉ còn bọn em thôi ạ” - thằng Mon rụt rè đáp.

“ừ thế thì thoải mái, à quên mất, gần đây còn nhà trọ nào nữa không?”

“không ạ”

“thật không?”

“dạ thật chứ ạ”

Thế là hoàn tất quá trình thăm dò, THẮM lên xe trở về.

Trước cổng nhà còn hôn tôi 1 cái tạm biệt “lâu lâu em lại sang đón anh ra ngoài cho thư thả nhé chồng”.

“thư thả cái nỗi gì?” -tôi nghĩ - “năm sau học lại thì thư thả lắm đấy”.

Từ đó tôi ở chung với thằng Mon.

Nhỏ Mèo Ú chủ nhà cũng thường lui tới tham gia học nhóm.

Có hai Gia Sư tận tâm chỉ bảo, tôi cũng tiến bộ hơn rất nhiều.

Ngày nào cũng học, đêm nào cũng viết bài.

Mở mắt ra là thấy sách vở.

Cuộc sống chữ nghĩa ngập đầu cứ thế ì ạch trôi qua.

Cũng may trước đây tôi vốn là 1 thằng chỉ biết có học hành, nên sau vài ngày bỏ ngõ, cuối cùng tôi cũng bắt kịp chương trình.

Thời gian đầu THẮM thường xuyên gọi điện thăm hỏi.

Thi thoảng còn ghé nhà trọ rủ tôi ra ngoài hóng gió.

Nhưng sau vài lần bị từ chối, dần dà chẳng còn thấy bóng dáng chị.

Dù sao, tôi vẫn hài lòng với quyết định của mình.

Con Mèo Ú tự tay vào bếp nấu những món ăn ngon nhất cho tôi và thằng Mon thưởng thức.

Khi bê đồ ăn tới bàn, nó nháy mắt “ông đã lựa chọn rất đúng, thiên đường đang ở xung quanh đây thôi. Nghĩ đi bạn của tui, chỉ cần qua được 2 môn thi lại này, mẹ ông sẽ đón ông ở nhà với những cái ôm thắm thiết và món canh hầm ngon tuyệt cú mèo. Chưa hết, cuối tháng 6 tui và cái cha Mon kia sẽ lên Đà Lạt nghỉ mát, ăn chực ở nhà ông cả tuần lễ. 3 đứa rủ nhau dạo Hồ Xuân Hương, thăm vườn hoa thành phố, dinh Bảo Đại, chụp hàng tỉ tấm hình kỉ niệm. Còn gì tuyệt vời hơn phải không?”

“đúng, đúng” - nghe những lời mật ngọt của con nhỏ, Tôi đưa tay xé cái đùi gà, bỗng thấy xung quanh mình toàn là nắng ấm.

Bắt giác miệng mỉm cười tươi tắn, trong đầu vẽ ra hình ảnh, cánh cổng trắng nhà tôi được trang trí toàn hoa là hoa, rồi trên mái nhà, trước sân, sau vườn, chỗ nào cũng ngập tràn sắc màu.

Bố mẹ ôm lấy tôi luôn miệng la “con cưng của ba mẹ là giỏi nhất!”

Ôi, chỉ nghĩ tới đó cả người tôi đã sướng điên lên.

Bao lâu nay sống cùng gia đình dĩ điểm, tôi luôn có cảm giác thom thóp lo sợ .

Bây giờ tất cả đã qua rồi, qua thật rồi.

Đã lâu rồi tôi không được sống vui vẻ, chơi hết mình với những người bạn thật sự.

Những ngày ăn ở, học hành tại nhà trọ thằng Mon đã khiến tâm lý tôi nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Khi ở cùng THẮM, trông tôi giống 1 tay chơi phong lưu.

Còn khi ở cùng những người bạn tốt, tôi đúng nghĩa là sinh viên đại học.

Một ngày gần kề kì thi, thằng Mon vỗ vai tôi: “được rồi đấy, bây giờ ông có thể nghỉ ngơi xả hết căng thẳng được rồi. cố gắng nhồi nhét kiến thức lúc này chỉ càng làm tình hình tồi tệ thêm thôi”

“tui thế này đủ để thi đậu không?”

“chắc có lẽ cần thêm chút may mắn và tự tin nữa” - thằng bạn tốt nhún vai.

Tôi liền đâm nó 1 cú thân thiện.

Đặt những giấc mơ tri thức lên đỉnh đầu, tôi nhìn qua 1 lượt từng trang giấy rồi gấp sách lại với đầy vẻ tự hào.

Chỉ là khi con người ta không còn vương bận, cũng chính là lúc dễ suy nghĩ vẩn vơ nhất.

Đêm hôm đó thầm cân nhắc tính toán thật lâu, tôi bèn lấy hết dũng khí để gọi cho Thắm.

“Mascara hai trăm chín chục nghìn” cho tôi chờ đợi 1 trận mỗi mòn.

Điện thoại đổ chuông 2, 3 lần vẫn không thấy chị nhắc máy.

Tôi đã soạn tin nhắn, nhưng không hiểu nghĩ thế nào lại xóa đi.

Tình hình kéo dài cho đến sáng hôm sau, vẫn không hề có hồi đáp.

Linh tính có chuyện không ổn xảy ra, trong lòng tôi nóng như lửa đốt.

Vì thế vừa thi xong tôi lập tức liên lạc với chị ngay

Lần này điện thoại báo thuê bao!

Cả người dường như bốc hỏa, tôi chỉ muốn lao ngay về nhà tìm hiểu xem đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng thằng Mon túm lấy cổ áo tôi và nói “cuộc đời này không giống như trong tiểu thuyết, sẽ không có chuyện cô gái đó đột nhiên đổ bệnh hay tự tử đâu. ông đừng có vớ vẩn nữa! việc cần làm của ông bây giờ là bình an thi cho tốt ngày tiếp theo. Môn thi sắp tới chỉ cần mắt tập trung là quên hết kiến thức ngay. Biết chưa?”

“biết rồi”

Tôi đã hạ quyết tâm sẽ trót lọt kì thi này. Vì thế không thể cho phép bất cứ chuyện gì xảy ra.

Sau cuộc gọi bất thành đó, tôi cũng không hề liên lạc thêm 1 lần nào.

Cả Thắm cũng chẳng thêm gọi điện.

Cảm giác buồn bực xâu xé tâm can. Lúc này tôi chỉ muốn tìm nơi nào đó phát tiết 1 trận cho hả dạ.

Tâm lý nặng nề, môn thi thứ 2 không được tốt đẹp như mong đợi.

Con Mèo Ú cầu trời khẩn phạt “a di đà phạt cầu cho Bốn Mất qua được môn thi này, 3 đứa con sẽ được đi Đà Lạt vui chơi thỏa thích, khi đi về rồi nhất định sẽ cúng 1 con gà làm lễ hậu tạ, a di đà phạt, thiện tai”

Chỉ chờ có giờ phút này, tôi không cần màng đến cái gì mà thi cử trót lọt.

Cầm điện thoại bấm số mascara hai trăm chín chục nghìn, tôi gào lên:

“nghe máy đi, nghe máy đi”

“thuê bao quý khách vừa gọi...”

“mẹ kiếp! chuyện gì đây? chuyện gì đây?”

Giữa trưa nắng như thiêu như đốt, tôi nép dưới bóng râm, ngồi bệt trước cổng nhà Thắm.

Căn nhà vắng lặng chẳng có lấy bóng người.

Nỗi sợ hãi dâng tràn trong lòng, tôi sợ cái kịch bản như lúc Thẩm đuổi tôi ra khỏi nhà sẽ tiếp diễn.

Lần này nguyên nhân có lẽ vì tôi đã ruồng bỏ chị.

“Thẩm, Thẩm, Thẩm, ...” -đầu óc tôi không ngừng gọi tên Thẩm.

Tôi cố gọi điện cho Thẩm, nhưng mọi nỗ lực đều thất bại.

Gọi thử cho Sami, chị ta cũng không nghe máy.

Cái ngày khốn nạn nhất đời tôi!

Mãi đến 2 giờ chiều ngày hôm đó, hình bóng Thẩm mới xuất hiện trước cửa nhà.

Nước mắt trên gương mặt tôi chỉ chờ có vậy, đổ ra như suối.

7 giờ tối, bàn ăn chỉ có tôi và chị.

Thẩm vừa lấy dao cắt miếng bít -tết vừa nói “ngày mai em sẽ đi Đà Nẵng một thời gian”

“đi đâu cơ?để làm gì cơ?” -trông tôi ngớ ngẩn không thể tả.

“con Ngọc đã ra ngoài đó, hình như nó và Mặt Quỷ chung vốn mua 1 xưởng chế tác đá mỹ nghệ ở Non Nước, nó rủ em đi Đà Nẵng vừa là tham quan, cũng vừa muốn bàn chuyện vay tiền của em”.

Tôi lặng thinh chẳng biết nói gì hơn, chỉ biết cầm cúi ăn hết phần.

Thẩm lại nhìn tôi lên tiếng “anh ở nhà trông nhà trông cửa cho tốt nhé, nếu sợ con Sam thì rủ Ngổ qua ở cùng”

“sặc, anh việc gì phải sợ chị ta chứ”

Thẩm nhún vai, tỏ vẻ không quan tâm.

Thái độ chị dạo này thật khác lạ, tôi cảm thấy rất rõ ràng, nhưng lại không biết phải trình bày ra sao.

Cuối cùng, như để gỡ gạc chút thể diện, tôi thản nhiên: “cứ giao cho Ngổ và Sami căn nhà để vui vầy thỏa thích đi, cuối tháng này anh sẽ về Đà Lạt”

“à phải rồi nhỉ?em quên mất bây giờ là nghỉ hè”

“quên ư?”

“phải, nhiều việc quá nên em quên khuấy đi mất”

“này vợ anh”

“vâng?”

Tôi nhìn sâu vào mắt Thẩm “những ngày qua em đã làm gì vậy?tại sao không lúc nào anh liên lạc được với em?”

“à, như em đã nói, dạo này em thử chuyển sang kinh doanh, bận túi bụi anh ạ, xin lỗi chồng nhé”.

Trong lời nói của Thẩm đầy điểm nghi vấn. tôi không hoàn toàn tin tưởng.

“em kinh doanh gì thế?”

“bất động sản, quần áo, trang sức, bây giờ là mặt hàng thủ công mỹ nghệ, cái gì cũng góp vào 1 chút”

“à, ra là vậy, vợ anh giỏi thật đấy”

THẩm ăn xong phần, cầm đĩa đứng dậy

“anh vẫn chưa biết hết về em đâu. . .”

“...à tiện đây em cũng xin đính chính lại: thời gian em xa anh tính bằng tuần lễ chứ không tính bằng ngày đâu nhé, đừng bao giờ nói câu “những ngày qua” với em 1 lần nữa”.

Thẩm nói rồi bỏ mặc tôi, tiến tới xả nước bồn rửa chén.

Ngủ cùng nhau sau 1 thời gian dài xa cách, cả 2 đột nhiên sinh ra gương gao.

Trong những tình huống thế này, thường thì Thẩm sẽ là người chủ động.

Đơn giản vì chị am hiểu chuyện nam nữ hơn hẳn tôi.

Thế mà cả đêm Thẩm chỉ gục mặt vào gối ngủ vùi.

Tôi tự hỏi “bản chất của đi đâu rồi?”

Mùa hè đến cùng những trận nắng giòn giã.

Tôi thu dọn hành lí trở về Đà Lạt - mảnh đất thân yêu.

Cùng chuyến đi với tôi còn có 2 người bạn thân thiết - thằng Mon và nhỏ Mèo Ú.

Lần đầu tiên lên xứ sở ngàn hoa, không khí mát mẻ trong lành, khiến chúng nó mê như điên đảo.

Chúng tôi đã vui chơi đến mức quên hết cả những tồn tại trên đời.

Từ khu vực đồi cù, đến vườn hoa, sau đó cày nát cả các tuyến đường xung quanh Hồ Xuân Hương bằng những chiếc xe đạp đôi duyên dáng.

Máy ảnh được trưng dụng suốt cả ngày dài, tối đến con Mèo ú và thằng bạn tôi up hình lên facebook mỗi cả tay.

Mùa hè cứ thế vùn vụt trôi.

Rồi 1 ngày tôi nhận được cái tin sét đánh: nợ 1 môn!

Chỉ có trời mới biết ngày hôm đó tôi đau buồn và thất vọng đến thế nào.

Môn thi thứ 2, tâm lý nặng nề đặt cả sang Thẩm, vì thế tôi thiếu mất nửa điểm.

Cả nhà lặng đi.

Con Mèo ú và thằng Mon cả ngày nín thinh chẳng dám hó hé tiếng nào, chắc chúng nó xấu hổ vì làm không tốt nhiệm vụ gia sư cho tôi.

Thái độ của bố mẹ khó đoán cực kì.

Cũng chẳng thấy mở miệng chửi mắng như bình thường. chỉ nhìn tôi với ánh mắt lạnh lạnh.

Tôi đoán chắc nhờ có sự xuất hiện của hai vị cứu tinh trong nhà mà mình vô tình thoát chết.

Bố xưng hô “mày - tao” nhiều hơn bình thường.

Mẹ vẫn đối đãi rất nhiệt tình với 2 đứa bạn, nhưng cả ngày chẳng hỏi han tôi tiếng nào.

Một hôm, không thể chịu nổi thêm áp lực trong nhà, tôi phóng xe điên cuồng xuống đèo.

Lúc đó đã là rất khuya.

Từ khi ngồi sau xe Thẩm đạp đèo 1 đêm, tôi đâm ra thích cảm giác mạnh này.

Như con thú đi theo lộ trình, từ đèo Prenn tôi chạy thẳng dọc theo đường Trần Phú, rẽ vào khúc Đào Duy Từ, rồi dừng lại trước cổng nhà Thẩm.

Căn nhà mái chữ A cổ kính vẫn giữ nguyên nét tĩnh lặng.

Đôi hàng rào trắng muốt nổi bật trong màn đêm.

“gì cơ?” - tôi hoảng hốt.

Nhà Thẩm đang sáng đèn.

“mẹ kiếp, là ai đang ở?” - tìm đập thành thịch.

tôi đứng trước cổng nhún nhảy tìm đủ mọi cách có thể nhìn vào bên trong.

Rèm cửa che kín mít, cửa đóng im ỉm.

Tôi bèn đưa tay bấm chuông, bấm lấy bấm để, chờ mãi 1 lúc lâu chẳng thấy có ai ra mở cổng.

Đêm hôm ấy trở về nhà, trần trọc mãi không sao ngủ được.

Đến ngày hôm sau quay trở lại .

Nhà Thắm vẫn sáng đèn, cửa đóng kín mít.

Chuông cổng bấm hàng nửa tiếng đồng hồ không thấy có ma nào xuất hiện.

“hay là chuông hỏng?” - tôi nghĩ thầm.

Đoạn có 1 quyết định táo bạo - trèo rào vào trong.

Hàng rào không quá cao, xoay xổ 1 lúc tôi cũng vượt qua được.

Nghe 1 tiếng huych hoành tráng. Cái mông tôi nện 1 cú trời giáng xuống đất.

Căn nhà im lìm chết chóc không có lấy 1 tiếng động.

Nhòm qua khe hở cửa sổ, thấy dc 1 chút quang cảnh phòng khách.

Mọi đồ vật bàn ghế vẫn kê đúng vị trí ban đầu.

Mặt Quỷ, Ngọc Dao Lam và Thắm đều đã đi Đà Nẵng, vậy còn ai ở nhà?

Tôi thắc mắc nhưng không dám kêu cửa, trước tiên cứ mon men 1 vòng quanh nhà xem sao.

Còn đang mầy mò trong bóng đêm, thành linh cánh tay chắc nịch ở đâu vươn tới chẹt cứng cổ tôi.

“Ặc. . Ặc...bỏ. . bỏ. . ”

“mày là ai? ủa?” - cái gã đang kẹp cổ tôi la lên kinh ngạc.

“chú em đang làm gì ở đây thế?”

Quay người lại tôi tá hỏa tam tinh.

“là Mặt Quỷ!”.

Mặt Quỷ khoác vai tôi đẩy cửa vào nhà, cười thân thiện:

“ngày hôm qua cũng là chú đến phải không?chuông cổng bị hư nhưng anh thấy có bóng người thấp thoáng bên ngoài, nghĩ là công an nên trốn kĩ, đến tối nay mới thấy chú nhảy qua cổng, nhìn cái kiểu leo trèo ngu thế kia là biết ngay không phải công an rồi. nên anh cứ tưởng có thằng trộm vặt nào đó mò vô nhà”

“Mặt Quỷ, sao anh không đi Đà Nẵng?” - tôi hỏi.

“đi làm gì?”

“sặc” - cái mặt tôi trở ra như đá.

“anh đang đùa em đấy à?chẳng phải chị Thắm nói anh và Ngọc Dao Lam mua lại xưởng chế tác đá ở Non Nước rồi mời chị ấy tới tham quan bàn bạc việc vay mượn tiền sao?sao bây giờ...”

Mặt Quỷ chăm chú nhìn tôi, rồi đều giọng:

“thế này nhé, anh nghĩ chú có một số nhầm lẫn ở đây, xưởng chế tác đá ở Non Nước là do Thắm mua chứ không phải anh và Ngọc, là cô ấy bảo Ngọc đi Đà Nẵng trông coi xưởng. Qua năm sau mới nhờ anh đứng ra làm chủ, thu công”

“nhưng sao chị ấy lại nói ngược lại?”

“anh không biết, có lẽ do nguyên nhân khách quan nào đó chẳng hạn”

“nhưng tại sao lại mua xưởng đá?Thắm có hiểu biết gì về lĩnh vực đó đâu”

Thường thì người ta chỉ dám đầu tư vào những ngành bản than am hiểu, chỉ riêng có Thắm làm điều ngược lại.

Thấy cái mặt tôi nghệt ra, Mặt Quỷ lựa lời hỏi:

“chú nghĩ Thắm đang giấu giếm điều gì à?”

“vâng ạ”

“phụ nữ mà, họ có nhiều bí mật lắm, luôn luôn có bí mật”

Tôi gật đầu.

Mặt Quỷ nói đúng, ai cũng có bí mật, đặc biệt là phụ nữ, thế nhưng bí mật của Thắm khiến tôi cảm thấy bất an.

tôi bèn hỏi “dạo gần đây anh có biết THắm đang chuyển sang kinh doanh không?”

“biết chứ, kinh doanh xưởng chế tác đá đầy thôi”

“không phải, ý em là kinh doanh thứ khác như kinh doanh bất động sản, trang sức, quần áo...”

Mặt Quỷ ngẫm nghĩ 1 chập, đoạn gã nói:

“anh không nghe nói đến những thứ đó, hơn nữa, sau khi Thắm đầu tư mua lại xưởng chế tác liên tục than hết tiền, sao lại còn giàu có như thế được nhỉ? lại còn liên quan đến bất động sản cơ đấy”

Lần này đầu óc tôi loạn thật rồi, loạn thật rồi.

Lúc tiễn tôi ra cổng, Mặt Quỷ nói: “nếu Thắm có nhiều tiền để đầu tư kinh doanh như thế thì chắc chắn là nhờ mỗi chài 1 gã đại gia nào đó”

Những lời nói của Thắm và Mặt Quỷ liên tục xoay vòng trong não.

Lại thêm 1 nỗi ám ảnh mới đè nặng lên vai tôi, cùng với môn thi đang nợ liên tục giày xéo.

Những ngày tiếp theo, dường như nhờ có sự trợ giúp của 2 đứa bạn thân mà nét mặt bố mẹ tôi đã có chút ít khởi sắc.

Trong giờ cơm bố bảo: “ăn nhiều vào”.

Mẹ đề thêm “ăn nhiều vào có sức sang năm 2 thi lại, ở dưới Sài Gòn không có mấy món này đâu”.

Tính mẹ tôi mỗi khi cần nhằn dai phải biết, tôi đang ăn ngấu nghiến thì mẹ tiếp tục bài ca không quên:

“ăn cho lắm vào, rồi sang năm 2 thi lại vẫn không đậu thì đừng có về đây nữa, à không, tao và bố mày sẽ đăng lên truyền hình Thông Báo Bố Con, nghe thấy gì chưa? ăn đi! Ăn đi!”

Từ ngữ tuy hà khắc nhưng mỗi lần mẹ cho tôi 1 cơ hội, tức là lỗi lầm cũ coi như xí xóa hết.

Tôi mừng rơi nước mắt, miệng mắc ghèn.

Thời gian rảnh rỗi, tôi tập trung đầu óc suy nghĩ chuyện của Thắm.

Sau khi từ biệt thằng Mon và con Mèo Ú.

Ngày nào tôi cũng sang bầu bạn với Mặt Quỷ, nhờ gã dò la giúp thông tin từ Ngọc Dao Lam.

Được biết xưởng chế tác đá ở Non Nước khá lớn, Ngọc Dao Lam đang dự tính thuê thêm 1 người nữa phụ trông coi.

Tất cả đều do Thắm tự bỏ tiền túi đầu tư, lại nghe nói Mặt Quỷ có tay nghề chế tác, liền không ngần ngại đề nghị gã về giúp mình .

Điều này cũng là hợp với ý nguyện của gã giang hồ hoàn lương.

Những ngày gần đây, Thắm đi cùng 1 doanh nhân tuổi trung niên người Hồng Kông tới tham quan khu xưởng chế tác, đại gia họ Dương (yang) kia gật gù đánh giá nơi này giàu tiềm năng để đầu tư lấy lãi.

Ngọc và Thắm cũng có ăn tối vài lần với ông ta.

Ngoài xưởng chế tác đá ở Non Nước, Thắm còn đang đầu tư vào 2 shop quần áo trên đường 3/2.

Riêng cửa hàng trang sức mới chỉ là dự tính.

Còn có mua bán nhà đất hay không thì đến Ngọc Dao lam cũng chịu.

Dò hỏi xong xuôi từ miệng bà đại ca, Mặt Quỷ quay sang tôi nói: “70 đến 80% cô vợ của chú em đang thỏa thuê lợi dụng tiền từ tay gã tàu khựa kia”

Tôi cười mỉa mai “vợ lớn của em là vợ bé của người khác anh ạ”

Mặt Quỷ không trả lời, gã lấy 2 lon bia, quảng cho tôi 1 lon.

“uống đi, uống cho quên đời”.

“quên sao được mà quên” - tôi lẩm nhẩm.

Sau khi nhận 1 trận phê phê, tôi móc điện thoại gọi cho “Mascara hai trăm chín chục nghìn”.

Đồ chuông lâu thật là lâu.

“làm cái con mẹ gì mà không nghe máy thế?”

Tôi gào.

Điện thoại vẫn đang đồ chuông.

“làm cái con mẹ gì mà không nghe máy thế?”

Vẫn không có người nhấc máy.

Đến cuộc gọi thứ hai:

“làm cái con mẹ gì mà im như thóc thế?”

Tít...tít...tít...

“làm cái con mẹ gì mà cứ tít tít thế?”

Không có ai nhấc máy.

“mày ngủ với thằng nào lâu đến thế à?”

Nhất quyết không bỏ cuộc tôi gọi lần thứ 3.

“làm cái con mẹ gì mà nãy giờ...”

“alo”

“alo” -tôi giật mình.

Là Thắm!

“em nghe đây, hôm nay mới thấy rờng gọi cho tôm đấy nh” - giọng Thắm mỉa mai.

“à, anh tưởng mấy ngày nay em bận đếm tiền”

“vâng, đếm tiền mỗi tay lăm anh ạ”

“vậy chắc việc kinh doanh leo như điều gặp gió đẩy”

“cũng tạm tạm, cái xưởng ở Đà Nẵng này còn chưa đi vào hoạt động chính thức, nhưng mấy con gà ở các nơi khác vẫn đang đẻ trứng vàng đều đặn. ”

“thế thì em giỏi hơn anh rồi”

“hơn là hơn thế nào, em đâu có được ăn học đàng hoàng như anh”

“mẹ kiếp” - tôi chửi thầm - lại cái điệu bộ quen thuộc của chị ta.

“nhắc tới chuyện học mới nhớ, anh vừa thi rớt 1 môn đây lại còn bị nhà trường gửi cảnh cáo về cho gia đình, bây giờ đang là 1 trong những sinh viên tệ nhất trường, xứng với em chưa?cảm ơn nhé”

“gì?thi rớt rồi á?”

“rớt cái bịch”

Giọng Thấm đang bình thản bỗng nhiên gắt lên dễ sợ.

“ăn học kiểu gì mà rớt, bạn của anh giỏi quá nhỉ?lại còn dám nói là kèm anh học để thi có kết quả cao, cái thứ gì không biết?”

Bình thường có lẽ tôi đã nói “tại anh lo lắng cho em nên không thể tập trung được”

Nhưng vì hơi men, cộng với cái thông tin Thấm cập bờ với gã doanh nhân, tôi liền thay đổi ngôn từ:

“chúng nó chỉ dạy tận tình lắm, nhưng có người ăn ngủ với đàn ông thế nào quên mất cả tôi, vì ngu ngốc dính vào cái chuyện đó nên tôi mới được học lại vào năm sau, cảm ơn nhiều nhé”

Đầu dây bên kia im lặng không có tiếng trả lời.

Tôi cũng làm thinh.

Cuối cùng sau 1 lúc rất lâu Thấm mới nhẹ giọng hỏi:

“anh đi học để làm gì?”

“haha, hỏi hay thật, đi học để ra trường kiếm việc làm, chứ tôi đâu có vốn tự có để mà bán thân”

“tốt thôi, thế anh có cách của anh, em có cách của em, tất cả đều công bằng, tất cả đều xoay quanh chữ TIỀN”

Thấm cúp máy cái rụp.

Tôi túm lấy điện thoại, chửi thề 1 tràng.

35. Chương 35: Làm Vợ Xứ Người.

Tình - Tiền - Tội.

3 nguyên nhân chính đưa con người vào ngõ cụt.

Ví như tôi bây giờ, đang trượt dốc thê thảm.

Không biết đã bao nhiêu ngày trôi qua, tôi nằm lì trong phòng ngủ 1 giấc dài.

Bộ ple Thấm mua tặng còn treo nguyên trên giá, ngày nào tôi cũng ngắm nhìn, vừa nhìn vừa suy nghĩ.

“đồ đạc còn đây?nhưng người đi đâu?chị không còn là Thấm mà tôi từng biết nữa rồi”.

Thấm dường như đã ra đi, biến mất khỏi thế giới của tôi, nơi này trước sau trái phải đều hỗn độn, mịt mù.

Mẹ vào phòng thăm tôi nhiều lần, không gắng hỏi gì, ra tới phòng khách nói nhỏ với bố:

“con trai lớn rồi, nhiều tâm sự, mà em nghĩ không phải nó buồn vì chuyện học hành đâu”

“chứ nó còn gì để suy nghĩ nữa?”

“thì người yêu”

“.....”

Bố tôi suýt sắc hết nước trà.

“người yêu gì, cái thằng này còn khờ ranh”

Một tuần, hai tuần, rồi nhiều tuần....

Khoảng thời gian này, điện thoại chỉ nhận được 1 tin nhắn từ Mascara hai trăm chín chục nghìn:

“xuống SG tìm con Sam lấy chìa khóa nhà mà ở. ”

Tin nhắn để nguyên bao nhiêu ngày tôi không buồn trả lời.

Hoặc không biết phải trả lời thế nào.

Cho đến một hôm sắp vào năm học mới, không thể kìm hãm nỗi nhớ nhung thêm nữa, tôi lấy hết can đảm nhấc điện thoại bấm số “Mascara hai trăm chín chục nghìn. ”

Mặc kệ cái gì danh dự 1 thằng đàn ông, mặc kệ cái gì “vợ lớn tôi là vợ bé của người khác”.

“đang gọi.... ” - tôi chợt nghĩ hay mình xin đi thành phố sớm xem sao?mình sẽ mặc bộ ple trên tường kia, ghé qua nhà Thắm cùng bố hồng đỏ loại mắc tiền nhất, sau đó nàng ra mở cổng nhất định sẽ khóc thét lên vì vui sướng.

Đang mơ được hội ngộ cùng Thắm, bỗng nhiên tổng đài báo “thuê bao quý khách vừa gọi.... ”

“mẹ kiếp!”

Cả người nhảy dựng lên như lò xo, tôi chửi ầm ĩ, chửi như tát nước vào cô nhân viên tổng đài.

Chiều hôm đó bố thông báo “xuống sớm một chút để chuẩn bị học cho tốt!”

Lại thêm 1 năm học mới, lại thêm những rắc rối mới...

Trong căn nhà trên đường Nguyễn Thị Minh Khai quận 1, chỉ có tôi, và vợ chồng Sami sinh sống.

Khi tôi hỏi Sami về Thắm, chị ta nói rằng Thắm còn đang ở Đà Nẵng chưa về.

Nhưng lúc hỏi vì sao không thể gọi cho Thắm, Sami lắc đầu nhăn răng cười.

Tôi bèn gọi cho Hồng Ngựa, chị Hồng trả lời không rõ ràng.

Đại khái cũng chưa biết nguyên nhân vì sao Thắm đột nhiên mất liên lạc.

Chưa chịu thua, tôi liên lạc với Nhi Cây Trâm.

Con Điểm Có Bộ Mặt Thiên Thần đã không còn đáng ghét như xưa.

Chị ta hẹn tôi tới 1 quán café kín đáo.

Trong quán, Nhi nói: “bà Thắm dạo này hành tung bí ẩn lắm, người ta sắp trở thành nữ doanh nhân thành đạt rồi mà”

Tôi không để tâm, chỉ chăm chăm hỏi “Thắm đang ở đâu?tại sao gọi mãi không liên lạc được, đổi số rồi à?”

Thấy bộ dáng Nhi trầm ngâm, tôi lặp lại câu hỏi 1 lần nữa

“à” -Nhi cầm lấy li nước cam nói -“thì đang ở Đà Nẵng”

“thế có phải đã đổi số rồi không?”

“không, chắc ở Non Nước không có sóng, em thử gọi lại xem sao”

“em thử cả mấy bữa nay rồi, ngày nào cũng thử, giờ nào cũng thử”

“là do núi rừng hiểm trở đấy, chắc chắn rồi” - Nhi phán như thánh.

Ngồi 1 chập, đột nhiên tỉnh cả người, tôi hỏi:

“chuyện chỉ có thế, sao chị lại gọi em ra tới tận đây?”

“hả?”

“nếu chị đã không biết thì sao lại gọi em ra tới tận đây chỉ tổ mất thời gian, nói qua điện thoại mẹ cho rồi có phải nhanh không?chắc chắn có điều ẩn khúc. Chị nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì??”

“ôi trời đất, trời đất ơi cái gì vậy trời?haha, trí tưởng tượng của em phong phú quá đấy”

“chị đừng có dùng nụ cười để đánh lạc hướng người khác nữa, trả lời đi!”

“Cái thằng ngốc này, chị nhớ mày nên mới hẹn ra quán uống nước, làm ơn đừng có nghĩ lung tung nữa”

“chị mà nhớ em á?chị Nhi!” - thái độ tôi chuyển sang khản khoản:

“mấy tháng trời em chưa được gặp Thắm, lần cuối cùng nói chuyện là cái lúc chết mẹ nào em cũng chẳng nhớ, coi như lần này em xin chị, chị làm phước nói rõ đầu đuôi cho em đi”

Cái mặt tôi méo xệch đi, méo thật sự.

Ấy vậy mà Nhi Cây Trâm vẫn đứng đưng.

“chỉ có mỗi chuyện không liên lạc được với người ta mà em cũng lâm li bi đát thế kia à?chị nói rồi, cái chuyện ngoài vùng phủ sóng ngoài đó là hết sức bình thường, hết sức bình thường!rõ chưa?nếu chị ấy đổi số thì đã thông báo với cả nhà rồi, lắm chuyện quá!”

“em không tin, rõ ràng chị có chuyện muốn giấu em”

“haizzz. cái thằng nhóc này lì như trâu!”

“mày nhìn đây nhá” - Nhi mở điện thoại cho tôi xem, ngón tay kéo danh sách số điện thoại trong danh bạ.

“nhìn kĩ số chị Thắm nhé, có thấy khác gì không?cái số này mày thuộc lâu lâu ấy nhỉ?rồi nhìn xuống tiếp xem có thấy Chị Thắm 2, hay Chị Thắm New nào không?rõ ràng rồi nhé, đến chị mày cũng không có số mới nào của Thắm đâu. Chuyện của chị ấy đơn giản là ko ai biết cả!”

Tuyên bố 1 câu chắc nịch, Nhi Cây Trâm ngã người tựa lưng vào ghế nhìn tôi tùm tùm cười.

“khổ thân em, nhớ đến thế à?”

Con Điểm Có Bộ Mặt Thiên Thần vẫn mãi là cáo già khôn ngoan lọc lõi, tôi còn xa mới là đối thủ.

Nhìn điệu bộ của chị ta, dám cá ban nãy Nhi toan nói sự thật với tôi nhưng về sau không hiểu sao lại đổi ý.

Mà nếu ngẫm kĩ lại, sẽ nhận ra rằng: cả gia đình dĩ điểm ai cũng biết tình hình hiện nay của Thắm.

Nhưng bọn họ lại lừa dối tôi.

Miệng liên tục phun những lời nguyên rủa.

Tôi lái xe phóng như bay về nhà.

Đêm hôm ấy Ngổ về trễ, nhà chỉ còn tôi và Sami.

Trong giờ ăn, lợi dụng lúc chị ta đang xì xụp nhai nuốt món mì ý, tôi bèn lên tiếng dò hỏi:

“giờ này không biết Thắm đang làm gì nhỉ?có được ăn ngon lành như chị em mình không? mà chắc là không đâu, ở ngoài đó điều kiện đâu có tốt, tội nghiệp quá, chắc chắn là đang chịu khổ. ”

“gì?” -bà hoàng vẫn khua đôi đũa đều đều, mắt trợn lên.

“mày giỡn à, con quỷ đó sướng như tiên. Điều kiện tốt hơn tao với mày nhiều. Bây giờ không khéo nó đang đi hết nhà hàng này đến nhà hàng kia đấy”.

Bà chị này trong lúc ăn thường chỉ sử dụng 25% khả năng của bộ não.

Thấy cá đang tới gần mỗi câu, tôi tiếp tục nhử:

“điều kiện tốt thật sao?tốt thế nào hả chị?nghỉ ngơi quá, sao em lại nghe chỗ đó là vùng sâu vùng xa mà”.

“xa chứ đâu có sâu, mày nghe đứa nào nói đấy? rõ vớ vẩn! ở đó điều kiện không tốt thì chỗ nào tốt nữa”

“xì xụp” “xì xụp” - “khà khà mì ngon quá”.

Nữ hoàng đang lên cơn sượng.

“ở đó là ở đâu ta, cái chỗ đó gọi là cái gì mà.... ” - tôi chớp lấy thời cơ giả vờ áp dụng cho Sami lạnh chanh tự điền vào chỗ trống.

“thì...ơ . . ực” - bà chị cần nhằm cả đôi đũa . mắt nhìn tôi thao láo.

“thì ở Non Nước đó chứ đâu, mày hỏi tao làm gì?này này, đừng có mà lợi dụng hoàn cảnh nhé, tao không phải loại dễ dãi đâu”

Quả nhiên vừa hỏi xoắn mấy câu, Sami đã áp dụng.

Tôi đứng bật dậy:

“ban nãy chị tính nói đến địa điểm khác, không phải là Non Nước. chị không qua mắt được em đâu, mau mau nói đi!”

“đang ở Đà Nẵng, đang ở Non Nước, tao đã nói rồi”

“chỗ đó là khu du lịch, tại sao điện thoại không liên lạc được?”

“tao không biết, mày hỏi nó ấy”

“làm sao mà hỏi được”

“thì...đợi nó về rồi hỏi nó ấy”

“khi nào Thắm về”

“không biết”

“Thắm đang ở đâu?”

“ở đó”

“đó là đâu?”

“đừng có hỏi tao nữa”

Sami gào to 1 tiếng, những sợi mì đổ ra vương vãi.

Chị ta ôm đĩa chạy tới bồn rửa bát, xả nước ào ào.

Vẫn không chịu thua, tôi tiếp tục hỏi dồn dập:

“tình cảm em với Thắm thế nào chị hiểu rõ nhất, sao bây giờ lại nở lừa dối em?mấy tháng nay em sống trong dằn vặt, bộ chị muốn em cứ tiếp tục đau khổ sao?chị là đồ nhẩn tâm!”

“tao không phải người nhẩn tâm, tao vô can trong chuyện này”

“vậy chỉ cần nói Thắm đang ở đâu thôi”

“không biết”

Tôi gắt giọng:

“địa điểm?địa điểm?địa điểm?em cần 1 cái tên”

Sami bịt kín hai tai nhắm hướng cầu thang phóng thẳng.

“chị đứng lại đây, mau dừng lại đi”

“tao xin mày, tao lạy mày, con Thắm nó mà biết tao nói với mày nó giết tao mất”

“chuyện chỉ có em và chị biết, không thể có người thứ 3 đâu, em cam đoan!”

“tao không nghe lời mày đâu, hu hu”

Bà hoàng toan xô cửa chạy vào phòng, nhưng tôi đã nhanh chóng chụp lấy tay nắm.

Chúng tôi giằng co 1 trận âm ỉ trên lầu 2.

“em điên lắm rồi chị có biết không?”

“tao cũng đang nổi khùng mà mày không thấy à?”

“khốn nạn”

“chết tiệt!”

Cả hai quay sang quạu nhau âm ỉ.

Cái mỏ Sami to không kém Linh DJ, chị ta hét vào tai tôi muốn bể màng nhĩ.

Dường như điên tiết quá, tôi ghì chặt lấy hai cánh tay chị, gào thật to:

“mẹ kiếp, đêm nay nhất định em phải biết sự thật. chị phải nói! phải nói!”

“á á. . đau tay tao, bỏ ra mau. ”

Tôi sôi máu động từng cú thật mạnh vào cánh cửa, nắm tay đỏ rần rần.

Sami la lên khiếp đảm “thằng nhóc này, mày điên rồi à? chuyện chẳng có gì hệ trọng sao mày cứ thích làm căng lên thế!?”

“không, có đấy! mọi người đều lừa dối em, coi em là trò hề, chị tưởng em không biết à?”

Giờ phút này, nỗi bi phẫn, nỗi tuyệt vọng dồn nén trong lòng mấy tháng qua cứ thế tuôn trào xối xả, tôi gục xuống sàn nhà, vò đầu bứt tai.

“em thấy bản thân không khác gì thằng đàn! chị có hiểu không? không! chị đâu có biết cái mã mẹ gì! suốt ngày chỉ ăn với ngủ là giỏi thôi. Con người chị vô tư lự đâu có giống như em”

Phát tiết nổi đau chán chê, tôi lại đưa tay dấm vào tường rầm rầm.

Cánh cửa sổ lớn đối diện chúng tôi, nhìn ra ngoài trời, mưa lâm râm.

Haizzzz, “tao mệt cho bọn mày lắm rồi đấy” - Sami bỗng thả người, ngồi phịch xuống cạnh tôi .

“con Thấm có rất nhiều bí mật. những bí mật trong đầu nó không ai có thể đoán được” - chị thở dài sườn sượt - “đến tao đây cũng không biết gì đâu, thật đấy! chuyện nó đang ở đâu hay làm gì, tao cũng không đại nhắc đến để mang vạ, cho nên...”

Sami khoác vai tôi thân thiện “cho nên mày buông tha tao đi có được không? cứ im lặng mà sống rồi đến trường đi học như bình thường. khi nào con Thấm trở về, tự nó sẽ giải thích với mày. ok?”

Lời nữ hoàng nửa như an ủi, nửa như cầu xin tôi tha mạng cho chị ta.

Chợt nghĩ đến Thấm biến mất không lí do, máu lửa tôi sục sôi.

“chị nhất định không nói đúng không?”

“không nói được”

Nhìn bóng đêm ngự trị bên ngoài khung cửa, trong đầu tôi vụt lên 1 suy nghĩ, cả người đứng bật dậy.

“ê này, mày đang làm cái trò gì đấy?”

“em quẩn lắm rồi, khốn nạn lắm rồi chị ạ”

Dứt lời, đôi chân tôi lao thẳng tới cửa sổ.

“ê ê...cái thằng này, mày điên rồi, điên thật rồi, dừng lại, dừng lại mau!”

Hai tay tôi đã túm chặt lấy bậc cửa, hai mắt long lên giận dữ, máu toàn thân đã dồn hết lên đỉnh đầu.

Nhìn bộ dáng tôi lúc này, thực giống với Chí Phèo trong tiểu thuyết của Nam Cao.

Sami ngó thấy đã thất kinh, đôi cánh tay ôm chặt lấy người tôi, luôn miệng la

“đừng có nghĩ bậy, leo xuống mau, cái thang mất dạy này, tao nói mà mày không nghe à?”

“phải rồi, không có ai dạy em đâu, không ai dạy em cách giữ bình tĩnh khi người yêu lừa dối mình đâu”

“vậy mày đợi con Thấm về hãy tự tử”

“đợi Thấm về hốt xác luôn cũng được”

“mày đừng có hù tao, tao sợ lắm rồi đó”

“chị còn không nói thì em chết cho chị vừa lòng”

Tôi nhồm người, nửa thân đã ở bên ngoài cửa sổ.

Sami gào thét, nước mắt nước mũi nhào nhệch:

“mày mà làm bậy tao chôn luôn mày, con Thấm không biết chỗ nào đào lên đâu, xuống ngay!” - cả người chị ta đầm đìa mồ hôi, dây thần kinh căng hơn dây đàn.

“được, chỉ cần chị chịu nói rõ ràng, em sẽ ngồi im lắng nghe, sẽ không có bất cứ quyết định gì ngu ngốc. em thề! sau này cũng ko để Thấm làm khó chị. Gia đình đi điếm đã nói là làm”

“không đúng, phải nói là: đã chơi phải chơi cho đẹp”

“được, đã chơi phải chơi cho đẹp”

“Thôi được rồi, mày mau leo xuống, rồi mình vào phòng khách nói chuyện”

Sau khi đã đạt được thỏa thuận với tôi, Sami chốt kín các cửa sổ, cửa ra vào, sau đó cất hết dao kéo, các vật nhọn trong bếp.

Trong phòng khách, Sami đưa cho tôi 1 li nước bằng nhựa thay vì thủy tinh như mọi khi.

“chị khéo lo, em không tự tử bằng 1 cái li thủy tinh được đâu” -tôi nói.

Mà thực ra, ban nãy dọa nhảy lầu cũng chỉ là tiểu thuật qua mặt bà nữ hoàng, nếu đối phương là Nhi Cây Trâm thì tôi đã cầm chắc thất bại.

Bởi lẽ cửa sổ chỉ ở lầu hai, bên dưới là khoảng cỏ tươi, bụi cây xanh um.

Nếu tôi nhảy, cùng lắm thì què chân, xác suất mất mạng cực thấp.

Sami ngồi đối diện tôi, căng thẳng tột độ.

“mày mà làm ra chuyện gì ngu xuẩn thì tao sẽ đích thân đạp mày xuống từ cái cửa sổ trên lầu, nghe rõ chưa?”

“nghe rõ rồi, mau vào chuyện chính đi”

“uống nước cái đã”

“em vừa uống rồi”

“cứ uống nữa đi”

“xong rồi đó, vừa lòng chị chưa?”

Bấy giờ Sami mới chịu mở lời:

“Hai Mặt này, chị cũng rất muốn nói thật với mày ngay từ đầu, nhưng mà con Thấm trước khi đi đã dặn kĩ bọn tao ko được đùa nào bép xép, thứ nhất là tốt cho nó, thứ hai cũng chính là tốt ày . vì thế, bọn tao ko nói với mày ko phải do xấu xa gì, chỉ là đang muốn giúp mày bớt đau khổ đó thôi!”

“em hiểu mà, chị nói đi, rốt cuộc thì Thấm đi đâu, đã xảy ra chuyện gì?”

“haizzz...con Thấm ở 1 nơi xa, đích thực là có chút vấn đề. ”

Sami thở dài nãy nê 1 hồi mới nói:

“nó đi nước ngoài rồi, bởi vậy mới liên lạc điện thoại không được, chắc đi vài tháng đấy”

“đi nước ngoài vài tháng?” - “chết tiệt thật!”

Tôi đâm bộp bộp lên thành ghế sofa

“tự nhiên đang yên đang lành đi nước ngoài làm gì?”

“đi nước ngoài vài tháng mới có phước được leo lên làm bà chủ của 1 cửa hàng trang sức vàng bạc đá quý, 1 xưởng chế tác đá mỹ nghệ và 2 shop thời trang trên đường 3/2 đấy. đó là chưa kể đến bất động sản ở Bình Dương đâu”

“thì ra là đang đi đầu tư làm giàu à?haha, sắp thành bà lớn rồi đấy nhỉ?” - tôi cười gần từng tiếng rồi nói lời bất mãn:

“Thấm đi nước ngoài thì cứ bảo là đi nước ngoài, không thêm nói với em một tiếng, chẳng phải là đi cùng đàn ông hay sao, hừ, lại là làm tiền, đã ăn sâu thành bản chất rồi. ”

Mi mắt sami tức thì dựng đứng lên đầy đe dọa.

“làm sao?làm tiền thì sao?bữa nay mày biết khinh rồi à?”

“thôi, quên đi” -miệng đáp nhạt nhẽo, trong đầu tôi ko ngăn được những suy nghĩ tầm thường về tấm thân nhơ nhớp của Thấm.

“mẹ kiếp, cái gia đình này toàn đi, mà lại là đi chúa chứ không phải thường đâu. Chúng tao ăn sương quen rồi cho nên đến chết cũng không bỏ được thói lẳng lơ. đứa nào cũng dâm, đứa nào cũng hững hờ hết!”

“chị thôi đi được không”

“tao không thích thôi đấy, mày bức tao nói cả ngày nay còn tính tự tử, vậy mà bây giờ ko cho tao nói à?”

“nhưng em không bảo chị nói chuyện này”

“mày bảo tao biết gì nói hết, thì tao đang nói hết đây, tao sẽ nói cụ thể từng li từng tí ày nghe. ” - Sami đập bàn 1 phát thật mạnh, li nước đổ ra lênh láng.

Chắc vì ban nãy tôi lỡ lời động chạm vào hai chữ “làm tiền”, vô tình khiến chị ta nổi nóng .

“con Thấm đi nước ngoài với 1 tay người Hồng Kông đấy, mà bọn HK nhiều thằng dâm dê dê tiện khối phải chê nhé. Về làm vợ bé nó cũng sướng chán, tiền bạc vung tay như giấy. chỉ cần một ngày nằm ngửa ra giường mấy lần thôi. Sao?đoạn đó chưa phải hay nhất đâu. Hay hơn cả là Thấm đi của đi giờ đã trở thành vợ hờ của đại gia người HK rồi, hahaha”

“chị nói sao?” - tôi túm lấy hai tay chị ta siết mạnh - “chị nói lại xem, Thấm là vợ của ai?tại sao lại là vợ?”

“còn không à?muốn đi nước ngoài cần phải có người bảo lãnh, cả sang tên đất đai, cơ sở kinh doanh cũng cần thủ tục rườm rà, chúng nó cứ thế đăng kí giấy kết hôn rồi đấy, mày có giỏi thì đi Hồng Kông giành Thấm về lại đi. Có làm được không? ở bên đó ăn chơi tiêu xài xả láng, đồ đạc, vàng bạc trang sức sửa chữa thả cửa rồi trở về Việt Nam. Sướng bỏ mẹ chứ lỗ gì nào? Cùng lắm thằng Hồng Công có thêm vài đứa bạn hay đối tác kinh doanh gì đó thì chịu khó chiều chuộng vuốt ve chúng nó 1 thời gian, đi của đi rành rẽ mấy chuyện này lắm. mày đừng có lo. Được lập trình sẵn rồi! Hơn nữa...”

“im đi” -tôi ghì chặt Sami xuống nệm ghế sofa, tóc chị ta xõ cả ra.

Nghĩ đến hình ảnh trụy lạc bà hoàng lẳng lơ vừa miêu tả, tôi không còn kìm chế được bản thân nữa.

“á . . oái...mày tính giết tao à? ặc ặc...bỏ tay ra ngay, đồ khốn tao không thở được...”

“bỏ...tay ra...”

“ ... ”

Tiếng hét cùng với âm thanh rên rỉ của chị ta phần nào khiến tôi tỉnh cả người.

Tôi giật mình buông tay.

Nhưng chẳng biết phải ứng xử ra sao, thế là tôi gào thét điên cuồng rồi chạy xồng xộc khắp nhà.

Hành động lúc đó hệt như 1 thằng điên trong trại tâm thần.

Cứ thế tôi vừa la hét vừa cười cay đắng .

“vợ lớn tôi là vợ bé của người khác, mẹ kiếp! chuyện khốn nạn chưa?tuyệt vời chưa?”

“hahaha, đám đại gia chúng nó đang ăn nằm tận trời mây kia kìa”

“sao tôi ngu thế này?sao ngu thế hử trời?”

Khi Ngổ trở về, nhà cửa đèn đuốc vẫn sáng trưng.

Anh ta hoảng hồn xô cửa vào nhà, lập tức bắt gặp hình ảnh tôi đang chửi rửa, quát tháo...ông trời ầm ỹ.

“thằng trời đánh, thằng tặc trời, tao đang chửi mày đấy”

“đồ dê tiện, mày là cái thứ giả dối, dê tiện, chính mày đã gây ra tất cả chuyện này”

Sami kinh hãi chạy tới bên Ngổ la: “thằng hai mặt nó lên cơn, không phải, sắp phát điên rồi, anh mau làm gì đó đi!”

Thế là cả đêm dài, 2 vợ chồng tìm đủ mọi cách khuyên giải, an ủi tôi.

Ngổ hỏi vợ “em đã nói chuyện của Thẩm cho Hai Mặt nghe rồi phải không?”

“nó đòi tự tử, nên em đành phải khai hết”

“em còn kích động gì đó nữa phải không?”

Sami lắc đầu, rồi lại gật đầu, rồi nhìn ngẩn nhìn ngơ.

“ ”

Hai tiếng đồng hồ sau, triệu chứng “không cần cùn cũng nổi loạn” của tôi dần thuyên giảm.

Tôi được Ngổ đưa vào phòng, nằm vật trên giường, ngủ mê mệt.

36. Chương 36: Khi Ra Đi, Đất Hóa Tâm Hồn.

Thời điểm tôi bắt đầu nhập học năm thứ 2 tại trường ngoại thương, cũng là lúc Nhi Cây Trâm hoàn tất 4 năm đại học.

Chị ta tốt nghiệp với điểm loại ưu, cả gia đình ai cũng phấn khởi mừng vui.

Giáo Sư hạnh phúc bố trí ngay cho “cô vợ nhỏ” vào làm ở 1 công ty nhà nước.

Nhi tạm thời công tác ở đó vừa để tích lũy kinh nghiệm vừa có thời gian chăm sóc Bà Ngoại, đợi ngày ra nước ngoài cùng Giáo Sư.

Gia đình dĩ điểm lại có thêm 1 dịp hiếm hoi để tụ tập ăn mừng.

Các thành viên đều tề tựu đông đủ, cả Mặt Quỷ, Ngọc Dao Lam cũng đáp máy bay từ Đà Nẵng vào Sài Gòn.

Duy chỉ mình Thẩm vắng mặt.

Nhi Cây Trâm trở tài nấu nướng, chế biến món mì Quảng đậm đà.

Có được đứa cháu vừa xinh đẹp vừa tài giỏi, hơn ai hết Bà Ngoại là người hạnh diện nhất.

Ăn bữa cơm thân mật ở nhà Nhi, Bà liên tục đem những chuyện xa xưa thời còn bé tí của chị ra kể.

Mọi người đang vui vẻ đầm ấm, giữa chừng Nhi Cây Trâm nhận được điện thoại.

Sami bỏ đũa xuống hô: “tao cá con Thắm gọi”

cả nhà hết nhìn Nhi rồi lại nhìn tôi.

Sam luôn là con ma lạnh chanh nhất đám, nhưng lời nói không phải là không có lí.

Nhắc thấy Nhi cây trâm đứng dậy ra sau nhà nghe điện thoại, tôi tìm có rồi bàn ăn âm thầm theo chị ta nghe lén.

Thì ra Thắm gọi về từ HK mục đích chúc mừng Nhi trở thành cử nhân, đồng thời xin lỗi vì vướng chuyện công việc, không thể về nước được

Nhi trách “lúc xưa, chị nuôi em ăn học, vậy sao ngày quan trọng nhất của đời em, chị lại vắng mặt? gã chồng giàu nứt đổ vách ko thể bỏ ra vài đồng cho chị về VN sao?”

Sau đó chẳng hiểu chị trình bày những gì mà Nhi cây trâm nghe xong chỉ trầm ngâm thở dài.

Thắm giữ liên lạc với tất cả mọi người, chỉ chờ tôi ra.

Mẹ kiếp, đời khổ nạn.

Nhi kết thúc cuộc gọi.

Tôi nuốt mì trong vô thức.

Năm thứ hai tại trường đại học Ngoại Thương chính thức bắt đầu

Ngày chuẩn bị nhập học, thằng Mon và con Mèo Ú quyết liệt yêu cầu tôi chuyển về bên nhà chúng nó ở.

“sang năm hai ông phải học cho ra hồn ra dáng, nếu không sẽ lại bị gửi giấy về cho gia đình đấy”

“ông muốn bố mẹ giết ông sao? hay muốn họ không dám ngẩng đầu trước mặt bà con họ hàng?”

Sức ép từ việc học, lời mời hấp dẫn của bản thân cộng với nỗi chán ghét cái gia đình đang ở.

Tôi cứ thế xách hành lí sang ở cùng thằng Mon.

Ngày ra đi, ngoảnh mặt nhìn lại căn nhà kỉ niệm, lòng tôi thầm nhủ:

“nơi này không còn thuộc về mình, nơi này đã thuộc về vợ chồng nhà người ta rồi. ôi! Tiền, mày là cái thứ gì mà ai cũng mê? có người cam tâm bỏ lại tất cả cũng chỉ vì tiền”

Gác chuyện của Thắm sang 1 bên, tôi và những người bạn chăm chỉ học hành.

Từ khi sống cùng sinh viên, tôi trở nên thân thiện và hòa đồng hơn với mọi người.

Trong các hoạt động ngoại khóa, văn nghệ, . . cả khoa cùng hồ hởi tham gia.

Có làm việc chung mới biết, mọi người cũng không đáng ghét như tôi tưởng.

Sau năm học đầu, mọi chuyện quá khứ gác lại, năm mới có những thay đổi mới.

Tôi dần dần được mọi người chào đón.

Rồi ngay lập tức, những kỉ niệm khó quên thời sinh viên ùa đến như 1 giấc mộng đẹp.

Ngày trung thu, ngày halloween, đêm Noel....

Bên cạnh hồi ức 1 năm trước cùng gia đình đi điểm, tôi lại có những niềm vui mới với các bạn học.

Nhờ chút xú tài năng ca hát, tôi được chọn song ca với một bạn nữ cùng khoa trong buổi văn nghệ trường.

Bài hát “Hương Ngọc Lan”.

“chờ anh bao lâu trong mong mỗi mòn mà chẳng thấy anh từ ngày nào anh mới quen em.... nơi ta đã hẹn, một nhánh lan anh hái cho em, để mãi là 1 chút hương ngày cuối thu, sẽ mãi mãi yêu anh là thế...và sẽ mãi mãi thương anh là thế...”

Giai điệu, lời ca của bài hát quá đẹp .

Tôi và bạn nữ song ca rất ăn ý, vì thế ngay lập tức bị đám sinh viên trêu chọc, gán ghép.

Ngoài ra, cũng phải kể luôn: bạn nữ này chính là người có nickname “nhoxheo” - dạo trước lên tiếng bảo vệ tôi trên diễn đàn trường.

Cứ nhìn gương mặt bầu bĩnh giống hệt trong avatar là tôi nhận ra ngay.

Ấn ngủ với Thắm cả năm trời, lại kề cận thời gian dài với gia đình dĩ điểm, trông tôi đậm nét phong lưu hơn hẳn chúng bạn.

Thế nhưng khi đứng gần 1 cô gái xinh đẹp, dịu dàng, không hiểu sao trong tâm lại sinh ra cảm giác ngại ngùng khó tả.

Ngày halloween, cả trường rầm rộ tổ chức lễ hội hóa trang.

Mỗi sinh viên sẽ hóa thân thành 1 nhân vật yêu thích, càng đáng sợ càng tốt.

Sau đó mọi người tập trung ăn uống tiệc tùng linh đình.

Thằng Mon hào hứng vào vai “quái vật suýt mất đầu” - do chính nó nghĩ ra, lấy cảm hứng từ nhân vật Nick -suýt -mất -đầu trong truyện Harry Potter.

Con quái vật nhìn chung xấu xí không thể tả, với chân tay phủ kín lông lá, và 1 cái đầu bôi máu đỏ, lúc nào cũng...ngghiêng 40 độ

Con Mèo Ú điệu dàng trở thành “bà tiên răng” - váy trắng, cánh nhựa trong.

Tôi nghĩ nó làm 1 quả bí ngô thì hợp hơn “tiên răng” nhiều.

Còn tôi, chỉ đơn giản 1 chiếc áo chùng, cây dừa phép đen nhánh và vết sẹo giả trên trán - cậu bé phù thủy Harry Potter hợp với biệt danh Bốn Mắt trước đây.

Đúng 8 giờ tối tại trường Ngoại Thương, lễ hội hóa trang hoành tráng bắt đầu!

Những cây đuốc treo tường, những quả bí ngô nhe răng hung tợn làm phong màn cho 1 đêm chơi bởi thả cửa.

Thằng Mon luôn miệng kêu than vì cái đầu của nó cứ phải nghiêng sang 1 bên muốn treo cả cổ.

Riêng con Mèo Ú liên tục bị đám con trai chọc ghẹo: “bà tiên lipit ơi, con ốm quá chia cho con ít mỡ đi ạ”.

Vũ hội chứng kiến nhiều sự thay đổi rõ rệt.

Từ bà cô hiệu phó hắc ám với biệt danh “mèo đen”, trở thành hoàng hậu trắng trong phim “Alice đến xứ sở thần tiên”.

Từ thầy giáo lúc nào cũng ủ dột, lột xác thành gã thuyền trưởng gàn dở Jack Sparrow trong “Cướp biển vùng Caribê”.

Hai người họ nhảy đôi rất đẹp.

9 giờ 30 phút, chiếc bánh gato lửa có ghi tên viết tắt của trường - FTU - trôi lên sân khấu,

Cháy sáng rực rỡ như sao băng.

Các sinh viên xuất sắc nhất trường có vinh dự được cầm “cây dừa tiên” châm vào lửa để phân đầu hình ngôi sao bốc cháy, những tia lửa điện tua tủa bắn ra không trung.

Cả trường vỗ tay, hú hét ầm ĩ.

Tôi để ý thấy trong số hơn 10 sinh viên xuất sắc có cả cô gái dạo trước hát song ca với tôi.

cô nàng đội mái tóc giả màu bạch kim cực kì ấn tượng, vóc người nhỏ nhắn trong bộ váy xanh lơ êm dịu có vẻ hợp với đôi cảnh trong suốt viền cam nhạt.

Hình dạng này trông rất quen mắt nhưng tôi tạm thời không nhớ được tên nhân vật.

Bất chợt, cô gái này chẳng biết luống ca luống cuống thế nào, lại để cho tà váy dài bắt lửa, thế là gây ra 1 trận hỏa hoạn nho nhỏ.

Cả sân khấu náo loạn, người la, kẻ hét.

“trời ơi cháy rồi, cháy rồi”

“mau dập lửa, mau dập lửa”

....

“nàng tiên váy xanh” sợ hãi khóc òa lên, nắm 2 gấu váy ra sức giữ thật mạnh.

Con Mèo ú nhanh tay cầm lấy chiếc bình cứu hỏa mini quăng cho tôi.

Tôi liền chạy ù lên sân khấu xịt xối xả vào người cô nàng, khí nito lan sang cả chiếc bánh gato, lửa tắt ngấm.

Cô nàng hoảng hốt, rồi dường như không biết làm thế nào nhảy cẫng lên bám chặt lấy tôi.

Cô hiệu phó cùng các thầy cô khác hốt hơ hốt hải “em có sao không?có bị phỏng chỗ nào không?”

“chờ nó vô viện xem thử”

“đưa ra sau cánh gà thay đồ trước đã”

.....

Lúc bấy giờ nàng ta mới hoàn hồn - “em không sao đâu ạ, chỉ bị cháy bên ngoài váy thôi”

Chợt nhận thấy hai cánh tay đang ôm tôi chặt cứng, mặt nàng tức thì đỏ như gấc.

“mình...mình xin lỗi, mình vô ý quá”

“không có gì đâu”

Trông mặt cô bạn này lúc bối rối hãi không chịu được.

Lại thêm chiếc váy dài bị cháy một khúc giờ trở thành váy ngắn. tôi liền nghĩ ngay đến 1 cái tên:

“xấu hổ!”

Thấy hiệu trưởng ân cần hỏi han Xấu Hổ, bạn ấy chỉ lắc đầu “em không sao, vẫn tham gia nhảy tập thể cùng các bạn được ạ”.

11 giờ đêm là thời điểm vũ hội kết thúc.

Như đã được tổng duyệt từ trước, tất cả sinh viên mặc đồ hóa trang đều phải tham gia màn nhảy flashmob đưa tiễn Halloween.

Vừa vặn làm sao, vị trí tôi đứng ngay cạnh Xấu Hổ.

Cô nàng trông thấy tôi, bất giác khuôn mặt lại ửng đỏ, cái đầu cúi cúi tỏ vẻ e lệ.

Lần đó và cả sau này nữa, bao giờ cũng vậy.

Tiếng nhạc nổi lên, cả trường nhảy cùng động tác.

Tôi cười hỏi cô bạn mới 1 cách thân thiện “hôm nay bạn hóa trang thành ai vậy?trông quen quen mà mình nhất thời không nhớ ra”.

Đôi môi của Xấu Hổ chun lại, xuất hiện hai má lúm đồng tiền mờ ảo.

“là . . nàng tiên Tinker Bell” - giọng nói nhẹ như gió bay.

“à, à” - “thảo nào trông quen lắm, thì ra trong phim NeverLand”

Xấu Hổ vừa nhảy vừa gật đầu cười tươi tắn.

Tôi đùa “Tinker Bell mặc váy xanh, là váy ngắn chứ đâu phải váy dài, ban này bị cháy bớt 1 nửa là quá phù hợp rồi còn gì”.

“hihi” - mỗi lúc cười, cô nàng đều cúi mặt.

Một lát sau, Xấu Hổ mới nhẹ nhàng cất lời: “cảm ơn bạn về chuyện ban này nhé”

“chỉ cảm ơn bằng miệng thôi à?”

“hả? mình...mình. . ” - lại cái màn ấp úng quen thuộc - “nếu được để khi nào mình mời bạn café hay kem gì đó”

“sao cơ?nhạc to quá!”

Xấu Hổ đỏ mặt, cô lập lại to tiếng hơn:

“để khi nào mình mời bạn café”

“nghe được đấy, haha, à mà nhân tiện. . ” - tôi nháy mắt - “tóc bạch kim đẹp lắm”

Đứng trước cái kiểu xấu hổ ngại ngùng của cô bạn này, tôi có cảm giác mình là 1 đấng nam nhi thật sự. là 1 anh hùng mạnh mẽ trước thiếu nữ yếu đuối.

Chẳng trách, lúc lao lên sân khấu dập lửa, lũ bạn trêu tôi “anh hùng cứu mỹ nhân kìa”.

Bất giác tôi lại nhớ đến Thẩm.

Thẩm giờ ở tíu tận trời mây cùng gã chồng giàu có người Hồng Kông .

Trái tim tôi bỗng mất đi khả năng định hướng tình cảm.

Chỉ biết rằng, sau những câu nói có phần “thân mật quá mức” với Xấu Hổ, tôi đã dặn lòng sẽ không để bản thân tiếp tục tái phạm!

Buổi tối hôm đó đánh dấu bước ngoặt trong cuộc đời sinh viên của tôi.

Khi vũ hội tan rã, các sinh viên trở về trong tâm trạng lưu luyến tiếc nuối.

Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn.

Sau đêm Halloween, chúng tôi vừa học vừa rủ nhau làm part -time .

Công việc bận rộn giúp tôi hiểu và trân trọng giá trị của đồng tiền.

Nỗi nhớ Thẩm theo đó dần vơi bớt.

Rồi năm hết tết đến, tôi ăn tết tây ở nhà Hồng Ngựa cùng gia đình đi đi về về.

Đêm giao thừa các nơi trên thế giới đua nhau bắn pháo bông.

Chị Hồng bỏ ra ngoài nghe điện thoại, lát sau trở vô nhìn tôi không nói năng gì, rồi chui tọt vào phòng ngủ.

Ngày trở về Đà Lạt trong dịp tết Nguyên Đán.

Gia đình đi đi về về đua nhau mừng tuổi tôi bằng những chiếc phong bao đỏ thắm.

Rất, rất nhiều tiền!

Lúc đó tôi tự hỏi: tại sao họ lại đột nhiên rộng lượng quá vậy?

Còn nhớ năm ngoái chẳng hề có chuyện này.

Lại 1 cái tết nữa trôi qua mà không có Thẩm.

Căn nhà cổ kính trên đường Đào Duy Từ vắng hẵn người từ khi Mặt Quỷ đi Đà Nẵng cùng Ngọc Dao Lam.

Đêm 30, những cơn mưa tin nhắn đổ dồn vào điện thoại tôi.

Số điện thoại đầu tiên, lại là 1 số lạ.

Tôi bật khóc “đây rồi, Thắm vẫn luôn như vậy”.

Thế nhưng gọi lại không liên lạc được.

Tôi bèn nhắn 1 tin ngắn gọn, vồn vện vài chữ: “về được không?”

Tình hình năm nay khá hơn hẳn năm ngoái, rất nhiều bạn bè chia sẻ niềm vui tết đến với tôi.

Nhất là cô bạn Xấu Hổ!

Trên trang facebook cá nhân, nàng like bất kì ment nào của tôi, like tất cả những bức ảnh có mặt tôi, like cả những trang tôi ưa thích.

« nhoxheo thích bình luận của bạn...»

« nhoxheo thích trạng thái của bạn »

« nhoxheo thích một bức ảnh có mặt bạn »

« nhoxheo thích album ảnh của bạn »

« nhoxheo thích điều này »

.....

Nhưng, chẳng hề nói một lời.

Tôi đoán, vì khuôn mặt Xấu Hổ lúc nào cũng ửng đỏ giống như da heo nên cô nàng lấy tên là « nhoxheo » chẳng?

Thắm thoát 1 năm học nữa đã trôi qua.

Tôi hoàn thành tốt năm thứ 2, liền nghe theo bạn bè quyết định đăng kí tham gia chiến dịch Mùa Hè Xanh.

Bố mẹ biết chuyện, động viên tôi bằng tất cả những ngôn từ ấm áp nhất.

Mùa Hè Xanh đầu tiên trong đời trải qua ở một vùng quê miền tây.

Thực sự thì không hề lãng mạn bay bổng gì như đám nữ sinh vẫn tưởng tượng.

Thực tế đầy những thử thách cam go khắc nghiệt.

Đoàn quân tự hào giương cao lá cờ FTU, với con tim cháy bỏng nhiệt huyết.

Chúng tôi gọi chuyến đi này là “đi về miền khổ ải”.

Trước khi ra đi còn được các sinh viên khác tặng ổi dứa 1 đôi dép lười “chiến”.

Đôi dép mà thằng Mon mô tả là: “thấm dẫm nước mắt, nâng niu gót chân Việt, nhẹ nhàng và thoáng mát. Ôi! Lào...”

Khó khăn đầu tiên cho tụi dân thành phố là điều kiện vệ sinh cá nhân.

ở dưới quê làm gì có vòi sen hay bồn tắm.

vì thế ngày nào mấy thằng con trai cũng phải nai lưng ra đẩy lên đẩy xuống - bơm nước bằng tay để có đủ nước cho bản thân và đám con gái.

Buổi chiều vất vả, tối đến đứa nào đứa nấy cũng ăn ngấu ăn nghiêng, cảm giác còn “phê” hơn trong nhà hàng 5 sao.

Tôi, thằng Mon ở chung với con Mèo Ú, Xấu Hổ và 1 đứa con gái nữa.

Trai - gái phân ra ở hai gian nhà khác nhau.

Đêm nào tôi cũng mất ngủ, một phần vì không quen nơi ở, một phần vì thằng trời đánh ngáy to như sấm.

Hễ tôi cứ nhắm mắt vào là lũ chuột lại rượt đuổi nhau chạy âm ỉ.

Một đêm, điên tiết quá, tôi trở mình dậy, tay cầm chổi chạy khắp nhà quyết tâm truy bắt “nguồn cơn của tội ác”.

Đám con gái nghe tiếng chuột, ôm nhau run cầm cập, sau đó liền cử đại diện - Xấu Hổ đi giải quyết vấn đề sống còn.

Tôi và bạn ấy thế là có dịp gặp nhau riêng lẻ.

Có dịp để Xấu Hổ cúi đầu bối rối, rồi để lộ hai má lúm đồng tiền be bé xinh xinh.

Chỗn miền tây hoang dã, khi trăng lên, cũng là thời điểm “tiệc tùng” của vô số động vật và côn trùng.

Giữa âm thanh dế gáy du dương, dưới ánh trăng bàng bạc trải rộng, tôi và Xấu Hổ rủ nhau ra cầu khỉ ngồi trò chuyện.

Người nông dân nam bộ mỗi khi đi qua cầu này không khác làm xiếc, vì nó được xây theo lối kiến trúc “tối tiết kiệm” chỉ có 2 thanh tre bắc ngang qua dòng kênh, một cây làm lối đi và 1 cây làm tay vịn.

Tôi đường đường là đấng nam nhi, dĩ nhiên phải là người đi trước, sau đó ga lăng nắm tay người đẹp bằng băng qua cầu.

Thế nhưng đi được vài bước, bỗng cây cầu lắc lư như đánh đu.

Cây tre mảnh mai ngó bộ còn e ấp hơn cả Xấu Hổ, nó đong đưa qua lại khiến hai đứa rụng rời tay chân.

Thế là chúng tôi nối đuôi nhau...bò như con sâu qua cầu, vừa bò vừa vẽ ra cái viễn cảnh bị rớt xuống dòng kênh đen ngòm.

Ôi, chỉ nghĩ thôi tôi đã lạnh run cả người.

Ra được tới giữa cầu là 1 kì tích.

Hai đứa ngồi vắt vẻo, nói cười rôm rả, trao đổi đủ thứ chuyện trên trời dưới đất.

Chủ yếu là những rắc rối vướng phải gần đây:

Chẳng hạn như tóc của Xấu Hổ.

Cô nàng uốn tóc nên phải xài mouse sau mỗi lần gội, nhưng về quê đâu có điệu được, thế là tóc cứ xù lên như điện giật 1000v.

Còn móng tay cũng không thể để dài mà phải cắt cho cụt ngắn.

Hàng ngày phụ các gia đình làm vườn, tay đứa nào cũng phồng rộp.

Vai, lưng, chân thì đau ê ẩm, tối về cứ thế rên la ư ử.

Chưa hết, cứ tưởng con đường làng yên tĩnh thơ mộng, vào hè sẽ khô ráo mát mẻ.

Nào ngờ, mùa mưa bùn lầy trơn trượt, chỉ có thể xách dép, xắn ống quần và đi bắm ngón chân thật cẩn thận nếu không sẽ vồ ếch như chơi.

Điều đáng sợ nhất là phải lội ruộng, bùn đất vừa đen vừa bầy nhầy, một khi đã bắm thì bắm rất chặt.

Các cô nàng mếu máo không dám bước, báo hại đám con trai phải hát hò cổ vũ hết bài này đến bài khác, rồi trở hết mọi tuyệt kĩ chém gió để làm các người đẹp vững dạ.

Buổi tối ở nhà khác tôi không biết, nhưng ở nhà tôi, chỉ đọc mỗi chiếc màn.

Muối ở đây dư như hổ báo, không thể có chuyện 1 trong 2 bên hi sinh được, thế là cả đám đặt ra quy định: thay phiên nhau sử dụng màn.

.... còn nhiều lắm, nhiều lắm những kỉ niệm dở khóc dở cười.

Cuộc sống thôn quê đầy khổ á, nhưng tràn ngập niềm vui.

Chúng tôi rủ nhau cười phá lên sau mỗi câu chuyện để đời.

Sau đó còn thi xem đứa nào gào to hơn, hét to hơn.
Trò chuyện chán chê, lúc này trời bỗng nổi gió lớn khiến cây cầu chao đảo lắc lư.
Xấu Hổ ôm chặt cứng thân tre, la hét ồm ồm.
Nhìn điệu bộ của cô nàng, miệng tôi không nhịn được cười, cười đến nghiêng ngả.
Chỉ là, ông trời rất thích chơi khăm người tốt.
Chẳng hiểu lỏng ngóng thế nào, tôi để tuột tay, kéo theo cả Xấu Hổ cùng rơi tự do.
Đêm khuya vắng lặng, bỗng nghe hai tiếng “ùm ùm” thật to.
Sau đó thấy hai bóng người trôi lên khỏi mặt nước, nhân hình tắm trong ánh trăng.
Xấu Hổ ướt nhẹp, quần áo tóc tai bết hết cả vào người.
Bản thân tôi cũng chẳng khá hơn.
Đối diện nhau trong làn nước lạnh buốt, mắt cô nàng nhìn tôi long lên, đang giữa trời gió mà mặt cũng ửng đỏ.
Đôi mắt nàng dường như đã thay lời muốn nói.
Tôi rùng mình vội vàng la “chết thật, nghe nói kênh rạch dưới miền tây có cá sấu, cả trăn nước nữa!”
Thế là hai đứa cuống cuống bơi lên bờ.
Con kênh đen ngòm, nhìn vào chẳng thể biết được đang chất chứa mối nguy hiểm nào bên dưới.
Sau cái vụ đó, tôi và Xấu Hổ cách cầu khi tới già!
Ở được vài ngày cho quen nắng, quen gió.
Đám sinh viên tình nguyện hăng hái bước vào con đường dạy chữ cho trẻ em nông thôn.
Những ngày đầu phải vận động trẻ đến lớp học hè .
Đi bộ khắp cùng làng ngõ xóm, tê tái chân, mỏi rã miệng.
Tôi đặc biệt nhớ những đứa học trò đầu tiên của mình.
Chúng nó đều đã lớp 3 mà người bé tí như hạt đậu, đã vậy cái mặt còn ngơ ngác thấy mà thương.
Có cậu bé học giỏi nhưng trầm cảm, chẳng thấy giao tiếp với ai.
Nó làm tôi nhớ lại năm đầu thời sinh viên .
Có cô bé tí tuổi đầu đã biết điệu, hết kẹp này đến nơ kia, đã vậy còn hay giận dỗi.
Lớp có bao nhiêu đứa, mà nó chỉ muốn tôi quan tâm đến mình nó.
Ngày chia tay, con bé gửi cho tôi một lá thư, cảm động suýt rơi nước mắt.
Mỗi đứa nhỏ trong lớp là một cá tính khác nhau, ngây thơ và dễ thương vô cùng.
Nhớ như in cái ngày văn nghệ xã.
Tôi lại song ca cùng Xấu Hổ trong bài hát “Quê Hương”.
Bà con lối xóm vỗ tay hoan hô ầm ĩ.
Cảm giác như bản thân đã là nghệ sĩ thực thụ.
Nhớ da diết một buổi chiều mưa, cả đám sinh viên ngồi lặng lẽ ngắm nhìn từng giọt nước trượt trên lá môn.
Một đứa đa sầu đa cảm nào đó đã khóc.
Rồi Xấu Hổ quay sang liếc trộm tôi.

Nhớ mãi những đêm không ngủ, ngồi ngắm trăng, đếm sao.
 Ở thành phố không có những cảnh lãng mạn thế này.
 Sau đó một chị cán bộ xã rủ tai chúng tôi một rở chuyện ma.
 Cả buổi không đứa nào dám mò đi vệ sinh.
 Xấu hổ có một câu nói ngây thơ làm mọi người ngất xỉu: “Mắt bò xinh ghê nhỉ!”
 Nhỏ Mèo ú tâm thần bất ổn định sau 1 hôm vô tình trông thấy...mấy thầy chùa đẹp trai tắm.
 Một thằng dở hơi biết chuyện liền cho ra đời bài thơ kinh dị.
 Những bữa ăn cơm chung no tiếng cười, thằng Mon phát biểu:
 “Nghiện bát bún bò điểm chút bọt gậy béo ngây trong vầng mỡ...”
 Cả đám đều nhợn cổ họng.
 Có những kỉ niệm đẹp chỉ đến một lần trong đời và làm chúng ta nhớ mãi dù biết rằng không thể nào quay lại.
 Và đôi khi chính chúng ta cũng không muốn quay lại, chỉ muốn giữ những hình ảnh đó mãi trong kí ức.
 (câu này cũng đúng với XH và MD)
 Ngày lên đường trở về thành phố, đám học trò nhỏ đồng thanh đọc cho chúng tôi nghe bài thơ:
 ”Khi ta ở, chỉ là nơi đất ở
 Khi ta đi, đất bỗng hoá tâm hồn”
 Ôi, sao mà yêu tha thiết cái mảnh đất khổ ải này.
 “khổ ải ơi, hẹn ngày tái ngộ!”

37. Chương 37: Trong Tình Yêu Không Có Đúng Sai.

Sau chuyến hành trình Mùa Hè Xanh để đời, tôi tăng 2 kí rưỡi, da đen hắc đi.
 Trở về Đà Lạt, bố mẹ ôm chầm lấy tôi “con trai đã ra đàn ông thực thụ rồi”
 “bố tự tay vào bếp sau nhiều năm luộc nghề đây, ăn nhiều vào nhé”
 Mẹ dắt tôi vào phòng ăn, trên bàn đủ thứ đồ ăn thức uống ngon lành.
 Để tận hưởng những ngày nghỉ hè hiếm hoi còn sót lại, tôi nằm ườn trên giường nường đến tận trưa.
 Khí trời Đà Lạt mát mẻ, nằm 1 chỗ cũng thấy sướng mê.
 Có tiếng nhạc chuông vang lên, tôi bò ra khỏi đống chăn gối, mò lấy chiếc điện thoại.
 Rồi không do dự, nghe máy luôn:
 “alo?”

 “alo?”

 “alo, ai đây?”

“em đây”

Chỉ 1 câu nhẹ nhàng như gió, hết thấy kí ức ngủ vùi trong tôi bỗng bừng đội đất sống dậy.

Điện thoại trong tay bắt đầu run, tôi vội vàng nhìn số gọi đến.

“Mascara hai trăm chín chục nghìn”.

Giọng nói trong điện thoại cất lên trong vút:

“em đang ở Việt Nam!”

Có thứ gì đó lạnh lạnh buông rơi trên gò má, cho đến giờ khắc này tôi mới hiểu, cho dù tôi đã oán trách hay khinh nhờn Thẩm thế nào, chỉ cần nghe thấy 1 hơi thở của chị, cái thứ tình cảm tưởng đã đóng băng qua vô vàn tuế nguyệt kia, ngay lập tức rì rào tan chảy.

Đầu óc trống rỗng, tạm thời không có thứ ngôn từ nào đủ tinh xảo để thoát ra.

Đợi vài giây cho tâm trạng dịu lại, tôi nói:

“à, chị Thẩm?em cứ tưởng giờ này chị đang dạo cao ốc ở Hồng Kông, quay lại Việt Nam xập xệ làm gì?”

Đầu dây bên kia cũng im lặng hồi lâu, mãi sau mới nói:

“em biết anh hận em cứ thế ra đi không lời từ biệt, chỉ vì...chỉ vì em nghĩ...”

“chỉ vì chị nghĩ đi theo gã kia giàu sang phú quý sướng bỏ mẹ ra đúng không?”

“không phải, không phải đâu! em làm tất cả cũng là vì anh”

“buồn cười thật, à phải rồi, chị bảo ghét nhất nói dối, nhưng chẳng phải chị cũng dối trá khi nói về vụ làm ăn ở Đà Nẵng đó sao? ừ, lời nói cũng chỉ là lời nói. Trên đời này không có ai đáng tin hết”

“Hai Mặt, không phải thế! đúng là em ghét cay ghét đắng thói dối trá, nhưng sau khi biết suy nghĩ chín chắn, em đã nhận ra, đôi khi không nói thật vẫn tốt hơn!”

“thật ra đâu cần phải khó khăn thế, cứ việc bảo: Tao ra nước ngoài cưới thằng chồng cho sướng! ừ, chị có nói thế em cũng chẳng dám phản đối đâu”

Thẩm im lặng trong vài giây rồi trả lời:

“bây giờ qua điện thoại khó nói hết lắm, anh về Đà Lạt chưa?mình gặp nhau chỗ cáp treo đi”

Tôi dập máy!

“mẹ kiếp, chị ta đang ở Đà Lạt, đang ở Đà Lạt!”

3 giây sau tôi gọi lại cho Thẩm:

“11 giờ trưa, cáp treo Đà Lạt”

“em đang đợi trước nhà anh”

“....”

Thẩm lại chờ tôi len lỏi qua từng con phố nhỏ.

Trời tháng 7 đầu mùa mưa, gió thổi, mưa bay lất phất.

Thẩm mặc áo khoác lông cổ cao, váy ngắn tới nửa đùi.

Khuôn mặt vẫn phẳng phất nét lạnh lùng cao ngạo, vành môi cong cong khinh người không thể tả.

Chỉ là, ngồi sau lưng dung nhan động lòng người này, tôi buộc phải kéo sập kính che mặt, vì nước mắt đang tuôn rơi lã chã.

Uống phí là một thằng đàn ông!

Một năm không gặp đáng lí ra phải có rất nhiều điều để nói.

Thế nhưng tôi và chị chỉ lẳng lẳng bên nhau trong chiếc cáp treo kín bưng.

Hồi lâu, Thắm quyết định lên tiếng trước:

“anh vẫn khỏe chứ”

“dạ, em khỏe” - tôi nhấn mạnh chữ “em”.

Thắm không mấy may để ý đến thái độ của tôi, chị cười nhỏ nhẹ:

“anh còn nhớ chỗ này không? ngày mình mới quen nhau ấy”

“nhớ chứ! ngày đó có người còn đơn giản, không ghê gớm như bây giờ”

“Hai Mặt, em hiểu cảm xúc của anh, chỉ xin anh để em giải thích được không?”

“xưa nay có ai dám cản chị đâu. Nhưng trước khi nói lời thật tâm, xin chị nhớ cho, hiện nay em sống một mặt, chỉ một mặt thôi! em đã trở lại là Bốn Mặt trước đây rồi”

Thắm gật đầu:

“dạo này chắc anh đã cân bằng được việc học”

“em học rất tốt!”

“Hai Mặt ơi, xin lỗi nếu em làm anh đau”

“chị đã giúp em có cơ hội hòa đồng với mọi người, em phải cảm ơn chị đã đi nước ngoài mới đúng! Đi những 1 năm đấy!”

“1 năm qua...đã có chuyện gì xảy ra với anh sao?”

“rất nhiều chuyện xảy ra, trường học thoải mái, bạn bè thân thiện, dạo gần đây em còn quen 1 cô bé dễ thương, xinh xắn, học giỏi nhất trường đấy!”

Thắm nhìn tôi sững sờ, răng bắt giác cắn chặt môi

“tốt, tốt, như thế cũng tốt” - ngữ điệu đầy chua xót.

“con Sam cũng đã nói hết với anh rồi phải không?” - giọng chị nhẹ tênh - “để được ra Hồng Kông sống với gã khốn đó, em và hấn đã đăng kí giấy kết hôn. Cuộc sống nhung lụa nói chung là cũng thích, nhưng em vẫn cứ nhớ mãi những ngày ở đây”

“thôi, chị nhớ làm gì ệt, cứ ở mãi trên lầu son gác tía kia đi!”

Thắm lắc đầu mỉm cười:

“bây giờ em không còn là bà lớn nữa rồi, em và hấn đã li dị!”

Tôi giật mình - “vì sao?”

“trước tiên em muốn anh biết, em quyết định làm vợ của gã khốn nạn đó trong 1 năm chỉ vì gia tài của hấn ở Việt Nam, chỉ có làm vợ theo đúng thủ tục pháp lý mới có thể sang tên cơ sở kinh doanh một cách toàn vẹn, lại còn kiếm được thêm 1 khoản kha khá. Giấy kết hôn chỉ có thời hạn 1 năm, gã khốn kia cũng không muốn ràng buộc gì, vì vậy bọn em đều vui vẻ kí”

-Thắm cắn môi, nụ cười gượng gạo, nhưng trong ánh mắt chị mơ hồ có 1 tia sáng, đại khái đang muốn nói rằng “tôi đã lựa chọn đúng”.

Khi nghe thấy 3 chữ “kết hôn giả”, chỉ chừng đó thôi đủ khiến mọi oán hờn trong tôi vơi đi phân nửa, đến nỗi rất muốn ôm chặt lấy chị 1 cái sau bao tháng ngày xa cách.

Nhưng suy nghĩ ấy vụt tàn lụi.

Tay người Hồng Kông theo Thắm mô tả là 1 gã khốn nạn. vậy giữa hai người đã xảy ra chuyện gì?

Cái giọng cười cợt lẳng lơ của Sami lúc kể cho tôi nghe chuyện của Thắm chọt vang lên trong não.

Vậy là lại 1 mũi dao nữa đâm thấu tâm can tôi.

Thấm khôn lăm, chị cặp với tay đại gia nọ 1 thời gian ở Việt Nam, tìm đủ mọi cách đưa gã rơi vào bẫy tình. Sau đó thả thính được làm bà chủ của 1 thương hiệu, thế là tay Hồng Kông bỏ tiền mua đất cho Thấm, mở các cửa hiệu đứng tên chị, còn mua lại 1 xưởng chế tác đá lớn ở Non Nước.

Thấm gọi khu xưởng đó là “quà tặng dành cho Ngọc Dao Lam và Mặt Quỷ”.

Trong suy nghĩ của chị luôn có hình bóng tôi.

Thấm muốn mọi người nhìn nhận chị là 1 nữ doanh nhân chứ không phải là con điểm hạng sang.

“tất cả cũng chỉ vì em muốn xứng đáng với anh!”

Mắt tôi mờ dần nhìn về xa xăm, trong khoảnh khắc như có ngàn vạn ý niệm xoay chuyển trong đầu, nhất thời không biết phải phản ứng ra sao.

Trong khi các con điểm khác ngủ với khách 1 ngày để tìm chút tiền tiêu xài thì Thấm lên kế hoạch mỗi chài dài hạn.

Tôi gục đầu khổ sở, cuối cùng sau khi hết 1 vòng cáp treo mới đứng dậy nói:

“nếu chị muốn xứng đáng với em, đáng ra chị phải nghe lời khuyên của em ngay từ đầu: bỏ nghề từ sớm! Chị có hiểu không?”

“em không hiểu”

“Sam nói đúng, điểm nằm giữa xin tiền đã quen rồi”

.....

Tôi bước ra khỏi cáp treo, hơi quay người lại nói

“đáng lí ông trời không nên để ta gặp nhau. Chị vẫn là dĩ của dĩ, còn em mãi là thừa Bốn Mắt thì tốt hơn.”

Sau đó, Thấm có gọi cho tôi vài lần, giải thích 1 lần nữa lí do chị đi nước ngoài làm vợ gã đại gia Hồng Kông.

Suy nghĩ của Thấm, tôi hiểu.

Nhưng tôi không cần 1 núi tiền trong túi chị, rồi những khi hứng tình Thấm lại trốn chồng lén lút dẫn tôi đi ăn uống, mua sắm.

Hoặc trong khi sống cùng tôi, chị vẫn đầu ấp chân chung với người đàn ông khác.

Trước khi đập máy, tôi hỏi: “vì sao chị lại gọi người Hồng Kông đó là gã khốn?”

Thấm trả lời: “em không muốn nhắc tới chuyện đó. ”

Sami gọi cho tôi, chửi 1 tràng dài như nước lũ, rồi đột nhiên hạ giọng...xin lỗi.

Đại khái chị ta rất lấy làm hối tiếc vì đêm hôm đó mất bình tĩnh, đã không kể lại hoàn toàn chính xác câu chuyện của Thấm, lại còn chêm thêm củi vào lửa.

Nhi Cây Trâm nói với tôi: “chơi thì tới, không chơi thì nghỉ, đừng có dài dòng cái lương nữa!”

Còn Hồng Ngựa khuyên: “đây là thời điểm cần phải lắng nghe, con Thấm đã trở về, chìa khóa trong tay em!”

Lần thứ 2 trong ngày, máu tiết tôi sôi trào.

“Mẹ kiếp, rốt cuộc tình yêu là cái chó gì!”

Thời điểm sắp nhập học năm thứ 3.

Ở Sài Gòn, nhận được tin nhắn của Mascara hai trăm chín chục nghìn: “về với em đi”.

Tôi liền leo lên xe, phóng thẳng tới nhà Thắm, đập cổng bấm chuông ầm ỉ.

Vừa thấy bóng hình quen thuộc, tôi đã vỗ vập:

“anh xin lỗi đã nặng lời với em, nhưng anh muốn biết, em có thật sự muốn li hôn với hấn ta không?”

Hai hàng lệ tuôn trào dưới mi mắt Thắm

“tất nhiên, em sẽ!”

“cứ cho là em li dị với hấn ta đi, li dị xong có còn làm cái nghề này không?hay lại cưới thêm một thằng Châu Phi nào đó?”

“em...em e rằng chưa thể bỏ nghề được, em cần thêm 1 chút thời gian, bao lâu nay em đã tính toán rất nhiều, đã rất túng quẫn, anh phải hiểu cho em”

“anh đã hiểu cho cái nghề của em thời gian dài trước đây, nhưng anh không muốn cả quãng đời còn lại phải tiếp tục chịu đựng thêm nữa. ”

“em vẫn là chưa thể quyết định”

Thắm ôm lấy tôi, nước nỡ.

“Được thôi, vậy em cứ ở nhà rồi giữ nguyên cái suy nghĩ cao cả của em đi. ”

Tôi mĩa mai: “đi vẫn mãi là đi, đã ăn sâu thành bản chất rồi”

“em xin lỗi”

“đừng xin lỗi anh, hãy xin lỗi bản thân em”

Thắm ngẩng đầu nhìn tôi, khuôn mặt tiều tụy, hai mắt đỏ hoe

“chẳng lẽ chúng ta chia tay sao?”

.....

Nhìn bóng lưng tôi dần mất hút nơi cuối con đường, tâm trạng Thắm tụt sâu trong hố đen tội lỗi.

Mang tâm trạng bực tức, tôi cáu gắt với bất kì đứa bạn nào. Kể cả thằng Mon, kể cả nhỏ Mèo ú, và kể cả...Xấu Hổ.

Giờ ăn trưa, Xấu Hổ kéo ghế ngồi cạnh tôi, nhìn kĩ xung quanh rồi dè dặt hỏi:

“bạn lại gặp rắc rối với người cũ phải không?”

“người cũ nào?”

“thì cái người mà...trước đây mọi người đồn đại ấy”

“phải” - tôi gật đầu, nhìn sâu vào mắt cô nàng.

Bạn gái này trông ngờ nghệch thế, hóa ra cũng rành chuyện của tôi gớm.

Không phải là Mi Dán thứ 2 chứ?

“người ấy là người như thế nào vậy?” -giọng Xấu Hổ đầy quan hoài.

“chẳng phải bạn đã nghe người ta nói rồi sao?”

“không phải chứ, những lời người khác nói là thật?”

“cơ bản là sự thật”

Khuôn mặt cô nàng hiện rõ nét kinh hoàng, pha thêm 1 chút nghi hoặc.

Hồi lâu, Xấu Hổ nói 1 câu rồi bước đi

“dù gì, mình vẫn tin bạn quyết định đúng!nhưng bạn thấy đấy, trên đời này chân - giả khó phân, thiện - ác khó định. Chỉ cần niềm tin còn, trái tim mạch bảo thì cứ làm theo như vậy. bởi vì, trong tình yêu, không có đúng sai, cũng không có ranh giới!”

Cuộc sống cùng những người bạn gặp đôi chút rắc rối trong nhiều tuần lễ.

Chúng tôi thường xuyên tranh cãi, vì 1 vấn đề không đầu.

Đa phần là do tôi hay cáu gắt.

Đầu tiên là thằng Mon, sau đó đến lượt con Mèo ú.

Tôi thường tìm cơ đi làm part -time để tránh ở nhà, chỉ đợi đến khuya mới mò về.

Mọi chuyện chỉ được cải thiện khi Xấu Hổ đứng ra làm trung gian hòa giải.

Cô nàng có 1 nét dễ thương duyên dáng nhất định, khiến người ta không nỡ lòng nào làm tổn thương, lại khéo ăn khéo nói, thành thử giải quyết chuyện rắc rối của chúng tôi chỉ trong vòng vài ngày.

Tôi và thằng Mon, nhỏ Mèo ú, cả Xấu Hổ nữa, cả 4 đứa kéo nhau đi ăn nhậu cả đêm.

Cùng nhau dạo bước trước vỉa hè, vô tình tôi phát hiện: Thằng Mon và Nhỏ Mèo ú đã thành 1 cặp từ lúc nào.

Chúng nó đi phía trước, nắm tay nhau tình tứ.

Chú Mon thấy nhỏ Mèo Ú so với Thy Model trong My life thì thế nào? ai hơn ai -]])

Tôi bỗng chợt dạ, liếc trộm Xấu Hổ, liền bắt gặp ngay ánh mắt cô nàng cũng đang nhìn tôi êm dịu, mặt mũi ửng đỏ.

Nhìn thái độ đó, có lẽ thằng ngu nhất quả đất cũng đoán ra tình cảm của nàng dành cho tôi.

Bất giác, tôi thấy thương Xấu Hổ.

Cô gái hiền lành, dễ thương, chăm chỉ và hơi nhút nhát trong chuyện tình cảm.

Tôi chợt nghĩ “nếu Thắm không bước vào đời tôi, có lẽ tôi và Xấu Hổ đã là cặp đôi ngoan hiền nhất thế giới”

Sau vụ động trời của Mi Dán, tôi trở nên e sợ mẫu con gái - yêu say đắm và sẵn sàng làm tất cả vì tình yêu.

Vì thế, ngoài Thắm ra, tôi không dám nghĩ đến ai khác.

Nhưng chẳng hiểu trời xui đất khiến thế nào, Xấu Hổ lại xuất hiện trong đời.

Vậy nên kể từ tối hôm đó, tôi cố tình tránh mặt cô bạn trong mọi tình huống.

Mọi chuyện căng cứng như dây đàn cho đến đêm Noel tháng 12.

Thằng Mon và Con Mèo ú bí mật giấu tôi, gọi cho Xấu Hổ tới phòng trọ, rồi cả 4 đứa sẽ cùng nhau đi chơi.

Đây chính là âm mưu gán ghép của 2 đứa quỷ sứ.

Tôi chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì Xấu Hổ đã tới trước cửa, trang phục chỉnh tề.

Áo sơ mi lụa màu ngọc bích, với chiếc váy cùng màu.

Tóc xoắn màu hạt dẻ nổi lên gương mặt trắng thanh tú. Nhìn Xấu Hổ có nét đẹp dịu nhẹ như 1 cô búp bê dễ thương.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi reo vang.

Mascara hai trăm chín chục nghìn gọi cho tôi!

“ông không nghe máy đi à?” - thằng Mon vừa soi gương vừa nói.

2 cô gái cũng nhìn tôi thắc mắc.

“à ừ”

“alo”

Giọng Thẩm nhẹ tênh, dường như vừa trải qua 1 cơn khủng hoảng nhỏ:

“anh khỏe không?hơn 1 tháng rồi”

“à, rất tốt, cảm ơn nhé, còn đằng ấy thế nào?” - tôi giả vờ tươi cười để 3 đứa kia không nghi ngờ.

“em đã suy nghĩ kĩ những lời anh nói rồi. em cần anh hơn bất cứ thứ gì, vì thế hãy về với em đi được không?”

Đầu dây bên kia bắt đầu vang lên những tiếng nói cách quãng:

“em đã bỏ nghề, từ nay em sẽ không đi khách nữa, em hứa đấy, chỉ cần có anh ở bên thôi”

Cái mặt tôi bỗng trở ra như tượng.

Tôi liếm môi, 3 đứa bạn đang nhìn chăm chú.

Cuối cùng chúng nó cũng phát hiện có chuyện mờ ám.

“ai gọi đấy?” - thằng Mon hỏi .

Con Mèo Ú chồm tới.

Tôi đứng bật dậy .

Vừa lúc nghe tiếng Thẩm trong điện thoại: “anh sẽ trở về với em như xưa chứ?”

Giọng chị run run, như thể đang cố giấu đi những tiếng khóc nức nở.

Nỗi đau của Thẩm - nỗi đau của tôi - trong phút chốc hòa quyện xoắn tít lấy nhau.

Lúc này, mặc kệ chúng bạn, tôi đáp ngay:

“chỉ cần em thay đổi, anh sẽ trở về bên em”

“như ngày xưa anh nhé?”

“phải, như ngày xưa!”

Con Mèo ú mắt tròn chữ A, miệng há chữ O.

Thằng Mon đứng hình vài giây.

Cặp đôi quỷ sứ đồng thanh “ông đang nói gì đấy?điên à?”

Chỉ có Xấu Hổ nhìn tôi cười buồn.

Trông thấy khuôn mặt cô nàng, tôi cảm thấy tội lỗi trong lòng đang ngày một chồng chất, sắp sửa vỡ òa ra.

Tôi bèn nói vào điện thoại, rất rõ ràng: “chúng ta sẽ là của nhau, nhưng hãy để anh vui vẻ cùng bạn bè đêm nay”

“em đồng ý, ngàn vạn lần đồng ý!”

Vừa dập máy, thằng Mon hét lên ngay lập tức: “đồ tồi, ông là thứ người gì hả?bộ ông đau khổ chưa đủ hay sao còn muốn tiếp tục?”

“ông điên rồi Bốn Mắt, bọn tui khó khăn lắm mới giúp ông tìm lại cuộc sống, học hành tấn tới, lại còn quan hệ tốt đẹp với mọi người. vậy mà ông lại phản bội bọn tui, phản bội cả gia đình ông nữa”

Tôi hiểu cảm giác của chúng nó, vì thế không hề nổi nóng, chỉ gạt đầu bình thản “cảm ơn 2 người rất nhiều, đúng là tui đã rất vui, thời gian qua nếu không có 2 người chắc tui chẳng thể gượng dậy nổi. nhưng mà.... tình yêu và tình bạn bao giờ cũng phải song song với nhau, ko thể mất cái này để cái kia tồn tại được. phải không? tui không có may mắn như 2 người, tình bạn tình yêu cùng kết hợp”

“tức là bây giờ ông muốn trở về với người đàn bà đó đúng ko?” - thằng Mon dứ nắm đấm vào tường.

“đúng vậy”

“ông sẽ tiếp tục những tháng ngày như đầu năm 1?”

“đúng vậy”

Con Mèo ú la lên “đừng hòng, tui ko để ông làm như vậy đâu, nhân danh bố mẹ, anh chị em, họ hàng nhà ông và tất cả bạn bè thầy cô trong trường. tui tui sẽ tách ông ra khỏi người con gái kia tới cùng”

“Mèo ú, bà là 1 người bạn tuyệt vời, cảm ơn bà đã vẽ bức tranh thiên đường -địa ngục, giúp tui tỉnh ngộ. ”

“vẫn còn nhớ bức tranh đó, vậy sao giờ lại làm ngược lại điều tui nói, hậu quả là gì ông tự hiểu rồi đó!”

Tôi cắn môi, gật đầu .

“thôi thôi, tui tui không là gì của ông hết, ông đi đi”

“bà nghe tui nói đi”

“có gì mà nghe?”

“bao lâu nay tui sống cho gia đình, ọi người, cho xã hội, nhưng chỉ sống 1 nửa cho tui. Nửa còn lại sẽ rất dễ đánh mất tất cả những gì tui có, nhưng hôm nay tui vẫn muốn thử. Đơn giản vì tình yêu trong tui chưa cháy hết!”

Đến lượt thằng Mon xen vào: “ông đi mà tìm thứ hạnh phúc ảo của ông đi, nghe rõ chưa?hạnh phúc ảo!”

Tôi nhìn thằng bạn thân nhất, nở nụ cười nhẹ nhõm:

“ông luôn là người làm tui vui mỗi khi buồn, ông luôn là người ở cùng tui những lúc rắc rối, luôn là người lo thay những nỗi lo giúp tui. ”

“tui tốt với ông như vậy, ông cũng hiểu, nhưng còn cứ thích làm trái lời là sao hả?”

“2 người chưa hiểu cảm giác của tui đâu, có trải qua mới biết”

Mèo ú và Mon đồng thanh la lên:

“không cần hiểu gì hết, bọn tui chỉ nhìn thấy sự thật là ông đang mù quáng, đặt cả cuộc đời vào thứ tình yêu ảo giác đó thôi!”

Trải qua 1 lúc lâu thời gian giải thích, 2 đứa bạn vẫn không chấp nhận sự lựa chọn của tôi.

Lúc rối rắm nhất, lại là Xấu Hổ thay tôi lên tiếng:

“mọi người đừng cãi nhau nữa, để cho bạn ấy đi đi”

“cái gì?”

“bạn hiền ơi, bạn lụy tình cái thằng này quá rồi”

Xấu Hổ cúi đầu, mặt đỏ tới mang tai.

Tôi nhìn cô nàng, khẽ thốt 1 tiếng “cảm ơn”.

Lát sau, Xấu Hổ nhẹ giọng kể 1 câu chuyện:

“xin hãy nghe mình trình bày đã, rồi sau đó các bạn muốn xử sự ra sao cũng được.

Chuyện liên quan đến gia đình mình”

Ánh mắt Xấu Hổ long lanh như nước:

“bố mình là 1 người đàn ông hiền lành, nhu nhược. vì thế, khi mình 13 tuổi, mẹ bỏ nhà đi theo người đàn ông khác. lúc đó mình đã khóc rất nhiều, và hận mẹ không sao kể hết.

Nhưng bố - người vẫn còn yêu mẹ tha thiết lại không hề đau buồn, còn đồng ý kí vào đơn li dị.

Mặc ọi lời bàn ra tán vào không hay, bố thành tâm vun vén ẹ và người kia.

Lúc đó mình hoàn toàn suy sụp, hỏi bố vì sao bố lại làm chuyện đáng xấu hổ như vậy?chẳng lẽ bố không cảm thấy một chút đau khổ nào ư?

Bố trả lời.... ”

Giọng cô nàng hơi vỡ ra, con Mèo Ú bất giác nắm chặt lấy tay thằng Mon.

“bố trả lời: ta đau lòng thì chỉ nên đau lòng 1 mình, đừng bao giờ để cả 2 cùng chịu khổ. Bà ấy bỏ bố con ta, đối với người ngoài nhìn vào thật đáng cười chê, nhưng thật ra bà ấy đã làm đúng. Ít nhất bà ấy đang yêu. Và bởi vì trong tình yêu không có đúng sai! Một người đi tìm hạnh phúc riêng thì không còn lẽ lỗi hay ranh giới nào cho đạo đức và pháp luật làm thước đo. Chúng ta càng không được quyền phán xét bà ấy có tội hay không có tội. ”

Xấu Hổ nhìn thẳng vào mắt tôi, tiếp tục kể:

“nhìn tấm ảnh cưới của mẹ mình và người chồng mới, tay trong tay nét mặt rạng ngời hạnh phúc, cả mình và bố đều thấy thấm thía. Cho đến bây giờ, mình vẫn tin bà ấy đã quyết định đúng! Chuyện của bạn cũng vậy, Bốn Mất à, nếu mẹ mình có đủ dũng cảm để đi theo tiếng gọi con tim, thì tại sao 1 người như bạn lại không thể? Yêu 1 người làm gái thì sao chứ?chỉ cần bạn nghĩ người đó xứng đáng là được. bạn nghĩ người đó có xứng đáng không?”

“xứng đáng!” - hai vành mắt tôi đỏ hoe, gật đầu 1 cái kiên định.

Con Mèo ú và thằng Mon hết nhìn tôi rồi lại nhìn Xấu Hổ, cả buổi chẳng thốt lên được lời nào.

Cuối cùng, khi tiếng nhạc mừng giáng sinh ở đâu đó vang lên.

Thằng Mon đứng bật dậy, nhào tới bên tôi.

“chết tiệt thật” - nó ôm cứng người tôi, nện ngay vài cú đấm thật là đau

“đồ chết toi, ông về bên đó mà học hành sa sút thì chết với tui nghe chưa? Nghe thấy gì chưa?”

“haha, nghe rồi, nghe rồi mà”

Con Mèo ú cũng bắt chước chạy lại, ôm vòng cả 2 thằng con trai, nó gào:

“bà quá phụ đen đó mà nuôi ông ốm hơn tui nui. Hay dạy ông làm chuyện gì xấu xa thì tui sẽ qua bên đó lôi cổ ông về nhốt ở phòng này, có biết không hả?”

“biết, biết rõ mà!”

Nước mắt tôi tuôn dài, cũng không hiểu sao giờ phút này lại yếu đuối đến thế. !?

Ôm cứng nhau một lúc dài đằng đẳng, tôi dần tách rời 2 đứa quỷ sứ, tới bên cạnh Xấu Hổ

“cảm ơn bạn nhiều lắm, là bạn ình những lời khuyên rất hay”

“không có gì đâu, mình là bạn bè mà”

Tôi nhìn sâu vào mắt nàng “phải, là bạn bè”

Rồi như một phản ứng tự nhiên, tôi ôm Xấu Hổ 1 cái, như muốn truyền toàn bộ hơi ấm sang cơ thể nàng.

“ơ ơ. . ” cô bạn ngượng chín mặt, đỏ tới mang tai.

Thằng Mon và con Mèo Ú cười nắc nẻ.

Tôi thì thầm “tối nay bạn có rãnh không?”

“rãnh, nhưng mà làm sao?”

“đi với bọn mình đi”

“mình...mình nghĩ là”

“đừng bao giờ ngập ngừng khi quyết định bất kì chuyện gì, chỉ . . cứ đơn giản là làm thôi!”

Xấu hổ gật đầu “mình đi, mình muốn đi với bạn”

Đêm Noel năm đó, cả bốn đứa đều có những khoảnh khắc tuyệt vời nhất.

Xấu hổ hạnh phúc đến phát khóc, cô bạn ngả đầu lên bờ vai tôi khi tiếng chuông nhà thờ điểm 12 giờ đêm.

Chúng tôi: là bạn tốt!

38. Chương 38: Chỉ Cảm Thấy Áp Lực.

“căn nhà màu hồng” trên đường Nguyễn Thị Minh Khai, chỉ còn hai bóng hình kề nhau.

Ngày chúng tôi nói lời chia tay, Thẩm rơi vào tuyệt vọng bế tắc, cả ngày chị không nói 1 lời, chỉ trốn trong phòng đóng kín cửa.

Ngố và Sami có khuyến giải thể nào cũng không được.

Một thời gian sau, Thẩm trở lại nhịp sống bình thường.

Nhưng trên môi chị không hề có một nét cười, đôi mắt lúc nào cũng xéch lên, đen nháy.

Cả ngày còn đốt thuốc không biết mệt mỏi.

Một ngày, chị thông báo: đã chính thức giải nghệ. Từ nay không còn dĩ của dĩ.

Thế là 2 vợ chồng nhà Ngố âm thầm bàn bạc, cuối cùng quyết định rời đi.

Sami nói “mày gọi thằng Hai Mặt về đi, bọn tao ở lại làm phiền đến chúng mày nhiều quá, là tao, cũng tại tao mà mày với nó khó hàn gắn. cho tao xin lỗi, tao hối hận lắm rồi”

Ngố ôm vợ dỗ dành, rồi nhìn Thẩm mở lời:

“cho dù có thế nào, cũng nhất định đưa Hai Mặt về với gia đình mình nhé. Tôi biết hai người vẫn còn yêu nhau nhiều lắm, đừng bao giờ để thứ gì ngu ngốc cản trở tình yêu. Hãy nhìn vào chuyện của tôi và Sam đi.”

Ngày tôi trở về, cửa cổng mở toang hoang, Thẩm ngồi trên ghế sofa, mắt nhìn đăm đăm ra ngoài khung trời hừng sáng.

Nhắc thấy bóng người quen thuộc xuất hiện ở lối vào, chị sững người, không đủ can đảm thốt 1 lời.

Tôi đặt hành lý bên cửa rồi nhẹ giọng nói “em có chấp nhận cho 1 con mèo hoang trở về nhà không?”

Chuyện sau đó chẳng cần nói cũng biết!

Nhìn những đường cong mềm mại trên thân hình cân đối, đừng nói là tôi, mà bất kì thằng đàn ông nào trên trái đất cũng phải thèm thuồng.

Chẳng thèm đóng cửa cài then, tôi ôm Thẩm vào lòng rồi nằm vật ra giường.

Chị tìm đến môi tôi mê man điên dại sau 1 thời gian dài xa cách.

Đôi tay tôi từ khi sống cùng dĩ của dĩ đã trở nên quá mức thành thực, loáng 1 cái, cả 2 đã không còn mảnh vải che thân.

Tôi nằm đè lên thân thể mềm mại ấm áp, cái tấm thân yêu kiều thuần khiết đã đem lại cho tôi hàng loạt đau khổ, gian truân.

Cuộc tương hội này, là khoảnh khắc tôi mong chờ không biết bao nhiêu lần.

Làn da mềm mại như gấm vóc lụa là, khuấy động tâm trí tôi, dự tính bùng phát mãnh liệt.

Tôi tham lam thưởng thức từng centimet cơ thể nữ thần, như người lữ khách đói khát trên sa mạc, từng ngụm nước đều muốn rút kiệt bằng hết.

(HM thích suy nghĩ của AE ở đoạn này =))

Thấm quờ quạng hai tay túm chặt tóc tôi, lời nói không rõ ràng:

“từ từ, chậm chậm thôi, kéo...hết xí quách!”

Đêm hôm đó, chúng tôi ân ái triền miên hết lần này sang lần khác.

Trong đêm, tôi liên tục nhắc đi nhắc lại 3 chữ “anh yêu em”.

Toàn bộ sức lực bao nhiêu tháng ngày tích tụ đều dành cả cho Thấm.

Cuối cùng, tôi rã rời người, ôm vợ yêu chìm vào giấc ngủ...

Một giấc ngủ sâu không mộng mị!

Những giây phút thiêng liêng đi qua sao yên ắng lạ, dường như ngày mai một cơn bão sẽ tới.

Bây giờ tôi đã là chồng của 1 bà chủ.

Hàng ngày, bà chủ đều ra các shop thời trang, tiệm vàng, cửa hàng trang sức...tiến hành công việc trông coi, quản lí.

Còn tôi, vẫn đi học đều đặn

Buổi tối chúng tôi thường không ở nhà, mà ra ngoài ăn đến khuya mới về.

Thấm gọi đó là “Tập thích nghi với lối sống hiện đại”.

Dĩ nhiên tôi cũng hưởng ứng nhiệt liệt.

Chuyện trường lớp, bạn bè vẫn tốt.

Thằng Mon, con Mèo ú và Xấu Hổ ở bên tôi trong các giờ học và cơm trưa.

Chúng tôi giúp đỡ nhau cùng tiến bộ, đi đâu cũng có nhau, vui vẻ, thoải mái.

Bạn bè gọi 4 đứa là “bộ tứ siêu phàm”.

Đám sinh viên rất thích chơi trò gán ghép, chúng nó không ngớt miệng trêu chọc tôi và Xấu Hổ.

Khuôn mặt ửng đỏ, hai má lúm đồng tiền chúm chím dần trở thành biểu tượng của lòng thương hại trong tôi.

Chỉ là, thương thể nào thì thương, người tôi nguyện dâng hiến cả đời, nhất định phải là Thấm!

Nhờ trời, công việc kinh doanh của Thấm dần dần ăn nên làm ra.

Đêm trước ngày đầu tiên khai trương cửa hàng trang sức, chị hồi hộp không sao ngủ được.

“ngày mai em sẽ đích thân làm người mẫu đeo thử sản phẩm đấy, đỡ phải tốn tiền thuê người. Anh thấy thế có được không?”

“được, được quá ấy chứ. em đẹp thế này mà”

Đoạn tôi đưa mắt đánh giá cơ thể Thấm 1 lần nữa - nước da sáng, sóng mũi cao, thân hình đầy đặn.

Cái danh hiệu nữ hoàng trang sức khá hợp với chị.

Bất giác, tôi lại quay sang ôm hôn tối tấp.

“ấy, đừng có quây nữa, bỏ cái tay ra”

“sao thế?”

“ngày mai người ta là đại diện thương hiệu trang sức trước bao nhiêu cặp mắt thiên hạ đấy. tối nay anh mà quây, sáng mai coi sao được. ”

“làm gì có chuyện đó”

“không được, em bảo không được là không được, nghe nhé: CẤM!”

“xí” - tôi hậm hực bỏ đôi bàn tay tham lam khỏi người nàng.

Thấm hạ giọng an ủi”thôi mà cưng, đừng có giận nữa, ngày mai em bù cho”

“bù kiểu gì?”

“thì kiểu gì thì kiểu đấy”

“thật nhá?”

“hí hí”

Tôi và chị lại hề nhau cười hí hửng.

Lát sau, nằm thao thức mãi không ngủ được, Thấm quay sang nghịch tai tôi

Tôi nói “em mà không ngủ, ngày mai giống hệt như con gấu trúc, không ai thèm coi đâu”

Thấm nhắm tịt mắt rồi lại mở mắt:

“vẫn cứ không ngủ được, nếu không muốn ngày mai em xấu thì bây giờ anh hát ru cho em đi”

“có chồng rồi còn chơi trò trẻ con ấy!”

Thấm nhéo tai tôi: “nhanh lên, có hát không thì bảo?”

“rồi rồi, để đó anh hát”

“hát đi anh”

“anh sẽ hát bài Người Lính Đi Qua Đồn Giặc”

“hả?nhạc cách mạng à?”

Tôi im lặng trong 1s, 2s, 3s rồi hơn 10s.

Thấm giục “bảo hát mà im như thóc thét?”

Tôi cười “hát xong rồi, bài này ngắn lắm”

“gi?em đã nghe thấy gì đâu”

“thì, anh hát bài Người Lính Đi Qua Đồn Giặc, mà người lính qua đồn giặc phải thật nhanh gọn và không được lên tiếng”

“đồ quý, em cù chết anh! Cù chết anh!”

Sau ngày khai trương cửa hàng và các buổi triển lãm trang sức thành công.

Vài tháng sau, công việc làm ăn của Thấm phát lên như điều gặp gió, bận tối mắt tối mũi.

Hết bàn chuyện làm ăn với bên công ty vàng bạc đá quý này, đến ăn tối với giám đốc ngân hàng nọ.

Cả tôi cũng lao vào học ôn thi tốt nghiệp năm 3.

Vì thế, thời gian gia đình bên nhau ngày càng eo hẹp.

Trước đây, mỗi buổi sáng chị đưa tôi đi học, 8h tối cả hai cùng dùng bữa, 10 h ôm nhau ngủ.

Tối thứ 7 tụ tập cùng gia đình đi điểm ăn nhậu bết nhè.

Sáng chủ nhật cả nhà kéo nhau đi café, sau đó đến công viên nước hoặc trung tâm vui chơi giải trí nào đó.

Lịch trình kín mít, ai nấy đều vui

Nhưng, sau khi chuỗi cửa hàng đi vào hoạt động.

Nhiều buổi sáng tôi phải ngồi xe bus, thường xuyên ăn tối một mình vì Thắm bận tiếp đãi đối tác.

Mỗi lần như thế Thắm đều gọi điện về báo “chồng yêu, hôm nay em đi ăn tối với khách hàng, về muộn đấy, khi nào về em sẽ kể cho anh nghe . À, em có mua sẵn đồ ăn để trong tủ lạnh, chúc anh ngon miệng. ”

Sau này, những lần về muộn trở thành thông lệ, Thắm cũng chẳng cần thông báo.

Có khi, quá nửa đêm chị mới mò vào phòng, nồng nặc mùi rượu.

Gia đình đi điểm tụ họp vào các ngày nghỉ, vắng hẳn bóng dáng Thắm.

Nhi Cây Trâm đem thắc mắc ra hỏi tôi: “vợ cưng lại dong buồm đi đâu rồi? kì này cứ như chủ tịch hội đồng quản trị ấy nhờ?”

Tôi chỉ còn nước đáp bừa: “đường ra đảo giấu vàng còn xa lắm chị ạ”

Sau khi tôi tốt nghiệp năm 3, cả nhà kéo nhau đi công viên nước .

Trong lúc các cô nàng đang thỏa sức quây phá trong các bộ bikini gợi cảm, cánh đàn ông ngồi thong thả khui bia.

Ngổ quay sang tôi mở miệng hỏi “dạo này bà xã làm ăn khá chứ?”

“cũng tèm tèm anh ạ, thực ra em cũng chả rõ”

“sao thế?” - cả Giáo Sư và Ngổ đều nhìn tôi chòng chọc.

Tôi bèn đem chuyện gia đình kể lại đại khái, khuyến mãi thêm 1 chút than thân trách phận.

“àì...” - Giáo Sư gật đầu với vẻ thông cảm, khoác vai tôi thân thiện “khi phụ nữ làm chủ gia đình, thầy hiểu, thầy hiểu”

Ngổ đưa ngón tay cái ra hiệu “đồng ý”.

Anh chàng nói “chú em cũng phải cẩn thận. quản lí vợ quá mức là không đúng nhưng gặng hỏi 1 chút thì đâu có vấn đề gì, làm như thế để biết vợ mình đi với ai, làm những gì”

Giáo Sư tiếp “còn chưa tới thăm các cơ sở kinh doanh bao giờ à?nếu em vui về dạo 1 vòng xem xét chắc cô ấy sẽ rất vui”.

Tiếp thu ý kiến của 2 chàng rể, tôi liền lựa lấy một ngày hiếm hoi cả hai cùng rảnh rỗi để đến thăm Thắm.

Nơi đầu tiên tôi tới là một shop lớn trên đường 3/2.

Thấy vợ yêu đang xem xét các mẫu thời trang mới, tận tay mặc vào a - nơ - canh, tôi hài lòng gõ cộc cộc cửa kính.

Thấm giật mình suýt trượt chân ngã ngửa.

“ôi chồng yêu, anh đến thăm em á?”

“ừ, có vấn đề gì sao?”

“anh làm em bất ngờ quá, bình thường em tưởng anh không có hứng thú với việc làm ăn của em” – khi nói câu này chị nheo mắt nhìn tôi.

“không có đâu, anh lúc nào cũng quan tâm tới công việc của em, chỉ là anh nghĩ em bận nên không dám làm phiền”

“anh lúc nào cũng vậy”.

Thấm nhéo cầm tôi một cái, đoạn dắt tay tôi dạo 1 vòng quanh shop.

Phải công nhận nơi này lớn thật, từ trang thiết bị: điều hòa, đèn điện, màn hình LCD, ma - nơ - canh, giá treo, kệ giày dép,... đến tường ốp gạch, bể cá cảnh, nền đá hoa cương...tất cả đều hào nhoáng.

“Không uống 1 năm làm vợ gã người Hồng Kông” – tôi chua xót thầm nghĩ.

Thấm tự tay chỉ cho tôi từng khu vực: nam – nữ, teen – trung niên.

Đoạn, tự tay lựa cho tôi 1 số quần áo hàng hiệu.

Nửa tiếng sau, Thấm đánh đôi guốc lên sàn, gật đầu vừa ý.

“thích không cưng?”

“thích”

“bây giờ anh ở đây chơi nhá, em phải đi có việc?”

“hả?em đi đâu?”

“bàn chuyện làm ăn với đối tác, em đâu chỉ dừng lại ở cái shop này, anh yêu”

Tôi thở dài.

Thấm là mẫu người ham công tiếc việc, mẫu phụ nữ giàu tham vọng, chị sẽ không bao giờ chịu bó tay bó chân 1 chỗ.

Chỉ 5 phút sau, trước cửa xuất hiện chiếc xe con màu ánh bạc.

“ai thế?”

“à, bạn làm ăn của em, thôi em đi nhé”

Thấm vẫy tay chào tôi, khẽ dặn dò mấy tiếng với đám nhân viên rồi lên xe, đóng sầm cửa điệu nghệ.

Một cô nhân viên xuyết xoa “bà chủ vừa đẹp vừa sang, hèn gì sướng thật đấy, xe con đưa rước suốt ngày thôi”.

Mắt tôi chuyển từ chiếc xe con đang xi - nhan rẽ hướng, sang đồng quần áo lỉnh kỉnh trên tay, trong đầu chưa có suy nghĩ gì.

Chỉ cảm thấy áp lực!

39. Chương 39: Hai Tượng Đài Ăn Chơi.

Tối hôm đó, lại là 1 đêm Thấm về trễ với nồng độ cồn cực cao trong máu.

Vừa vào đến cửa liền thốt lên “thủ đoạn của mày, tao hiểu ngay từ đầu, à ha, làm sao mày uống bằng tao mà cứ tỉnh vì”

Chị nằm ngửa ra giường :

“lại còn dám đưa tay sờ? lần sau thì liệu hồn đấy nhé”

“cái thời tao đây đem thân tiếp trai, chúng mày mới chỉ có 1 con vợ thôi, hà hà, được mỗi cái có đầu óc kinh doanh, còn lại đều là vô dụng!”

Thấm càng uống càng tỉnh, khi say chị chỉ mắng chửi chứ không bao giờ ngủ.

Vì thế, chúng tôi lẳng lặng nằm bên nhau không ai chớp mắt.

Trước đây tôi cũng từng hỏi chị về vấn đề này, chị trả lời: “ngày xưa, lúc nào uống nhiều là lúc đó đi với khách, sao dám ngủ thảnh thơi không biết trời trăng được? cho nên em tập dần thói quen: cứ rượu vào là thức. Còn nhớ mấy ngày đầu vào làm, ngu ngốc không biết đề phòng chuyện đó, nghĩ lại mà nổi da gà, có cho tiền cũng dẽch dám sai lầm lần nữa.”

Tôi hiểu ý Thấm, không bình luận gì thêm, chỉ ôm chị vỗ về.

Sáng hôm sau, chị mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Tôi đắp chăn mền cẩn thận, còn nấu cả đồ ăn sáng đầy đủ rồi mới đến trường.

Buổi trưa về sớm, nhà cửa vắng tanh, Thắm chỉ ăn qua loa rồi lại lên đường đi đâu không rõ.

Buổi chiều cùng ngày, chị điện cho tôi, báo: đang ở Bình Dương xem lô đất ! phải 2 ngày mới về.

Đầu năm đại học thứ 4 của tôi, chính là thời điểm khủng hoảng kinh tế toàn cầu.

Công việc làm ăn của Thắm ít nhiều cũng bị ảnh hưởng, dần dần bộc lộ nhiều điểm yếu.

Chị chạy đôn chạy đáo lo công việc, hết gọi người này đến gọi người kia.

Sau đó còn đi gặp khách hàng, trao đổi việc kinh doanh với đối tác.

Một phờ cả người.

Tôi thương chị, ôm chị vào lòng hôn lên cổ.

Thắm né tránh cử chỉ âu yếm của tôi :

“em đang mệt lắm anh ạ”

“anh hiểu”

“bây giờ em phải làm sao đây?”

“hay em dừng làm việc này nữa Thắm, cứ kinh doanh nhỏ thôi cũng được, đâu cần phải đầu tư bất động sản ở Bình Dương làm gì, chôn thương trường đầy khốc liệt, người phụ nữ yếu đuối như em...”

“này, vợ anh không phải là người yếu đuối đâu nhé”

“Anh biết, anh xin lỗi”

Đôi mắt xé rách lên, Thắm với tay châm 1 điếu thuốc :

“em sẽ tiếp tục, bằng bất cứ giá nào”

“bằng bất cứ giá nào, bằng bất cứ giá nào, bằng bất cứ giá nào...” – hằng đêm tôi đều mơ thấy câu nói đó của Thắm.

Rồi trông thấy chị lao vào vòng tay kẻ khác.

Khói thuốc mờ nhạt che phủ chiếc giường xa hoa.

Mỗi ngày, Thắm đều bước lên chiếc xe hơi sang trọng với đôi mắt ánh lên tia sáng “không bao giờ khuất phục”.

Tôi ngẩn nhìn cảnh đó bụng đầy thổn thức.

Tôi không phản đối chuyện Thắm bắt đầu 1 cuộc sống mới, cũng không phản đối chị trở thành bà chủ 1 doanh nghiệp. tôi chỉ có đôi chút lo âu, thế gian này đầy rẫy phức tạp ganh đua, không nơi đâu an toàn, nếu nó làm tổn hại đến nữ thần của tôi, tôi phải làm sao?

Thời điểm cận tết năm đó, Thiên Thần Ngực Bự hoành tráng trở về!

Bà chị tóc đỏ du lịch nước ngoài mấy năm, nhìn đầy đà hằn ra, thân ngon còn nguyên thân ngon, da trắng còn nguyên da trắng.

Bước ra khỏi sân bay, Nhi Cây Trâm và Sami trở mắt “cú này mới đi phẫu thuật thẩm mỹ hay sao mà ngon thế này?”

“múp quá, múp quá !”

Tiếp theo, cả nhà được 1 phen điên đảo khi thấy bên cạnh Linh là 1 người đàn ông ngoại quốc :

“ai đây?bạn mà à?”

“không, chồng tao!”

Hot girl nhiều chuyện nhất Sài Thành đã có chồng !

Tin tức này ngay lập tức được toàn thủy Đầm Mầu Hồng phản ứng dữ dội.

Mọi người nhao nhao đòi gia đình chúng tôi đưa chú rể tới ra mắt.

Ông chồng của bà tóc đỏ người Mỹ, tuổi ngoài tứ tuần, từng có thời gian dài làm trong lĩnh vực kinh doanh, nhưng hiện nay đang dấn thân vào ngành truyền thông.

Hai người bất ngờ gặp nhau trong 1 quán café kiểu Pháp giữa lòng New york.

Hôm đó, Linh DJ lôi chiếc nhẫn Nicky tặng ra ngắm nghía, rồi thả nó vào li rượu, bụng nhủ thầm: sẽ quảng tình yêu tại nơi xa lơ xa lắc này, yên ổn trở lại Việt Nam.

Chẳng ngờ, vừa ra tới cửa thì 1 ông khách bàn kế bên gọi với theo, trao trả cho chị ta chiếc nhẫn vẹn nguyên.

Thế là hai người làm quen và hẹn nhau ăn tối với cái cớ “cho tiện trao đổi phong tục tập quán giữa 2 quốc gia”

Điểm lí thú là ông người Mỹ không hề biết tiếng việt, vốn tiếng anh của Linh DJ cũng sơ sài. Nhưng bằng 1 cách nào đó, cả 2 người vẫn hiểu nhau.

Ông khách này từng gặp nhiều rắc rối trong chuyện tình cảm, cho đến thời điểm hiện tại vẫn còn độc thân, ông ta kể cho Linh DJ nghe rất nhiều chuyện, cứ nói xong 1 câu bà tóc đỏ lại cười khúc khích.

Ông khách khen “phụ nữ Việt Nam thật duyên dáng và thông minh”

Thực ra: bà ngực bự từ đầu đến cuối chẳng hiểu mô - tê gì.

Sau ngày đầu tiên gặp mặt, Linh Dj tình nghịch gọi ông ta là “mũi đỏ”.

Từ đó hai người trao đổi số điện thoại, thi thoảng lại gặp nhau chốc lát.

1 tháng sau, Mũi Đỏ mời Linh DJ đến thăm khu phố người Việt.

Thời gian ở đó, có người thông dịch giúp, 2 người dần dà hiểu nhau hơn.

Sau khi đã trở nên thân thiết, Linh DJ có mặt cùng gia đình Mũi Đỏ (ông sống cùng bố và mẹ) trong bất kì dịp lễ nào: lễ tạ ơn, lễ phục sinh, giáng sinh, năm mới,...

Cha mẹ liên tục rĩ tai Mũi Đỏ “cô gái người Việt này khéo quá, không biết gia đình thế nào?con còn không mau mau giữ lấy món quà chúa ban”

Linh DJ nói rằng bố mẹ ở Việt Nam, hiện đã li dị, cô sống 1 mình từ nhỏ, đang làm DJ cho 1 vũ trường ở Thành Phố Hồ Chí Minh.

Sau đó, chẳng hiểu bà tóc đỏ khôn khéo thế nào, mà cha mẹ Mũi Đỏ hễ cứ nhắc tới Linh là “oh, she’s great!”

Một năm sau, Tóc Đỏ và Mũi Đỏ quyết định kết hôn.

Về Việt Nam lần này chính là đi hưởng tuần trăng mật.

Mũi Đỏ bắt tay chúng tôi thân thiện, nói bập bẹ tiếng việt “xin ch.. ào”

Sami nhanh nhẩu “hế lô cho 500 đô”

Ông tây tức thì ngây người, nghiền ngẫm những từ bà hoàng vừa thốt, rồi nói: “hi, you must be Sami, how are you?”

“à cái này hồi xưa có học nè, I’m fine, thanks you, and you?”

Mũi Đỏ cười ngây ngô.

Tiếp theo ông bắt tay Hồng Ngựa, Thắm và những người còn lại

“Hồng Ngựa, you’re so hot”

“Thắm, oh, Thắm, really, really beautiful”

“Hai Mát, Hai Mát, what? Oh, so...Bốn Mát, Bốn Mát...nice to meet you”

.....

Mũi Đỏ đặc biệt nói chuyện nhiều với Nhi Cây Trâm và Giáo Sư, vì cặp đôi này giỏi tiếng anh nhất nhà.

Thời điểm Linh DJ đưa Mũi Đỏ về Việt Nam chính là lúc khủng hoảng leo thang.

Từng có kinh nghiệm trong kinh doanh, Mũi Đỏ đứng ra giúp đỡ Thắm.

Tôi nhủ bụng “bà Linh DJ luôn xuất hiện đúng lúc”

Thắm liền thuê Nhi Cây Trâm về làm phiên dịch viên.

Vừa vặn lúc Nhi đang kẹt ở Việt Nam chưa thể hoàn tất thủ tục đi nước ngoài vì bà ngoại ốm nặng.

Linh DJ dẫn chồng về ra mắt, cả gia đình đi điểm được dịp tụ tập ăn chơi cả tuần lễ.

Lúc này mọi người mới hay: Mũi Đỏ không biết gì về “nghề tay trái” trước đây của bà tóc đỏ.

Hồng Ngựa nói “như thế càng hay, số mày thế mà sướng đấy Linh ạ”

Sau những ngày tiệc tùng linh đình, Thắm lại xắn tay áo lao vào giới nhà đất ở Bình Dương.

Cả nhà biết chuyện chỉ khẽ thở dài “con này máu làm ăn quá rồi”

Một đêm, tôi cùng gia đình đi điểm đưa Mũi Đỏ và Linh DJ tới Đêm Màu Hồng.

Cặp vợ chồng son ngay lập tức bị “điệu” lên giữa khu DJ, trả lời phỏng vấn tới tấp.

Xong chuyện còn bị toàn thấy bạn bè, người quen ép hôn 1 nụ hôn kéo dài 3 phút 15 giây.

Ai đó la lên “đã động phòng chưa?”

Mọi người nhao nhao “động phòng hoa chúc, động phòng hoa chúc!”

Linh DJ cười “hề hề, bọn tớ ở bên đó đầy đủ thủ tục rồi mà”

Mũi Đỏ ngơ ngác.

“bên đó là bên đó, bên này là bên này, luật của Đêm Màu Hồng là gì mọi người?”

“nhốt cô dâu chú rể vào nhà vệ sinh!”

“phải đấy, ủng hộ !”

“làm theo luật!”

Thế là 1 đám bạn bè cả nam lẫn nữ, hè nhau khiêng Tóc Đỏ - Mũi Đỏ thẳng vào khu wc.

Tay DJ da đen như trâu hơ “phát cho vợ chồng nhà Linh 1 cái áo mưa, đồng hồ đếm 10 phút mà chưa thấy mang tang vật ra thì phạt 30 li pha sữa chua” (quả này ác vãi)

Sau đó, vũ trường lại tiếp tục tắm trong ánh đèn hồng rực rỡ.

Các tay chơi “phê” nhiệt tình.

Sami, Nhi Cây Trâm, Hồng Ngựa và 2 chàng rể được nhường ngay 1 chỗ vip trên sàn.

Còn tôi, tôi là cái thằng đơn côi lẻ bóng, vì thế ngồi lì bên quầy bar làm vài li.

Rượu vào lên hơi, bỗng đâu thoang thoang mùi nước hoa, rồi 1 kiều nữ thướt tha ngồi xuống cạnh tôi.

“hey, cho em một li giống anh này”

Tôi quay sang nhìn.

Một gương mặt tươi tắn được trang điểm cầu kì điểm thêm đôi bông tai hình giọt nước.

“anh giai là người mới à?” – cô ả cất giọng hỏi tôi

“cũng không hẳn là mới”

“thế anh đến đây bao nhiêu lần rồi?”

Tôi đưa 3 ngón tay.

“hahaha, thế là lính mới tòm tem nhé, mà hôm nay anh đang có chuyện buồn à? sao lại ngồi 1 mình thế?”

“ừ, chuyện phức tạp lắm”:

“em luôn thích những thứ phức tạp”

Tôi lẳng lặng uống li rượu trong tay, không đáp.

Cô ả cười: “giới thiệu với anh, em là Thổ Ngọc”

“cô là Thổ Ngọc? nghệ danh sao?”

“chuẩn rồi”

“nếu có nghệ danh thì hẳn là...”

Thổ Ngọc bật cười “là điểm”

Rồi cô ả nheo mắt nhìn tôi từ đầu tới chân “anh có biết Đêm Màu Hồng nổi tiếng vì cái gì không?”

Tôi lắc đầu

“Thôi thì coi như em tiếp thị giúp Đêm Màu Hồng vậy, cho người mới như anh sáng mắt:

Ở Đêm Màu Hồng này, số lượng điểm và gái nhảy nhiều nhất thành phố, hàng loạt chân dài đình đám từng mài cột ở đây đấy”

Tôi cười hóm hỉnh “thế cô thử nêu vài cái tên đi”

“hà hà, tên à? Để xem nào...” - cô nàng vừa nhấp rượu vừa làm bộ dáng trầm ngâm

“Tổng Bích Thảo, Tổng Linh, Yến Vi, Hồng Phượng, Phương Bà Chiêu, Thảo Đội Cần,...cho đến gần đây thì có thêm Hồng Ngựa, Thẩm Dĩ,...còn nhiều, nhiều lắm.”

Tôi giả vờ “Hồng Ngựa, Thẩm Dĩ còn làm không?”

“Hồng Ngựa đang ở trên sàn kìa anh dzai” – nói đoạn cô ả chỉ về phía chị Hồng.

“ồ, thế còn Thẩm đâu?”

Thổ Ngọc nhìn quanh quất, rồi lắc đầu “đêm nay không đến, mà chắc cũng còn lâu mới đến, hơn nữa...người ta cặp với ai chứ không cặp với anh đâu”

“sao thế? có chồng rồi à?”

“chồng mẹ gì, mấy tháng trước đi của đi tuyên bố giải nghệ để chuyển sang kinh doanh rồi, bây giờ chỉ ngủ với mấy ông lãnh đạo tỉnh và đối tác làm ăn thôi” - Cô ả phun ra mấy câu nhạy cảm rồi bình thản uống nốt li rượu.

Tim tôi như muốn phá ***g ngực rớt ra ngoài, còn dây thần kinh não thì rung như máy.

Cố gắng kìm chế để không thốt ra những lời khiếm nhã, tôi nói :

“xin lỗi, cô nhận tin này từ đâu thế? chớ có ăn nói hồ đồ”

“em mà ăn nói hồ đồ á? haha, anh biết em là ai không?”

“là ai?”

“Chupa! Mà chắc anh không biết Chupa đâu nhĩ? Đó là từ để chỉ những gái điểm trung lập, đại khái giống như cò môi trong giới cave, chuyện gì cũng biết, chỉ cần 1 cái giá phù hợp.” “hừ” – tôi chẳng hề tin lời cô ta.

Thỏ Ngọc khêu tôi “nếu anh không tin thì để em chứng minh à xem. Anh thử chỉ mặt bất kì cô gái nào trong vũ trường này đi”

Mặc dù lời nói của cô ả này chẳng có lý chút nào, nhưng tôi vẫn không đẹp được thói tò mò.

“được thôi, vậy bắt đầu với cô gái kia nhé” – tôi đưa tay chỉ Nhi Cây Trâm.

Thỏ Ngọc hào hứng nhập cuộc “Hoàng Yến Nhi à, nhà ở ngõ Cây Trâm – Gò Vấp, tạm thời treo hàng 1 thời gian, vì đang chuyên tâm với 1 ông giáo sư, ông ta đứng ngay bên cạnh Nhi đấy thôi”

“khẳng định cô đã quen Nhi Cây Trâm từ trước rồi, không tính ! thử người khác đi”

“anh cứ thoải mái”

Tôi chỉ tay về phía 1 cô gái khác mới vừa bước vào vũ trường.

“hàng này mới vào nghề đấy, nghệ danh Hương Tươi, khu vực quận 4, rổ giá 5182. tối nay đi với 1 anh còn trẻ phết”

“rổ giá 5182 nghĩa là sao?”

“ôi giời, biết ngay anh gà mờ mà, 5182 tức là 1 shot 5 xì, 2 shot 8 xì. ok?”

“cô nói đi với 1 gã trai trẻ vậy gã đó đâu?tôi có thấy ai đâu?”

“cứ từ từ đi anh dzai”

Đúng 5 phút sau, quả nhiên xuất hiện 1 gã tuổi chưa đến 30, khoác tay Hương lên dây phòng vip.

“sau cuộc này nó còn 1 cuộc nữa, hẹn lúc 11 giờ trong khách sạn Tường Vi” – Thỏ Ngọc cung cấp thêm thông tin.

Tôi nhìn cô ta với ánh mắt kinh ngạc, sau đó tôi tiếp tục chỉ mặt thêm 3 cô gái nữa, Thỏ Ngọc đều nói rành rọt.

“này cô, làm thế nào mà cô có thể biết...chẳng lẽ cô quen hết cái vũ trường này sao?”

“quen hết thì biết được lịch đi khách của họ hay sao? anh ngây thơ quá, mà tóm lại đây là bí mật nghề nghiệp của em, không thể tiết lộ, ok?”

Tôi liền đem nỗi lo lắng tích tụ trong lòng bao lâu nay ra hỏi Thỏ Ngọc :

“thế...ban nãy, cô bảo cái cô THẨM đó giải nghệ nhưng vẫn qua lại với đàn ông, đúng không?”

“đúng”

“cô có bằng chứng gì không?”

“ôi dào, anh gì đó ời, em đâu có rảnh nợ đi sưu tập bằng chứng người khác ngủ với đàn ông.”

“vậy bây giờ phải làm sao để tôi tin chắc thông tin cô cung cấp là chính xác?”

Thỏ Ngọc nựng má tôi khe khẽ “ngốc thế anh dzai, nói chuyện làm ăn cứ phải nhả tiền đầu tiên, một là tiền hai là tình.”

“cô muốn bao nhiêu?”

“thì cứ bao em chai rượu trước đã”

Tôi liền trả tiền rượu cho Thỏ Ngọc.

Cô ả tươi cười :

“đơn đặt hàng của anh khá phức tạp, thôi thì 3 chai đi”

Tôi nhảy dựng lên “cô muốn giết người à?”

“thế thì 2 chai rượu vậy”

“8 xì” – tôi nói.

Thỏ Ngọc rời khỏi ghế “8 xì để dành mà mua vui với 1 trong 52, 5% điểm ở đây nhé”

Nói đoạn cô nàng xách bóp bỏ đi.

Tôi chần chờ, nửa muốn điều tra chuyện của Thẩm, nửa không tin tưởng lời Thỏ Ngọc.

Cuối cùng sau khi quyết định bỏ tiền thuê thì cô ả đã rời vũ trường từ lúc nào.

Tôi đành đem chuyện của kiều nữ kì lạ nọ hỏi Bartender.

Anh ta giới thiệu ngay :

“Thỏ Ngọc à, Chupa số 1 trong thành phố đấy, đừng nói là điểm ở đây nhé, cho dù là các tỉnh lân cận, có khi ra tới tận Hà Nội, Hải Phòng cô ta cũng điều tra được hết. chỉ cần điện 1 cú thôi! Nếu cậu muốn hỏi thông tin về gái điểm nào đó thì tìm tới cô ta là tốt nhất, bù lại giá hơi cao 1 tí, rẻ thì 3 xì, đắt thì 3 chai, nhanh thì 3 giây, chậm thì 3 ngày.”

Sau đó tôi tiếp tục hỏi thêm về đường dây của các Chupa và thân phận của Thỏ Ngọc.

Như Thỏ Ngọc đã trình bày ban nãy, Chupa là từ để chỉ các tay cò mồi trong giới cave. Từ Chupa xuất phát từ nguyên gốc là Chupacabra, tức: con quỷ hút máu dê.

“bởi vì chúng nó thường vùi tiền rất ác!” – Bartender nói.

Đa số Chupa cũng là điểm. bọn họ chủ yếu xuất thân từ gái hạng A của sòng bạc Monaco.

Trong thế giới ngầm ở Sài Thành, có 2 tượng đài ăn chơi, thách thức cả các lực lượng chức năng :

Đầu tiên phải kể đến Đêm Màu Hồng –được ví như lầu xanh của Sài Thành – ổ chứa mại dâm duy nhất không bị sờ gáy, cung cấp gái gọi, gái nhảy, dĩ điểm các loại, số lượng khổng lồ, thậm chí các chân dài như người mẫu, diễn viên, ca sĩ cũng thông qua môi giới ở đây. ngoài ra vũ trường còn là chốn ăn chơi thác loạn của dân chơi, nơi gay tìm bạn, nơi les gạ tình.

Tiếp theo: sòng bạc Monaco - có lịch sử phát triển lâu nhất thành phố. Nơi rửa tiền an toàn của các đại gia, ông trùm thế lực lớn. Giang hồ Sài Gòn tập trung cả về đây, vì thế, Monaco là tụ điểm chứa nhiều “hàng nóng” nhất. Từng nghe câu “có đụng thì đụng áo xanh, chớ đụng Mona, đi chầu ông bà”

Nghe hết lời giới thiệu hoành tráng của Bartender, tôi chặc lưỡi: “thì ra Thỏ Ngọc là chupa, gái hạng A ở Monaco, chẳng trách chuyện gì cô ta cũng biết!”

40. Chương 40: Bằng Chứng Ngoại Tình.

Như đã 10 phần tin tưởng, ngày hôm sau đúng 9 giờ đêm, tôi đi 1 mình tới Đêm Màu Hồng.

Bartender mách với tôi “dạo này Thỏ Ngọc và lính bên đó cứ 9 giờ lại mò đến đây, hình như đang tìm gái cho Monaco”

Quả nhiên vừa bước vào đã thấy dáng người yếu điệu ngồi bên quầy bar.

“chào cô”

“mang đủ tiền chứ anh dzai” - Thỏ Ngọc cười ha hả, điệu bộ như thể đã biết trước sự xuất hiện của tôi.

Tôi liền đáp :

“chỉ cần cô làm tôi vừa lòng”

“được thôi, nhưng mà có 1 chút rắc rối”

“là chuyện gì?”

Cô ả bữu môi: “vừa vào cửa bảo vệ đã đòi thẻ”

Như đã 10 phần tin tưởng, ngày hôm sau đúng 9 giờ đêm, tôi đi 1 mình tới Đêm Màu Hồng.

Bartender mách với tôi “dạo này Thỏ Ngọc và lính bên đó cứ 9 giờ lại mò đến đây, hình như đang tìm gái cho Monaco”

Quả nhiên vừa bước vào đã thấy dáng người yếu điệu ngồi bên quầy bar.

“chào cô”

“mang đủ tiền chứ anh dzai” - Thỏ Ngọc cười ha hả, điệu bộ như thể đã biết trước sự xuất hiện của tôi.

Tôi liền đáp :

“chỉ cần cô làm tôi vừa lòng”

“được thôi, nhưng mà có 1 chút rắc rối”

“là chuyện gì?”

Cô ả bữu môi: “vừa vào cửa bảo vệ đã đòi thẻ”

Ở Đêm Màu Hồng, những gái điếm thuộc khu vực khác muốn vào đây làm ăn phải mua thẻ.

Tôi rút 500 nghìn đặt lên bàn – số tiền này đủ mua thẻ thời hạn 1 tuần.

“anh dzai hiểu luật đây, anh muốn biết Thắm đi có quan hệ với ai phải không? đơn giản thôi: giám đốc công ty vàng bạc đá quý An Sương, bí thư tỉnh ủy 1 tỉnh ở miền tây cả giám đốc ngân hàng Acbank nữa, ngoài ra số lượng đang dần tăng lên”

“có bằng chứng không?”

Tay tôi bóp chặt cứng li rượu mỏng manh.

“sáng nay Thắm vừa ra khỏi nhà với gã giám đốc công ty An Sương - Quách Thế Phúc (wtf =]]), chiếc xe con biển số ****, dừng lại ở khách sạn Vedette - Bình Dương” – cô ả chìa ra 1 bức hình chụp chiếc xe con đang lẩn bánh trên đoạn đường gần nhà tôi.

Thỏ Ngọc mắt nhìn tôi, miệng vẫn tiếp tục :

“buổi chiều, cô ấy đón taxi đến nhà hàng Giang Đông, vào thẳng phòng kín, bên trong có 3 người đàn ông nhé”

- lại thêm 2 bức ảnh, 1 bức có bóng hình quen thuộc của Thắm đang đi theo lối đặc biệt dành riêng cho khách vip, còn 1 bức chụp 3 nam – 1 nữ vừa trò chuyện vừa từ nhà hàng ra bãi đỗ xe.

“tối đến cũng là chiếc xe ban sáng chở cô ấy về khách sạn Vedette, người lái xe là giám đốc công ty vàng bạc đá quý An Sương. Bây giờ họ vẫn đang ở đó đấy. nếu anh không tin, có thể tự thân tới đó kiểm chứng.”

Thỏ Ngọc đặt ảnh trước mặt tôi rồi đưa tay ngoắc Bartender “tiền rượu nhớ tính bên anh dzai đây nhé”

Đầu óc tôi hỗn độn mênh mông, nhìn đi nhìn lại 4 tấm hình không có biểu hiện gì cụ thể.

Mặc dù đã cố gắng suy nghĩ những điều tốt đẹp, nhưng mọi hình ảnh xấu xa cứ đeo bám lấy tôi không tha.

Cuối cùng, tôi quyết định móc điện thoại liên lạc với Thắm.

Điện thoại báo thuê bao.

“mả mẹ chúng nó”

Chẳng hiệu nghiệm gì, tôi gọi lại lần nữa.

Thỏ Ngọc áp sát tai vào điện thoại tôi rồi thỏ thẻ “anh ngon dzai, điện thoại cũng là 1 bằng chứng quan trọng khác đấy”

“ý cô là sao?”

“biết đâu trong cái đồng tin nhắn lưu trữ, lịch sử cuộc gọi có đầy số 2 tay giám đốc và tay bí thư tỉnh kia. À, nếu anh muốn biết cách đọc trộm tin nhắn vừa nhận được từ máy Thẩm mà cô ấy không hay biết thì em sẽ chỉ cho anh”

Tôi thờ người ra, tâm trạng cực kì tệ hại.

Cuối buổi, Thỏ Ngọc tính cho tôi “giả hờ”: “anh gì đó ơi, thấy anh tội nghiệp quá, haizzz, đáng lí ra không nên dễ dàng đặt lòng tin vào người khác như vậy. em chỉ lấy anh 2 chai rượu thôi”

Tôi đặt tiền lên bàn như cái máy.

Thỏ Ngọc liếc mắt qua rồi cười “không có boa sao?”

“boa?cô còn muốn boa?”

“em chụp ảnh lấy thông tin cho anh giá 2 chai rượu, còn chỉ cho anh cách xem tin nhắn điện thoại, đáng lý phải được thêm 1 chút chứ”

Ả điểm này, không hề danh xuất thân từ casino.

Tôi vừa rút 200 nghìn thì bắt gặp ánh mắt chối từ của cô ta :

“Xăng vừa tăng 600 đồng 1 lít đấy, anh có biết ko?” - Thỏ Ngọc vò tôi đúng 600 nghìn.

Đứng nhìn bóng dáng thướt tha yêu kiều xuyên qua dòng người ra trước cửa, tôi mới hay mình vừa bị dắt dê hết một núi tiền.

Cô ả đúng là con quỷ hút máu dê !

con dê ngu ngốc còn ai ngoài tôi?

Đêm hôm sau Thẩm rất muộn mới về, mồm nồng nặc mùi rượu, tôi vốn đã không vui, vùng vằng quay lưng lại, không thèm để ý đến chị.

Thẩm chui ngay vào toilet xả nước tắm rửa.

Đã quá đêm mất tôi vẫn mở tròng tròng nhìn lên trần nhà, càng ngó càng bức dọc, vừa lúc điện thoại của Thẩm reo, tiếng chuông không lớn, Thẩm trong phòng tắm không thể nghe thấy.

Tôi bèn chụp lấy điện thoại nhét dưới gối cho tiếng chuông nhỏ đi.

Màn hình điện thoại hiện lên chữ “C. Phúc. An Sương” – tôi dám cá đây là tay giám đốc công ty vàng bạc đá quý vẫn thường đưa đón Thẩm.

Đang giận tím tái mặt mày, bỗng đâu nghe thêm 1 tiếng báo tin nhắn đến.

Tôi do dự không biết có nên xem trộm tin nhắn không, từ trước đến giờ tôi nào dám kiểm tra điện thoại của “đại ca”.

Hơn nữa đây là vấn đề riêng tư tối thiểu của mỗi người.

Nhưng lần này không đành lòng được, tôi y theo cách Thỏ Ngọc đã chỉ để xem tin nhắn :

“bạn trai không nói gì chứ? hôm nay mấy ông khách rất vui đấy, đúng là con có nghề thật! ráng ngủ ngon giấc ngày mai chú sang đón sớm, vốn ngân hàng kì này nhất định phải vay được.”

“nghề ư?” - tôi nghĩ “chị ta chỉ có 1 nghề”

Vừa hay lại thêm 1 tiếng chuông báo nữa, không phải gã giám đốc mà là số lạ :

“cưng yêu, nhớ em quá, mai lại đến nữa nhé, chuyện tiền nong đối với anh chỉ là vấn đề đơn giản thôi. À, sắp tới anh sẽ giới thiệu em với mấy tay đại gia nhà đất nữa, lấy lòng được bọn này thì vợ chồng mình chỉ còn mỗi việc nằm nhà đếm tiền thôi”.

Còn chưa kịp hoàn hồn, điện thoại trong tay tôi tiếp tục rung lên lạnh lẽo :

” em việc gì phải về nhà với thằng ăn bám đó, hay dê lát nữa anh sang đón xuống Bình Dương luôn nhé”

Đồ điểm ! con dĩ – lần đầu tiên trong đời, tôi chửi thề Thắm.

Cầm điện thoại, tay tôi run lên bần bật.

Thỏ Ngọc nói đúng: tôi đến chết vẫn còn tin nhầm người!

Đồ đàn bà dối trá đó nói rằng: “em đã bỏ nghề, sẽ không bao giờ quay lại con đường cũ nữa!”

Còn luôn miệng rêu rao: “em ghét nhất nói dối !”

Mẹ kiếp, nó chỉ được cái miệng thôi!

Bình tĩnh, bình tĩnh, phải thật bình tĩnh,...

Tôi đi đi lại lại quanh phòng, cuối cùng nhấn cả 3 tin kia vào máy của tôi.

“đây chính là bằng chứng, tôi sẽ thu thập 1 rổ bằng chứng!”

Nằm ngủ trong mực nát, lẫn lộn trái phải, trần trọc không yên.

Tôi nhìn sang bên Thắm đang quần khăn say giấc, bất giác lại nghĩ “làm cái con mẹ gì mà tắm lâu thế nhỉ? lại còn leo lên giường là ngủ ngay nữa, không phải thân xác mệt mỏi rồi quá chứ?”

Còn nữa, ngay khi bước ra khỏi phòng tắm, chị ta mở điện thoại trước tiên.

Môi nhếch lên, miệng mỉm cười.

Sau đó ôm điện thoại ra khỏi phòng một lúc.

Trưa hôm sau, tôi đang đi bộ trước cổng trường cùng Xấu Hổ thì 1 chiếc xe con màu bạc đón đầu.

Cửa kính hạ xuống, là khuôn mặt cùng bàn tay mềm mại của Thắm khẽ ngoắc tôi.

“bây giờ mình có chút việc, gặp bạn sau nhé”

“hì, không sao đâu mà” – Xấu Hổ cười nhẹ, rồi nhìn Thắm cúi đầu chào.

Cửa đóng sập lại, Thắm nguýt tôi ngay lập tức :

“con bé dễ thương đấy”

“ừ, đứa bạn”

Chị liền ngâm nga :

“lần này là 1 cô tiểu thơ mơ huyền mờ trường Ngoại Thương, rơi vào lòng Hai Mặt...”

Tôi liếc nhìn người lái xe, không có vẻ gì giống 1 tay giám đốc, chắc là tài xế riêng.

Thắm tiếp tục: “gái còn trinh nguyên đấy, non tơ, non tơ, mê tôi, mê tôi...”

“đương nhiên là còn, chẳng lẽ mất?”

“phải rồi, người ta vậy chứ có đâu như em”

“em nói đủ chưa?”

“giá mà đủ”

“gọi anh lên xe để nghe mấy lời vô duyên đấy à?”

“anh nói em vô duyên?”

“không có” – tôi quay mặt đi không nói thêm một lời.

Chiếc ô tô lăn bánh qua những con đường lớn, mấy lần dừng lại vì kẹt xe.

Hồi lâu, Thắm quay sang cù nách tôi.

Thấy tôi không động đậy Thắm dịu giọng dỗ dành :

“chồng ơi, em đùa chút mà cưng giận à?”

“chồng ơi, cả tuần rồi mình chưa đi ăn, bây giờ đi nhé, được không?”

“chồng ơi, có quà cho chồng này...” – Thắm trao cho tôi 1 hộp quà màu đen, chắc vật bên trong rất sang trọng.

Tôi nhận quà, không mở ra, chỉ hỏi “xe này của ai vậy em?”

“à, là của chú giám đốc công ty An Sương đấy, chú cho em mượn đi lại cho tiện, còn khuyến mãi 1 anh tài xế giỏi nữa”

Anh tài xế nhìn tôi qua kính chiếu hậu, gật đầu hóm hỉnh “được bà chủ mời đi ăn là sướng số 1 đó chú em”

Mẹ kiếp ! thế đây là bữa cơm từ thiện chắc !?

Tôi ghét cái cách hắt gọi Thắm là “bà chủ”, ghét cả câu nói vô ý vô tứ kia.

Chiếc xe tấp vào bãi đậu hoành tráng của rạp Megastar, ra là chị dẫn tôi đi xem phim.

Thắm hôn vào má tôi 1 cái nhẹ nhẹ “để em bù cho anh 1 bữa”.

Nếu không phải bấy lâu nay làm gì đó có lỗi thì việc gì phải bù, phải đền cho tôi?

Thằng đàn ông nào chẳng có thói hẹp hòi, hơn nữa nghi vấn từ quan hệ của Thắm với mấy gã giám đốc làm mù lí trí tôi.

Trước đây làm điểm là do hoàn cảnh đưa đẩy, cũng chưa biết tình yêu là cái chó gì.

Bây giờ chung chăn gối với tôi, bộ chị còn muốn ăn vụng sao?

Tôi không thể cho phép người khác dắt mũi mình

Trong khu ăn uống, Thắm tỏ ra rất vui vẻ, nói bấy lâu nay đi với ông giám đốc công ty An Sương tiếp khách này khách nọ một bữa hơi tai, cuối cùng đã được đền đáp xứng đáng.

Dự án xây bệnh viện, khách sạn ở Bình Dương đang trong thời gian khởi công xây dựng.

Việc khó nhất là xin được chữ kí của các cán bộ tỉnh cũng đã hoàn tất.

Bây giờ chỉ còn mời mấy ông lớn 1 bữa cuối cùng nữa là tạm thời có thể kê gối ngủ ngon.

Sau này 2 công trình kia đi vào hoạt động, chúng tôi nghiễm nhiên trở thành ông này bà nọ.

Cùng lúc điện thoại của Thắm reo vang, chị lập tức nghe máy ngay :

“vâng, vâng, đầu giờ chiều cháu sẽ có mặt”

Chị liếc nhìn tôi, rồi hơi quay mặt sang hướng khác, giọng cũng nhỏ đi.

“chỗ cũ? Vâng ạ, ôi trời đất ! cháu phải cảm ơn chú mới đúng”

Nói thêm vài câu xã giao rất nhẹ nhàng tình cảm, Thắm cúp máy, khoe miệng còn nguyên nét tiểu ý.

Bất chợt, điện thoại sáng, Thắm có tin nhắn :

Chị cầm lên đọc, hơi cau mày, rồi liếc tôi cái nữa :

“ai nhắn tin đấy?” – tôi hỏi.

“chả biết, chắc nhầm số”

Chị vừa bấm nút xóa tin thì điện thoại nhận thêm 1 tin nhắn khác.

Thắm đọc xong tiếp tục xóa.

Tôi hơi nhòm người định bụng dòm xem có gì hay, nhưng chẳng thấy gì.

Điện thoại reo vang, có người gọi đến.

“ai đây nhỉ?” – Chị lẩm nhẩm rồi nhắc máy với về e dè.

Cùng lúc cái màn hình ti vi chỗ chúng tôi đang ngồi phát 1 đoạn ca nhạc của K - pop, Thẩm đứng dậy ra chỗ vắng về nói chuyện.

Tôi nhận ra nét mặt chị ta rất lạ.

Thôi đúng là có điều mờ ám rồi, còn chồi gì nữa?

Nghe máy xong, chị quay lại tiếp tục dùng bữa, tôi bèn đánh tiếng :

“ai gọi mà trông em lạ thế?”

Thẩm hơi bối rối, đáp bừa :

“không biết, cái bọn thần kinh dấm phải định nào đấy gọi nhầm số”

“gọi nhầm số? gọi nhầm số mà nói lâu đến thế à?” – tôi giữ nguyên suy nghĩ trong lòng, chẳng buồn làm khó chị ta thêm nữa.

Buổi xem phim diễn ra tẻ nhạt, Thẩm vừa xem vừa nghĩ băng quơ, thi thoảng lại móc điện thoại kiểm tra, dường như đang chờ ai đó gọi đến.

Xong xuất chiếu phim, điện thoại đổ chuông, chị đưa tôi thẳng về trường.

Tôi la thầm “xong rồi, xong rồi, quả này hẹn với tình nhân rồi”

Đứng chần chờ trước cổng trường, tôi bỗng nghĩ tới câu “săn trộm phải có tang vật, bắt kẻ thông dâm phải bắt tại giường”

Tang vật, tôi đã có.

Riêng bắt quả tang tại trận thì chưa.

Chiều hôm đó, đang loay hoay tính kế thì đụng ngay Thỏ Ngọc ngoài đường.

Cô ả nói với tôi “khách sạn Vedette, tầng 7, phòng 102, còn lẩn tẩn cái gì nữa?”

Thế là tôi bắt taxi, chạy 1 mạch xuống Bình Dương, lòng nặng như đeo đá.

Giữa đường bắt gặp chiếc xe bạc quen thuộc đỗ bên ngoài quán café 1131.

Tôi lập tức dừng xe bước vào khu café hoành tráng, với tường bằng kính chịu lực hướng ra mặt hồ xanh lam gợn sóng.

Ban này Thỏ Ngọc báo Thẩm và lão giám đốc Phúc sẽ tới khách sạn vedette nhưng thực ra họ đang ngồi trong quán café.

“mẹ kiếp, kiểu này có khi bị con Thỏ lừa thê thảm.”

Nghĩ là vậy nhưng tôi vẫn muốn theo dõi “đôi nam nữ” kia đến cùng.

Ở phía xa xa, thân hình mảnh mai như 1 bà hoàng quyền rũ đang ngồi đối diện với gã đàn ông tóc bạc trong bộ ple sang trọng.

“gu của con đi này là mấy lão già sắp chết thì phải”

Tôi kín đáo ngồi xuống 1 chỗ, đã được che khuất bởi chậu cây to tướng.

Chỗ ngồi ngay phía sau lưng Thẩm thành thử chị không hề phát hiện ra tôi.

Bọn họ trò trò chuyện chuyện quá mức say sưa.

Khuôn mặt cả hai đều ánh lên nét cảm thông.

Tình chàng ý thiếp cứ gọi là dào dạt, thấy mà muốn nôn.

Lão giám đốc còn đặt bàn tay lên tay Thẩm, đầu gật gật ra chiều thấu hiểu lắm.

Tôi dám cá bề ngoài thì yên tĩnh thế thôi, chứ cái của nợ của lão đang xúc động ghê gớm.

Một lát sau, tay giám đốc gọi thanh toán, nói nhỏ gì đó với Thẩm, chị ta cười tủm tỉm, hai người đứng dậy rời khỏi quán café

Lão đầu bạc khề đồ eo Thẩm như 1 quý ông lịch lãm, bước vào xe hơi.

Tôi chợt ước, giá mà trong tay có lựu đạn, tôi quăng 1 quả vào trong đó thì thế nào nhỉ?

Hồi hộp bám đuôi 2 con người kia lòng vòng trên các tuyến đường ở Bình Dương

Đến khi chiếc xe dừng hẳn, tâm trạng tôi tụt hẳn trong “hố đen vũ trụ.”

Họ vào khách sạn!

5 phút trước tôi còn tự an ủi bản thân rằng tất cả chỉ đơn thuần là “xã giao”

Nhưng cái kiểu tiếp khách trong khách sạn của Thẩm thì không cần nói ra, ai cũng hiểu.

Đôi bàn tay tôi nắm lại thành nắm đấm run rẩy, trong óc thấp thoáng thấy 2 bóng người quần quýt bên nhau, ***g áp vào nhau.

Tôi đi thang máy khác họ, bấm đúng tầng 7.

Vừa hay đến nơi thấy bóng lưng 2 người bước vào phòng số 102.

Cửa đóng kín, chốt trong.

Tôi tiến tới gõ cửa cộc cộc

“ai đấy?”

Tôi lại gõ cửa.

“ai đấy?”

Ông già mày đây, còn chưa mở cửa?

Cửa mở khá mạnh, chắc người bên trong đang bực tức vì chưa kịp sướng.

Lão giám đốc công ty An Sương đứng ngay trước mặt tôi, áo khoác ngoài cởi ra vứt đâu không rõ.

“câu là ai?tới đây có việc gì?”

Vừa hay Thẩm ở trong phòng bước ra hỏi “có chuyện gì thế chú?”

Chị ta nhìn thấy tôi, la lên kinh ngạc “anh?anh làm gì ở đây?”

Tôi nhếch mép, lật tay

“như 2 người thấy đấy, à, mẹ kiếp, em đến đây để cảm ơn chị về món quà đắt tiền, nhân tiện chứng kiến mặt rỗng của ngài giám đốc phong lưu”

Ông giám đốc tức thì bối rối “cháu.. cháu là bạn trai của Thẩm à, ồ nếu đã đến thì cứ vào đây, à.. ờ chú đang...” – lão ta tự nhìn bộ dáng của chính mình “chú đang...tính về phòng, phòng chú...ở bên kia!”

Nhìn cái bộ dáng ấp a ấp úng như gà mắc đẻ của lão ta, tôi chỉ ước mình có sức lực cỡ như Mặt Quỷ, để đâm cho lão 1 quả chết ngay tại chỗ khỏi phải lằng nhằng.

Tôi bình thản “thế sao? thế 2 người đang làm gì?”

“chàng trai trẻ à, chú và con bé Thẩm đang bàn chuyện làm ăn, giấy tờ nằm trong phòng cơ mà”

“hay thật, vậy ra phòng này là phòng 2 người làm ăn?”

“anh ăn nói kiểu gì thế?mà anh đang theo dõi em đấy à?” – Thẩm trợn mắt nhìn tôi.

“chứ còn, tôi không theo dõi thì còn bị dắt mũi tới già”

Lão giám đốc xen vào “thôi thôi, đang có chuyện hiểu nhầm xảy ra ở đây, hai cháu đừng to tiếng nữa được không?”

Tôi chỉ vào mặt lão ta “ông cứ đứng đấy”

Rồi quay sang Thắm “bây giờ chị đang nói dối phải không Thắm? sao con người chị thay đổi nhanh thế hả? tôi Hai Mặt thì chị Vạn Mặt”

“em không nói dối anh”

“chị bảo đã bỏ nghề diễn, thế chuyện gì đang diễn ra? hay bây giờ không thèm đứng đường nữa, chuyển lên trên trung ương rồi?”

“này” - Thắm quát to – “anh đừng có nói lung tung ở đây”

Tôi cười mỉa mai quay sang lão giám đốc “thưa ngài giám đốc, chị ấy là dĩ của dĩ”

Thắm chộp mạnh lấy tay tôi, kéo đi “ở đây không phải chỗ của anh, anh đi về nhà rồi mình nói chuyện sau”

“tôi không đi đấy!”

Thắm không để tâm tới tôi, chỉ cúi đầu xin lỗi lão giám đốc “xin lỗi chú Phúc, cháu có lỗi, cháu sẽ giải thích sau, bây giờ cháu cần giải quyết việc gia đình”

“tôi gia đình mẹ gì với chị, tôi đâu phải trai bao”

“anh đi về nhà với em”

Nói rồi chị ta kéo tay tôi thật mạnh, vừa kéo vừa đẩy vừa quát.

Lão giám đốc đầu bạc ngơ ngác đứng nhìn, các khách phòng bên mở cửa dòm chúng tôi trần trối.

Trên xe, không ai nói với ai tiếng nào.

Đến khi vừa đẩy cửa bước vào nhà, tôi quăng 4 tấm hình xuống bàn

“cái gì? Anh thuê thám tử theo dõi em? Đồ hèn hạ”

“tôi hèn hạ vẫn còn đỡ hơn thứ ăn vụng không biết chùi mép, thứ bán thân rẻ tiền không biết nhục”

Thắm lao vào xé nát 4 bức ảnh.

“chị xé để tôi không còn chứng cứ trước tòa chắc?”

“anh điên rồi, mấy bức ảnh này không nói lên điều gì hết! em đi ăn tối với ai, cả thế giới đều biết, có gì là sai?”

“toàn là đàn ông, có mình chị là phụ nữ”

“thì đã làm sao?”

“thì các người đã làm trò gì trong đó chỉ có các người biết”

“anh...đầu óc anh thật dơ bẩn!”

“đầu óc tôi dơ bẩn từ ngày chung sống với chị đấy, trước đó tôi ngây thơ như tờ giấy trắng”

Chị nhìn tôi chằm chằm bỗng nhiên bật cười :

“à à, ra là anh đang cố tình bày trò để đuổi tôi đi, được thôi, loại bỏ con dĩ này để nạp gái trinh kia vào chứ gì?”

Thắm bỏ lên lầu 2, vào phòng ngủ, bắt đầu quá trình thu dọn quần áo :

“tôi đi cho anh hài lòng, đi để anh rửa con bé đó về hú hí!”

Tôi điên tiết “chị đừng có mà giở cái trò gấp lửa bỏ tay người ấy nhé”

“ai gấp lửa bỏ tay người? anh mới là kẻ khốn nạn!”

“lại còn cãi à, chị nhìn cho kĩ đây là cái gì?...”

Tôi mở điện thoại dí những tin nhắn lạ mang thông điệp nhạy cảm vào mặt Thẩm.

“chị mở mắt ra nhìn cho rõ đi, bảo rằng tôi bịa chuyện nữa đi”

Thẩm tròn mắt nhìn tôi, thều thào qua kẽ răng

“anh đọc tin nhắn của em?”

“nhờ có chúa đây”

“em thề: em không biết ai nhắn, đó là số máy lạ, người ta chỉ nhầm lẫn thôi”

“vậy trưa nay ai nhắn tin rồi gọi cho chị? chị phải ra nơi khác nghe máy?”

“em không biết, một người nào đó gọi cho em, nói to mấy câu bất lịch sự vào điện thoại, em hỏi ai ở đầu dây bên kia đấy, thì họ không trả lời, sau đó cười rồi tắt máy!”

Tôi lắng nghe hết những điều Thẩm trình bày, đọc lại các mẫu tin nhắn giấy lát.

Bỗng tôi mắng “vậy ra chị đang kể chuyện trinh thám à? sao ngắn thế? còn nữa không?”

“em nói rồi: đó là sự thật !”

Thẩm gào lên “bao lâu nay em tạo dựng mối quan hệ tốt với mấy ông giám đốc thì có gì là sai? Đồng ý là thời gian đầu có nhiều kẻ dè tiện đấy, nhưng em đã chấm dứt làm ăn với bọn họ rồi. gần đây chú giám đốc công ty An Sương giúp em quen được mấy ông trên tỉnh, quen được cả giám đốc ngân hàng để vay vốn nữa. Em xã giao tốt, chạy được dự án thì có gì là sai? em không hề đưa thân ra hoán đổi. ”

“không nhờ thế thì tiền đâu em chuẩn bị trước cơ ngơi cho anh ra trường khỏi sợ thất nghiệp? tiền đâu em tặng qua đất tiền cho anh? anh lại còn moi ở đâu những thông tin bẩn thỉu đó rồi kết tội em, anh chẳng làm được cái tích sự gì hết! chỉ giỏi phá !”

Máu nóng trong người dồn lên đầu, hai tai tôi nóng bừng lên.

Có lẽ trước những lời đả kích nghiêm trọng của Thẩm, tôi không còn giữ nổi bình tĩnh:

“đồ đất tiền chứ gì? Mẹ kiếp ! đồ của chị đây, tôi chưa hề động vào 1 ngón tay!”

Tôi chụp lấy hộp quà màu đen Thẩm tặng ban trưa, quăng mạnh 1 cái vào bàn trang điểm.

“xoảng!” - Kính bể tan tành, vật nặng bên trong rơi bộp xuống sàn.

Một chiếc đồng hồ mạ vàng quý phái.

Đứng sững vài giây, dường như cảm thấy chưa đủ, tôi chụp những túi đồ hàng hiệu Thẩm mua vài ngày trước, trút xuống ào ào.

“đấy! chị thấy gì chưa?tôi đâu dám động vào. Tôi không làm ra chừng đó tiền nên không dám nhận đâu”

“cả cái này nữa, cái này nữa”, tôi lục tủ đồ đập phá, lôi cả chiếc Macbook ra ném.

Thẩm gào to “anh làm gì vậy?đừng có đập nữa !”

“tôi phải đập, phải đập”

“điên rồi, anh là đồ điên” – chị ta túm lấy tay tôi, 2 người chuyển sang thế giằng co.

“tôi không điên sao được đây? Ngày hôm nay suýt nữa chứng kiến người yêu ngủ với kẻ khác, còn mua quà về dỗ dành tôi như con nít, nói rằng: ngoan nào, đừng có phá hỏng mọi chuyện nhé, tao làm điểm nuôi mày đấy! như thế mà còn không điên à? Bộ chị không đi đánh đi không chịu được sao?”

“em và chú giám đốc trong sạch!”

“sạch cái con mẹ nó, phải đợi đến khi tôi chứng kiến lão lột truồng chị rồi dè ra giường mới dơ phải không?”

“đồ khốn!” - Thẩm vung tay tát vào má tôi 1 cái thật kêu.

Tôi cũng bắt thần theo phản xạ tự nhiên hất tay 1 cái thật mạnh.

Thấm ngã sổng soài ra đồng đồ.

Lúc ngẩng mặt lên, ánh mắt chị trong như hai giọt nước.

Cuối cùng, Đĩ của Đĩ cũng khóc, những hạt trân châu như nước sôi nhỏ trên mặt băng, lẳng lặng buông rơi.

“phần lớn trong số đồng đồ này đều xuất thân dơ bẩn, đúng! Đúng là dơ bẩn thật!” -

Thấm nức nở: “nhưng em phải hi sinh nhiều thế nào anh có biết không? em không phải là loại người lúc nào cũng đặt cái con mẹ gì sĩ diện lên đầu, rồi suốt ngày nói rằng: tôi không cần thứ này, tôi không cần thứ kia, chỉ cần cho lương tâm trong sạch, có chết cũng phải thanh cao đâu! Em thấy kịch lắm, anh biết không? những người đó chẳng hiểu chó gì về đời hết !”

Thấm đứng thẳng người, uất ức nhìn tôi, tôi cũng trừng mắt nhìn chị ta.

Lòng tôi bắt đầu nhũn ra, tôi vội chạy tới dùng tay ngăn 2 dòng nước mắt lăn trên má Thấm, chị nghiêng đầu né tránh, hất tay tôi đi.

Thấm cứ thế xô cửa bỏ ra ngoài, không buồn gói ghém đồ đạc, tiếng chân nện bình bịch lên sàn nhà.

Tôi đứng ngây ra suy ngẫm: bây giờ nên đuổi theo chị ta, hay cứ mặc cho chị ta tự phát tiết nỗi đau?

Và liệu tôi đã làm sai hay đúng?

Lần thứ 2 trong đời, tôi tự hỏi “tình yêu là cái chó gì?”

Khi bóng đêm buông xuống thành phố, chỉ còn 1 chút tia sáng đỏ ối của vầng thái dương le lói xa xăm.

Cả căn nhà vang lên âm thanh của tĩnh lặng.

Ngồi lặng lẽ trong phòng hồi lâu, tôi bật đèn, bắt tay vào dọn dẹp mọi thứ.

Quần áo, máy tính, đồng hồ, chăn màn, gối ôm, đèn bàn....

Khi tất cả đã đâu vào đấy, tôi nằm lăn ra giường vùi đầu vào đồng gối.

41. Chương 41: Thời Kỳ Khủng Hoảng Đĩ Điếm.

Tỉnh dậy sau 1 giấc ngủ dài, bụng đói meo, sáng hôm đó đành nghỉ học.

Vừa ra tới đầu ngõ ăn sáng, đột nhiên 1 chiếc xe con đen bóng tấp vào trước mặt :

Ông giám đốc công ty An Sương ngoắc tôi lên xe

“mẹ kiếp, chui lên đó để bị khử sao?đâu có đại”

Tôi không thềm lí gì đến lão, chân vẫn bước đi.

Chiếc xe chậm rãi lăn bánh theo tôi trên con đường nhỏ.

“này cháu, chú muốn nói chuyện với cháu một lát, chú biết chúng ta có chuyện hiểu lầm rất lớn, nhưng cháu đã sai rồi có biết không?”

Tôi dừng bước nhìn lão “ông nói tôi sai?”

“đúng vậy, cháu mau lên xe, chú sẽ giải thích rõ với cháu”

“Một mình ông vào nhà tôi, xe để bên ngoài cổng, chứ tôi có chết cũng không lên xe ông”

“ôi...thôi được rồi, để chú vào”

Nói đoạn ông ta xuống xe, từ từ bước từng bước vào nhà.

Tay tài xế đứng theo giao hẹn, ngồi trong xe đợi bên ngoài cổng.

Vào tới nhà tôi nói

“Thấm bỏ đi rồi, nhà chẳng có ai nấu nước cả, thông cảm nhé”

“không sao, không cần nước, không cần nước”

Ông ta ngồi xuống ghế sofa, bắt đầu bằng 1 tiếng thở dài, kèm theo câu nói :

“nhà chú chỉ độc nhất 1 đứa con gái bị tai nạn mất từ năm 18 tuổi, hai vợ chồng từ đó không sinh nổi đứa con nào nữa. vì thế chú coi Thấm như con ruột”

Tôi nhìn ông không đáp.

Ông giám đốc cũng không chú ý đến tôi, chỉ một mực kể hết câu chuyện :

“Thấm nó rất giống đứa con gái bị mất của chú, cả về tính tình, cách nói năng, cử chỉ cũng giống hệt nhau. Vậy cho nên, ngày trông thấy nó chú đã nghĩ: hay là trời cố tình sắp đặt? chắc chắn là ý trời rồi. vì vậy, chú hết lòng thương yêu và giúp đỡ nó, còn đưa nó về nhà gặp vợ chú, ăn tối cùng gia đình chú. Cả nhà ai cũng thương con bé. Vợ chú đã khóc ngất khi thấy nó.”

Tôi chú ý dõi theo con người trong mắt ông ta, hình như ai đó nói khi kể chuyện, diễn tả

cảm xúc nếu con người chuyển động không ngừng nghỉ là đang nói dối.

“những ngày đầu mới bước vào giới nhà đất ở Bình Dương đầy khắc nghiệt, nó thể hiện bản lĩnh cứng cỏi. Thấm là 1 đứa thông minh nhưng có nhiều chuyện thực thà quá mức, chẳng hạn như nó khai thật với gia đình chú đã từng là gái điếm! cô và chú biết chuyện chỉ còn nước cười buồn, càng thêm thương nó nhiều hơn, chắc ngày xưa gia cảnh khốn khó không nơi nương tựa”

Tôi vô thức gật đầu “đúng rồi”.

hễ cứ nhắc đến quá khứ của Thấm là lòng tôi lại mềm như bông gòn.

“rồi chú cùng nó hợp tác dự án bệnh viện và khách sạn dưới Bình Dương, thiếu một số tiền nên phải cầu cạnh người này người kia, có bọn khốn tính lợi dụng nó, nói những lời ve vãn có cánh, nhưng tâm trí nó kiên định, đã thề sẽ sống thật với cháu, nó muốn lương thiện với chính bản thân nên từ chối, vì thế dự án gặp nhiều rắc rối, cho đến gần đây mới hoàn tất.”

Tôi cướp lời ông ta “vậy sao dạo gần đây còn có người nhắn tin cho Thấm nói rằng: chỉ cần 1 đêm nữa sẽ giải quyết vấn đề tiền nong ngay lập tức cho Thấm, chẳng cần phải lo lắng. thậm chí sẽ hỗ trợ Thấm trong những dự án khác lớn hơn, để Thấm trở thành 1 nữ doanh nhân thành đạt?”

“chú không biết kể đó, con bé cũng có kể lại với chú, chú nghĩ chỉ là 1 đám mất dạy vô tích sự nào đó thôi. Chứ giám đốc ngân hàng và ông bí thư tỉnh đều là bạn lâu năm của chú, bọn họ nhất quyết không làm cái chuyện tồi bại đó đâu”

“ai biết được ạ” – tôi nhún vai.

Ông giám đốc nhìn tôi: “nói đi cháu trai, cháu có tin những lời chú kể không?”

Tôi trừng mắt nhìn ông ta đề phòng “cháu nói thật nhé”

“ừ, mau nói đi”

“cháu thấy chuyện của chú giống hệt chuyện cổ tích”

.....

Ông giám đốc thở dài sườn sượt, rồi lắc đầu quây quây

“mía mai, mía mai thay. Ái chà, xem ra đành phải thật với cháu, cũng thật luôn với chính mình rồi”

Tôi chột dạ.

Giám đốc bỗng lôi trong chiếc cặp sách bên người ra 1 bộ hồ sơ bệnh án của chính ông ta.

“cháu nhìn đi, đây là bệnh tình của chú từ cách đây mấy năm rồi, vì thế, chú và vợ chẳng thể có 1 đứa con nào khác”

Tôi lật hồ sơ ra nhìn, thì ra tay giám đốc công ty vàng bạc đá quý này bị bệnh tiểu đường rất nặng.

Nghe ông nói “chú khởi nghiệp chỉ là công nhân mỏ đá, cuộc đời long đong chìm nổi, khổ cực vất vả, lại thêm bệnh tiểu đường rất nặng nên phải kiêng ăn, kiêng uống và tuyệt đối: không được gần phụ nữ! cũng vì hỏng mất cái của khỉ kia, nên vợ chồng chú chẳng thể có 1 đứa con ruột nào nữa, vừa đau xót, vừa nhục lắm cháu ạ.”

Ông giám đốc vò đầu bứt tai, ra chiều khổ sở vô cùng.

“Cháu nói xem, chú đã như thế thì có thể lợi dụng gì ở con bé đây? vợ chồng chú coi nó như con đẻ !”

“cháu...” – tôi ấp úng.

Ông giám đốc tiếp tục lục ví, lấy từ bên trong 1 tấm hình nhỏ.

“người trong hình là con gái chú”.

Chất lượng ảnh không được tốt lắm, nhưng vẫn có thể nhìn rõ gương mặt người con gái có nước da trắng ngần nổi bật trên nền tóc đen dài.

cô gái bất hạnh này có mái tóc bồng bênh giống hệt Thẩm, nhưng sống mũi và đôi mắt có nhiều khác biệt. chỉ là....

Giây phút tôi trông thấy khoe môi kia mỉm cười rạng rỡ, cảm giác như thể 1 giọt sương vừa rơi vào hốc mắt.

Nụ cười này có đến chết tôi cũng mãi không quên, giống hệt lúc Thẩm mặc váy trắng trong đám cưới Sally.

Bây giờ tôi mới hay, cho dù tôi đã thù hận hay khinh nhờn Thẩm đến mức nào, chỉ cần 1 lần bình tĩnh nhìn lại con đường trước đó, lập tức mọi suy nghĩ trong đầu tôi cuống cuống thay đổi.

“nếu cháu còn nghi ngờ về 2 ông bạn già của chú thì cũng được thôi, 2 chú cháu mình tới đó giải quyết! con Thẩm nó thương cháu đến mức lao đầu vào công việc không biết mệt mỏi. ngày hôm qua nó gõ cửa nhà chú, suy sụp đến mức chẳng chịu ăn chẳng chịu ngủ”

Tôi vội đứng bật dậy, rồi quỳ xuống đất, nắm lấy tay ông giám đốc :

“chú, chú cho cháu xin lỗi! bây giờ Thẩm đang ở đâu? chú đưa cháu đi gặp”

“bây giờ chưa được đâu cháu trai, cô ở nhà đang tìm cách thuyết phục nó, cháu ráng đợi ít hôm cho tâm trạng nó dịu lại rồi xuống đón nó về thành phố”

“vâng, vâng, cháu nghe chú! Ngày mai được không ạ? ngày mai cháu sẽ lên đường ngay.”

“khi nào ổn định, chú sẽ báo cho cháu”

Ông giám đốc và tôi trò chuyện thêm 1 lúc lâu sau đó tôi đích thân tiễn ông ra tới ngõ.

Mấy lần tôi nằng nặc đòi theo xe về Bình Dương, nhưng chú ấy nhất quyết không đồng ý.

Tôi cũng chẳng biết làm thế nào, chỉ còn cách liên tục gọi cho Thẩm.

Gọi không được, tôi chuyển sang nhắn tin, để có đến hàng trăm tin nhắn từ máy tôi được gửi đi.

Buổi tối hôm đó, tôi nhận được cuộc gọi của Ông giám đốc, ông ta thông báo Thẩm đã lên đường đi du lịch miền tây một thời gian rồi sau vài ngày sẽ trở về. Thẩm là 1 người mạnh mẽ, đầy nghị lực, vì vậy sẽ không có chuyện gì nguy hiểm xảy ra. Hãy cứ cố gắng chờ đợi.

Đợi, đợi, đợi..... đời tôi không thoát khỏi chữ “đợi”

Ngày hôm sau, tôi đã suy nghĩ rất nhiều, chợt nhận ra nguyên nhân mấu chốt khiến tôi và Thẩm phải xa nhau :

Thỏ Ngọc!

Rõ ràng cô ta có nhiều bí ẩn, cô ta luôn xuất hiện đúng lúc, những lời cô ta nói hết như đã được chuẩn bị từ trước, tất cả đều bộc lộ con người nham hiểm, xảo quyệt.

Từ chuyện tiếp cận tôi, cho đến chứng minh bản lĩnh nghề nghiệp, đều là cô ả chủ động.

Chỉ cho tôi cách đọc trộm tin nhắn cũng là ả.

Như vậy, kẻ nhả tin nặc danh chỉ có thể là ả!

Chỉ là, Thỏ Ngọc hại tôi và Thắm để làm gì?

Nếu nói ả lừa tôi để nhét túi gần 4 triệu thì thật vô lý.

Hay cô ả cũng giống như tôi, hiểu nhầm quan hệ của Thắm?

Không thể nào! Càng nghĩ càng thấy khó hiểu.

Cuối cùng, tôi quyết định gõ cửa xin cứu viện từ Hồng Ngựa.

Chị Hồng tiếp tôi trong căn phòng khách toàn màu hồng ấm cúng.

Khi nghe tôi trình bày những rắc rối gần đây, chị liên tục dạo qua dạo lại trong phòng.

Kể đến đoạn Thắm đi du lịch miền tây 1 thời gian cho khuây khỏa, Hồng Ngựa la lên :

“hổng rồi, hổng rồi”

“chuyện gì vậy chị Hồng?”

“em bị con Thỏ đó lừa 1 vỏ nặng rồi chứ còn sao nữa”

“nhưng em vẫn không hiểu vì sao cô ta lừa em?để làm gì?lấy 4 triệu thôi sao?”

“lũ Chupa là 1 đám ma đói” – Hồng Ngựa chậm rãi phân tích.

“vì nguyên tắc của 1 sòng bạc là phải thay máu liên tục, nên gần đây Monaco đào thải rất nhiều gái điếm để tuyển dụng người mới, có thể cô ta hết thời rồi, nên mới phải dạt qua Đêm Màu Hồng kiếm ăn”

“và em vô tình trở thành con dê béo bỏ đầu tiên?” - cái mặt tôi nghệt ra.

“có lẽ. à mà không, chị không nghĩ mọi chuyện đơn giản thế đâu”

Hồng Ngựa đưa tay sờ nắn vàng trán, rồi tiếp tục :

“Thỏ Ngọc là 1 con điếm khôn ngoan! Lại là chupa dày dặn kinh nghiệm và nắm nhiều thông tin nhất, chị không nghĩ bên sòng bạc lại đào thải nó đâu. Nó thừa thông minh để giành lấy 1 chân ở lại. vậy mục đích của nó qua Đêm Màu Hồng là gì?”

Thấy chị Hồng tự vấn chính mình, tôi bỗng nhớ ra 1 chuyện :

“à, Bartender nói không chỉ Thỏ Ngọc mà lính bên đó cũng sang Đêm Màu Hồng mấy ngày nay, hình như đang tìm gái”

Hồng Ngựa nhú mày “tìm gái thì chắc chắn ở Đêm Màu Hồng là phong phú nhất, có điều Đêm Màu Hồng và Monaco đang chia chân vạc, bên ngoài thì là anh em một nhà nhưng thực chất đang ngầm đấu đá nhau, vũ trường khẳng định không để gái vip bên mình lọt qua casino đâu.”

“chúng có thể dụ dỗ trả giá cao hơn chẳng hạn” - tôi nói.

Chị Hồng lắc đầu “mọi gái nhảy đều có hợp đồng”

Đúng lúc này, phòng trong vang lên tiếng mở cửa.

Tôi quay mặt lại, tức thì giật bắn mình :

“chị Ngọc?”

“tao đây” - Ngọc Dao Lam bình thản bước ra phòng khách, thả người xuống ghế sofa nhìn Hồng Ngựa.

“sao mày không ngủ thêm đi, vừa đi từ Đà Nẵng về đây không thấy mệt à?” - chị Hồng hỏi.

“ôi dào, mệt chó gì, chỉ hơi ù tai chút thôi. Đang nằm thiu thiu thì nghe thằng nhóc với chị nói chuyện”

“chị nghe hết rồi?”

“nghe sạch sành sanh”

Hồng Ngựa bật cười ha hả, rồi nháy mắt với tôi “nói về Thổ Ngọc thì phải hỏi Dao Lam, muốn trị Chupa phải cần gái giang hồ!”

“con Thổ điểm đó là kẻ thù không đội trời chung với tao” – Ngọc Dao Lam chở tôi phóng vù vù trên đường phố Sài Gòn vừa chạy vừa nói.

tôi la to :“vì sao nó lại là kẻ thù của chị?”

“ngày xưa con Thấm bị đánh liên quan tới nó”

Chỉ cần nói 1 câu thế thôi, máu nóng trong người tôi đã trào lên đến não.

“mẹ kiếp, nhất định phải phạt con này!”

“hà hà, mày hiểu ý tao đấy!”

Chị Ngọc dừng xe trước cổng sông bạc Monaco.

Đây là 1 tòa nhà khổng lồ, đèn đuốc sáng trưng, bên ngoài rất nhiều vệ sĩ đang đứng gác, lại còn thấp thoáng có camera an ninh.

Chúng tôi thấy các khách ra vào không mặc ple thì cũng quần tây áo sơ mi, phụ nữ đều diện các bộ váy đầm sang trọng, tựa như đang có 1 bữa tiệc bên trong.

“lâu lâu bên này lại tổ chức party” - Ngọc Dao Lam nheo mắt đánh giá.

“bây giờ phải làm sao đây chị?”

“để tao xem nào, xem nào, party nhỏ thôi, không có gì quá khó khăn đâu”

Chị Ngọc bỗng quay đầu xe – “tao với mày về nhà con Thấm 1 chút”

“để làm gì ạ?”

“chuẩn bị đồ chứ làm gì?”

“đồ? chị tính trà trộn vào trong đó?”

“không vào trong đó thì làm sao gặp được con đi kia đập chết mẹ nó?tức chết thôi, cái xe này tốc độ chán quá”

Tôi chắc lưỡi, chạy như thế này đã khiếp lắm rồi, chị ta còn đòi lên tới bao nhiêu nữa.

Ngọc chở tôi phóng như bay qua các đại lộ, tiếng còi xe inh ỏi vang lên, phảng phất như trở về cái đêm hỗn chiến kinh hoàng.

Gió tốc vào lật ngửa cả mũ bảo hiểm của tôi.

Khi đã về tới nhà Thấm, chị Ngọc thở dài: “tao luôn muốn mua 1 chiếc mô tô”

Nói đoạn, chị phóng thẳng lên lầu, mở cửa tủ quần áo.

“lấy 1 bộ đi cưng, size của tao và con Thấm tương đương nhau, chọn bộ nào đây nhĩ?”

Cuối cùng, chúng tôi cũng hoàn tất phần trang phục.

Tôi lựa 1 bộ Thấm tặng, mua từ shop của chị, chợt thấy chiếc đồng hồ mạ vàng nằm trên bàn trang điểm, tôi bèn với lấy đeo ngay vào tay.

“cha cha, trông mày gần ra quý ông rồi đấy, lại còn có đồng hồ xịn nữa chứ, con Thấm chăm sóc mày kĩ gớm”

Ngọc Dao Lam tiến lại từ sau lưng tôi, nhìn từ đầu tới chân rồi gật đầu vừa ý.

Chị mặc chiếc váy liền thân trễ ngực màu đen của Thẩm, tôi trông bộ này quen quen, hình như Thẩm từng mặc lúc tôi và chị mới gặp nhau.

Bất giác, tôi nhìn Ngọc đến si ngốc.

“này thằng kia, đừng có nhìn đứa này trông đứa nọ nhé”

“àì, chỉ nhất thời nhớ ngày xưa thôi”

“hà hà, ngày xưa chị em mình quây tụm bưng cái bar XO trên Đà Lạt thì bây giờ phá nát cái casino hoành tráng nhất Sài Gòn có gì là không được!?”

“đúng đúng, gia đình đi điểm, đã chơi phải chơi cho tới!”

“chơi cho tới! chơi con Thỏ!”

Thế là hai chị em khoác tay nhau ra dáng 1 cặp tình nhân đường hoàng bước vào cổng casino.

Tay vệ sĩ đô con chặn chúng tôi lại kiểm tra.

Tôi lầm rầm cầu khẩn thần linh cho qua trót lọt cửa này.

Còn Ngọc Dao Lam luôn thích làm điều ngược lại.

Chị ta xẵng giọng quát “làm gì mà lâu thế? Nhanh lên không thì bảo”

“xin lỗi quý cô, hai người có thể vào được rồi”

Chị kéo tay tôi nện đôi guốc lộp cộp tiến vào bên trong.

Tim tôi thoát cái nhảy tung lên.

Bên trong casino hệt như đại sảnh của 1 khách sạn 5 sao, với lối kiến trúc trần vòm cao hơn chục mét, những trụ đá 2 vòng tay người ôm chạy từ đầu đến cuối tòa nhà.

Tất cả đều chìm trong ánh đèn vàng nhè nhẹ, và tiếng nhạc du dương của các vũ công chơi đàn violon.

Chúng tôi đi bên nhau xuyên qua nhiều nhóm khách đông đúc, để có tới gần trăm bàn chơi bài ở đây.

Ngọc Dao Lam thì thầm vào tai tôi “mày nhớ tươi cười, làm như đúng rồi vậy đó, càng vui vẻ người ta càng không để ý hiểu chưa, và nhất là, trong khi đi nhớ tạo ình 1 dáng điệu giống như đang có mục đích, chứ đừng có ngó bên này liếc bên kia”

Tôi gật đầu “em biết rồi mà, chị lo để ý mấy chân dài đi, xem thử con Thỏ Ngọc ở đâu, cẩn thận không khéo nó trông thấy mình bỏ chạy mất thì uống lăm”

“được, vậy tao với mày nép vào nhóm nào đông đông 1 chút”

Nói đoạn chị Ngọc xoay người, lấy 1 li rượu từ tay gã phục vụ

“chị hỏi cái này 1 chút chú em”

Phục vụ hơi chần chờ :

“vâng ạ?”

“có biết Thỏ Ngọc đâu không? nó là Chupa ở đây, chị đang tìm nó có chút việc”

Gã ta nhìn quanh quất 1 chặp rồi lắc đầu “em chịu, chắc đang tiếp khách trên phòng”

“được rồi, chị cảm ơn”

Ngọc Dao Lam kéo tay tôi đi đến cuối sảnh.

Khi đi qua vài cửa, tôi nhìn thấy những kiều nữ chân dài váy áo thướt tha đủ thứ màu sắc đang cặp kè bên cạnh các đại gia.

Chị Ngọc liền quay sang nói với tôi: “phải rồi, mày mau kêu 1 em đi, hỏi nó xem con Thỏ ở đâu”

Tôi liền y theo lời chị, một mình bước tới bên 1 cô gái đang đứng đợi ai đó

“này em, cho anh hỏi 1 chút được không?”

“chuyện gì vậy anh?” – vừa trông thấy tôi, cô ả đã nháy mắt tình ý.

“anh muốn...hỏi về vấn đề đó đó”

“đó đó? à...haha, anh muốn gọi em nào?hay là em nhé?”

“Để hôm khác đi, hôm nay anh muốn Thỏ Ngọc, anh là khách quen của cô ấy”

Cô ả bĩu môi “con Thỏ, lại là con Thỏ, nó chỉ được cái nói ngon nói ngọt”

Tôi nhủ bụng “em nói đúng đấy, anh đang tìm nó móc cái họng nó ra đây”

Nhưng ngoài miệng làm như không có chuyện gì xảy ra “giúp anh lần này đi”

Nói đoạn dúm vào tay cô ta 1 tờ polyme mới cào.

“chắc, thôi được rồi, nó đang ở phòng 65, lầu 3, nếu bên ngoài đang để đèn đỏ thì tức là có khách rồi đấy nhé”

“anh hiểu mà cưng”

“ngày mai anh lại đến nhé”

“vậy giờ này ngày mai em cứ đứng nguyên chỗ này đi”

Thả bộ tới chỗ Ngọc Dao Lam đứng, tôi và chị nhanh chóng tiến lên lầu 3.

Chị Ngọc hỏi tôi “tốn bao nhiêu tiền?”

“5 xị”

“lát lên đòi con đi kia gấp 10”

“phải rồi, gấp 10 lần số tiền này, còn lột hết trang sức của nó nữa, cả điện thoại cũng đập luôn, cho hết đường làm ăn.”

Nằm trên casino là hotel đạt tiêu chuẩn 5 sao, các dãy phòng cao cấp san sát nhau, bên ngoài đều đặt 1 chiếc đèn tròn lạ lùng.

Đa số các đèn đều không sáng, tức là phòng trống.

Đi mãi mới thấy vài phòng bật đèn xanh, nghĩa là tiếp viên đang đợi bên trong.

Và 1 số ít đèn đỏ - đang có khách.

Chị Ngọc vừa đi vừa nói

“khu khách sạn này mới nâng cấp, đang thiếu nhân viên kinh khủng, bọn casino thì lại đòi thay máu liên tục, hèn gì Monaco bước vào thời kì khủng hoảng đi điểm”

Tôi cười :

“bên Đêm Màu Hồng mình mà bán người cho Monaco với giá cắt cổ thì hơi to chị nhỉ?”

Dao Lam nhếch môi “casino không phải dễ chèn ép đâu cưng”

Phòng số 65 lầu 3 đóng cửa im ỉm, bên ngoài bật đèn đỏ.

Mẹ kiếp ! cái thứ gì xui xẻo vậy không biết.

Chúng tôi đứng bên ngoài chửi rủa 1 chặp, tạm thời chưa biết làm thế nào.

“hay là chịu khó đợi bọn họ ra ngoài đi chị”

“đây không phải đi theo dù đâu, có thể nhanh mà cũng có thể sáng mai mới ra” - chị Ngọc đi lòng vòng suy nghĩ đối sách.

Đứng bên ngoài tính toán hồi lâu, bỗng có tiếng bước chân vang lên, rồi 1 anh phục vụ phòng kéo chiếc bàn đẩy đi dọc theo hành lang.

Nhìn thấy chúng tôi liền cất giọng hỏi “hai người đang đứng đây làm gì thế?”

“âu yếm nhau ngoài hành lang! ý kiến gì à?” - chị Ngọc nạt.

“cô là gái ở đây?”

“chứ là gái nơi khác chắc?”

“vậy thì mau vào phòng đi, để quản lí trông thấy phiền phức lắm”

“biết rồi”

Nói đoạn Ngọc Dao Lam khoác tay tôi thân mật đi hướng ngược lại.

Khi bóng dáng gã phục vụ phòng vừa khuất, chị Ngọc hất hàm.

Tôi lập tức tiến lại trước phòng 65 gõ cửa

Gõ 1 lúc chừng 3 phút, thì có tiếng đáp trả

“ai đấy? đã dặn đừng làm phiền cơ mà”

“xin lỗi ông, nhưng có 1 vị khách nặng nặc muốn gặp ông cho bằng được”

“khách nào? ở đâu?”

“ông ta không chịu nói rõ ràng, chỉ bảo có chuyện rất gấp, nhất định phải gặp ông ngay! hiện đang đợi dưới sảnh”

Bên trong vang lên tiếng chửi ông ổng “lại là mụ khọm đòi li dị chia tài sản đây mà.

Tôi biết rồi, hết nhiệm vụ của cậu ở đây rồi đấy”

.....

Hồi lâu sau, 1 ông khách bệ vệ trong bộ vest xám hối hả bước ra ngoài.

Cửa không khóa, chắc lão ta sẽ quay lại ngay.

Tôi và Ngọc Dao Lam nhanh chóng tiến vào phòng, bắt quả tang Thổ Ngọc đang nằm thẳng cẳng trên giường, người quần khăn tắm.

Ngọc Dao Lam lập tức lôi cô ả ngồi dậy, vả 1 cái bật nẩy người

“oái oái...chúng mày, chúng mày làm gì ở đây?”

Thổ Ngọc hét ầm lên.

“làm gì à?mày nên tự hỏi mày đã làm gì thì đúng hơn”

Thổ Ngọc nhú mày ngó kĩ tôi

“à” – ả ta thở ra 1 hơi “ra là anh dzai, sao thế? bắt vạ em chuyện của Thẩm à?”

“tôi đến bàn chuyện làm ăn mới với cô”

“làm ăn gì cơ?”

“bây giờ 1 là cô khai thật lí do cô lừa tôi sau đó chúng ta sẽ bắt tay nhau thân thiện, hai là tôi quảng cáo xuống từ bancong này”

“ôi dào, em tưởng chuyện gì, thì như cứng thấy rồi đấy, cứng còn non và xanh ròn lắm, cho nên mới bị em lừa vào tròng 1 cách nhanh gọn, hahaha”

“bốp” – Ngọc Dao Lam tát ả 1 phát mạnh ghê gớm.

“con dĩ, mày dám đánh tao à?”

“bốp”

“tao sẽ bắt mày phải trả giá”

“bốp”

“xưa nay con nào bị tao đánh cũng nói 1 câu hết như vậy, nhưng mà chưa có con nào thành công”

Thỏ Ngọc bị 3 cái tát đích đáng, cơ hồ chết đi sống lại, trên mặt hằn rõ dấu vết 5 ngón tay.

“mẹ kiếp, mày là đồ ngu, hai đứa mày đều là đồ ngu, nhất là thằng nhóc miệng còn hôi sữa này, haha tiếc tiền hả con? Hay là tình yêu như cánh chim bay rồi?”

“oái” – cô ả la lên đau đớn vì bị chị Ngọc túm tóc hành hình.

“tao cứ nói đấy, chúng mày làm gì dc tao?có ngon thì giết tao đi, đồ ngu! đồ ngu! Tao chỉ ấy chiêu đó mà cũng về làm thật, sao hả? đọc tin nhắn thấy vui không nhóc?”

Cứ nghĩ đến âm mưu thâm độc của con diêm này là tôi chỉ muốn bốp chết cô ta.

Tôi liền nhảy dè lên giường ấn cô ta xuống gối, chị Ngọc hăm hờ “được đấy Hai Mặt, tao với mày nhún nhảy cho nó lòi ruột ra.”

Thế là chị em tôi tha hồ dày vò Thỏ Ngọc te tua.

Tôi hét lên “nói đi con quỷ hút máu kia, tại sao mày lại lừa tao?chẳng lẽ mày thiếu tiền đến mức đó?mày là đồ rẻ tiền, hết thời, mặt hạng!”

Cứ sau mỗi một chữ, tôi lại đánh 1 cái.

“hahaha” – Thỏ Ngọc cực kì lì đòn - “tao thấy cái mặt mày ngu nên chọc chơi rồi sao?”

Chưa kịp nói hết câu, cô ả đã la lên oai oái.

Chẳng là, Ngọc Dao Lam đã giật phăng cái khăn tắm quấn trên người cô từ lúc nào.

Tôi đỏ mặt vội quay đi chỗ khác, liên tục niệm thần chú “Thấm.. Thấm.. Thấm...Thấm...”

Tiếp theo đó, Ngọc đập cô ta rơi bịch xuống sàn nhà, rồi nhảy lên người túm tóc dè đầu tiếp tục hành hung.

Động tác của chị không khác tụi đồ vật Mỹ trên truyền hình.

Thỏ Ngọc bị vũ nhục thê thảm, tôi nghĩ “chắc đây là đêm khó quên nhất trong đời cô ta”

Chỉ là, cho dù hành hạ cách mấy, Thỏ Ngọc cũng nhất quyết không khai thật, còn luôn miệng cười cợt thách thức.

Chị Ngọc mặc váy mỏng, ả diêm lợi dụng tình huống, túm ngực áo chị kéo lấy kéo để.

Điều đó càng làm Ngọc Dao Lam điên tiết.

Chị tra tấn cô ta coi bộ còn thảm thiết hơn tù Côn Đảo.

Bất chợt, Thỏ Ngọc rú lên 1 tiếng kinh hoàng.

Ngọc Dao Lam đứng bật dậy: “thôi chết mẹ, tao lỡ rạch cái mặt nó rồi”

Tôi nhìn Thỏ Ngọc, giờ phút này mặc kệ cái thân hình lỏa lồ đang nằm co ro kia, tôi tiến tới gần hơn để xem xét.

1 vết thương dài, khá sâu, máu đỏ loang lổ khắp mặt không thể nhìn rõ.

Tôi la lên “chị làm gì thế?phen này toi mạng rồi”

“tao có biết đâu, tính mang dao ra hù, ai dè nó chống cự quyết liệt quá, còn dí mặt vào tay tao”

Hoảng loạn đôi chút, Ngọc Dao Lam kéo tay tôi “rắc rối to rồi, chạy mau lên!”

“khoan đã, điện thoại, điện thoại”

Chị Ngọc chụp chiếc điện thoại của Thỏ Ngọc trên bàn quăng cái vèo ra cửa sổ.

“à ờ khỏi gọi người tiếp ứng”

Thế là hai chị em cuống cuống bỏ chạy, quên cả chuyện cuỐm tiền và trang sức.

Khi ra về, chúng tôi rời đi theo cửa sau, bước chân gấp gáp, khuôn mặt vẫn rất ung dung thư thái.

Bỗng nhìn thấy bên trái casino có 1 khu đất rộng lớn, phía xa xa mọc lên 1 công trình khá hoành tráng.

“vũ trường ! trông giống như họ đang xây dựng vũ trường!” – tôi la lên.

Ngọc Dao Lam lẩm nhẩm “phen này nhiều chuyện lành ít dữ nhiều đây”

42. Chương 42: Bão Đang Đổ Bộ.

Vừa lên xe, Hồng Ngựa đã gọi ngay cho tôi

“mấy đứa đang ở đâu đấy?gặp con Thỏ Ngọc chưa?”

“gặp rồi ạ”

“làm gì nó rồi?sống hay chết?”

“chưa chết, nhưng sống chung với sẹ”

“trời ơi, lúc bị đánh nó phản ứng thế nào?”

Tôi liền thuật lại những biểu hiện của Thỏ Ngọc và những lời cười cợt của ả ta.

Hồng Ngựa phán ngay 1 câu “Monaco cử Thỏ Ngọc đến là ngấm vào Đêm Màu Hồng!”

Buổi tối muộn, gia đình đi điểm tập hợp đông đủ tại căn hộ của Hồng Ngựa.

Tôi và Ngọc Dao Lam vừa đứng vừa cúi đầu, như 2 đứa trẻ bị người lớn phạt vạ.

“chúng mày có biết vừa gây ra cái chuyện tày đình gì không?có biết sông bạc đó là nơi thế nào không mà dám vào đó ngang nhiên đánh người hả?không biết nghĩ à?” - Hồng Ngựa mắng tới tấp.

“thì cũng vì nó láo thôi, ngày trước là nó mách lẻo với đám mấy bay bà già chuyện con Thắm, từ đó bọn mấy bay đòi xử lí Thắm, bây giờ cũng lại là nó làm mọi chuyện rồi tung lên, em đánh như thế mới chỉ 1 nửa dự kiến thôi đấy” - Ngọc Dao Lam không chịu nhận sai.

Chị Hồng không nói thêm được câu nào, trừng mắt nhìn Ngọc.

Nhi Cây Trâm vội vàng xen vào “thôi thôi, chuyện đã lỡ rồi, bây giờ quay sang đâm nhau thì có ích gì?vấn đề quan trọng là bây giờ phải làm sao chối tội hoàn hảo với bên Monaco. bên đó sẽ không để yên chuyện này đâu”

Sami ôm tay Ngổ la lên “bọn nó là trùm giang hồ, trùm mafia đấy, có đại gia, quan chức nào mà không dính vào bên đó, chết rồi chết rồi hu hu”

Đúng lúc này, điện thoại Hồng Ngựa reo vang, chị bắt máy rồi gật đầu liên tục “vâng vâng, em hiểu rồi”

“em sẽ đến đó ngay”

.....

Đoạn chị cúp máy

“Đêm Màu Hồng với Monaco từ nay không yên ổn, hai đứa bay cũng rắc rối to rồi, chuẩn bị đi lánh nạn 1 thời gian đi”

Cao tăng ở Đêm Màu Hồng biết chuyện, không mắng nhiếc gì tôi và Ngọc Dao Lam, chỉ thở dài

“các ông lớn bên ấy chướng tai gai mắt bên mình lâu rồi, sớm muộn gì cũng có ngày bị nhổ bỏ thôi.”

Một người khác than vãn “không ngờ đến sớm như vậy, bây giờ phải làm sao hả anh Hai?”

“Mr. Eric bận túi bụi ở nước ngoài, không có thì giờ lo chuyện này đâu”

“hay anh em mình chọn biện pháp tạm thời đóng cửa trước, đợi 1 thời gian cho tình hình yên ắng rồi mở cửa trở lại?”

“vũ trường không cho phép đóng cửa dài hạn được đâu”

“hay ta chuyển cơ sở đi nơi khác?” - một cổ đông nêu ý kiến.

“kinh phí ở đâu ra?còn chỗ này tính làm nhà ma sao?địa điểm hiện nay là đắc ý nhất Sài Gòn rồi, nếu ta bỏ đi thì rơi vào tay Monaco ngay”

.....

“không bỏ được, cứ mở cửa tới cùng cho tôi, chờ xem chuyện gì sẽ đến”

Các ông chủ của Đêm Màu Hồng người đưa ra ý kiến này, người đưa ra ý kiến nọ.

Cuối cùng Anh Hai là người quyết định vẫn mở cửa vũ trường, mọi chuyện xảy đến, Anh Hai sẽ chịu trách nhiệm !

Một số thành viên sợ tai bay vạ gió, lần lượt ra đi., còn bảo rằng

“mấy ông bên ấy kí 1 cái thì bóc lịch cả lũ, đừng ai dại mà dây vào”

Ngày hôm sau, Mặt Quỷ từ Đà Nẵng bay vào Sài Gòn, coi như đảm bảo an toàn cho tôi và Ngọc Dao Lam.

Bên Monaco gọi điện đe dọa Anh Hai phải xử lý công bằng việc này.

Gia đình đi điểm ngõ ý bồi thường Thổ Ngọc 1 số tiền.

Bên đó nhất quyết không đồng ý.

Nói “bây giờ sòng bạc mất đi 1 tiếp viên hạng A, vậy trước tiên phải bù 20 gái nhảy vip rồi chuyện sau tính tiếp.”

Anh Hai đến nằm mơ cũng chửi rủa: “rách cái mặt con điểm đó mà đòi bồi thường 20 gái vip bên tao sao?không có 20 cô này thì Đêm Màu Hồng thành Đêm Đen Thui! Muốn dẹp vũ trường thì nói mẹ 1 tiếng cho nhanh.”

Chuyện sau đó khá gay cấn, Monaco tuyên bố hùng hồn, đại khái là: “anh em với nhau hơn chục năm, đều nắm hết số má ở đất Sài Thành. Nhưng hôm nay chuyện vỡ lở như thế, thôi thì chú đi đường chú, anh đi đường anh ! Mà nói cho biết, báo chí đang phản ánh Đêm Màu Hồng ăn chơi thác loạn, tàng trữ ma túy, thuốc lắc đấy”

Vũ trường lâm vào cảnh bi đát, ấy thế mà dạo gần đây lượng khách vẫn đông ngùn ngụt.

Casino ngứa càng thêm ngứa – “trước tiên cứ thịt hai con chuột nhất hôm nọ lên vào đây đã, để xem bên đó có sợ hay không?”

Một chiều Sài Gòn mưa lâm lâm, Mặt Quỷ đang chở tôi về nhà thì bị 1 tên côn đồ chạy xe máy vọt ngang qua chém 1 nhát sượt bả vai, cũng may Mặt Quỷ kịp thời lách xe né tránh.

Sau vụ đó, Hồng Ngự và Mặt Quỷ cảnh báo tôi “em và Dao Lam phải rời khỏi Sài Gòn về Đà Lạt lánh nạn ngay lập tức, nếu không sẽ rất nguy hiểm”.

“không được, em phải ở nhà đợi Thẩm về”

Mặc ọi người có can ngăn thế nào, tôi vẫn cứ khẳng khẳng ở lại.

Mặt Quỷ đành đến nhà Thắm sống cùng tôi, ban ngày lãnh nhiệm vụ đưa đón, ban đêm tuần tra nhà cửa.

Bọn Monaco không tha cho tôi, người của chúng thường xuyên lăng văng xung quanh khu nhà, có hôm còn dùng bom xăng ném vào.

Đám giang hồ mấy lần đến phá đều bị Mặt Quỷ đánh cho què tay, thọt chân.

Tuy nhiên sự việc tiến triển lâu dài, dần dà chúng tôi không có 1 ngày sống yên ổn.

Chính xác là gần 1 tuần sau, cả gia đình tụ tập họp bàn, chị Hai trong nhà chỉ mặt tôi và Ngọc Dao Lam

“hai đứa bay không phải lì nữa, ngay ngày mai nhất định phải rời khỏi Sài Gòn, hôm nay cả nhà không sao, nhưng ai biết được ngày mai ai sẽ bị hại, tấm gương từ vụ lần trước to như cái đình còn chưa thấy hay sao?”

“nhưng mà...” – tôi và chị Ngọc nửa muốn đi nửa muốn ở.

“không nhưng nhì gì hết” – Hồng Ngựa nạt – “nhóc Hai Mặt muốn gặp con Thắm thì khi nào an toàn chị sẽ dẫn mày xuống tới miền tây tạ lỗi với nó”

Nhi Cây Trâm khuyên tôi “yêu mấy thì yêu, cái đầu tỉnh táo vẫn là quan trọng nhất, xảy ra chuyện sống chết bà Thắm còn không tức tốc quay về với mày ngay ấy”

Mặt Quỷ gật đầu “chuyện quan trọng bây giờ là đi lánh nạn, ngày mai anh sẽ sắp xếp xe”

Thế là chiều tối ngày hôm sau, hai chị em lì lợm miễn cưỡng lên xe.

Trước khi đi Ngọc Dao Lam lầm bầm “mẹ kiếp, mai mốt tao đốt sông bạc, có chết cũng không hối tiếc!”

Thời điểm này tôi đã tốt nghiệp năm 4.

Chuyện của Thắm khiến tôi mất ăn mất ngủ, giảm liên mấy kí.

Đã vậy đến khi về Đà Lạt đầu càng thêm đau.

Bây giờ tôi đã hiểu lí do vì sao trước đây có người nhảy hồ Xuân Hương tự tử.

Chuyện là, bố mẹ tính toán chi li, gửi tôi sang nước ngoài học nốt cao học, lấy bằng MBA.

Họ dỗ ngọt tôi: “nhà chỉ có 1 đứa con trai, bố mẹ tạo hết điều kiện cho con ăn học, lấy được cái bằng đó rồi, về đây đếm tiền mỗi tay con ơi!”

Nguyện vọng của bố mẹ tôi hiểu, tương lai của bản thân tôi hiểu, nhưng muốn tôi ra nước ngoài vài năm? Có quá nhiều thứ không phải muốn bỏ là bỏ.

Khoảng 1 tuần sau, trong giờ ăn, mẹ tôi hơn hớn thông báo với hai bố con 1 tin vui.

“nhà mình có khách!”

Tôi thở 1 hơi, tiếp tục cầm cúi ăn “lại bạn của mẹ đây mà, suốt ngày xoa đầu tôi rồi dặn dò: ráng mà học nghe con, ráng mà thi nghe con, ăn cho nhiều vô, ăn gì ít vậy?”

“ủa? sao 2 bố con không ai có ý kiến gì vậy?”

Bố tôi đáp: “chuyện thường ngày ở huyện, lần này là bạn ngoài quê vô hả?”

“không phải, ở thành phố lên?”

“ai thế? ở đâu rồi?”

“chủ nhà của thằng con mình đó! Thắm, vào đây con.”

“Ặc...phụt!” – bao nhiêu cơm canh tôi phun 1 cái ụt bần.

“cái thằng này, lớn tướng rồi mà mất vệ sinh quá, mày đi dọn đi!”

Mẹ tôi trợn mắt lên chửi, đứng cạnh bên bà là 1 bóng hồng thướt tha.

Đĩ của đĩ bỗng lột xác thành mỹ nữ duyên dáng.

Cả thế giới xung quanh chao đảo.

Đến đêm, khi mọi người đều đã say ngủ, tôi và Thắm rón rén leo lên mái nhà.

Bầu trời thoáng đãng không mây, trăng sao sáng rõ mồn một.

“oa...trên này đẹp quá, trời rộng quá” – Thắm cúi người nằm thẳng, mắt nhắm tịt.

“mỗi tội hơi ướt” – chị cười ha hả.

Hồi lâu, tôi mới lên tiếng: “anh xin lỗi”

“hả?Sao cơ?”

“anh xin lỗi”

“gì?em không nghe thấy!”

Tôi bật cười.

Thắm kéo tay tôi cùng nằm xuống mái nhà.

“không được đâu, anh mặc áo trắng”

“mặc kệ anh, em bắn anh cũng phải bắn”

Thế là tôi ngã phịch ra, trút bỏ 1 hơi nào nề trong cổ họng - “phù..”

“thế nào?thoải mái lắm phải không?”

“ừ, thoải mái thật, hahaha”

Hai đứa hè nhau cười ngây ngô.

Tôi hỏi Thắm “thời gian qua em đã đi những đâu?”

“hì, em đã về quê”

“về quê?”

Tôi kinh ngạc tròn tròn mắt, quay sang nhìn chị.

Thắm vẫn dỗi lên thấu trời:

“nhà em vẫn như xưa, ủ dột, nhếch nhác, cái dới cái nghèo bao nhiêu năm vẫn còn tồn đọng. ông bố dượng tối ngày nhậu nhẹt say mềm, gia đình chỉ có mẹ em là lao động chính, đã vậy còn đẻ thêm 2 đứa con nheo nhóc, cực càn thêm cực”

“thấy em về họ có nói gì không?” – tôi hỏi.

“ông bố thì biết gì mà thấy?mẹ em chỉ biết ngồi khóc thôi, đôi khi em nghĩ: tại sao trời lại sinh ra người đàn bà như vậy?lúc nào cũng lủi lủi như con rùa, động chạm 1 tí là lại khóc, hết làm rồi lại đẻ, cung phụng cái lão khốn nạn đó!”

Tôi không nói gì, chỉ cảm thấy chua xót.

Thắm tiếp lời

“em ẹ 1 số tiền, dặn cất kĩ phòng thân, rồi bảo bà đâm đơn li dị gã say rượu đó đi, mẹ em nhất định không chịu, thì ra mẹ sợ 2 đứa nhỏ lớn lên không có bố, cũng cui cút giống em. Em ở lại dùng chung bữa cơm tối với mẹ, hay thật, lúc đó cứ không hiểu vì sao ngày xưa mình lớn lên được nhờ những món như vậy. Hai đứa nhỏ cứ bám lấy em gọi cô này, cô kia. Sau đó, em đi lòng vòng quanh thôn, lâu ngày không về thấy quê thích quá, sống nước mênh mông, toàn đùa là đùa”

“anh được về miền tây 1 lần rồi, đi mùa hè xanh, công nhận thích thật”

“thế anh leo cầu khỉ chưa?” - Thắm cười khanh khách.

“leo rồi” – bất giác khuôn mặt ửng đỏ của Xấu Hổ lại hiện về trên bầu trời đêm.

“đi ghe?”

“cũng có đi rồi”

“làm gì đã đi nhiều bằng em, gần nhà em có con kênh hai bên trồng toàn dừa là dừa, nhiều đến độ lá dừa đan vào nhau không hề thấy ánh mặt trời, trời mưa người ta hay ghé vô trong đó núp mưa”

“có chuyện đó nữa sao?”

“có chứ sao không, khi nào tốt nghiệp em dẫn anh tới nơi”

“em hứa đi”

“sợ gì không hứa”

Thế là tôi và chị tìm vị trí chòm sao bắc đẩu rồi ngoắc tay nhau làm dấu.

Bống Thắm cười buồn, chìm vào im lặng, đôi mắt dôi nhìn xa xăm.

Qua 1 lúc rất lâu, có tiếng cú đêm văng vẳng.

Rồi giọng chị đan xen trong đêm, vừa lúc 1 vì sao rơi trượt đi trên nền trời đen thẫm.

“cũng chỉ vì em quá lo làm ăn mà ảnh hưởng tới anh, em đã quên đi cảm giác của anh, để anh rơi vào bẫy của Thổ Ngọc, nếu không chắc Đêm Màu Hồng không đến nỗi bị liên lụy”

“ôi trời đất” - tôi vươn vai ôm Thắm vào lòng, để đầu chị gối lên tay tôi

“em ngốc quá, anh, em, gia đình dĩ điểm và Thổ Ngọc chỉ là con chốt thí trong bàn cờ lớn. Monaco đã muốn hại Đêm Màu Hồng thì bọn họ sẽ dùng đủ mọi thủ đoạn, cách của Thổ Ngọc chỉ là tiểu xảo, chúng ta chỉ vô tình bị vạ lây thôi em hiểu chưa?”

“vậy là mình không có lỗi?”

“ừ, chỉ là tai nạn”

“nhưng mà dù có thế nào thì em cũng sẽ không chen chân vào giới nhà đất nữa đâu. cứ yên phận làm chủ thương hiệu trang sức và các shop thời trang cho xong. Đối với em một lần rắc rối là đủ rồi, từ nay em sẽ luôn luôn ý tứ, không bao giờ để chồng phải khó xử!”

“sau vụ đó anh cũng rút ra bài học rồi, sẽ không bao giờ nghi ngờ vợ yêu nữa, vì vợ anh đã nói là làm. Không bao giờ nói dối!”

Nói đoạn, Tôi thơm vào tai Thắm 1 cái nhẹ như làn gió, chị cười khúc khích luôn miệng kêu nhột.

Bống Thắm “a” lên 1 tiếng, rồi lật đật ngồi bật dậy đưa tay mò mẫm đôi bông tai.

Đôi bông này trông rất lạ, tôi chưa từng thấy ở nhà bao giờ.

Thắm nhẹ nhàng tháo chiếc bên trái, đặt vào tay tôi, nắm chặt lại.

“trong tay anh là “thằng trống”, trên tai em là “con mái”, anh giữ lấy một đứa đi”

“trời đất, sao lại đưa anh bông tai của em? Có đời thuở nhà ai chỉ đeo 1 bên bao giờ”

Thắm lắc đầu quây quây :

“trước khi ra đi, mẹ tự tay đeo cho em đôi bông này, nói rằng đây là quà cha tặng mẹ trước lúc mất.

Anh có điều này chưa biết đâu, đối với gái miền tây tụi em, đôi bông tai tượng trưng cho cái duyên của người con gái.

“thằng trống” và “con mái” không bao giờ rời xa nhau, cho nên nếu anh giữ 1, em giữ 1 thì cho dù mình có xa nhau tới đâu cũng sẽ có ngày gặp lại.

Khi mình chính thức bên nhau, anh hãy trả lại em cho đủ cặp tròn duyên.”

Nắm chặt “thằng trống” trong tay, tôi nhìn Thắm thắm thía.

Gái miền tây ư? họ không hề tồi tệ như những người xung quanh tôi thường nói.

“anh hiểu rồi Thắm, anh sẽ trả lại em sớm nhất có thể”

Trong bóng tối như nhung, tôi lại ôm chị vào lòng 1 lần nữa, giọng người ấy không ngừng thổ thở :

“sau những lần mình hiểu nhầm nhau, em sợ lắm rồi, sợ lắm...”

Trên bầu trời trắng sáng sao đan, bóng đêm thật bao la.

Hàng ngày trở mình thức giấc, ý nghĩ đầu tiên trong đầu tôi là “Thắm đã dậy chưa?”

Phòng chị sát vách phòng tôi, sáng sớm tỉnh mơ, tôi rón rén sang bên phòng Thắm gõ cửa lộc cộc vài cái rồi chạy về.

Ngày nào cũng vậy, cho đến khi tôi bị Thắm trả thù bằng cách hù ma trong nhà vệ sinh.

Mỗi bữa cơm, chúng tôi ngồi đối diện, dùng chân chọc ghẹo nhau.

Đôi khi đá nhầm chân bố mẹ, 2 người nhìn tôi và Thắm lạ kì.

Mẹ tưởng Thắm là dân Sài Thành, lần đầu lên Đà Lạt, vì thế thường xuyên rủ chị ra ngoài thăm thú.

Tôi tình nguyện làm lái xe đưa Thắm đi, mẹ nguyệt “đàn ông con trai ở nhà giúp bố đi, để mẹ và chị đi còn chợ búa, sắm sửa nữa”

Chiều tối chị vui vẻ trở về, kể với tôi những nơi đã được đi tham quan hôm nay, cười hớn hở “mẹ cứ thao thao bất tuyệt những địa điểm đó anh ạ, mặc dù đã đi qua hàng trăm lần nhưng em vẫn thấy vui không tả được”

Chúng tôi hào hứng kể chuyện 1 chốc bỗng chị đổi giọng: “nhưng mà em vẫn thấy ngại và có lỗi với mẹ, em đã nói dối, nói dối là 1 việc rất xấu đúng không anh”

Ồi dào, Thắm bắt đầu nghĩ quá nhiều, tôi lại không cho rằng như thế là xấu, chỉ là tạm thời giữ bí mật thôi.

Chiều chủ nhật hàng tuần, cả nhà đến thăm ông bà nội.

Ông bà sống với cô chú tôi, nhà còn có thêm 2 bé gái lớp 1 và mẫu giáo nhỏ.

Chúng nó thấy Thắm là mê tít, nằng nặc đòi “cô xinh đẹp” dẫn đi chơi công viên.

Không bao lâu sau, Thắm trở thành bạn thân của 2 đứa nhỏ.

Và cũng bởi vì chúng còn nhỏ xíu, nên có đôi khi chúng tôi sơ ý để lộ tình cảm thân mật quá mức.

Bằng một linh cảm diệu kì, bọn nhỏ phát hiện có điểm bất thường, thế là 2 thám tử nhí vào cuộc điều tra quan hệ của anh Bốn Mắt và cô Xinh Đẹp.

Hai thiên thần nhí thường chạy xung quanh ông bà nội rồi hát bài hát: “anh Bốn Mắt và cô Xinh Đẹp, cô dâu chú rể, làm bể bình bông, đổ thừa trẻ nít...”

Lại còn chọc tôi là “phi công trẻ lái máy bay bà già”.

Câu nói vô tình chạm vào nỗi đau của Thắm, thế là chị hồn nhiên phát biểu 1 câu hớ hênh

“bộ trông chị già lắm sao?mấy cái đứa quỷ này chẳng có mắt nhìn người gì cả, chị với anh 4 Mắt ai cũng khen đẹp đôi đấy.”

Bọn trẻ nghe được câu đó rao ầm lên, mẹ nó nghe được cười bí hiểm.

Thắm đâm vào lưng tôi bùm bụp

“hu hu, không biết đâu, không biết đâu, hai đứa nhỏ khai chuyện của tụi mình cho ông bà nội nghe rồi, vài hôm nữa cả nhà biết chuyện cho coi”

Tôi bật cười, mỗi khi cuống lên, Thẩm bị ảnh hưởng bởi tính nhõng nhẽo của Sami

“chỉ là 1 con bé 3 tuổi và 5 tuổi, chẳng có ai quan tâm đâu, mọi người sẽ coi đó là chuyện đùa thôi”

Thế nhưng, bố mẹ tôi là những người thông minh và hay để ý, họ dần dần phát hiện ra những điểm đáng nghi giữa tôi và Thẩm.

Một buổi tối trên giường, mẹ thì thầm với bố “hình như con Thẩm và thằng con trai nhà mình có gì đó úp mở anh ạ”

Bố nhún vai “ở với nhau hơn 3 năm trời còn gì”

“thì đó, ý em là, có khi nào vì thế cho nên....”

“nó hơn thằng nhỏ tới 5, 6 tuổi gì đó mà”

“tuổi tác bây giờ chẳng là gì so với bọn trẻ đâu”

Bố cười “phi công trẻ lái máy bay bà già”

Mẹ gật đầu tức thì “đúng đó, tụi nhóc trên nhà nội mấy chuyện đó rành lắm, chắc chắn nó để ý thấy điều gì đó”.

Thế là hôm sau mẹ lên nhà nội, mua quà bánh cho 2 đứa nhỏ, đích thân dò hỏi chuyện của tôi và Thẩm.

3 tư tưởng lớn gặp nhau, hai Thiên Thần Nhí bán thông tin tình báo ẹ tôi với giá 2 chai coca, 4 bịch snack lớn.

Chuyện sau đó còn tồi tệ hơn, bà cô Dưa Cải nhà tôi, rỉ tai mẹ 1 số ý tưởng hay ho, hai người rù rì trọn vẹn buổi chiều.

Nhân chứng đầy đủ, chỉ thiếu vật chứng, mẹ nói với bố “thằng con nhà mình im im thế mà hiểm”

Ngày hôm sau, bố mẹ tiếp tục đề cập với tôi vấn đề du học.

Tôi vẫn là do dự chưa thể quyết.

Cũng không hề dám nói với Thẩm.

Cùng ngày, gia đình đi điểm kéo nhau lên Đà Lạt “nghỉ phép”.

Sami, Linh DJ vừa bước xuống ô tô liền cởi phăng kính mát la ầm lên: “chào Đà Lạt here we go!”

Mũi Đỏ làm photographer cho 2 cô nàng thỏa sức đủ.

Ngọc Dao Lam, Tôi và Thẩm đều lần lượt tới đón với vai trò chủ nhà.

Mọi người đi qua từng dãy phố núi dốc lên dốc xuống, ai cũng tấm tắc khen hay.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, cả nhà tiếp tục lên đường, bước chân dẫm nát cả thành phố ngàn hoa.

Chờ cho đến khuya lại kéo nhau vào XO quây phá tanh bành.

Dân Đà Lạt chắc lười “tụi thành phố lên, bay dữ!”

Bà Quỳnh Lục Muội chủ vũ trường đích thân đến đón tiếp các khách quý.

Bà ta năm nay 42, đã từng có thời làm ở Đêm Màu Hồng, sau đó vợ được tấm chồng kha khá, dẫn nhau lên Đà Lạt mở bar.

Sau khi nghe chuyện phiền phức của Đêm Màu Hồng, Quỳnh Lục Muội than thở không nguôi.

Còn nói “nếu Đêm Màu Hồng thật sự phải đóng cửa, mấy đứa cứ lên đây chơi, được mấy đứa về đây thì còn gì bằng”

Hồng Ngựa gật đầu, tỏ ý “sẽ cân nhắc”.

Sami nhanh nhẩu “mình nói rộng sàn ra gấp 3, 4 lần, nâng trần thêm 5m, loa gấp đôi chắc đủ làm cái Đêm Màu Hồng thứ 2”

Linh DJ chen vào “cả bãi đỗ xe nữa, phải to gấp đôi, không, gấp 3, tuyển thêm 20 bảo vệ, 30 gái nhảy và chục chiếc limobus chuyên đưa đón điểm từ Sài Gòn lên, chuẩn khỏi phải chỉnh!”

Hai bà phán như thánh, Quỳnh Lục Muội nghệt cả mặt.

Trong XO, chúng tôi còn bắt gặp người quen cũ –Diệp Na và Huyền Lưỡi.

Hai ả này vừa mò vào tới nơi đã đụng ngay dung nhan của các chị đại đình đám.

Diệp Na sững người, Huyền Lưỡi la lên “thôi, chết mẹ!”

43. Chương 43: Bởi Vì .

Tôi và Thấm ra ngoài đến tối mịt là 1 chuyện nghiêm nhiên được đánh giá “có vấn đề” đối với bố mẹ.

Nửa đêm, hai ông bà tắt điện trong nhà, mở cửa sổ nhòm ra cổng, theo dõi chiếc xe đang dạo đèn tấp vào.

Vì đêm hôm khuya khoắt, con đường vắng chẳng có ma nào, thành thử Thấm hơi chủ quan, còn ôm eo tôi nhiệt tình.

Tôi cũng cười đùa với chị thân mật, còn võ mông 1 cái khi Thấm mở cửa.

Mẹ mém xỉu, bố lằm rằm “lạy chúa”

Dường như vẫn còn luyến tiếc, sau khi đóng sập cửa giả vờ ngáy như sấm, tôi len lén sang phòng Thấm bày trò chọc phá.

Ở một căn phòng khác, bố mẹ tôi gác tay lên trán nhìn trần nhà

Mẹ tôi im lặng xâu chuỗi những chuyện trong quá khứ tiếp diễn đến hiện tại.

Nếu tôi và Thấm có quan hệ trên mức bình thường, sống cùng nhau 1 nhà chuyện gì sẽ xảy ra?

Ban này thấy tôi phát mông Thấm 1 cái, mẹ đã lơ mơ đoán được bản chất nghiêm trọng của sự việc.

Bóng tối như nhưng, hai người lớn khe khẽ trao đổi.

Cuối cùng đi đến 1 quyết định trở thành bước ngoặt của cuộc đời tôi.

Vừa sáng bảnh mắt, bố đã rủ tôi tham gia chạy bộ thể dục.

Từ khi tôi lên lớp 12, hai cha con chưa bao giờ ra ngoài cùng nhau

Chúng tôi chạy đều hít thở khí trời trong lành, cách xa nhà hơn 1 cây số.

Thấm thức dậy, không thấy tôi sang như mọi khi, chị bèn đánh răng rửa mặt rồi xuống phòng ăn.

Vừa hay gặp mẹ tôi đang vừa ăn sáng vừa đọc báo.

Mắt mẹ nhướng lên khỏi cặp mắt kính, khẽ cất giọng “chào con”

“con chào cô, cô ăn sáng sớm thế?”

“thói quen của người Đà Lạt”

“dạ, con mời cô ăn”

“con cứ tự nhiên đi”

Nhìn cô gái xinh đẹp đang ăn sandwich, mẹ tôi thở ra 1 hơi dài thượt: “cô có chuyện này muốn nói với con”.

Trên vĩa hè trải đá xanh, bố vừa vươn vai vừa nói “con trai học năm 4 rồi, có bạn gái chưa?”

“dạ.. chuyện đó...”bỗng dưng có gì đó khiến tôi khó nói.

“ngại à?haha nói về chuyện đó thì bố cũng không rành lắm vì chỉ yêu 1 mình mẹ con rồi cưới luôn”

“lúc cưới mẹ bố cảm thấy thế nào ạ?”

“lâng lâng, giống như vừa tự mình xây 1 căn nhà mới, giống như...”

“giống sao nữa ạ?”

“giống như nhảy xuống 1 dòng thác dữ từ độ cao 100m mà vẫn sống”

“hahaha” – cả 2 bố con cùng nhau cười phá lên.

Sau đó bố bảo “chuyện của bố thì tẻ nhạt, nói chung, nhưng ông nội con đào hoa số 1”

“chuyện sao ạ?con chưa từng nghe ông kể bao giờ”

Người ông tuyệt vời của tôi, có 1 thời trai trẻ đáng tự hào.

Thời trước giải phóng nhà ông nội đều là sĩ quan vì thế gia đình rất có thế lực ở vùng này. nên đất đai, tiền bạc không thiếu.

Ngay từ thời cấp 3, ông đã là học sinh giỏi có tiếng, vì thế nhanh chóng thi đỗ vào đại học Đà Lạt. Ở ngôi trường nổi tiếng này toàn là hoa khôi từ khắp các tỉnh lẻ về đây theo học.

Đẹp trai, con nhà giàu, học giỏi, ông nhanh chóng được cả khối cô ngưỡng mộ.

Nhiều mối tình chớp nhoáng, đan xen nhau.

Cho đến một hôm ông nội gặp 1 cô gái xa quê lên Đà Lạt học.

nhà ông nội trồng rất nhiều đào, ông gặp thiếu nữ xa xứ trong 1 lần cô tới thăm mua.

Mối tình sét đánh chóng vánh diễn ra, chỉ vài tháng sau đã đến hồi mặn nồng thăm thiết.

“ông gặp bà nội hình như chính ở dốc nhà bò” - bố kể.

“dốc nhà bò?là đường Đào Duy Từ sao?”

“cuối đường đó”

Tim tôi đập thành thịch, đó cũng là nơi tôi và Thẩm gặp nhau.

“Rồi thời gian trôi, ông phải lên đường đi lính, tạm thời chia tay bà 1 thời gian.”

“bao nhiêu năm hả bố?”

“hơn 3 năm”

Tôi lặng đi.

Bố tiếp tục “trước khi lên đường, ông đã có 1 quyết định táo bạo: đó là cưới bà con!”

“sao cơ?cưới bà?”

“đúng vậy, không biết bao giờ sẽ trở lại và có trở lại hay không, nên ông cưới bà, đại khái như lưu dấu ấn thời gian, con biết đấy, thời chiến mà”

Tôi nghĩ ngợi chốc lát rồi gật đầu.

“đám cưới vấp phải sự phản đối của gia đình, vì cô gái kia 1 thân 1 mình, gia cảnh nghèo khó, không ai cho phép cô về làm dâu nhà này. Nhưng ý ông đã quyết, mặc kệ gia đình, mặc kệ họ hàng. Chỉ đơn giản là nắm tay bà cùng đi hết vườn đào, rồi mời 1 số bạn bè thân quen tự tổ chức đám cưới nho nhỏ, trao nhẫn đính hôn và...nhiều chuyện khác nữa, sau đó dứt áo ra đi”

Bố vừa hạ giọng, tôi lập tức hỏi: “thế bà sống tiếp thế nào?có gặp rắc rối gì từ gia đình ông và xã hội không bố?”

“rắc rối sao?có thể nói gì được đây? Bà vẫn sống tiếp, nuôi hi vọng chờ ông trở về, nuôi cả đứa con chung nữa”

“con chung là bố sao?”

“không, là bác cả, cái thằng bõm này”

Bố mắng 1 tiếng rồi xoa đầu tôi.

“dù sao thì câu chuyện đã kết thúc có hậu, hơn 3 năm sau ông trở về, đứa con bắt đầu bập bẹ kêu ba ba, ba ba...rồi ông đi làm, xây dựng tổ ấm, sinh con đẻ cái đều có nghề nghiệp đàng hoàng, con đàn cháu đống như ngày nay”

Kết thúc câu chuyện, hai bố con dừng chân ăn kem, hương vị kem ốc quế Đà Lạt, đã mấy năm tôi chưa được thưởng thức.

Vị ngọt tan trong miệng, có cảm giác như đang làm sống dậy câu chuyện tình yêu của ông nội.

Một tình yêu đẹp đẽ, cao thượng.

oOo

Thấm của tôi, vợ yêu của tôi: thành thật đến đáng thương!

Trong lúc ăn sáng, mẹ tôi gắng hỏi về quan hệ của tôi và chị.

Thấm lặng im không đáp, đến khi mẹ tôi kể về con đường du học, lấy bằng thạc sĩ MBA.

Chị suýt rơi nước mắt.

Và Thấm đã gạt đầu công nhận tình yêu nảy sinh giữa tôi và chị.

Một tình yêu theo lý thường không được phép tồn tại.

Mẹ tôi biết chuyện con mình ở cùng 1 nhà với người yêu, rất tức giận, ngay lập tức hỏi: “hai đứa đã tiến xa hơn chưa?”

Thấm gạt đầu.

Mẹ tôi sững sờ “con.. nếu thằng con cô có lỗi với con thì hãy ẹ nó được nói lời xin lỗi.”

Hai người bù nhìn 1 lúc, Thấm nói ra sự thật lớn nhất, mẹ tôi suýt nữa ngất xỉu.

Sự thật: chị là điểm !

Từ đó, mẹ tôi biết Thấm từng ở Đà Lạt vài năm, chị gặp tôi ở đây, quen biết nhau, rồi tình yêu bắt đầu từ đây.

Sau đó vì tôi, Thấm bỏ Đà Lạt xuống Sài Gòn tiếp tục con đường cũ, còn rủ tôi về ở cùng.

“vậy là căn nhà đó của con, là căn nhà của 2 đứa ăn ngủ cùng nhau sao?” – mẹ tôi cố gắng trấn tĩnh trong lời nói.

“vâng ạ”

Mẹ đưa tay vuốt ngực.

“cũng chính là cô, đã khiến nó không thể tập trung học hành ở năm thứ 1 đúng không?”

“dạ đúng”

“sau đó vì nguyên nhân gì đó, cô ra đi, thằng nhỏ ở với bạn lấy lại cân bằng trong học tập?”

“dạ đúng”

“vậy cô có nghĩ là cô nên ra đi, không nên ở gần nó nữa không?cô khiến nó đau khổ quá nhiều rồi”

“con không biết, xin cô hãy hiểu cho con”

Cuộc đối thoại giữa 2 người phụ nữ đầy kịch tính chứ không đơn giản như giữa 2 người đàn ông.

Ban đầu là Thắm van nài, tiếp theo đến lượt mẹ tôi ủy mị

Bà đề cập đến vấn đề đi du học của tôi, tương lai của tôi.

Đôi mắt Thắm buồn bã, hai hàng mi rũ xuống không gượng dậy nổi.

“con biết con không xứng đáng với con cô” – giọng Thắm nhỏ nhẹ như tiếng thì thầm.

Mẹ tôi nói “nếu cô yêu nó thì xin hãy buông tha nó”

Thắm gật đầu.

“nhưng thưa cô, cô hãy cho con gặp anh ấy 1 lần cuối, con sẽ thuyết phục anh đi du học”

Lòng tôi băng khuâng khó tả trên đường về nhà, qua từng con phố đông người, tôi thấy nơi đâu cũng tràn ngập sắc màu tình yêu.

Khi tới đoạn đường Đào Duy Từ, bố và tôi dừng lại ngắm nhìn 1 chốc.

Bố khoác vai tôi “con trai, đây là nơi ông con tìm được tình yêu, có bao giờ con nghĩ đây chính là con đường tình yêu không?”

“bố à, lịch sử đều có thể lặp lại”

Trở về nhà, người đầu tiên tôi nhìn thấy là Thắm, bởi vì chị đang chạy xe ra khỏi nhà tôi.

Tôi vẫy tay, Thắm đón tôi thẳng đến đoạn đường Trần Phú.

“mình đi đâu vậy?”

“đến 1 nơi mà vào những đêm mệt mỏi, em lại tìm tới”

“anh biết chỗ đó rồi”

Thắm cười: “là dãy hàng rào trước khu liên hợp thể thao”.

Đường phố khá vắng, tôi và chị kề bên nhau tựa lưng vào dãy hàng rào sắt, có những loài dây leo bám chằng chịt, đẹp dễ và man dại.

Chúng tôi ngắm nhìn dòng xe cộ đi qua, có những chiếc xe con bóng lộn, những chiếc xe máy đắt tiền, đôi khi cũng là xe đạp, xe ba gác thô sơ.

Thắm nói: “trên đời người giàu người nghèo, phức tạp quá anh nhỉ?”

Tôi đáp: “ừ, nhưng nếu ai cũng như ai thì còn phiền phức hơn nữa”

“anh nghĩ những người kia vì sao nghèo?”

“không có chí tiến thủ, không có học thức, lười biếng, ham mê những thứ vô bổ, có hại”

“chẳng hạn như thuốc lá, rượu bia à?”

“haha, cái đó là em nói”

Thắm cười khà khà, rồi thông báo với tôi 1 tin quan trọng :

“em và bố nuôi (ông giám đốc công ty An Sương) đã quyên góp tiền ủng hộ những hộ nghèo ở các tỉnh miền tây đây, cùng với nhiều đoàn từ thiện lớn khác nữa.”

“vợ anh giỏi thật đấy”

“chưa hết đâu chồng em, vợ anh còn bỏ tiền xây trường tiểu học, trường cấp 1 cho bọn nhỏ ở quê nữa, chứ như anh thấy, mấy đứa em của em đâu có được ăn học đàng hoàng, mà cũng không có đủ tiền để học, em xây trường rồi còn phải tính đến quỹ hỗ trợ học sinh nghèo nữa. nhiều thứ phải lo lắng. nhưng bố mẹ nuôi nói làm được tức là sẽ làm được.”

Tôi vỗ vai Thắm “anh tin em, bây giờ cái gì anh cũng tin em”

“gớm gớm, bây giờ mới tin, còn em tin anh ngay từ đầu”

Bất giác tôi lại nói “vụ với Mi Dán, em đâu có tin anh, lại còn xạo”

“lúc đó không phải em không tin, mà là em sợ” - Thắm chun môi cười.

“thôi được rồi, là em đúng”

Thắm lại tiếp tục những giấc mơ chị hằng ấp ủ từ nhỏ cho tôi nghe :

“xây trường mầm non, trường tiểu học, rồi sau đó là trung học cơ sở, trung học phổ thông, đó là mong muốn đầu tiên của em sau khi có nhiều tiền, em sẽ tạo đủ mọi điều kiện cho những đứa trẻ nghèo khó dưới quê có điều kiện đến trường học, phần đầu cho tụi nó được ăn học đàng hoàng giống như anh, chứ nhất quyết không để đứa nào giống như em đâu. Em đã hỏng rồi, bây giờ không ai được phép hỏng nữa.”

Tôi toan nói vài điều thì Thắm đã che lấp đôi môi tôi.

“trước đây anh luôn là người nói, cái miệng anh dẻo quẹo nói dễ nghe lắm, em toàn bị anh hớp hồn thôi, cho nên bây giờ anh im lặng để em nói cho đã đi”

Chị nói nhiều, nói nhanh như gió, thật ngạc nhiên!

“anh sinh ra trong 1 gia đình tri thức có nền tảng, cả đại gia đình ông bà cô dì chú bác họ hàng gần xa, ai ai cũng tốt, anh sướng hơn bao nhiêu người có biết không?cho nên. nếu em đã có thể bỏ tiền vì người khác xây dựng trường học khang trang thì anh cũng nhất định phải vì người khác đi du học cho tốt, lấy cái bằng về đây cho em”

Mắt tôi long lên, chị đã biết chuyện tôi sắp phải đi nước ngoài.

“còn nữa, khi đi không cần nhớ em, nhớ cái đích của anh là được rồi, đích gần trước đích xa sau, hiểu gì không?tức là có cái bằng rồi muốn nhớ em mấy thì nhớ. Nếu anh hiểu thì nói, còn không thì cứ im như vậy em giảng lại.”

Thắm nói rồi nhìn thẳng vào mắt tôi.

Trong đầu ngàn vạn ý nghĩ, nhất thời không biết phải xử lí ra sao. Cuối cùng tôi thốt lên 1 câu ngây ngô.

“mẹ anh có nói nặng lời gì với em không?”

“mẹ anh rất hiểu em và rất thương cho anh. À, anh đã trả lời, tức là anh hiểu ý em nói, 1 khi đã hiểu thì ko được trái lời em, tiếp tục công việc học tập của anh đi, trong thời gian đó em cũng có việc của em.”

“ừ, anh hứa với em Thắm! anh hứa sẽ lấy cái bằng về cho em, để người khác công nhận anh thật sự xứng đáng với em”

Tôi nắm chặt lấy bàn tay Thắm.

Chị đấm 1 cú vào vai tôi:

“ngốc, anh không xứng thì còn ai nữa đây?”

“nhưng sao em lại tốt vậy Thắm?”

“bởi vì bản chất của em là tốt”

“haha. anh nhớ trước đây em nói 1 câu khác cơ”

Thắm nguýt tôi, rồi trầm giọng :

“bởi vì bản chất của đi”

44. Chương 44: Em Ràng Buộc Anh!

Cứ tưởng chuyện tốt đã đến, ai ngờ chuyện xấu ngập đầu.

Sau khi trò chuyện đến trưa, Thắm 1 mình trở về ngôi nhà trên đường Đào Duy Từ, sống cùng gia đình đi điểm.

Thì ra mẹ đã biết tất cả sự thật, chị đành tự giác gói ghém hành lí rời khỏi nhà.

Đất dưới chân tôi muốn sụp đổ, nhưng Thắm chỉ cười nhạt nhẽo.

“anh mau về đi, nói với mẹ chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa, từ lúc này cho đến khi anh trở về là 3 năm, em sẽ đợi anh 3 năm. ”

Tôi đã trần trụi suy nghĩ việc này từ mấy ngày nay, vì thế lập tức đưa ra giải pháp tạm thời:

“hãy đi cùng anh, chỉ có ở một đất nước tự do như Mỹ anh và em mới không phải chịu trói buộc của xã hội”

Tôi sẵn lòng từ bỏ tất cả, chỉ là trong giây phút cuối cùng, không ngờ Thắm lại có suy nghĩ khác hẳn tôi :

“từ năm 16 tuổi em đã sống cuộc sống không cần biết đến ngày hôm qua, không bao giờ nhớ đến gốc gác, nhưng bây giờ khác rồi anh ạ, em không muốn cứ thế phui tay bỏ đi tất cả. Anh biết không? em muốn 1 lần được chấp nhận làm người lương thiện. ”

Tôi thắm thía đứng nhìn người con gái trước mắt, sau khi dứt câu nói vừa rồi, người đó đột nhiên xa xôi lạ.

“anh hiểu rồi Thắm, anh sẽ phấn đấu cho tương lai, đến lúc đó anh thề sẽ không để kẻ khác đặt lời nói xấu em nữa. ”

Thắm mỉm cười gật đầu :

“có điều...3 năm nữa khi anh trở về em đã 30 tuổi, lúc đó vừa già vừa xấu, anh có chê em không?”

“vớ vẩn, trong mắt anh, không ai đẹp bằng em cả”

“haha, vậy vì anh, vì em, anh phải đi du học”

Tôi ôm chặt lấy Thắm, tìm đúng đôi môi nàng, trao ngay 1 nụ hôn cháy bỏng:

“hãy đợi anh”

“em sẽ đợi”

“nhưng nếu anh qua bên đó, rất có thể sẽ bị nhiều cám dỗ che mắt”

Thắm đe: “anh mà dám? Chỉ cần anh bước chân về Việt Nam, em sẽ từng xẻo anh. à không, cho dù anh có trốn tới chân trời góc bể em cũng tìm ra anh”

Tôi cười mãn nguyện:

“vợ ơi, đừng nên tin thằng chồng Hai Mặt này, nhất định phải mua sợi xích cột nó lại, phải ràng buộc, phải ràng buộc !”

oOo.

Sau khi biết hết sự thật, mẹ tôi không đánh không chửi, chỉ im lặng như ngày tận thế bắt đầu.

Chắc mẹ hiểu tôi đã trưởng thành, đã tốt nghiệp đại học, không còn là thằng bé chỉ biết học rồi ngủ, khi đói lại mò xuống bếp lục những món mẹ nấu nữa.

Bố đồng dạng chẳng nói tiếng nào, không khí trong nhà ngột ngạt đáng sợ.

Sau khi ăn bữa tốii năng nề, mẹ âm thầm gửi cho tôi 1 bức thư, trên đó đề cập tới nỗi thất vọng khi biết sự thật được chôn giấu 4 năm nay.

Đọc xong những lời đó, nước mắt chực tuôn rơi.

Vì tình yêu và khoái cảm thể xác mà suýt chút nữa tôi trở thành đứa con bất hiếu.

Trong thư mẹ có nói rõ ràng, bản thân tôi là cháu đích tôn trong 1 dòng họ gia giáo. vì thế chuyện tôi có quan hệ với người con gái như Thẩm chẳng khác nào đem danh dự cả gia đình dòng họ ném xuống sông xuống bể.

Nhưng ở cuối lá thư, mẹ để lại câu :

“Có một điều mẹ chắc chắn rằng tình yêu thương và lo lắng của cha mẹ đôi khi làm con căng thẳng nhưng sẽ là chỗ dựa để con chứng minh rằng mình đã trưởng thành, chứ không phải áp lực đâu con nhé!”

Mẹ nói thế nghĩa là sao? còn không phải đang nhắc nhở tôi tự có trách nhiệm với bản thân?

Tính mẹ là vậy, mạnh mẽ, không dồng dãi, không sụt mướt.

Ba hôm liền tôi bị giam lỏng.

Nhờ có quãng thời gian này mà tôi bắt đầu biết tự nhìn lại những chặng đường đã qua.

Trước đây mọi điều hạnh phúc và đau khổ tràn tới quá nhanh, đến mức nhiều khi tôi không còn làm chủ được mình.

Điều đầu tiên tôi nghĩ đến là công ơn sinh thành, dưỡng dục của cha mẹ.

Nhờ có họ mà tôi tồn tại và hưởng cuộc sống quá tốt.

Thế nhưng những chuỗi tháng ngày ảm áp của gia đình ngay lập tức bị che mờ bởi làn khói thuốc và vành môi cong.

Chẳng biết là do ông trời trêu ngươi hay ân trên biệt đãi mà Mascara Hai Trăm Chín Chục Nghìn giọt ngọt xen vào giữa cuộc đời tôi, đúng vào quãng thời gian quan trọng nhất.

Thẩm và gia đình tôi thuộc về 2 thế giới khác hẳn nhau.

Nếu phải lựa chọn, chắc chắn 1 trong 2 sẽ biến mất.

Sau mấy ngày đêm chìm trong miên man suy nghĩ, cuối cùng tôi mới nhận ra rằng :

Bản thân đã làm rất nhiều điều cho những người xung quanh, nhưng người tôi yêu nhất lại chưa hề nhận được gì xứng đáng.

Căn phòng tối yên tĩnh như tờ, chỉ còn chút ánh điện mờ ảo hắt lên tấm rèm cửa.

Cuối cùng tôi đã tìm thấy con đường cho tương lai.

Suốt 3 ngày liền ở lì trong nhà tù túng.

May sao, đến ngày thứ 4, là ngày giỗ của ông cố.

Cả gia đình quần quần sum họp bên mâm cơm như ngày tết.

Coi như tôi được thấy ánh mặt trời.

Ăn uống, làm lễ cả ngày, đến đêm, mọi người vẫn chưa chịu giải tán, tiếp tục hàn huyên tâm sự, nâng chén rượu nhạt.

Mọi người trong nhà nghe được phong phanh mối quan hệ của tôi và Thẩm, ai cũng xúm vào hỏi han.

Cô tôi bảo: “con bé đó đẹp, đồng ý là đẹp thật, nhưng đẹp đến mức không thật”

Ai nấy đều lắc đầu “không nên đâu con ơi, phụ nữ càng đẹp càng nguy hiểm, nếu đã đẹp đến mức không thật thì con nên cân nhắc...”

Tôi chỉ gật đầu không đáp.

Còn bố mẹ tôi coi như không nghe thấy.

Có thằng cháu đích tôn sắp sửa lên đường du học, ông nội khoái chí phải biết:

Ăn uống xong xuôi, ông đích thân mời tôi ngồi riêng với ông 1 mâm, 2 ông cháu uống vài li rượu.

Rượu ngà ngà say, ông phấn khởi tinh thần, kể cho tôi hết chuyện này đến chuyện kia, còn dạy toàn là lời hay lẽ phải.

Xong xuôi, đầu vào đầy rồi, ông tiếp tục dắt tay tôi vào phòng.

Đoạn cẩn thận lục lấy 1 chiếc hộp cũ kĩ trong tủ.

“cháu nhìn xem trong này là gì”

Tôi mở ra xem, la lên “là nhẫn cưới”

“vàng đấy”

“vâng?”

“nhẫn của ông và bà ngày xưa cưới nhau”

Tôi nhìn ngón áp út của ông, rõ ràng không có đeo nhẫn.

Ông nội vỗ vai tôi

“cháu sắp lên đường du học, biết đâu qua bên đó sẽ kiếm được 1 cô gái tốt người đẹp nét nào đó làm vợ, nếu thích thì cứ ở luôn bên đó cũng được, miễn là hai đứa hạnh phúc, lâu lâu về thăm lại ông già này là được rồi”

“ông ơi, cháu không dám thế đâu”

“sao lại không dám, bằng tuổi cháu, ông đã lấy vợ”

Tôi nhớ lại câu chuyện bố kể, cười ha hả.

“thằng quỷ nhỏ này, dạo này ông trí nhớ kém, đến khi sắp lên đường nhớ bảo ông đưa nhẫn nếu không ông lại quên mất”

Tôi nghĩ ra 1 chuyện, tim đập thình thịch, vội vàng nói :

“ông ơi, ông giao cho cháu luôn từ bây giờ được không ông?”

“hả?vì sao? Lỡ đâu mà mất thì...”

“dạ không đâu ông, cháu nhất định bảo quản kĩ càng, coi như kỉ vật”

“cầm lấy”

Ông nội ngẩn ra, rồi trao chiếc hộp cũ cho tôi.

Tôi vừa chạm vào hộp, ông dùng 2 tay chụp lấy bàn tay tôi thật mạnh :

“nhớ kĩ: trao nó cho người xứng đáng !”

Tôi luôn là 1 đứa cháu ngoan, luôn làm đúng theo lời ông dạy.

Vì thế: trao nó cho người xứng đáng!

Chính ông là người đã chấp đôi cánh cho tôi thực hiện ý định điên rồ nhất trong đời: Bỏ trốn!

Sau khi lấy được cặp nhẫn quý giá, tôi giả vờ đi vệ sinh, rồi phóng ra vườn, vượt hàng rào bỏ đi trong đêm.

Bắt xe phóng thẳng tới nhà Thẩm nhanh chóng, đến đây tôi mới đủ can đảm gọi 1 cuộc gọi thông báo :

“mẹ ạ?con đã đi rồi, xin lỗi mẹ nhưng con buộc lòng phải đi, con sẽ trở về thu xếp hành lí và đi du học, nhưng mẹ hãy cho con vài tuần ở Sài Gòn để chuẩn bị”

Mẹ phản ứng quyết liệt, chửi ầm ĩ trong điện thoại.

Tôi phải tắt nguồn để tránh phiền phức.

Học tập ông nội, quá trình cầu hôn của tôi khá đơn giản.

Khi tôi đến nhà, gia đình đi điểm đã đi đâu không rõ, chỉ còn một mình Thẩm trơ trọi.

Thắm mở cổng cho tôi, hoảng hồn la “anh?anh làm gì ở đây?em tưởng anh đang bị...”

“đừng nói nữa Thắm, chuyện gấp lắm anh cần phải hỏi em 1 điều, em nhất định phải trả lời thành thật”

“điều gì cơ?”

“em có yêu anh không?”

“ôi, chồng ơi...”

“trả lời đi, em có yêu anh không!?”

“có, đương nhiên có, anh đang làm trò gì vậy?”

Chỉ chờ có thế, tôi quỳ 1 chân xuống trước mặt nàng

Thắm tròn tròn mắt.

“Thắm, em có muốn cưới anh làm chồng không?”

Vừa nói tôi vừa mở chiếc hộp cũ kĩ, 2 chiếc nhẫn vàng tề chỉnh bên trong.

“ôi, anh...anh đang làm cái gì vậy trời”

“em chỉ cần trả lời có hay không thôi, anh muốn trước khi anh đi, anh phải bị ràng buộc, anh muốn em trói anh bằng sợi xích này, trói anh đi Thắm”

Chị đưa tay vuốt ngực, ánh mắt chứa đầy sự kinh ngạc :

“khoan khoan, chờ đã, như thế này, thế này có phải là anh đang cầu hôn em không?”

“anh muốn cưới em! ”

Chỉ cần nghe thấy 4 chữ đơn giản đó thốt ra từ miệng tôi, cả người Thắm tức thì run rẩy 1 trận.

Chị quỳnh quáng :

“Nhưng mẹ không thích em”

“chú rể là anh chứ không phải mẹ anh”

“anh thực sự muốn cưới em? con điểm như em.... ”

“em đẹp hơn cả tỉ người ngoài kia, nếu phải có một người mất tự tin thì người đó nhất định là anh”

Thắm nhìn tôi xúc động, trong mắt chị ẩn ước có tia nước kìa

“em muốn kết hôn! ”

Chỉ chờ có thế, tôi run run đặt 2 chiếc nhẫn vào tay Thắm.

Bất thần trong khoảnh khắc đó, chị rút tay lại.

“em muốn có bà mối như ông bà mình ngày xưa”

“đồng ý, anh nhất định mời mấy bà hoàng trong gia đình”

“nhưng mình còn chưa làm lễ dạm ngõ, tổ chức đám hỏi, cũng chưa chuẩn bị trâu cau, mâm quả, hơn nữa má em ở dưới quê cũng chưa biết mặt anh”

“.....”

”à, ngoài ra còn phải lựa váy cưới, hoa cưới, đặt tiệc cưới, đặt bánh,... mình sẽ tổ chức ở đâu đây?

“..... ”

“đó là còn chưa tính đến trường hợp anh và em đi đăng kí kết hôn, sau khi thành vợ chồng sẽ phải làm lễ gia tiên tại nhà anh, mà anh không tính rước dâu à???...”

“..... ”

Ồi, Đĩ của Đĩ đứng trước việc hôn nhân đại sự, không ngờ bối rối đến đáng thương.

“đó là việc của 3 năm sau, bây giờ hãy làm theo luật của Đĩ Điểm”

Thắm hơi chần chừ, rồi đột nhiên lắc đầu :

“Nếu chúng mình vượt mặt họ, gia đình họ hàng nhà anh nhất định không bao giờ chịu nhìn nhận em, dù có thể nào cũng phải trở về xin phép mới được”

Chị nói dài nói dai, hai đầu gối tôi đã mỏi nhừ.

“Không còn kịp nữa đâu. Gia đình là quan trọng nhưng em mới là người đi cùng anh đến suốt cuộc đời. Ngày trước, học từ vụ của Dao Lam, chính miệng em đã nói với anh: mọi chuyện đều có cách giải quyết ! em quên nhanh vậy sao? ”

Lựa lúc Thắm đang khổ sở cần môi suy nghĩ, tôi giục :

“quyết định nhanh lên, hạnh phúc phải là do mình tự nắm lấy, anh mỏi chân lắm rồi...”

Thắm bối rối 3 giây, rồi cũng quỳ xuống đất vòng tay ôm lấy tôi :

“em đồng ý trời anh, em ràng buộc anh!”

Bố mẹ tôi bị mất mặt, hay nói đúng hơn là họ sợ bị mất mặt trước gia đình dòng họ.

Còn tôi, tôi sống chẳng quan tâm đến người khác nghĩ gì về mình.

Vô tư, thoải mái, bỏ đi cùng Thắm.

Ngày hôm đó, gia đình dĩ điểm tức tốc thu dọn hành lý rồi đi trong đêm.

Ngồi sau xe, Thắm liên tục dõi nhìn quang cảnh phía sau qua cửa kính ô tô.

Đà Lạt về đêm sương buông kín lối.

Có 1 hạt sương vô tình lạc trên cửa kính.

Thắm thích thú đưa ngón tay miết trên mặt kính, kéo dài thành đường ngoằn ngoèo theo hướng giọt nước cho tới khi khuất tầm mắt.

Và giọng em như lạc đi giữa dòng người trên con đường lớn:

“em nhất định trở về Đà Lạt, em nhất định đường đường chính chính bước vào nhà anh! ”

Đoạn, Thắm quay sang ôm chầm lấy tôi :

“họ sẽ mắng nhiếc em, thậm chí buông lời khinh thị em, nhưng rồi sẽ đồng ý thôi”

.....

Xe đi hết con đường, rẽ hướng đèo Mimosa.

Giữa khoảng tối và khoảng sáng trên những khúc cua vắng lặng, tôi thì thầm vào tai em:

“nói thật đi, em có thấy quyết định bỏ trốn của anh là đúng đắn không? hay chỉ là chiều theo ý anh thôi?”

Thắm thở dài, lắc đầu ” anh làm không đúng chút nào”

“vậy có lẽ em chưa nghe câu này phải không Thắm?”

“câu nào cơ?”

Tôi lấy hơi dài, nói 1 tiếng rõ ràng: “trong tình yêu không có đúng sai, tất cả đều công bằng. ”

.....

Đúng vậy, mọi thứ đều công bằng trong tình yêu!

Và nếu Xấu Hổ và bố của cô ấy đã có thể hiểu cho người mẹ ngoại tình kia, thì đến một lúc nào đó, gia đình cũng sẽ thông cảm cho quyết định của tôi ngày hôm nay”

Đèo Mimosa trải dài qua rừng thông rậm rạp, hai bên đường mọc lên chi chít loài hoa đặc trưng của Đà Lạt, hương thơm thoang thoảng quyện vào trong gió....

Sau khi biết tôi đã bỏ đi, cô dì chú bác anh chị em họ hàng đổ xô tìm kiếm.

Bố mẹ tôi không biết làm thế nào, cuống quýt cả lên.

Ông nội đứng trước cổng nhà, tự nói 1 mình :

“thế là đi à? cái thằng này thế mà ghê nhỉ?”

Mẹ tôi khóc hết nước mắt, còn bố chỉ trầm ngâm, có vẻ như đang do dự không quyết.

Cuối cùng bố đến bên ông nội, kể 1 số chuyện của tôi cho ông nội nghe.

Nghe xong ông chỉ thở dài.

Rồi cùng bà nội dắt tay bố và mẹ tôi đến khu vườn đào.

Đi xuyên qua từng cành cây khẳng khiu trơ trọi, ông nội nói :

“ngày bố cầu hôn mẹ là ở trong 1 khu vườn đào như thế này, lúc đó gia đình đều phản đối, chỉ vì nhà mẹ con nghèo, ở mảnh đất này còn không có lấy 1 người thân thích. Nhưng mà bố quyết tâm đi ngược với ý muốn của mọi người, bởi vì bố đã sống cả đời cho người khác, cũng nên có cuộc sống cho riêng mình. Trường hợp đứa cháu trời đánh này cũng vậy, nó đã sống cho người khác, hứa hẹn sẽ ra nước ngoài du học cho các con yên lòng, vậy thì hãy để cho nó 1 lần được sống cuộc sống của riêng nó. Con đường mà nó đã chọn!”

Trở về Sài Gòn trong những ngày đầu thu, tôi và Thấm đóng cửa căn nhà ở quận 1 để chuyển sang sinh sống cùng Hồng Ngựa.

Cả gia đình đi điểm ở chung với nhau, ăn uống vui vẻ.

Chúng tôi họp bàn gia đình và cuối cùng đi đến thống nhất :

Sẽ tổ chức hôn lễ cho tôi và Thấm, đúng vào dịp Halloween.

45. Chương 45: Halloween Đẫm Máu.

Halloween phố phường tấp nập người đi kẻ lại.

Các cửa hàng, nhà hàng, khách sạn, trung tâm mua sắm...đều đua nhau trang trí những hình ảnh ma quái nhất, độc chiêu nhất.

Shop thời trang của Thấm cũng không phải ngoại lệ.

Từ trước đó 1 tuần, Tôi và vợ đã đi chợ nô nức sắm sửa đủ thứ đồ quái dị để có thể tự tay trang trí cho cơ ngơi hoành tráng.

bên ngoài shop treo 1 tấm pa - nô có dòng chữ “Come or die?”

cửa kính dán đầy tơ nhện, hình ảnh những con quạ đen và phù thủy cỡi chổi.

Bên trong, thay vì các con ma - nơ - canh thân hình quyến rũ như người mẫu, chúng tôi thay vào đó những bộ xương khẳng khiu, thối rữa.

Trần nhà dán trắng sao lấp lánh, có 1 vệt sáng đỏ ối dằng ngang qua, bao nhiêu thân ma bước đi trên vệt màu đó.

Những phù thủy nhờ có hệ thống ròng rọc điện tử sẽ bay từ đầu cửa cho tới cuối gian hàng.

Trong góc tường trống trải là hình ảnh mộ huyết giả đúng theo kiểu các khu nghĩa địa cổ ở châu Âu, với 1 người đàn ông ma quái đang cầm đèn, soi đường cho 1 con ma - cà - rồng hí hục đào mộ.

Ở quầy tiếp tân có nguyên hình nộm mô tả người phụ nữ bị thắt cổ treo lơ lửng với mái tóc dài xõa tới thắt lưng cực kì kinh điển.

và cuối cùng, trong nhà vệ sinh dán khuôn mặt mờ nhạt của 1 bé gái trên gương soi.

Shop thời trang nhận được rất nhiều ý kiến tích cực từ phía khách hàng, đặc biệt là các trang phục halloween sáng tạo, mới lạ.

Chiều ngày 31/10 tôi và Thẩm hài lòng bước ra khỏi shop thời trang trên đường 3/2.

Hôm nay, tôi là bá tước ma - cà - rồng dracula, lịch lãm, chết chóc, đội chiếc mũ ảo thuật gia, đeo mặt nạ nửa mặt phân biệt trắng - đen.

Còn vợ tôi là Cô Dâu Của Quỷ với trang phục khăn đóng áo dài trắng, một đôi mắt đỏ ngầu đầy hôn ám, cầm trên tay chiếc quạt xương xẩu và đôi cánh quạ đen lớn mọc sau lưng.

Hài lòng với trang phục hiện tại, chúng tôi đứng trước cửa shop hàng, trên phố bao nhiêu người qua đường ngược nhìn.

Một thằng bé theo mẹ nó đi ngang qua chỉ trỏ “mẹ ơi, con ma gì lạ thế kia?”

Thẩm tự hào gọi với theo “tự nghĩ ra đấy nhóc, rồi mọi người sẽ phải biết đến nhân vật này”.

Tôi cười không thành tiếng, hít thở 1 hơi thật sâu rồi bấm điện thoại gọi ẹ.

Mới chào hỏi được vài câu, mẹ đã mắng tôi xối xả :

“anh bỏ đi không lời từ biệt, nhà cũ không về vậy anh đi đâu?bây giờ có xì ke - ma túy gì không đấy? đang ở đâu? tôi xuống đón ngay!”

Tôi vội giải thích qua loa mấy câu rồi nhấn rằng mình sắp cưới.

“cưới á? Gia đình họ hàng chưa gặt đầu mà dám cưới á? Chưa có trầu cau mâm quả mà dám cưới á? Anh về ngay cho tôi ! người ta đang cười nhà mình thối mặt ra kia kìa!”

Giọng mẹ cứ như Diva hàng đầu thế giới, cao không thể cao hơn, tôi phải để điện thoại ra xa khỏi lỗ tai để không bị choáng.

“mẹ à, con sẽ tạ lỗi với mọi người sau, cùng lắm làm lại cái đám cưới khác có xá gì”

Vừa dứt lời là đập bộp điện thoại tắt nguồn ngay!

Thắm vòng tay qua cổ tôi thủ thỉ “chà chà, cứ nghe giọng thì sức khỏe của mẹ còn tốt lắm anh ạ, cả nhà vẫn khỏe là vợ chồng mình mừng rồi”

“ừ em nói đúng, cưới em là quyết định sáng suốt nhất đời anh!”

Vừa lúc ấy, nghe thấy những tiếng “ồ” của người trên phố, 1 chiếc xe limousine màu ngọc trai rẽ góc đường từ từ tiến lại chỗ chúng tôi.

Đầu xe vẽ 1 đôi môi đỏ lôm, rõ gớm ghiếc và 2 chiếc răng nanh nhọn hoắt 2 bên biển số.

Ngọc Dao Lam chồm ra khỏi cửa sổ, cả khu phố khiếp vía ngó nhìn.

Chị đại đội một quả đầu toàn rắn là rắn, cặp mắt sắc như dao cau, thoạt trông đã nhận ra ngay nàng Medusa trong thân thoại hi lạp.

Dao Lam la lớn “nhìn thấy gì chưa?chiếc xe mang tên Nụ Hôn Của Quỷ !”

Tôi và Thẩm hạnh phúc gặt đầu.

“tiếp theo xin mời cô dâu chú rể xem biển số”

Chúng tôi bước lại nhìn, biển số đề chữ “Night of Demons”

“Night of Demons?”

“ha ha, cứ lên xe rồi biết”

Hai vợ chồng hãnh diện bước lên xe.

Cả Nhi Cây Trâm và Giáo Sư cũng có mặt đầy đủ.

“cha cha, có gì đây?” - tôi ngạc nhiên - “bác sĩ Frankenstein - nửa người nửa robot. rất hợp với dáng thầy”

“cảm ơn em” - giáo sư bắt chước kiểu gật đầu dờ dẩn của nhân vật.

“còn chị Nhi?what the hell is this?”

Nhi Cây Trâm quen thuộc với bộ váy nữ sinh Nhật, tóc thắt 2 bím giống hệt Thủy Thủ Mặt Trăng, chỉ khác là sau lưng có đeo...2 thanh kiếm!

“là chị tự nghĩ ra à?”

Nhi héch mặt “trông thế nào?dị dạng, cá tính và chết chóc hội tụ đầy đủ nhé”

“vâng vâng, hợp với chị lắm ạ”

Ngọc Dao Lam trông khá luộm thuộm với chiếc váy dài màu trắng, có đường xẻ ở 1 bên đùi, phong cách khác hẳn với trước đây.

“Medusa - người đàn bà hóa đá” - chị Ngọc tự giới thiệu.

Thấm khen “trông phức tạp hơn gu của mày nhưng mà vẫn hợp lắm”

“tất nhiên, tao gọi đây là phá cách”

“chiếc limo này cũng ok đấy, chôm ở đâu đây?”

“thuê của Saigonlimo, có đẹp không?”

Thấm ngẩng nhìn dàn nội thất sang trọng bên trong rồi mắng yêu :

“mẹ kiếp, mày luôn luôn biết cách tiêu tiền của tao!”

Chiếc limo Nụ Hôn Của Quỷ đưa chúng tôi thẳng tới vũ trường.

“tới Đêm Màu Hồng rồi đó chồng yêu, em hồi hộp quá”

“gì?Đêm Màu Hồng nào? haha con Thấm nói nhầm kìa Nhi” - Ngọc Dao Lam chọc, Nhi Cây Trâm cười phá lên.

“ý chúng mày là sao?”

Tôi và Thấm nhào người khỏi cửa sổ.

Vũ trường đêm Halloween trang trí thật ghê rợn.

Hai tông màu đen - đỏ đóng vai trò chủ đạo.

Trên bức tường khổng lồ xuất hiện dòng chữ loang lổ máu “Đêm Của Quỷ”

Tôi lẩm bầm “Đêm Của Quỷ - Night Of Demons - đó là biển số của chiếc xe”

Thì ra Đêm Màu Hồng trong ngày Halloween tạm thời biến thành Đêm Của Quỷ.

Trước cổng vũ trường trải thảm, một đám đông đen ngòm đứng dọc theo 2 bên lối vào.

Khi cánh cửa xe mở, bầu không khí yên lặng chết chóc tức thì bao trùm.

Mấy người chúng tôi sánh vai bước ngang qua 2 hàng người mặc ple đen đeo mặt nạ fawkes.

Cả đất trời lặng ngắt như tờ

Thấm vừa đi vừa thì thầm vào tai Ngọc Dao Lam “lại là trò của mày hả con quỷ?”

“không có, lần này là của bé Nhi đó”

Nhi Cây Trâm cười tủm tỉm.

Tôi nói “cảm ơn chị nhiều lắm”

Nhi phủi tay :

“ôi dào chỗ chị em với nhau ơn nghĩa gì...”

Ngọc Dao Lam cướp lời “chỉ lấy tiền thôi! Cô dâu chú rể xong quả này nhớ trả lương cho họ nhé”

Tôi tự nuốt lưỡi mình cho xong.

Bà đại ca đúng là tiêu tiền như nước.

Đúng lúc này, một “Chú Thỏ Playboy” bước ra cổng, chỉnh lại cổ áo, đoạn búng ngón tay kêu “tách, tách” – nghe mọi người giới thiệu, tôi biết đây là người đứng đầu cao tầng của Đêm Màu Hồng ở Việt Nam.

Mọi người gọi gã là Anh Hai.

Các kiều nữ thướt tha trong bộ áo dài thanh lịch được điều động ra đứng 1 hàng trước cổng, cô nào cô nấy tươi cười duyên dáng, hai tay múa nón lá.

Thỏ Playboy hô “các em đâu, chào”

Các người đẹp áo dài nhún người điệu dàng.

Thỏ playboy hô “hai cái xác sống bước vào dạ tiệc đêm khuya!”

Tiếng vỗ tay rào rào vang lên.

Hai bảo vệ bên cửa hóa trang thần chết cầm lưỡi hái sáng bóng trên tay, khẽ khàng đưa 1 tay còn lại khua lên.

Cửa vũ trường bật mở, xịt ra 1 làn hơi nước mờ ảo.

Những âm thanh ma mị tràn ra tê cứng cả đầu óc.

Thứ đầu tiên chúng tôi trông thấy là ánh đèn xanh quái dị chiếu xa chiếu gần.

Người đông lồ nhố tắm trong ánh đèn trần đỏ lòm nhuốm máu, quang cảnh thực sự giống với tầng địa ngục thứ 18 trong truyền thuyết.

Hai bóng đen tiến sát đến bên tôi và Thắm, 1 trong hai rên rỉ

“đẹp trai ơi, tắm chảo dầu với em nhé, hu hu hú hú”

Tôi chép miệng, nữ hoàng nội y có thành ma cũng là ma lẳng lơ.

Chị ta trông giống hệt ma nữ trong Thiện Nữ U Hồn với khuôn mặt bôi trắng bệch, đôi môi đỏ như máu, cộng thêm mái tóc xoắn dài, kiểu rất kinh điển.

Bóng người thứ 2 trôi nổi trong góc tối, đó là góa phụ ma với mắt mũi mờ ảo sau chiếc mạng che mặt.

Nhìn dáng người tôi đoán là Hồng Ngựa.

Sami và Hồng Ngựa dẫn chúng tôi xuyên qua vũ trường người đông lồ nhố.

Những bộ xương khô, những bóng ma trắng mờ, những con quỷ lông lá xù xì đang nhảy nhót điên loạn.

Người DJ đã rất thành công khi sử dụng những bản nhạc cổ xưa như “tiptoe through the tulip...”

Tiếng nhạc thê lương nhất mà tôi từng được nghe, nó ghê tởm đến độ khiến tôi lợm cổ họng.

Thắm nắm tay tôi chặt cứng, hóa ra Cô Dâu Của Quỷ lại sợ ma

Chú Thỏ Playboy vừa chạy vừa nhảy như múa ba lê trước mặt, mới thoáng chốc đã vọt lên tới khu DJ cao ngất.

Lúc này, quả cầu ánh sáng xanh dần dần hạ xuống thấp, sát trên đầu khu DJ.

Khi đã đứng yên, ánh đèn xanh chuyển sang đèn hồng.

Đúng với phong cách của vũ trường.

Những con quỷ gào thét âm ỉ.

Trông thấy chúng tôi xuất hiện, bọn họ mau chóng tách thành 1 lối đi chính giữa.

Một giọng nữ rất lớn vang lên

“bọn quỷ đói rách nát và ăn hại kia, còn không mau chuyển sang khiêu vũ tập thể”

Tiếng nhạc chuyển sang tiết tấu nhẹ nhàng, nghe như bản Dona Dona kéo dài cách quãng theo kiểu rên rỉ ỉ ỏi.

Từng cặp đôi bu lấy nhau xoay xoay rồi lại bước, xoay rồi lại bước loạn xà ngầu, trông bọn họ hết như lên đồng.

Chúng tôi hồi hộp ngược mắt nhìn lên đài cao, thì ra kẻ vừa hét là 1 người phụ nữ quyền rũ khoảng độ 40 tuổi, trong trang phục nữ cảnh sát, tay trái cầm roi da, tay phải nắm hờ súng côn.

Nghe Thảm giới thiệu, tôi mới biết mọi người đều gọi bà ta là Anna.

Anna là vợ của Anh Hai - quản lý vũ trường Đêm Màu Hồng.

Nữ Cảnh Sát quyền rũ chìa súng lên trời bắn, bùm 1 tiếng nghe như pháo nổ.

Tức thì khu vực sàn 2 bên khu DJ được đẩy cao lên, bên trên xuất hiện hình ảnh các nữ cảnh sát hở hang đang nhún nhảy gợi tình với chiếc còng số 8.

“các cô cảnh sát sexy đây rồi, còng tay tôi đi còng tay tôi đi” - Thỏ Playboy la lên.

Sàn ở phía xa xa tiếp tục được đẩy lên cao, ánh đèn bật sáng, các cô y tá lắc lư, làm duyên với kim tiêm khổng lồ.

Nữ Cảnh Sát quyền rũ mang tên Anna hô

“tôi muốn có 1 khu lễ đài sáng như mặt trời”

Tức thì một màu vàng hào nhoáng bao phủ khu DJ.

Tôi nhìn thấy dưới chân đài cao chót vót là chàng luật sư đẹp trai Ngô, áo quần rách nát như Walking Dead (thây ma biết đi) và Mặt Quỷ trong vai 1 nhân vật áo măng - tô đen, chiếc mũ cao bồi.

Tôi bèn hỏi “Mặt Quỷ, cao bồi texas à?”

“không đâu, đoán lại đi”

Tôi nhìn kĩ 1 lần nữa, trông thấy trong tay gã có cầm 1 chiếc nỏ kỉ dị

“là kẻ săn ma – cà – rồng sao?”

“xin giới thiệu với ngài bá tước Dracula, ta là Val Hensing” –Mặt Quỷ kéo mũ ngả đầu.

Tôi cười “trông anh sẽ giống Val Helsing hơn nếu có 1 mái tóc xoắn dài”

“ồ, thế à? có lẽ năm sau anh sẽ thử mua 1 bộ”

Tiếp theo, 2 chiếc vạc dầu xuất hiện 2 bên khu DJ, cột lửa từ bên trong phun lên cao hơn 1 mét.

Diễn biến lễ kết hôn cũng ngắn gọn như đám cưới Sami, ở vũ trường ăn chơi là chủ yếu.

Hai chủ hôn của chúng tôi lần này không ai khác ngoài Anh Hai và Anna.

Linh DJ hóa thân thành mù phù thủy tóc đỏ nháy mắt với vợ chồng tôi, chơi 1 bản nhạc ma quái, đại khái có nghe được chữ « Wedding » trong đó.

Đứng bên cạnh là con Quỷ Satan đỏ lòm, trông như là Mũi Đỏ! Liên tục gầm rú vào micro, có thể gọi đây là beatbox.

Hồng Ngựa tiếp tục trở thành bà mối, đeo nhẫn cưới cho “hai cái xác sống”.

Lúc uống “máu” giao bôi, tôi thì thầm với Thấm :

“những lỗi lầm trước đây đều là do anh gây ra, lúc nào anh cũng sống trong hối hận, đến hôm nay cuối cùng đã làm được 1 việc đúng đắn

“sao cơ?anh nói to lên »

“từ nay về sau vợ chồng mình chính thức bên nhau, anh sẽ trao trả em Thăng Trống cho đủ cặp tròn duyên.”

Dứt lời, tôi lấy chiếc bông tai trong túi áo tự thân đeo lên tai vợ.

Mọi người vỗ tay rầm rầm.

Chúng tôi trao nhau nụ hôn của quý, một nụ hôn nồng nàn theo kiểu Pháp, pha lẫn chút máu tanh của Ytali.

Máu tanh theo đúng nghĩa đen vì Thấm bỗng cắn nhẹ 1 cái khiến môi tôi bật máu.

“xin lỗi chồng nhé, do nhạc đập quá”

Tôi liếm môi “không sao đâu vợ yêu, đêm nay anh sẽ cắn em toàn thân”

Anh Hai đứng giữa “hai cái xác sống”, khoác vai thân thiện, ánh đèn flash nhóa lên tới tấp.

Vào đúng lúc này, bỗng 1 tiếng nổ đánh gọn vang lên - “đùng”.

Thỏ Playboy giật ngã người, máu bắn sang tôi và Thấm.

Cả vũ trường sững sờ.

Tiếng nhạc dừng đột ngột.

Annavà chúng tôi gào to “Anh Hai, Anh Hai...”

Thỏ Playboy ôm bụng co giật, thỏ không ra hơi.

Mặt Quỷ hô “đứng nép vào trong!”, đoạn gã chồm người tới nhìn về phía cửa trước.

Nhiều tiếng xôn xao tiếp tục vang lên, trong bóng tối, những hình hài áo đen lục tục xuất hiện.

Phía cửa ra vào trong giây lát chật kín người.

Một giọng nói khản đặc từ phía đó phát ra :

“happy wedding ! cô dâu chú rể được tắm máu có thích không?”

Từ giữa đám áo đen, bước ra 1 thằng hề cầm súng ngắn trông rõ bệnh hoạn giống hệt nhân vật joker trong The Dark knight.

Thằng hề khoác vai 1 cô gái mặc váy cưới trắng tinh khôi, có chiếc mạng mỏng che 1 bên mặt.

Dù đốt thành tro tôi cũng nhận ra gương mặt ả: Thỏ Ngọc!

“mày là ai?” –Anna hỏi.

“ồ, đừng có gọi tao là Joker, tao thích tiếng việt hơn, cứ là Thăng Hề thôi”

“mày là người của Monaco?”

“tao không biết Monaco nào hết, hôm nay tao đến đây để đòi lại công bằng cho vợ tao thôi, cưng yêu, chúng nó rạch mặt em phải không?”

Hắn ta ôm lấy Thỏ Ngọc âu yếm.

“mạnh dạn đi em, nói xem có đúng không?”

Cô ả rồi rút gậy đầu.

Lúc này Anh Hai bỗng rên hừ hự, Anna cuống quýt vuốt mặt ông.

“bây giờ phải làm sao?đại ca có điều gì trăng trối không?”

Hồng Ngựa la “mau đưa vô bệnh viện”.

Anh Hai lắc đầu.

Mặt Quỷ dùng 2 chiếc kẹp, kẹp viên đạn ra khỏi vết thương.

Máu đổ ra tanh tưởi.

Anna đứng bật dậy gào lên “mày dám bắn Anh Hai, cả nhà mày sẽ phải đền mạng”

“ô, tao có bắn sao? tao không có nhé” – Thằng hề vừa nói vừa dứt khẩu súng vào túi áo.

Bỗng nghe thêm mấy tiếng nổ liên tiếp, gã tái mặt, cuống cuống núp sau lưng Thổ Ngọc.

Anna rút khẩu súng nhỏ trong tay bắn liên tiếp về phía Thằng Hề.

Ai nấy đều giật mình “là súng thật sao?”

Cả vũ trường người đông lỗ nhỏ, nhảy cẫng lên.

Đám áo đen chia nhau lật bàn chống đỡ.

Tuy nhiên vẫn có vài tên bất ngờ bị thương.

Sau phút xả súng, Anna buông thông vũ khí.

Thằng Hề ôm cứng Thổ Ngọc, thận trọng lộ đầu ra từ sau lưng ả

“sao sao?hết đạn rồi hả”

Đoạn nó rút khẩu súng lục từ trong túi áo ngoài.

“Anna, tránh xa khỏi lan can mau!” – ai đó hét lên.

“không cần, cứ đứng đó”.

Trước sự chứng kiến của hàng trăm người, Thằng Hề nã 1 phát súng xuyên đầu Thổ Ngọc.

Ả điểm mắt trợn trừng ngả sóng soài, bộ váy cưới đầm máu đỏ.

“bây giờ thì mày bắn con vợ tao, vợ ơi anh yêu em!”

Joker cười hi hi haha, phải công nhận gã diễn vai này rất đạt.

Thình lình nghe thêm 1 tiếng “choang” rùng rợn.

Tôi trông thấy Val Helsing cầm nguyên cái khay bạc phang Joker tới tấp.

Thì ra Mặt Quỷ đã nhảy khỏi khu DJ sau đó nhanh chân lên tới gần đối phương trong lúc hỗn loạn.

Tiếng Ngọc Dao Lam vang lên “mở cửa sau, cướp biển đâu?”

Trong đám đông 1 nhóm hóa trang cướp biển có lẽ cũng thuộc hàng anh chị, lợi dụng thời cơ xông lên chen qua đám áo đen.

“không để đứa nào chạy, đứa nào bước lên chém!”

“chém, chém”

Áo đen và cướp biển xô xát kịch liệt.

Ngọc Dao Lam phóng như bay, nhảy qua quầy bar :

“mẹ kiếp, tưởng chỗ này thích vô là vô à?”

Từ trog quày chị lôi ra toàn là đao, kiếm, tuýp sắt, mã tấu...ngoài ra còn có đôi ba khẩu súng ngắn, dài đầy đủ.

Quang cảnh hỗn loạn như nồi mì nấu rối.

Tôi nhìn thấy người sói, ma - cà - rồng, bộ xương khô.... ùn ùn kéo đến chống cự lại bọn côn đồ.

Tiếng vũ khí va chạm chất chúa.

Máu bắt đầu đổ ra.

Những quý cô nắm gấu váy thi nhau chạy tán loạn.

Rồi tôi nghe thấy có nhiều tiếng súng nổ, cả thiên thần lẫn ác quỷ thay nhau đổ gục.

Cuộc đọ súng bắt đầu diễn ra.

“đoạt súng”

“dưới chân, dưới chân”

Nhiều người hét lên, Mặt Quỷ gầm to 1 tiếng, gã giật được khẩu súng lục chìa thẳng vào cổ Thăng Hề.

“bảo người của mày rời khỏi đây ngay”

“hé hé hé, mày bắn tao đi, bắn đi bắn đi, làm ngay đi, bây giờ đầu vân tay mày ở trên đó, coi như mày giết vợ tao”

“mày muốn chết sao?”

“tao không muốn chết, cũng giống như mày không muốn giết người, haha, cụ Chánh bên tao nói mày là 1 thằng rất khá nhưng tâm hồn ủy mị”

“khốn nạn!”

Mặt Quỷ dùng báng súng đập 1 phát thật mạnh vào gáy Thăng Hề.

Bất chợt có hai tên côn đồ nhanh chóng ôm cứng lấy gã, 1 tên tìm cách đoạt súng.

“đùng – súng cướp cò.

Tôi không do dự nhảy xuống sàn, Giáo Sư và Ngổ cũng trà trộn vào đám đông.

Thấm, Linh và các cô nàng nhanh chóng đuổi theo.

Tôi cuống lên :

“em làm gì vậy?quay lại tìm nơi ẩn nấp đi”

Thấm gào :

“không được, mình đã cưới nhau thì phải ở bên nhau”

Trong vũ trường, cảnh đâm chém nhau diễn ra ác liệt.

Máu thịt vương vãi.

Đêm Của Quỷ trở thành Đêm Đắm Máu.

Mũi Đỏ sức vóc khỏe, nhận trách nhiệm công Anh Hai, anh chàng cầm ghế nện bọn côn đồ, kêu la oai oái.

Ngọc Dao Lam 1 tay cầm chắc súng, 1 tay nắm đốc kiếm chạy lại gọi

“Mặt Quỷ, mau mở đường giúp mọi người trốn ra đi, anh làm gì vậy?”

Mặt Quỷ chẳng nói chẳng rằng, chỉ đứng sững giữa “chiến trường”.

Xung quanh gã có hơn chục tên áo đen đứng vây, nhất thời không đứa nào dám xông lên trước.

Súng cướp cò, bắt đắ dĩ gã vừa giết 2 mạng người.

Tôi hiểu Mặt Quỷ đang trong giây phút tội lỗi.

“em đây anh không tiếc, tiếc con mẹ gì mấy đứa đó!” - Chị Ngọc liệng bộ tóc giả, vừa hét vừa đâm 1 thẳng ngã chổng chơ.

Có lẽ do cái váy kiểu hi lạp quá dài, khi di chuyển gặp nhiều bất tiện nên Dao Lam luôn miệng chửi rủa.

Rồi như đã quyết định xong xuôi, Mặt Quỷ nắm chắc súng lục bắn gục 1 tên gần nhất.

Bọn áo đen được dịp hoảng loạn tìm chỗ nấp.

Gã xông tới bắn thẳng về phía bọn giữ cửa.

Ngọc Dao Lam mừng rơn “bắn chết hết chúng nó đi”

Chị đại đưa tay cuộn gấu váy, đoạn chẻ kiếm hốt bớt 1 mảnh lên tới nửa đùi.

“mẹ kiếp, bây giờ thích thì mình đến với nhau thôi”

Như người mù tìm thấy ánh sáng, chúng tôi dắt díu nhau chạy bán sống bán chết theo Mặt Quỷ.

Đám đông hỗn loạn xô đẩy chen lấn nhau.

Nhiều người ngã nhào ra đất, nhiều người trượt chân trên vũng máu.

Tôi chạy trước Thẩm, trong dòng loạn lạc đột nhiên cánh tay không còn cảm thấy bàn tay vợ nữa.

“Thẩm, nhanh chân lên”

“em đây, em...”

Thẩm bị tụt lại phía sau, vài người gào thét chen vào giữa.

Xung quanh lại thêm nhiều tiếng súng nổ.

Tôi đoán không phải chỉ phe ta giữ súng mà phe địch cũng dùng hàng nóng.

Bọn họ đang có 1 cuộc đọ súng ác liệt.

Máu bắn tung tóe lên mặt tôi

1 viên đạn vừa xuyên đầu ai đó bên cạnh.

“Hai Mặt, cẩn thận”

Tiếng thét của Thẩm văng vẳng đâu đây.

Tình hình càng lúc càng loạn đến mức tôi không còn định vị được vợ.

Đang rối ren thình lình có cánh tay vươn ra nắm chắc lấy tôi, là Ngổ đang giúp tôi thoát thân, anh chàng la “bên này, đi theo anh”

“không được, Thẩm vẫn bị kẹt”

“chạy được đứa nào hay đứa ấy”

“em không bỏ vợ được”

“Hai Mặt, làm gì vậy?”

Tôi giằng tay Ngổ, cố gắng quay trở lại sàn.

Ngay lập tức chúng tôi bị chia cắt vì quá đông người chen lấn.

Một tên áo đen cầm kiếm chém gục từng người nhảy lên trước.

Tôi lấy đà lao thẳng vào hắn ta, đè ngửa ra sàn.

Hai kẻ đối đầu sinh tử cứ thế quăn vào nhau đâm đá.

Hắn đánh tôi rớt mặt nạ, tôi đập hắn đúng nơi đúng chỗ, tay áo đen phải quỵ sụp xuống sàn quằn quại.

“cho chết mẹ mày đi, à không, dám đâm tao à?tao sẽ thiến mày” – bao nhiêu sợ hãi lo lắng ủng hộ cho ý nghĩ ác độc.

Tôi toan nhặt lấy thanh kiếm đang nằm dưới đất, thì 1 bóng đen đã nhanh chân hơn.

“hô hô ha ha, Mặt Quỷ, mau bỏ súng xuống”

Trái tim tôi muốn rơi khỏi lồng ngực.

Thằng Hề đã chụp lấy thanh kiếm rồi dùng nó khống chế Thẩm.

“mày đang rỉ máu kìa, bỏ súng xuống ngoan ngoãn nào”

Phía bên đối diện, Mặt Quỷ bị trúng đạn ở 1 bên vai.

Gã không đổi sắc mặt, lạnh lùng nói

“thả người ra, tao và mày chiến đấu như đàn ông”

“fight like a man? Không không, tao luôn thích nắm giữ lợi thế, đặc biệt là khi trong tay có 1 con mồi ngon thế này”

Hắn vừa cười cợt vừa kéo Thẩm sát vào người.

“thằng khốn nạn” – tôi gào lên.

“ôi ôi, ai đây?chú rể sao? Lại đây chơi, lại đây chơi đi” - Joker hi hi ha ha cười 1 tràng xả ga.

Lúc này bàn tay hắn thoáng lơ lửng.

Chỉ chờ có thế, Thẩm dẫm mạnh 1 phát vào ngón chân Thằng Hề.

“ái..”

“cúi đầu xuống” - “đoàng”.

Thẩm ngã người ra sàn, nhìn cái xác Joker đổ ập xuống, thở hồng hộc.

Mặt Quỷ luôn luôn giữ được cái đầu lạnh trong mọi tình huống, chỉ cần Thằng Hề phân tâm, gã bắn luôn 1 viên đạn găm thẳng vào đầu.

Tôi nhào ngay tới bên vợ “mẹ kiếp, anh thích nhất nguyên tắc luôn mang giày cao gót của em”

Thẩm nhìn tôi, cười thỏa mãn: “Marco Alfredo, da mềm dãn sướng thật đấy!”

“không còn thời gian ân ái đâu, phải rời khỏi đây ngay” - Mặt Quỷ bước ngang qua chúng tôi, gã nhanh tay lục lấy trong túi áo Joker 1 băng đạn mới, lách cách thay đạn.

“Thằng Hề, lần sau muốn giết người thì nghiêm túc 1 chút, đừng có suốt ngày cười hồn nhiên như vậy, chết sớm lắm!”

Gã nhét băng đạn cũ vào miệng Thằng Hề rồi cùng chúng tôi gấp rút rời đi.

Trên đường đào thoát khỏi vũ trường, gặp bao nhiêu trở ngại gã đều bắn bỏ không thương tiếc.

Tuy nhiên đa số bọn áo đen chỉ bị thương.

Mặt Quỷ trong lúc lâm nguy nhất vẫn không phải là 1 sát thủ máu lạnh.

Quang cảnh bên ngoài cũng hỗn loạn không kém bên trong.

Người của Đêm Màu Hồng và bọn áo đen bí ẩn vẫn đang ẩu đả kịch liệt, cả tuyến phố lớn náo loạn.

Những tiếng gào thét văng vẳng trong đêm, phụ vào nhiều tiếng súng lạnh lẽo.

Vừa chui ra khỏi cửa thoát hiểm, chúng tôi đã bắt gặp ngay xe của Ngổ đang chờ.

Sami, Hồng Ngự, Nhi Cây Trâm mừng đến khóc rống.

Mặt Quỷ hỏi “những người còn lại đâu?”

“trên xe Mũi Đỏ và Giáo Sư, họ đưa Anna và Anh Hai tới Ổ Gà rồi”

“Ổ Gà?”

“đó là nơi những người bạn chiến đấu của Anh Hai sống, ở đó họ có thể cấp cứu như trong bệnh viện” - Hồng Ngựa giải thích.

“vậy.. vậy Ngọc không bị thương chứ?”

“nó còn trách nhiệm hộ tống Anh Hai, không thể bị thương lằng xẹt thế đâu, cứ yên tâm”

Mặt Quỷ gật đầu nhẹ nhõm rồi lập tức phân phó

“Ngố! mau đưa mọi người đến nơi an toàn, chúng tôi sẽ theo đuôi mọi người ngay”.

Chiếc xe trắng phóng hết tốc lực trên đoạn đường dài thênh thang.

3 người còn lại hối hả chạy tới bãi đỗ xe.

Lúc này rất đông bọn áo đen vẫn còn tụ tập chưa li khai, bọn chúng đang trò chuyện gì đó với 1 tên cao lêu nghêu vừa bước xuống từ chiếc Range Rover.

Một thằng tinh mắt trông thấy chúng tôi vội la lên

“là thằng đó, chính nó bắn chết Thằng Hề”.

Tức thì 1 loạt đạn xả về phía này, chúng tôi cuống cuống nấp sau những chiếc xe con, cửa kính vỡ nát tan tành.

“thằng Xích Vân bao giờ cũng xuất hiện đúng lúc” - Mặt Quỷ lăm le súng trong tay, ánh mắt gã long lên.

Có vẻ tên khốn Xích Vân vừa bắn chúng tôi là kẻ thù không đội trời chung với gã.

“Mặt Quỷ, mày còn nhận ra tao không?” - Xích Vân la lớn.

“2 người mau vào xe đi, cúi thấp đầu xuống” – Mặt Quỷ không trả lời hắn mà tự tay mở cửa cho vợ chồng tôi rồi bắn trả vài phát đạn.

Tôi đẩy thắm nằm sát xuống chân ghế, rồi phủ lên người em, ôm chặt cứng, bụng cầu khẩn “lạy trời, nếu có trúng đạn xin hãy trúng vào con”

Chiếc xe đột nhiên giật, rồi chuyển động rất mau chóng, dường như Mặt Quỷ đang gấp rút quay đầu xe.

Thêm nhiều tiếng súng nổ vang lên, đạn trúng vào lớp vỏ thép, ngân vang sơn gai ốc.

Thấm hỏi tôi trong tiếng nấc “Hai Mặt, anh còn sống không?”

“còn, anh đây! anh chưa trúng phát nào đâu”

“nếu còn sống thì kể chuyện gì đi”

“sao tự nhiên bây giờ lại kể chuyện?”

“em muốn biết khi nào thì anh an toàn, anh còn chém gió được tức là vẫn khỏe, em sợ nhất mỗi khi anh im lặng”

Tôi hôn lên gáy, lên vai vợ từ phía sau, miệng nói nhăng nói cuội điều gì đó không nhớ nổi.

Mũi lốp xe chà sát lên đường khét nghẹt, tôi và Thấm hét va bên này lại đập bên kia, nhưng miệng tôi vẫn cứ thao thao bất tuyệt.

“em có biết chim trĩ và bệnh trĩ giống nhau ở chỗ nào không?”

“em không biết”

“thế vì sao trong giới động vật con đực luôn “ngựa” hơn con cái?còn đối với người thì ngược lại?”

“em không biết”

“vậy em còn nhớ câu đầu tiên em nói với anh là gì không?”

“cái này em biết, lúc đó em hỏi anh “đã nhìn đủ chưa?”

“không phải, câu khác cơ”

“em đã nói câu đó là câu đó, anh nhớ nhầm sang câu “chị thấy cưng quen lắm” rồi đúng không?”

“vớ vẩn, câu đầu tiên em nói là “mười nghìn thì mày ra ngoài kia đút cột điện!”

“hahahaha” – Thắm cười “câu đó em không nói với anh”

Bỗng nghe loáng thoáng Mặt Quỷ gầm lên “thằng khốn, chết đi!”

“đoàng, đoàng, đoàng”

Có tiếng còi xe inh ỏi, cả tiếng la hét ầm ĩ của nhiều người.

Chắc chắn chúng tôi đang lao đi rất nhanh trên đường và bọn áo đen đang bám theo sát nút.

Tôi gào “đại ca ơi, gã đó có thù oán với anh sao?”

“két, két, két...”

“chuyện thuộc về quá khứ rồi nhóc, bám chắc !”

Tôi chưa kịp phản ứng đã theo đà xe đập đầu vào cửa đánh “cốp”.

“xoảng, xoảng xoảng” tiếp theo đó 1 loạt đạn oanh tạc kính sau xe, những mảnh kính vỡ rơi vương vãi trên đầu tôi.

“xoay người lại” – Thắm la – “để em lên trên!”

“không được, nằm im đi, nguy hiểm anh chịu”

Em túm chặt lấy hông tôi, cố gắng đẩy tôi sang 1 bên nhưng mãi không đủ sức.

“em còn khỏe thế này anh mừng lắm Thắm”

“chết tiệt, em lớn hơn anh, em mới là chủ cái gia đình này, em ở trên !”

“ở nhà toàn thế, tối nào cũng thế, bây giờ đổi ca”

Mặt Quỷ xen vào “bây giờ có cần vô khách sạn không?”

Xe đập vào 1 chiếc xe khác chạy ngược chiều, đầu tôi va phải thành ghế choáng váng.

“Á.. á” Thắm cũng không nhẹ nhõm gì hơn.

Bất thành linh chiếc xe chao đảo dữ dội, chúng tôi có cảm tưởng đang trượt dài trên sàn.

“Két két két”, tôi ôm cứng lấy Thắm, 2 vợ chồng đồng thanh hét “a...a.. a”

Xe quay ngang đường, vẽ 1 vòng như pa, tiếng lốp chà xát xen lẫn với tiếng đạn bắn “đoàng, đoàng, đoàng”

Tôi nghe thấy Mặt Quỷ hét lên “vĩnh biệt thằng khốn nạn nhất trên đời!”

“vĩnh biệt rồi sao?”

Chỉ chờ có thế tôi lập tức vịn đệm ghế ngồi bật dậy.

Khi nhìn qua cửa sổ, quang cảnh hải hùng ập đến trước mặt tựa cơn sóng dữ.

Chiếc Range Rover đen trùi trùi ló'ng lên như 1 con bò tót hung tợn.

Xích Vân lãnh liền 3 phát đạn găm vào đầu và ngực chết ngay tại chỗ, chiếc xe mất kiểm soát đâm thẳng vào hông xe tôi.

“Cẩn thận!”

“Hai Mặt...”

Hai tiếng la kinh hoàng của đôi bạn đồng hành, cùng ánh đèn pha sáng choang là những thứ cuối cùng tôi nhớ được trong đêm hôm đó.

Đó là 1 đêm không ngủ!

Mặc dù những người ở Ổ Gà đã hết sức cố gắng cứu chữa, nhưng Anh Hai vẫn không qua khỏi.

Tất nhiên, mọi người biết thừa đứng sau vụ này là Monaco danh tiếng lẫy lừng.

Mục tiêu bọn họ đề ra đã đạt được.

Đêm Màu Hồng hỗn loạn tan tành, máu xác rải rác.

Vụ đâm chém đâm máu nhất trong lịch sử đã diễn ra ngay tại vũ trường.

Những tờ báo lớn được dịp tha hồ giật tít nóng.

Monaco kê gổ ngủ ngon, mắt bọn chốt thí như Thăng Hề chẳng hề ảnh hưởng đến sòng bạc.

Chuyện nhỏ nhặt đã được bọn tay chân giải quyết theo đúng chỉ tiêu “càng ì xèo càng tốt”.

Còn các ông Tổng coi như nhỏ bỏ được cái gai trong mắt, chỉ việc đợi giấy tờ đưa đến, bình luận một câu “ái chà chà, cái đám nhóc con nhố nhăng trong vũ trường ăn chơi thác loạn, làm loạn nhân dân, dẹp ngay cho yên!” – sau đó phóng tay đóng con dấu đánh cộp.

Sau đêm Halloween đẫm máu, vũ trường đóng cửa im ỉm.

Đêm Màu Hồng chỉ còn là dĩ vãng.

46. Chương 46: Đèn Ôn Đáp Nghĩa.

Tôi tỉnh giấc trong ánh đèn pin chói lóa dội vào mắt, 1 nhân hình áo xanh đeo khẩu trang nhú mào xem xét gì đó.

Rồi ngay lập tức trả lại bóng đêm tĩnh lặng.

Có tiếng người nói rì rầm.

Tôi mở mắt ra, một trần nhà trắng xóa hiển hiện trên cao.

Mọi kí ức trước đây như 1 cơn lốc ào ạt đổ về, bóng hình người con gái khắc sâu trong tâm khảm dường như chỉ mới bên tôi 1 giây trước đó.

“Thẩm?Thẩm đâu? Chuyện gì đã xảy ra?”

Đầu óc tôi như muốn vỡ tung, những thứ xung quanh nhòe nhoẹt.

Từ chậu hoa, tivi, vách tường,...cho đến giường bệnh trải nệm trắng muốt.

Rồi bỗng 1 mái tóc đen dài quen thuộc xuất hiện cách tay trái tôi chỉ chừng 3 tấc.

“là Thẩm!” – lòng tôi gọi to 1 tiếng ầm ập.

Tôi khó nhọc đưa bàn tay vuốt ve đầu em, khẽ chạm vào làn tóc mượt.

Bất chợt, Thẩm giật mình thức giấc, phản ứng đầu tiên là nhìn về phía tôi.

“anh...” – giọng Thẩm nghẹn lại, dành chỗ cho 1 giọt nước nhỏ xuống khóe môi - “anh tỉnh rồi, anh có thấy em không?nhận ra em không

?”

Tôi gật đầu.

“số mấy đây?” - Thắm đưa 3 ngón tay.

“hai cộng một...”

“haha, đồ quỷ! Anh là con quỷ sống dai như đĩa”

Chuyện tiếp theo đó làm tôi sững sờ.

Chỉ 5 phút sau, bố mẹ tôi hốt hơ hốt hải chạy vào phòng.

Thắm lập tức đứng tránh sang 1 bên.

“thằng con bất hiếu! sao đến bây giờ mày mới tỉnh hả?”

Giọng mẹ vỡ ra “...con có làm sao không?có thấy mệt mỏi đau đầu không?”

“có muốn ăn uống gì không?uống sữa nhé?”

Tôi gật đầu “con muốn uống nước” ngay tức thì mọi người tranh nhau pha nước, chuyện lỗi lầm trước kia coi như xí xóa.

Khi biết chuyện tôi bị tan nạn xe, bố mẹ cấp tốc bay thẳng xuống Sài Gòn.

Mẹ tôi đã mắng nhiếc Thắm bằng tất cả những từ ngữ nặng nề nhất đối với bà.

Sau đó liếc thấy chiếc nhẫn cưới của ông bà nội đang đeo trên tay THắm, bố mẹ chỉ còn nước nhìn nhau than thở.

Nằm 1 chỗ nhìn bố mẹ tất bật chăm sóc, tôi mới thấy thấm thía giá trị của gia đình.

Nhắc tới gia đình, tôi hạnh phúc hơn mọi người, có đến cả hai gia đình lúc nào cũng yêu thương và chăm sóc tôi.

Bố mẹ vẫn không thể chấp nhận chuyện Thắm là con dâu, nhưng em vẫn nài nỉ được ở bên tôi, mỗi ngày chỉ hai tiếng đồng hồ cũng được.

sau khi tôi tỉnh giấc, Thắm gần như thay phiên mẹ, đút cho tôi ăn, chăm sóc tôi tận tình chu đáo.

Ban đêm trước khi đi ngủ, còn ngồi đọc truyện cho tôi nghe, đến khi xuất viện vừa vặn hết 1 cuốn tiểu thuyết nho nhỏ.

Các thành viên còn lại của gia đình dĩ điểm cũng lục tục xuất hiện.

Hồng Ngựa là người đến thăm tôi lâu nhất, chị ngồi hàng mấy giờ đồng hồ để trò chuyện cùng Thắm, lại còn tự tin xã giao với bố mẹ tôi.

Tiếp theo đó là Nhi Cây Trâm, mẹ tôi vẫn có ấn tượng tốt với chị ta nên thái độ có phần cởi mở hơn. Thi thoảng giáo sư cũng ghé qua đưa đón Nhi.

Các cặp vợ chồng Sam - Ngổ và Linh - Mũi Đỏ đến rồi đi bất chợt, nhưng mỗi khi họ xuất hiện, y như rằng bệnh viện không được yên ổn.

Bố mẹ tôi ngây cả người lắng nghe Linh - Sam tranh nhau phát biểu.

Cuối cùng là đôi tình nhân đậm chất giang hồ mà tôi và Thắm mắc nợ nhiều nhất.

Mặt Quỷ - Ngọc Dao Lam bao giờ cũng liều mạng giúp đỡ chúng tôi trong tất cả mọi rắc rối.

Không có họ, vợ chồng tôi sẽ chẳng bao giờ đến được với nhau.

Mặt Quỷ bị thương phải bó bột tay trái, 1 chân cũng đi cà thọt, thấy mọi người trong bệnh viện nhìn, gã nổi cáu “gãy 1 tay thì có gì mà nhìn, muốn thử 1 đấm không?”

Ngọc Dao Lam hạnh phúc khoác tay gã, vừa đi vừa làm nũng “ban nãy ngoài cổng có thằng cò nó chỉ em qua khoa sản khám đây anh ạ”

“mẹ kiếp, cái thằng chán sống rồi, còn tay phải anh dư sức bóp chết nó !”

Rất nhiều những kỉ niệm trong thời gian nằm viện khiến tôi rơi nước mắt, cũng có khi không dần lòng được lại phải cười nghiêng ngả.

Tuy nhiên, đã qua cả tuần lễ mà sức khỏe tôi vẫn chẳng khá hơn bao nhiêu, chân tay rất khó cử động.

Hỏi bố mẹ, bố mẹ bảo ráng tĩnh dưỡng thêm 1 thời gian nữa.

Hỏi Thắm, Thắm chu môi “đàn ông đàn ông gì mà yếu như sên, phải như em bây giờ tập cử tạ”

Thỉnh thoảng bác sĩ đến kiểm tra, tôi bèn lựa lời hỏi thăm, ông ấy chỉ cười hiền không trả lời rõ ràng, mười lần như chục lần nói

“cháu trai cứ yên tâm nằm dưỡng bệnh cho khỏe, bệnh viện còn phải theo dõi, xét nghiệm nhiều lắm.”

Giữa tháng 11, cả phòng bệnh được trang trí toàn hoa là hoa, bóng bay đủ thứ màu sắc treo trên đầu giường, cao đến chạm trần nhà.

Sami thổi tèn “tít.. toe”, Linh DJ vừa hát vừa dùng tay đệm nhạc, phê như phê thuốc.

Ngọc Dao Lam, Nhi Cây Trâm đứng múa giữa phòng.

Những người còn lại thay phiên nhau cắt gọt hoa quả, chuẩn bị dao nĩa.

Đúng 6 giờ tối đèn tắt, Hồng Ngựa thấp nển.

Vợ yêu rước bánh kem từ ngoài cửa phòng dạo 1 vòng tới trước mặt tôi.

Mọi người cùng nhau hát “Happy birthday to you, happy birthday to you....”

Hát xong Thắm hô “thổi nến đi chồng”.

Tôi lấy 1 hơi thổi tắt hết nến.

Điện bật sáng, mọi người ăn chơi nhảy nhót tới khuya.

Bố mẹ tặng tôi 1 món quà to đùng, xoa đầu tôi nói “ráng ăn uống nhiều vô cho khỏe, sớm ra viện nghe con”

“bố mẹ yên tâm, con đã hứa sẽ đi du học thì nhất định làm được”

Mẹ lắc đầu “thôi con ạ, bị thương nặng thế này ở nhà cũng được, bố mẹ không ép con nữa đâu”

Tôi kiên quyết “đúng là trước đây con không muốn đi, nhưng sau khi cưới vợ con đã có ý thức cho tương lai rồi, cái bằng thạc sĩ MBA con sẽ cố gắng giành lấy”

Bố mẹ nhìn nhau cười, nụ cười đượm nét buồn thoáng qua.

Vài ngày sau, càng lúc tôi càng cảm thấy đôi chân có nhiều dấu hiệu lạ lùng.

Hai tay giờ đây đã làm việc tốt, thi thoảng hơi đau nhức 1 chút, đầu cũng hơi ê ẩm, chỉ duy có hai chân là không thể cử động như mong muốn.

Ngập tràn trong cảm giác lo sợ, tôi đem chuyện này ra hỏi Thắm trước tiên.

Em mỉm cười “cái chân chạy nhảy chơi bởi gái gú cho lắm vào, bây giờ trời phạt nó khỏe sau cùng chứ có gì lạ”

“không phải, chắc chắn chân anh đã gãy nặng lắm, Thắm, em có nghe bác sĩ nói gì không?”

“làm gì có, anh toàn lo vợ vẫn”

Tôi điên tiết “tại sao lúc nào cũng như vậy?mọi người cứ thích giấu giếm tôi là sao hả? tôi không có quyền được biết sức khỏe của mình hay sao?”

“chồng ơi, thôi đừng la nữa kéo bố mẹ anh lo” –Thắm vượt ngục tôi.

“vậy em nói đi, chân anh làm sao?”

Thì ra, sau vụ tai nạn, chân tôi bị liệt rất nghiêm trọng, không thể đi đứng trở lại được.

Các bác sĩ đã tìm mọi cách cứu chữa nhưng đành bó tay.

Sau khi sức khỏe hồi phục, tôi sẽ phải sống suốt phần đời còn lại trên xe lăn.

Tôi không nói được lời nào từ khi biết sự thật.

Tự do! Tự do chạy nhảy, vui đùa là thứ bất kì ai cũng muốn, nhưng tôi đã không còn tự do.

Cuộc đời tôi mãi mãi là gánh nặng của người khác.

Chẳng trách bố mẹ bảo không cần đi du học.

Bây giờ thì tương lai chấm hết.

Chiều tối trời đột nhiên nổi gió to, bầu trời sầm sập như chuẩn bị đổ sập xuống đến nơi. Thời tiết dường như cũng cùng chung tâm trạng với tôi: căng thẳng và bế tắc !

Tôi và bố mẹ ngồi lặng lẽ trong phòng bệnh, sau khi hay tin tôi đã biết chuyện, bố cứ nhắm mắt chẳng nói nửa lời, mẹ ủ rũ ngồi bên giường bệnh đồng dạng chẳng lên tiếng.

Không khí trong căn phòng nhỏ vô cùng ngột ngạt.

Tôi thấp thỏm nhìn ra ngoài cửa sổ, mây mù che kín những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, cả không gian xung quanh bệnh viện tối om như mực, chỉ le lói mấy ánh đèn vàng phía xa xa.

Gió thổi ào ào đầy thê lương, lá cây đập vào cửa kêu loạch xoạch.

Cả thế giới dường như đang chìm trong tối tăm và lạnh lẽo.

Mẹ ngoảnh đầu nhìn bố, lát sau cả hai người đều nhẹ nhàng an ủi động viên tôi :

“thôi con ạ, tai nạn đâu có ai tránh được, rồi sau này khỏe lại, bố mẹ sẽ tìm 1 công việc phù hợp cho con”

Bố chêm vào “hơn nữa, vợ con cũng đã có tính toán rồi mà, nó hứa với bố mẹ sẽ toàn tâm toàn ý chăm sóc cho con, tạo điều kiện cho con làm những việc mình thích”.

Bất giác bố lại dùng từ “vợ con” tức là đã thừa nhận Thắm.

Mẹ tôi kín đáo liếc bố, bố vội thanh minh: “thì có làm sao đâu nào?chúng nó đó phải đôi phải lứa với nhau thì cứ chấp nhận đi”.

Tôi cảm động ngoảnh mặt nhìn bố, khẽ gật đầu.

Mẹ thở dài 1 tiếng xúc động, sau đó với tay bật tivi cho tôi xem.

Tivi mở đúng vào kênh có phát sóng chương trình ca nhạc của những người khuyết tật.

Mẹ toan chuyển đài, tôi ngăn “mẹ cứ để đấy, con muốn xem”.

Thế là tôi ngồi từ chiều đến tối xem họ biểu diễn.

Ai cũng hát hay, ai cũng diễn tốt, ánh mắt họ tràn đầy niềm tin và nghị lực.

Đêm khuya vắng lặng, trong căn phòng lạnh lẽo đầy mùi clo khử trùng, tôi nằm gác tay lên trán lặng thinh nghĩ ngợi.

Đồng hồ chạy tích tắc tích tắc, 2 tiếng đồng hồ trôi qua nhanh vèo, lúc này đã gần nửa đêm.

Thình lình có tiếng mở cửa, rồi 1 bóng người khệ khàng bước đến bên giường bệnh.

“sao anh không ngủ đi, em biết ngay giờ này anh còn thức mà” - Thắm lên tiếng trách cứ. giọng nói em thắm đượm nỗi buồn.

“ừ, anh chuẩn bị ngủ đây”

“anh đừng nghĩ ngợi nữa, mất 2 chân thì đã làm sao chứ, anh tàn nhưng đâu có phế”

Tôi thắm thía ngẩng nhìn người con gái xinh đẹp trước mặt, nay đã là vợ tôi, trong đêm tối khuôn mặt em sáng bừng như 1 đóa hoa bách hợp dịu dàng tinh tế.

“vợ yêu, em nói đúng, anh tàn nhưng không phế đâu!”

“vậy anh phải ngoan ngoãn nghe lời em như lúc ở nhà, ngủ đi nghe chưa”

“anh ngủ đây”

Tôi nhắm tịt mắt.

“hihi” –Thắm cười khúc khích, ngồi xuống bên giường bệnh ngẩng nhìn tôi hồi lâu.

Tôi đoán em đang chờ cho đến khi tôi ngủ thực sự, vì em ngồi lâu, lâu lắm!

Mặc kim đồng hồ cứ thế xoay, người con gái vẫn một mực ở lại bên tôi

Ngày hôm sau trong khi ăn sáng, tôi nhìn chăm chú bố mẹ hồi lâu rồi thốt :

“Mặc kệ có bị liệt nửa người hay không, con đường cao học trước mặt con nhất định phải đi tiếp”

Mẹ đang cắt trái cây dừng ngay tay lại, bố đang xem tivi lập tức tắt đi.

Thắm vừa bước vào cửa, vừa vặn làm sao nghe được câu nói của tôi, nín cả thở.

“nhưng mà vì sao?con bị như thế này làm sao mà....?” – mẹ tôi không thể nói hết lời.

“có vấn đề gì sao ạ?chẳng lẽ họ không nhận 1 người tật nguyên vì tai nạn xe cộ, 1 người kém may mắn hơn họ?”

“không phải, nhưng ý mẹ là...làm sao con có đủ can đảm kia chứ, con khác với mọi người”

Tôi thu hết tất cả những sĩ khí có được trong người, chậm rãi nói :

“stephen hawking bị liệt toàn thân, phải giao tiếp nhờ máy tính nhưng vẫn là tiến sĩ vật lí đại tài của thế giới, vậy vì sao con chỉ bị liệt 2 chân lại ko thể học tiếp cao học?mẹ, những người tàn phế như con” – tôi nhấn mạnh chữ “như con” – “những người tàn phế như con tuy tàn nhưng không phế đâu!”

Cơ mặt mẹ co giật, run run vì xúc động, bà ứa nước mắt không nói nên lời.

Thắm chạy ào tới bên tôi, ôm 1 cái thật mãnh liệt

“em biết chồng em sẽ làm như vậy mà”

“bố” – tôi nhìn sâu vào mắt bố - “còn bố thì sao?bố có ủng hộ con không?”

“ôi, con của bố” – ông đến bên giường bệnh, nắm chặt lấy bàn tay tôi – “đúng là con của bố! cuối năm nay đích thân bố sẽ đưa con qua bên đó”

Có được lời động viên của tất cả gia đình, bạn bè, người thân, những ngày tháng tiếp theo nằm trong bệnh viện trở nên ý nghĩa hơn rất nhiều.

Một ngày, Thắm cho tôi xem 1 quyển catologe toàn hình những bộ nội y rất lạ mắt và lôi cuốn được vẽ bằng màu chì.

“của Sami đấy” – Thắm hào hứng giới thiệu.

“woa, ước mơ của bà hoàng”

“em tình cờ tìm thấy khi dọn dẹp gầm giường của nó, cái con này sống với con Linh lâu ngày nên bị nhiễm thói bạ đâu vứt đó rồi”

“vẽ đẹp quá nhỉ?” – đến tôi cũng phải khen nức nở.

“nó có đam mê mà anh”

Đột nhiên, tôi ngẩng mặt nhìn Thắm, nở nụ cười rạng ngời “vợ yêu, bấy lâu nay anh vẫn luôn muốn tặng mọi người 1 món quà trước khi lên đường”

Thắm ủng hộ tôi hết mình

“em thấy anh nói đúng đấy, nhưng biết mua cái gì đây?khoan đã, cái catalogue của con Sam, ý anh là...?”

Tôi thì thăm vào tai vợ những ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu.

Em cười hí hửng, ngay lập tức gọi cho Ngổ.

3 người chúng tôi bí mật lên kế hoạch, thuê người, tìm địa điểm....

Trong vòng 1 tuần dự kiến sẽ hoàn tất món quà đặc biệt này.

Tiếp theo Thắm tâm sự với tôi

“em nghĩ con Sam đã có quà thì những người khác cũng phải có chứ”

“tất nhiên rồi, người tiếp theo anh nghĩ đến là Ngọc Dao Lam”

“con Ngọc giúp vợ chồng mình nhiều lắm, nhất định phải tặng nó món quà gì buộc nó phải thích mê mết cơ, mắc tiền 1 chút cũng tốt!”

“anh có ý này, chỉ sợ em than đất thôi, hà hà”

Chiều hôm đó Mặt Quý tới bệnh viện, bàn bạc với chúng tôi 1 chốc rồi vui vẻ ra về.

Hai vợ chồng đều lấy làm mừng rỡ.

1 tuần sau, Ngổ thông báo với vợ sẽ mở 1 show bikini hoành tráng, sử dụng chính những thiết kế trong catalogue của Sami.

Tiếp sau đó là Pool Party - bữa tiệc bikini với âm nhạc và sóng nước.

Tôi và Thắm ngồi trong phòng bệnh chat skype với Sami - Ngổ đang ở “hiện trường”.

Cái giọng cười hả hê không lẫn đi đâu được của bà hoàng vang lên

“chúng mày thấy không?tao đang ở cạnh bể bơi, hãy nhìn bên này đi, lại đây nào các cô gái” – một đám đông các cô gái trong trang phục bikini vẫy tay tươi tắn vào màn hình.

Sami tiếp tục “Hai Mặt, mày có thấy những đường cong chữ s và bờ mông tròn lẳn của các em đây không, lại gần hơn tí nữa nè, há há, cẩn thận con Thắm!”

Thắm mắng ngay “con quỷ cái, chĩa cái camera sang hướng khác nhanh lên!”

Ngay sau đó xuất hiện cái đầu đỏ quen thuộc của Thiên Thần Ngực Bự đang đánh DJ cạnh bờ hồ.

“Linh DJ, Linh DJ, ngực bự 95, 95, 95...” - Sami hô to.

Bỗng nhiên bọt nước trắng xóa bắn vào làm nhòe hết màn hình, rồi những tiếng hò hét cổ vũ vang lên nhiệt tình.

Thì ra Mũi Đỏ vừa phóng 1 phát hết tốc lực xuống hồ bơi, nước hồ vơi đi trông thấy.

Lấy niềm vui làm động lực, 3 hôm sau tôi được phép xuất viện.

Bố mẹ mang đến phòng bệnh 1 chiếc xe lăn.

Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần từ trước, nhưng khi trông thấy chiếc xe tôi vẫn không kìm được 2 dòng nước mắt.

Thắm và bố đỡ tôi đứng dậy, em thì thăm vào tai tôi “cố lên nào chồng em, bây giờ sử dụng mấy xe này sướng lắm”

Tôi xoay sở 1 lúc cuối cùng cũng yên vị trên xe, nệm khá êm, ngả lưng ra rất thoải mái.

Mẹ nâng nặc đòi đẩy tôi đi 1 vòng quanh phòng, sau đó bố hỏi tôi có muốn ra hành lang không.

Tôi trả lời “có”.

Bệnh viện khá đông người, ai cũng dõi mắt nhìn tôi.

Cả nhà 3 người ra khuôn viên ngắm cây cối, tận hưởng ánh nắng mặt trời ấm áp.

Trên khoảng sân trống trải, bố ân cần dạy tôi cách sử dụng loại xe lăn điện.

“con chỉ cần gạt cái cần nhỏ này, rồi tùy chỉnh các nút phía trước thôi, xe này có thể leo được 2 bậc thang, tốc độ tối đa 40km/h, muốn chạy đua với đứa nào cũng không sợ nhé”

Mẹ tôi mừng ngay “giờ này mà anh còn đùa được.”

Mất khoảng vài chục phút để quen hoàn toàn với xe, tôi cảm thấy khá an ủi vì ít nhất khi không thể đi đứng thì vẫn còn chiếc xe lăn xịn.

Buổi chiều, khi đã xuất viện trở về nhà Thắm đưa tôi đi dạo trong sân, từ cửa ra tới ngõ rồi lại đi vào, cứ đi đi lại lại như thế, bỗng nhiên việc đẩy xe cho tôi trở thành niềm vui nho nhỏ của em.

Một lúc sau, Thắm bỗng lên tiếng hỏi tôi

“anh có biết hôm nay là ngày gì không?”

Tôi bèn lục tìm trong trí nhớ, rồi lắc đầu “không, anh xin lỗi”

“haha, anh làm sao biết được, em đoán thế thôi”

“vậy hôm nay là ngày gì?”

“là ngày chiếc mô tô của con Ngọc cập cảng, Mặt Quỷ đã lấy về rồi đấy”

“thật à?” – tôi cười hớn hở.

Quả nhiên 1 lúc sau, có tiếng động cơ ì ùng ở xa xa, rồi 1 chiếc mô tô màu đỏ trông rõ hằm hỏ chui qua cổng, từ từ dừng lại trước mặt chúng tôi.

Là Mặt Quỷ chở theo Ngọc Dao Lam.

Chị Ngọc nhảy tót xuống xe, câu đầu tiên chị thốt lên là

“CBR 600, khá đỉnh, tương đối mẫu mực”

Thắm cười hi hi

“chị đại có vừa lòng với món quà này không?”

“sao lại không” –Ngọc nhìn tôi thâm thúy “chị luôn muốn có 1 chiếc mô tô mà, đúng không nhóc?”

“vâng ạ, chị không có thì thế giới mất đi 1 tay đua”

“vậy chắc mày còn nhớ cái đêm 2 chị em mình vào casino xử con Thỏ?”

“nhớ rất rõ”

“lúc đó chị bảo giá mà có mô tô, chị sẽ ày biết thế nào là Ngọc Dao Lam. Vậy bây giờ có rồi, sao còn ngồi đó?”

“ơ, em...em”

Mặt Quỷ xuống xe tới bên cạnh tôi, chụp nón bảo hiểm vào đầu.

“đi nào nhóc, lên xe thôi”

Thế là Thắm và Mặt Quỷ hè nhau đỡ tôi leo tót lên yên sau chiếc CBR.

Ôm chắc Ngọc Dao Lam tôi la “tim em dạo này yếu lắm, chị nhớ nhẹ nhàng với nó 1 chút”

“haha, chuẩn bị phượt nè”

“á.. á.. á”

Ngọc quay đầu xe 1 cái thần tốc, chiếc mô tô phóng đi như gió.

Ra tới đầu ngõ, 1 ông xe ôm la lên “mẹ, chạy như ăn cướp vậy mà! !”
Gió thổi ào ạt, xe cộ hai bên đường hết thấy đều tấp về phía sau.
Chúng tôi lượn trái lượn phải, lách dòng xe cộ đông đúc hết như đang đánh đu với tử thần.
Qua vài khúc rẽ, chiếc xe giảm tốc độ, chị Ngọc la lên
“yên tâm đi nhóc, 2 chân liệt là đủ rồi, đi với chị ko thêm 2 tay nữa đâu mà lo, hahaha”
“em nghi ngờ lời chị”
“nói thì dễ làm mới khó đúng không?”
Dứt lời, Ngọc Dao Lam kéo tay còn tăng tốc độ chóng mặt.
Mô tô 600 phân khối vượt mặt hết thấy xe cộ trên đường, nhanh chóng tiến vào đại lộ Võ Văn Kiệt.
Tôi chỉ còn nước bu chặt lấy người chị Ngọc, gió tát quần quật tê tái cả da thịt.
Nhưng không hiểu sao giờ phút này tôi lại cười.
Có lẽ cười vì niềm hạnh phúc được lao đi hàng trăm cây số 1 giờ, không còn phải sống chung với giường bệnh ngọt ngào, gò bó.
Hai món quà đầu tiên vợ chồng chúng tôi đã dành cho Sami và Ngọc Dao Lam.
Những món quà còn lại Thẩm nói sẽ tiến hành trong thời gian tôi ở nước ngoài.
Khi tôi trở về Việt Nam sẽ chứng kiến tất cả.
Thời điểm tôi đi cũng là lúc cận tết, chưa có cái tết nào tôi được bên em, vì thế trong lúc chia xa, tôi hứa :
“vào 1 ngày tết tương lai anh sẽ trở về.”
ở sân bay chào tạm biệt mọi người, Sami hôn hờ thông báo với cả nhà :
“sau khi tổ chức bikini show xong xuôi, tao đã dẫn chồng về nhà đấy, bao nhiêu năm trôi qua, ông bà già tuyên bố từ mặt tao, nhưng cuối cùng đã chịu nhận rồi, haha, trở về bình yên, nhà không bể cái gì cả.”
Tôi gật đầu “chúc cho gia đình chị hạnh phúc”
...
Chiếc máy bay vào đường băng, chậm chậm cất cánh, Thẩm đứng lặng lẽ vẫy tay như si ngốc.

47. Chương 47: Đêm Màu Hồng.

Thời gian thẩm thoát trôi, khóa học 24 tháng kết thúc, bạn bè quốc tế đều công nhận nghị lực của chàng thanh niên Việt Nam.
Một ngày vào cuối tháng 12 tôi trở về nước trong tiết trời êm dịu của mùa xuân.
Người con gái đến đón tôi hoàn hảo trong chiếc váy ôm đen tuyền, dáng người mỏng manh không quá nổi bật trong dòng người đông đúc, nhưng đủ để tôi nhận ra đó là người bạn đời sẽ theo tôi đến tận cuối cùng.
Thẩm hơi cúi người, nhẹ nhàng đặt lên vầng trán tôi 1 nụ hôn, cả thế gian chìm trong tĩnh tại.
“em nhận lệnh từ sếp lớn đến đón anh về dinh” – Thẩm hạnh phúc đẩy xe cho tôi xuyên qua biển người mênh mông.
“phố phường khác xưa quá” – tôi cảm thán – “chắc hiện nay mọi người cũng không còn như trước nhỉ?”
“em sẽ đưa chồng đến thăm từng người, chỉ cần anh có 1 trái tim khỏe là được”

“trái tim khỏe, ý em là gì đây?”

“haha, anh nhất định bất ngờ”

Thắm đón tôi trên chiếc Mercedes mui trần, tự thân em làm tài xế.

Chiếc xe bóng loáng với thiết kế tinh tế đến từng chi tiết.

“ôi trời, là em mua con này đấy à?”.

Thắm nháy mắt tinh nghịch :

“tặng quà cho nhiều người, chẳng lẽ không được nhận lại chút gì hay sao?”

Nhìn vợ yêu ung dung khởi động xe, dàn nội thất đen đỏ nổi bật, tôi lại tiếp tục ngạc nhiên

“em có bằng lái chưa?”

“hôm qua tức thì”

Nói đoạn chiếc xe lăn bánh, êm ái hòa vào làn đường tấp nập.

Thắm đưa tôi qua mọi ngõ ngách trong thành phố.

Đã hơn 2 năm từ khi ra đi, nơi đây ít nhiều cũng có thay đổi.

Dừng chân tại 1 con phố tấp nập ở quận 7, xe chúng tôi đậu thẳng trước cửa 1 shop thời trang hoành tráng, để tấm biển hiệu to đùng “Thiên Đường Cửa Bé”.

“em mới mở chỗ này đấy à?tuyệt vời!”

“haha, xin trân trọng mời thiếu gia Hai Mặt bước vào bên trong”

Nói đoạn Thắm bung tay ra hiệu, ngay lập tức hai nhân viên bảo vệ tiến tới đỡ tôi xuống xe.

Tấm cửa kính to lớn bật mở, đại sảnh to lớn mát rượi dần hiện ra với những dãy kệ tủ khổng lồ kề nhau san sát.

Hai hàng nhân viên tươi tắn vỗ tay đón chào chúng tôi hòa với tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên.

Một kiều nữ quý phái mặc chiếc áo lụa màu sen hồng thấn nhiên sải từng bước dài từ cầu thang tới trước mặt tôi.

“chị Hồng” – môi tôi không kìm được bật thốt.

Hồng Ngựa nhoẻn miệng cười “gặp chị có bất ngờ không?”

“bất...bất ngờ lắm ạ” – tôi bối rối, ngoảnh mặt nhìn Thắm “chỗ này là cơ ngơi của chị Hồng sao?”

Em lập tức thì thầm vào tai tôi “một phần quà tặng của chúng mình”

“à, anh hiểu rồi”

Hai kiều nữ xinh đẹp dẫn tôi đi lòng vòng quanh khu shop lớn, tôi chắc lười “Thiên Đường Cửa Bé” quả không ngoa”

Ngoài quần áo, mũ nón, giày dép, ở đây còn bán cả tã giấy, đồ chơi, giường nôi...

Nhưng điều khiến tôi ngạc nhiên nhất là các nhân viên nữ xinh đẹp :

“Ái Phương quận 9, Mỹ Hằng, Hà My, Kiều Oanh, Linh Bar...” – tôi nhỏ giọng hỏi Hồng Ngựa

“có phải bọn họ từng là...là gái phải không chị?”

Hồng Ngựa thản nhiên gật đầu “từng làm điếm, các cô này trước đây rải rác khắp Sài Thành, bây giờ chị mở cửa hàng này, mượn bọn nó về làm thuê, bây giờ ở đây ai cũng gọi chị là Ma Ma Chuê đấy” - chị cười tươi rói.

Tôi cũng mừng thay cho chị hai của gia đình.

Vậy là từ nay “Hong Ngựa lo xa” không còn sợ tương lai nữa, có thể kiếm tiền lương thiện được rồi.

Tuy nhiên vì 1 số thắc mắc nhỏ, lòng tôi vẫn canh cánh.

Đến khi ra về tôi e dè hỏi Hong Ngựa: “các nhân viên ở chỗ chị đều có công ăn việc làm đường hoàng chính chính rồi, vậy họ có còn dấn thân vào con đường cũ nữa không?”

Chị Hong gật đầu, nét mặt ánh lên vẻ tự tin :

“thực ra điểm hay không điểm chỉ cách nhau trong 1 lần ngã giá mà thôi. Ít nhất thì, khi làm ở đây họ có thêm lựa chọn, không còn bị các tú bà tú ông ép tiếp khách như cái máy, cũng không phải gồng mình cày đến độ phai tàn để nuôi sống cả 1 hệ thống bóc lột của các cơ sở mại dâm. ở đây chị không dạy cho họ cái thứ gọi là ĐẠO ĐỨC Hai Mặt ạ, chị dạy cho họ cách tự kiếm tiền, tự lành mạnh với bản thân”

Rồi Hong Ngựa tiếp tục để lại trong đầu tôi 1 câu nói đáng để suy ngẫm:

“nhà nước mình truy quét mại dâm, chỉ chăm chăm vào phạt tiền, khiến họ đã túng thiếu lại càng thêm nghèo, hết phạt tiền rồi đến giam giữ cải tạo, gái điếm còn đường nào mà sống? bản thân chị cũng là điếm, chị không phủ nhận. Vì thế bọn chị phải tự cứu lấy nhau thôi, không thể trông chờ vào ai khác được.”

Từ biệt Hong Ngựa cùng dàn nhân viên đặc biệt tại Thiên Đường Cửa Bé, tôi và Thắm tiếp tục lên xe, rong ruổi trên những nẻo đường dài bất tận.

Làn gió thanh xuân mơn lên mái tóc em, Thắm thả rơi chiếc khăn voan đỏ rực em lấy xuống từ trên cổ.

dải lụa mảnh mai nương theo chiều gió phấp phới tung bay rồi khê khàng đáp xuống 1 tấm panô in hình logo LEXUS bên đường.

(quảng cáo: Nào Cùng Bỏ Chữ “E”)

Thắm với tay bật nhạc :

Buddy you're a boy make a big noise

Playin' in the street gonna be a big man some day

You got mud on yo' face

You big disgrace

Kickin' your can all over the place

We will we will rock you

We will we will rock you

Em vừa nhịp nhịp vừa say mê hát theo

We will we will rock you

We will we will rock you

“bài we will rock you à? Anh thích Queen”

“vậy anh cũng hát theo đi”

“buồn cười, đang đi ngoài đường mà”

“ngoài đường thì đã làm sao, nhanh lên làm thử đi vui lắm”

Tôi ngồi nghe nhạc 1 chỗ, bỗng nhiên cũng thuận miệng hát theo :

Buddy you're a young man hard man

Shoutin' in the street gonna take on the world some day

You got blood on yo' face

You big disgrace

Wavin' your banner all over the place

Cả hai cùng hát :

We will we will rock you

We will we will rock you

“ồ, cũng biết lời luôn ta” –Thẩm nhìn tôi cười hô hố

“anh ở nước ngoài những hai năm đấy vợ”

You got mud on your face

You big disgrace

Somebody better put you back in your place

We will we will rock you

We will we will rock you

Vui nhất ở bài này là hai vợ chồng đồng thanh hát theo những khúc

We will we will rock you

We will we will rock you

Những người đi đường đều ngoái đầu ngược nhìn, Thẩm tăng tốc độ, càng hát to hơn.

Tôi cười khi “hà hà, em bắt đầu giống bà Sam rồi đó”

“Cả con Linh nữa anh, 2 con quý ám em suốt ngày”

Tôi bèn hỏi về cuộc sống của 2 bà chị này, Thẩm làm bộ bí mật “rồi từ từ anh sẽ thấy”.

“Vậy còn Nhi Cây Trâm? bà cáo già tuyệt đỉnh thông minh này chắc giờ oách lắm nhỉ?”

“hà hà, trước khi nói về con Nhi, em có tin này dành cho anh: bà ngoại của Nhi hiện đang nằm trong bệnh viện”

Tôi thở dài: “lại là căn bệnh ung thư”

“vâng, nhưng dù sao bà cũng có điều kiện được chữa trị tận tình bởi cả bác sĩ việt nam lẫn nước ngoài”

“thế giờ bà đang ở đâu hả em?mình ghé qua thăm bà chút đi”

Thẩm cười ha hả: “đang trên đường thưa xếp”

Hai mươi phút sau chiếc xe tấp vào bãi đỗ xe của 1 bệnh viện khá hoành tráng.

Bệnh viện này nằm ở Bình Dương.

“đây là...” lưỡi tôi cứng đờ.

“chồng có thể coi đây là nhà của anh, bởi vì bệnh viện này do em và bố nuôi chung vốn đấy”

Từ bãi đỗ xe, hai vợ chồng đi thang máy lên các khu khám chữa bệnh.

Bà Ngoại Nhi Cây Trâm nằm ở 1 phòng độc lập đầy đủ tiện nghi.

Tôi quay sang nắm chặt tay Thẩm

“em đã ngấm trước ngày này nên cố tình xây dựng bệnh viện cho ngoại đúng không?”

“ngoại là 1 phần động lực của em chồng ạ”

Bệnh viện xây xong cũng là lúc bà ngoại bước vào giai đoạn tiếp theo của ung thư, thẩm đón bà vào viện tận tình chăm sóc, ko lấy viện phí, ko tiếc tiền mời bác sĩ nước ngoài về chữa trị

Bệnh tình của bà nặng thì có nặng, nhưng nói chung khá lạc quan so với bình thường.

Tiếp chuyện với chúng tôi, bà vẫn còn nói năng rõ ràng lắm.

Buổi chiều, chiếc Mercedes mui trần êm ái lướt đi trên con đường thẳng tắp.

Gió thổi mái tóc Thẩm bay phất phơ, tiếng nhạc đập dồn như cơn bão lũ.

Món quà vợ chồng tôi dành cho Nhi là dịch vụ chăm sóc Bà Ngoại bảo hành trọn đời, kèm theo cái chức quản lý khách sạn dành cho chị.

Vậy là Nhi Cây Trâm trở thành người quản lý khách sạn 4 sao ở Bình Dương của Thẩm.

Chị rất có năng lực, làm việc khoa học, thành thử trở thành xương sống của khách sạn, tương lai có thể gần bó với công việc này.

Hơn nữa, khách sạn nơi Nhi làm việc khá gần với bệnh viện nên cũng tiện đường qua lại thăm nom.

Tất cả những món quà Thẩm dành tặng cho 5 chị em đều là tâm huyết của em.

Ai cũng khách sáo nói rằng

“tự giải quyết được mà, mày đâu cần nhọc lòng lòng thế? Chúng tao thấy ngại lắm”

Thế là Thẩm được dịp mắng 1 trận long trời :

“chúng mày có còn coi tao như chị em không? nếu có thì cứ im miệng mà nghe theo lời tao như ngày xưa còn làm ở Đêm Màu Hồng!”

Chạng vạng tối, Thẩm nhìn đồng hồ nháy mắt “giờ này thiêng đấy, bữa tiệc sắp sửa bắt đầu”

“tiệc á? Tiệc ở đâu?”

Vợ tôi không đáp mà cứ thế de xe, rồi bẻ tay lái phóng đi như bay.

Đèn pha sáng choang, đúng là tiền nào của nấy !

Chúng tôi lại rong ruổi ngược theo con đường lớn, sau đó Thẩm rẽ hướng đi đâu không rõ, lòng vòng 1 chập, chẳng mấy chốc trước mặt chúng tôi đã xuất hiện 1 công trình to lớn có tường cao, rào chắn xung quanh.

Trông nó nửa giống 1 tòa nhà, nửa giống 1 sân vận động đang trong giai đoạn xây dựng.

Tôi nghĩ công trình này thuộc dự án treo nào đó.

Công trình có cổng lớn treo bảng nhấp nháy “công trình đang thi công, không phận sự miễn vào”

Hai nhân viên trong chốt bảo vệ nhìn thấy chiếc Mercedes lập tức nâng barrier cho chúng tôi đi qua.

qua chốt thứ nhất chạy thêm 100 m lại có thêm 1 chốt bảo vệ tiếp theo, đèn pha từ trên cao soi sáng toàn thân xe.

Tôi có cảm giác mình đang vào 1 khu quân sự.

Anh bảo vệ cúi người “chào ông – bà chủ”.

Thẩm gật đầu hài lòng “tối nay đông khách chứ?”

Anh chàng bật ngón cái ngụ ý “hết xẩy”

Thẩm mỉm cười với vẻ hài lòng, rồi nhanh chóng đánh xe sâu vào trong xuyên qua 1 lớp tường cao khác.

Quang cảnh bên trong ngay lập tức khiến tôi kinh ngạc.

Trong khoảng sân rộng xe máy đủ loại lên đến hàng trăm chiếc đỗ rất ngay ngắn thẳng hàng.

Một anh bảo vệ chạy tới dùng dùi cui chỉ hướng cho chúng tôi, đồng thời đưa tay chào Thẩm.

Em thản nhiên lái xe theo hướng đó, liền tới 1 bãi đỗ xe cao cấp có mái che.

Ở đây chứa đủ các loại ô tô của rất nhiều hãng danh tiếng, không thiếu những chiếc siêu xe bóng lộn đang nằm im ỉm.

tập vào 1 chỗ trống trải, Thẩm nói với tôi

“thấy tòa nhà này đẹp không?em cố tình không cho sơn sửa bên ngoài đấy, để nhìn vào giống nhà hoang thể khỏi gây chú ý. Nhìn bề ngoài chán thế thôi, vào trong khác rõ thể nào là hoành tráng.”

Các nhân viên bảo vệ hồi hã tập trung thành hai hàng chào Thẩm và tôi.

Trước cửa ra vào cao lớn, Thẩm giữ chặt tay tôi nói úp mở “ngày xây cái này em gần như khánh kiệt anh ạ, nhưng bây giờ nó là con gà đẻ trứng vàng, à không, phải là trứng kim cương đấy!”

Đoạn chỉ ra hiệu cho hai anh bảo vệ to khỏe đẩy cả hai cánh cửa khổng lồ mở toang.

Tiếng nhạc đập đình tai nhức óc từ bên trong truyền ra ngoài.

Đây là 1 cái vũ trường! tôi la lên kinh ngạc.

Đằng sau cánh cửa, người đông lố nhố đang say sưa nhảy múa.

Khắp nơi trần ngập trong màu xanh đen huyền diệu.

Trên trần nhà chọc trời, xuất hiện mơ hồ những quầng sáng màu hồng phấn tụ lại như những đám mây.

Bên trên khu DJ cao ngất, xuất hiện dòng chữ “Đêm Màu Hồng” sáng nhấp nháy.

“ôi, mẹ kiếp, nói không phải đi Thẩm”

“haha, đây chính là Đêm Màu Hồng mới tái sinh, Monaco muốn đẹp vũ trường sao? Còn khuya nhé” - Thẩm tự hào giới thiệu về công trình của em.

“sau khi Đêm Màu Hồng bị đóng cửa, gái nhảy đa số theo về bên Monaco, số còn lại đi dạt khắp nơi. Anh ra nước ngoài không bao lâu thì em cho gấp rút xây dựng chỗ này, lúc đó trong lòng cứ canh cánh không biết làm sao để các gái điếm có cuộc sống tốt hơn, thế là em nhận hết chúng nó về làm nhân viên, đứa nào có kiến thức cho đi bán shop, đứa nào thiếu đầu óc tí thì vào đây nhảy mồi, Đêm Màu Hồng vẫn đang rộng cửa chiêu mộ các chân dài từ mọi miền tổ quốc có hứng thú tới đây kiếm tiền. chỗ này do vốn của em nhiều nhất, tiếp theo đó là mấy con mắ Linh, Nhi. Sam, Ngọc, bà Hồng, Eva, vài người thuộc cao tầng của Đêm Màu Hồng cũ, còn có cả bố nuôi nữa.”

Lúc này tiếng nhạc chuyển sang nhẹ nhàng, có tiếng nói từ micro vang lên, nghe như là của Linh DJ.

“ồ ô ô ô, ông bà chủ tới rồi, we e to Dem Mau Hong!”

Thì ra món quà dành cho Linh DJ chính là công việc DJ danh dự của Đêm Màu Hồng với mức lương khủng.

Thẩm và tôi đi ngang qua biển người đông nghịt, ai cũng chen lên bắt tay chào hỏi chúng tôi.

Tôi để ý, đúng là có rất nhiều mỹ nữ trước đây từng làm trong Đêm Màu Hồng.

Thẩm đưa tôi vào phòng trong nơi có 1 đám nam nữ đang ngồi.

“hey, Hai Mặt, mới đó mà 3 năm rồi, lại đây đi” - cái giọng điệu không lẫn đi đâu được của Sami vang lên.

Tiếp theo là nhiều tiếng chào hỏi khác của Ngổ, Nhi, Giáo Sư, Hồng, Ngọc, Mặt Quỷ, Gia Đình Đi Điếm sau 3 năm xa cách ai ai cũng phong độ hơn trước nhiều.

Ngoài ra trong phòng còn vài người lạ.

Thẩm giới thiệu từng người với tôi.

Gần tôi nhất là tay DJ Hifi khách mời từ Đà Nẵng.

Dj Hifi to cao trắng trẻo, mỗi tội dáng điệu ẻo lả, nghe đâu gái trai gì hần cũng “lên giường” tuốt.

Tiếp theo là 2 kiều nữ Hạnh Nhi và Kiều Bi, 2 cô nàng này từ Hà Nội vào Sài Gòn “làm kinh tế mới” theo lời mời của Thẩm.

Ngồi bên cạnh Kiều Bi, tính từ phải sang: Xuka, Ly Ly, Châu Dương, Tuyết Dâm...toàn các khách mời đình đám trong giới Đi Điếm 3 năm trở lại đây.

Dj Hifi nhìn tôi thêu thào “hàng mới từ nơi khác đến đây, ngon không?”

Tôi dùng khẩu hình miệng đáp “ngon”.

“vậy theo anh bạn ai ngon nhất?”

Tôi đánh giá 1 lượt rồi hất hàm về phía 1 kiều nữ đang gác chân khẽ nhấp li rượu đỏ.

Cô gái này khá tách biệt, khuôn mặt có nét gì đó đầy hoang dại và cô độc.

Hifi chặc lưỡi “chảnh lắm, này giờ chỉ chịu nói chuyện với mấy người nhà cậu thôi. Ngay đến tôi đây đẹp trai phong độ thế mà phải mất cả ngày trời để hỏi tên đây”

“thế cô ả tên gì?”

Hắn ta cười bí ẩn: “Gái Hư”

“Gái Hư??” - “đó mà là tên ư?”

“phải, cô ấy thường nói: cuộc đời đã không cho tôi chỗ đứng thì tại sao tôi phải có 1 cái tên?”

Tiếp theo đó DJ mời tôi 3 li rượu.

Đoạn quay sang các cô nàng “bây giờ chơi xếp li thành tòa tháp nhé, em nào xếp đổ li phải theo anh về khách sạn đêm nay, chịu không?”

“chơi, chơi luôn” –Sami nhanh nhẩu.

Ngồi trò chuyện 1 lát, Thắm, Ngọc, Hồng ra ngoài tiếp khách mời.

Cô nàng Hạnh Nhi ngồi đối diện tôi tò mò hỏi

“Hai Mặt này, em nghe anh Hifi kể anh bắn nhau với bọn Xích Vân và Thăng Hề của casino lớn nhất Việt Nam, sau đó hai chân trúng đạn phải không?”

Kiều bi cũng gật đầu hào hứng “đúng đấy đúng đấy, có phải thế không ạ?”

Tay Hifi rồi rút ra hiệu cho tôi.

“ờ, đại khái là như vậy, đúng là có liên quan đến bọn Monaco” - tôi gật đầu lấp lửng.

“ôi.... tuyệt vời!”

2 cô nàng vỗ tay vào nhau đánh “bốp”.

Hifi thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo đó, hình như hắn cảm thấy mắc nợ, nên xung phong đưa tôi đi 1 vòng quanh vũ trường xem xét.

Tôi bèn hỏi “vì lí do gì anh từ Đà Nẵng ra Sài Gòn lập nghiệp?”

“vì tôi nhận thấy ở đây có tương lai hơn, và quan trọng nhất là lương cũng cao hơn”

“vậy anh và Linh sẽ là DJ của Đêm Màu Hồng?”

“đúng rồi, ban đầu tính cho Linh đánh 1 tuần hết 7 đêm nhưng bây giờ chỉ còn 3 thôi, vì cái cô Linh đó hiện đang theo chồng làm trong lĩnh vực truyền thông bận túi bụi rồi”

Tôi “à” 1 tiếng đã hiểu mọi chuyện.

Khi đi qua các kiều nữ chân dài, nàng nào cũng đứng lại trò chuyện với tôi 1 chốc, luôn miệng xuýt xoa “ôi, anh Hai Mặt tốt số thật đấy, vợ của anh là người phụ nữ tuyệt vời”

“cảm ơn các bạn, cảm ơn các bạn...” – tôi nhắc đi nhắc lại câu nói đó không biết bao nhiêu lần.

Hifi vỗ vai tôi “ồ cái xứ sở người đẹp này, vợ cậu được xem như là lãnh tụ của các chân dài đấy nhé”

Đúng lúc này, tiếng nhạc dance nổi lên sôi động, sàn nhảy bắt đầu vơi dần đi.

Hifi hô lên phấn khởi “đến giờ Dance Battle rồi” – nói đoạn anh ta đưa tôi về trước dãy phòng vip.

Linh DJ nói qua loa “xin mời Dj Hifi lên đài, bắt đầu công việc trọng tài cao cả”

“đây đây, yo yo” – Hifi chạy ù lên khu DJ thế chỗ cho Linh DJ bước xuống sàn.

“dance battle ư? – tôi ngần đánh giá – “vui rồi đây”.

Sami và Nhi Cây Trâm kéo tay nhau chạy ù ra sàn, Nhi quay lại nháy mắt với tôi “đừng đi đâu đấy”.

Tiếp theo, Mặt Quỷ, Ngổ, Giáo Sư và Mũi Đỏ đứng thành hàng ngang sau lưng tôi.

Mặt Quỷ đưa tôi 1 chai bia mới khai.

Các chàng rể cùng nâng chai chúc mừng.

Giáo Sư hỏi

“uống vì cái gì đây?”

“uống vì Hai Mặt đã trở lại, vì Đêm Màu Hồng đã lấy lại được vị thế như trước”

“ngoài ra cũng uống vì các cô gái xinh đẹp của chúng ta nữa”

“cạn”

“cạn”

“cạn”

....

Trên sàn, 6 kiều nữ trong gia đình dĩ điểm tề tựu đông đủ.

“và hôm nay, các người đẹp sẽ bước vào cuộc tranh tài gay cấn nhất trong nhiều tuần qua, thử thách hôm nay của họ là Nhảy Cặp” – tiếng DJ Hifi vang lên khuấy động bầu không khí trong vũ trường

Mọi người đều đáp lại bằng những tiếng hô phấn khích.

“Nhảy Cặp, Nhảy Cặp, Nhảy Cặp”

Dj Hifi giải thích “thể lệ cuộc thi dance battle mở màn hôm nay như sau, 6 chân dài sẽ chia thành 3 cặp, cùng nhau nhảy chung, lưu ý nhạc sẽ đổi liên tục. ngoài ra các bạn nào yêu thích cuộc thi cũng có thể lên nhảy phụ họa”

Tiếng nhạc nổi lên mỗi lúc 1 to, DJ hô “bắt cặp”.

Ngay lập tức Thẩm và Ngọc Dao Lam nắm lấy tay nhau, còn lại là Sami - Linh Dj và Hồng Ngự - Nhi Cây Trâm.

“ôi,...phải làm giám khảo trong cuộc thi này thực sự là rất khó khăn đối với tôi, vì ai ai cũng là 1 bông hoa quý phái”.

Kiều Bi và Hạnh Nhi la lên “nói nhiều quá, bắt đầu đi”.

“ok ok thích thì đến với nhau thôi, bắt đầu !”

Những tiếng nhạc đầu tiên vang lên rất quen thuộc.

Các kiều nữ cạnh tôi hét “Low low low”

Shawty had them Apple Bottom Jeans [Jeans]

Boots with the fur [With the fur]

The whole club was lookin at her

She hit the flo [She hit the flo]

Next thing you know

Shawty got low low low low low low low low

3 cặp ngay lập tức nhập cuộc đầy tự tin.

Dj Hifi hô “rất quen thuộc, người da màu luôn biết cách làm người khác nhún nhảy, low low low low low..”

Những động tác giật hông, lắc mông của cả 6 cô nàng đều khiến cả vũ trường được 1 phen no mắt.

Châu Dương hét lên với Ngổ

“Sami giữ nhịp quá tuyệt vời trong loại nhạc này”

Còn Ly Ly vỗ vai Mũi Đỏ

“vợ anh không hổ là DJ, phiêu quá đỉnh!”

“what you said?”

“a.. grừ...quên đi, quên đi”

Vừa hay tay DJ nhận xét “cặp đôi dân dật Sam và Linh có vẻ đang dẫn đầu trong bài hát thứ nhất. các em ơi, tránh ra khỏi các cặp đầu 1 khoảng để anh theo dõi nào!”

And the Reeboks with the straps [With the straps]

She turned around and gave that big booty a smack [Ayy]

So sexual, she was flexible

Professiona l, drinkin X and ooo

shawty got low low low low low low low low

Rất nhiều cô gái tiến ra sàn lắc lư uốn éo.

Ai nấy đều không thể ngồi yên khi những tiếng “low low low low low “vang lên

“đổi nhạc” – Hifi gào to

3 cặp tham gia Battle di chuyển đổi vị trí cho nhau, Thắm hất mái tóc dài sang bên, mi gió tôi 1 cái.

Lại là những âm thanh quen thuộc.

.....

“cái bài này quen lắm nè” – Xuka đấm lưng Ly Ly bùm bụp.

I saw him dancin’ there by the record machine

I knew he must a been about seventeen

“a! nhớ rồi, Britney Spears”

Cùng lúc Hifi lên tiếng “kiểu nhạc này thật sự là thử thách rất khó với các cô gái của chúng ta, để xem ai là người có khả năng qua được”

I love rock n’ roll

So put another dime in the jukebox, baby

I love rock n’ roll

So e and take your time and dance with me

“thật tuyệt vời, cặp đôi bùng nổ của Nhi và Hồng đã giành kiểm soát sân khấu. Nhi ơi, anh luôn thích các sản phẩm của Sakurai”

An’ next we were movin’ on

He was with me, yeah me

Next we were movin’ on

He was with me, yeah me, singin'

I love rock n' roll

So put another dime in the jukebox, baby

I love rock n' roll

So e an' take your time an' dance with me

Mọi người hào hứng chỉ trở, bình phẩm, cuộc chiến đang đến hồi gay cấn.

Tôi nhìn thấy Nhi Cây Trâm la lên gào với Hồng Ngự, đại khái là “khăng định đẳng cấp nào anh yêuuu” chữ “yêu” chị ta luôn luôn xướng lên với 1 âm điệu nghe như mèo kêu. Trong tiếng nhạc xập xình phảng phất vẫn còn nghe thấy đâu đây.

“người ta thường nói gái 1 con trông mòn con mắt, bây giờ tôi mới thấy mình chứng hùng hồn ở đây, Hồng Ngự vẫn còn giữ được phong độ như xưa, cái thời oanh tạc sân nhảy cùng Tống Bích Thảo.” - tay DJ xuýt xoa.

Nghe 1 chân dài gần chỗ tôi thốt lên

“dạo trước chị Hồng cũng nhảy với chị Thảo bài này, chính bài này làm nên tên tuổi 2 người ở Đêm Màu Hồng”

Nhạc chuyển liên tục.

Mum mum mum mah

Mum mum mum mah

Âm thanh như hơi thở phát ra từ các cặp loa, báo hiệu cho những tiếng gào thét cuồng nhiệt.

Cả vũ trường cười ồ: “ồ ồ ô ồ, Lây - Đi - Gá - Gà...”

DJ pha trò “ai đó cho tôi 1 tạ thịt bò may váy nào”

I wanna hold em' like they do in Texas please

Fold em' let em' hit me raise it baby stay with me (I love it)

Luck and intuition play the cards with Spades to start

And after he's been hooked I'll play the one that's on his heart

Oh, oh, oh, oh, ohhhh, oh - oh - e - oh - oh - oh

I'll get him hot, show him what I've got

Oh, oh, oh, oh, ohhhh, oh - oh - e - oh - oh - oh,

I'll get him hot, show him what I've got

Đến bài hát cuối cùng, không khí cả vũ trường sôi sùng sục như nồi lẩu chín.

Tất cả các cặp đôi đều thể hiện rõ những đường nét quyến rũ theo từng bước nhảy trên sàn đấu.

Gái Hư ôm cổ tôi thì thầm “em kết nhất cái cách vợ anh mài ngón tay xuống phía dưới...”

cô nàng thở ra “.... làm em nghĩ đến câu: Săn Sàng Chết Ở Mọi Khoảng Khắc...”

Tôi mém sặc bia lên mũi.

Ca n't read my,

Can't read my

No he can't read my poker face

(she's got to love nobody)

Can't read my

Can't read my

No he can't read my poker face

(she's got to love nobody)

P - p - p - pok er face, p - p - poker face

(Mum mum mum mah)

P - p - p - poker face, p - p - poker face

(Mum mum mum mah)

Tay DJ vừa lắc vừa phê nhiệt tình :

“quá tuyệt vời đối với 3 cặp đấu của chúng ta. Nhưng tôi ấn tượng nhất ở cặp đôi Bốc Lửa Thắm và Ngọc, tôi chỉ có 1 mong muốn nhỏ nhoi đó là váy của Thắm ngắn thêm chút nữa, còn cổ áo Ngọc nên khoét rộng thêm mới phải.”

Mọi người cười ầm, Ngọc Dao Lam và Thắm nhảy múa xen kẽ nhau.

Mặt Quỷ đập vai tôi “lát nữa anh và em quay chín thẳng xăng pha nhớt này đi”

“em cũng vừa nghĩ đến chuyện đó tức thì đây”

Oh, oh, oh, oh, ohhhh, oh - oh - e - oh - oh - oh

I' ll get him hot, show him what I've got

Oh, oh, oh, oh, ohhhh, oh - oh - e - oh - oh - oh,

I 'll get him hot, show him what I've got

P - p - p - poker face, p - p - poker face

(Mum mum mum mah)

P - p - p - poker face, p - p - poker face

(Mum mum mum mah)

Khi tiếng nhạc lắng xuống, mọi người trong vũ trường hòa thanh hô to

“phát giá, phát giá”

“được rồi, bình tĩnh nào mọi người, theo nhận xét chung của ban giám khảo thì trận mở màn vừa rồi rất ấn tượng”

“mẹ kiếp, nói nhiều quá” - mấy tay chơi phản đối.

“ok ok, vậy thì kết quả chung cuộc, điểm số cao nhất thuộc về cặp đôi Bùng Nổ Nhi Cây Trâm và Hồng Ngựa.”

“ô ô ô” – tiếng vỗ tay ào ào vang lên.

Giáo Sư ngoắc bartender “thêm 1 thùng nữa ra đây, đãi các bạn tôi”

Các chân dài gần đó tức thì sà vào thùng bia ướp lạnh.

Ngố cười ha hả “cứ mỗi lần vợ thắng là thằng chồng nhả túi”

Gái Hư thông báo với Mũi Đỏ :

“vợ anh thua rồi”

“hm.... yes?”

“liệu mà an ủi vợ đi, không bà DJ khóc hu hu lên đấy”

“sorry, I can’t understand you”

“oh, just kiss my ass!”

6 chân dài chống nạnh trở về dãy phòng.

Thấm bá cổ leo tốt lên thành xe lăn ngồi.

“em nhảy đẹp lắm, chỉ là hơi kém may mắn thôi”

Thấm tu 1 ngụm bia rồi nhún vai

“có lẽ do em đã may mắn quá nhiều”.

“vậy lịch trình tiếp theo của đêm này thế nào hả em yêu?”

“dance battle chưa kết thúc đâu, đó mới chỉ là màn mở đầu của các chủ nhà thôi, món chính trong thực đơn là phần thi đấu của các khách mời đến từ 3 miền Bắc Trung Nam kìa.”

“oh my god, vậy sẽ chơi trò gì tiếp theo?”

“tùy, thường thì tất cả mọi người sẽ cùng nhảy, hoặc chia thành 2 ca, 50/50”

Thấm kề mặt vào sát tai tôi nói thêm “battle chính thức đêm nay, anh sẽ là giám khảo, ông chủ của Đêm Màu Hồng ạ”

Đúng theo lời vợ yêu, Dance Battle chính thức mỗi tuần 1 lần diễn ra sôi động và hoành tráng với rất nhiều bất ngờ.

Cả vũ trường đắm chìm trong ánh đèn hồng quen thuộc.

Người hòa lẫn với người có cảm giác như đang bước vào 1 “bữa tiệc thân xác” khổng lồ.

1h rạng sáng hôm sau cuộc chiến chính thức hạ màn, 2 DJ tên tuổi Linh và Hifi mệt đứ đừ.

Tôi tuyên bố người thắng cuộc là các kiều nữ đến từ Hà Nội do Gái Hư làm leader.

Sami và Ngọc Dao Lam lăm bầm “lại Ăn Chơi Miền Bắc lên ngôi”

(xin lỗi ACE Ăn Chơi Miền Nam)

Sáng ngày hôm sau, ngay tại Đêm Màu Hồng tổ chức cuộc họp quy mô với hàng trăm chân dài tập trung đông đủ, thường thì mỗi tháng Thấm lại tổ chức họp nhân viên như thế này 1 lần, còn họp cổ đông diễn ra 4 lần trong 1 năm.

Trên tầng cao nhất của “nhà hoang”, xây dựng 1 hội trường kín có sức chứa mấy trăm người.

Trên bục cao đặt 1 chiếc ghế sofa dài chục mét màu hồng, Thấm và các kiều nữ chủ chốt ngồi trên đó.

Tôi cũng tham dự cuộc họp trong vai trò “giám đốc điều hành”, được mọi người gọi 1 tiếng “boss”.

Cái chức danh này, tôi vẫn thường đùa với các chàng rể là “Ceo của Lầu xanh.”

(lầu xanh là Đêm Màu Hồng mới ý, không phải lauxanh. us đâu, các dâm thủ đừng bắn em ạ)

Nhìn người vợ thân yêu ngồi giữa biển mỹ nữ đông nghìn nghịt, tôi chợt nhận ra :

Thấm vẫn mãi là Đĩ Cửa Đĩ!

Nhưng, Đĩ Cửa Đĩ theo 1 cách khác.

Mặc dù đã liệt hai chân, nhưng “nghĩa vụ trên giường” của tôi vẫn rất năng suất.

Cũng may ông trời còn thương, nếu không trời đã cho liệt cái của khỉ kia đi thì tôi còn đau xót hơn nữa.

Vợ chồng tôi chuyển về khu Phú Mỹ Hưng sinh sống, căn nhà cũ Thấm đã bán lại.

Khi tôi hỏi nguyên nhân, vợ ôm tôi thủ thỉ

“đó là căn nhà em đổi thân xác có được, em không muốn sống với chồng trong căn nhà của quá khứ”

Vượt qua bao đau khổ cuối cùng tôi và Thắm đã đến được với nhau.

Từ sa đoạ dục vọng khi mới kết nạp vào gia đình dĩ điểm đến khi cân bằng thì lại gặp phải mưu mô của Nhi Cây Trâm, sau đó là cách trả thù ác độc của Mi Dán và cuối cùng bị cuốn vào những thủ đoạn đẫm máu của thế giới ngầm.

Thắm nói lần đầu tiên em để ý đến tôi là sau khi Ngọc Dao Lam đi Vinpearl Land.

Bắt đầu thương tôi sau cái đêm trần - trường - trả - công định mệnh.

Cắm hận tôi khi bắt quả tang đang hôn Mi Dán trong phòng karaoke.

Sợ hãi nhất khi tôi bỏ ra ngoài sống 1 tháng trời.

Và nhục nhã nhất khi phải rời xa tôi cưới gã đàn ông ngoại quốc.

Sau mọi rắc rối, tôi mới chợt nhận ra: “mọi đổ vỡ đều xuất phát từ tôi.”

Nhưng mọi chuyện rồi cũng có cách giải quyết, chỉ còn lại đó tình yêu giữa tôi và Thắm.

.....

“yêu thì dễ nhưng làm sao chứng minh được tình yêu mới là khó” – ai đó nói không sai chút nào.

Vậy đấy, nếu 1 ngày trên đường phố tấp nập bạn vô tình bắt gặp đôi tình nhân kì lạ có đặc điểm như tôi và Thắm, thì tức là tình yêu chân thật vẫn còn tồn tại, cùng một chân lý vĩnh hằng bất biến:

“cuộc đời không bao giờ bỏ rơi ai !”

————— Hết —————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-chat-cua-di>